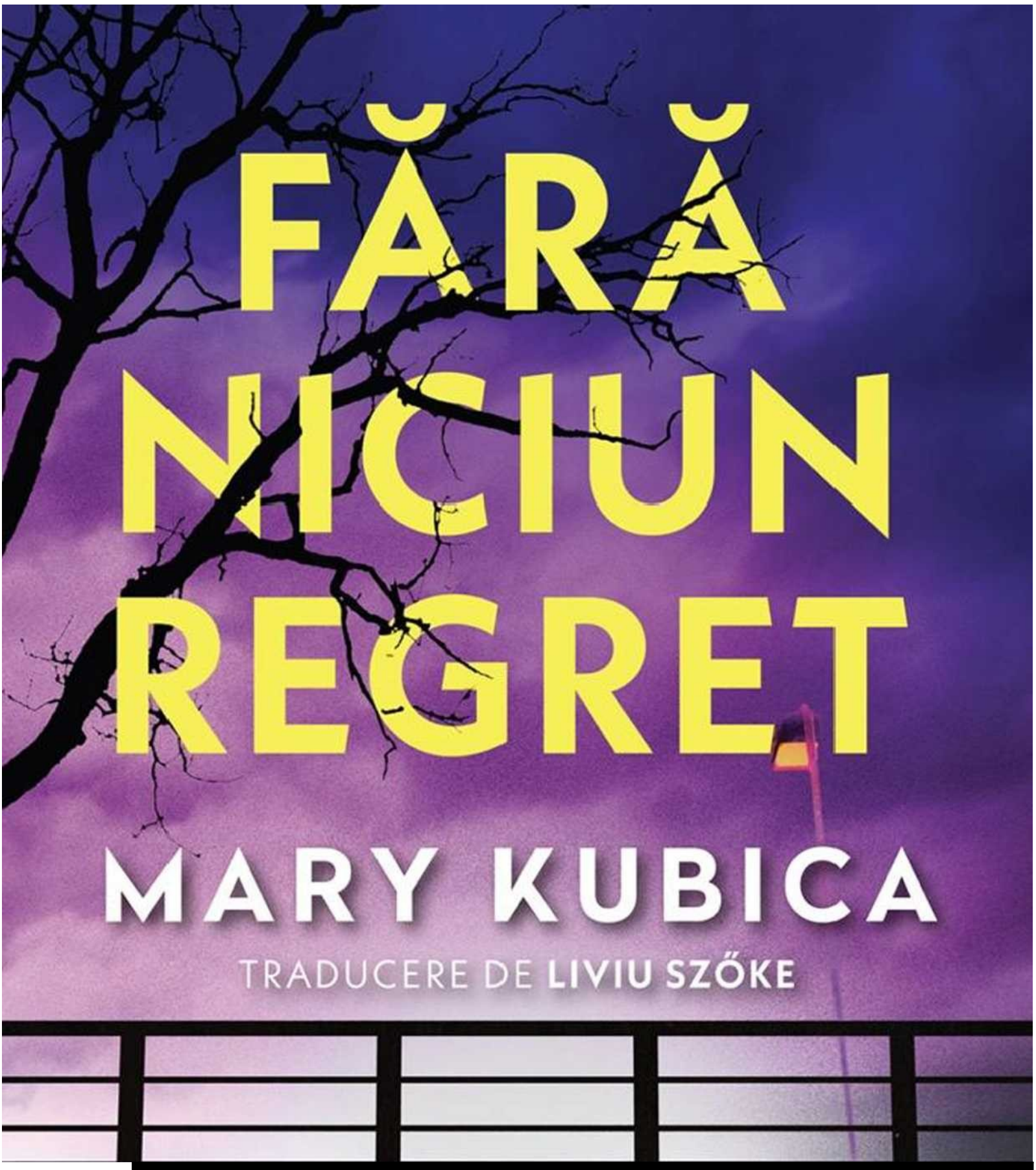

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

MARY KUBICA

FĂRĂ NICIUN REGRET

Traducere din limba engleză de
LIVIU SZOKE

LEDA^ BAZAAR

Prolog

Imi sună telefonul exact în clipa în care deschid uşa ca să intru în magazin. E îndesat adânc în geantă, aşa că e greu să-l găsesc. Dau la o parte un portofel şi un portfard, ştiind că probabil căutarea e oricum zadarnică. N-o să-l pescuiesc niciodată la timp.

Degetele dau de el la al treilea sau al patrulea apel. îl scot din geantă, dar, imediat ce o fac, amuţeşte. Prea târziu! Pe ecran apare o notificare a unui apel ratat de la Sienna. Simt uluită. Pur şi simplu mă opresc în faţa uşii deschise şi mă uit în jos la numărul ei de pe ecran. îndoiala şi buimăceala îmi umplu mintea întrucât e abia trecut de ora zece dimineaţa, iar Sienna e la şcoală, sau cel puţin ar trebui să fie. Uneori îmi mai trimite mesaje de la şcoală, dat fiind că-şi scoate pe furiş telefonul, când profesorul nu-i atent – Pot să ies azi cu Giarma? Mi-am pierdut sticla de apă. Ai cumpărat tampoane? Tâmpitul ăsta de calculator nu merge. însă nu sună. Mintea mi-o apucă într-un milion de direcţii diferite, ca de pildă, dacă ar fi bolnavă, m-ar suna asistenta, iar dacă ar da de belea la şcoală din cine ştie ce motiv, atunci m-ar suna decanul. Niciodată n-ar suna chiar ea însăşi.

Nu mai apuc să o sun înapoi. Aproape imediat, telefonul începe să-mi ţârâie iar în mână şi mă face să tresar, surprinsă de zgomotul neaşteptat. E Sienna, care mă sună iar.

Dau imediat cu degetul mare pe ecran.

— Sienna? Ce s-a întâmplat? o întreb, lipindu-mi telefonul de ureche.

Acum intru în magazin şi las uşa să se închidă încetişor ca să acopere zgomotul străzii, maşinile care trec prin faţă şi oamenii care vorbesc la telefon, văzându-şi de discuţiile lor. îmi percep panica ascuţită,

de neconfundat, din voce şi mă gândesc la

cum, în clipa următoare, Sienna o să râdă de reacţia mea exagerată şi că m-am speriat din nimic.

„Doamne, mamă! Relaxează-te! Sunt bine”, ar spune, prelungind ultimul cuvânt pentru a-şi sublinia spusele.

Dar nu se întâmplă asta.

Iniţial, doar tăcere. Disting cu greu un sunet vag, ca o mişcare uşoară sau poate doar vântul. Continuă aşa câteva secunde, astfel încât ajung la concluzia că trebuie să fíe vreun apel format din greşeală în buzunar. Sienna n-a avut intenţia să mă sune. Are telefonul în buzunar sau în rucsac şi m-a apelat din greşeală. Nici măcar nu-şi dă seama că m-a sunat de două ori. Ascult, încercând să disting unde se află, dar aud tot acelaşi lucru. Nimic care să mă ajute să-mi dau seama, nimic revelator.

Apoi, tăcerea e întreruptă de glasul unui bărbat: cuvinte reci şi fără milă, şi o voce modificată, ca şi cum ar vorbi printr-un program de schimbare a vocii.

— Dacă vrei să-ţi mai vezi vreodată fiica, o să faci exact ce- ţi spun!

Icnesc şi casc ochii mari. îmi pierd echilibrul şi mă prăbuşesc pe spate, izbindu-mă de uşa închisă. îmi duc o mână la gură şi mi-o apăs cu putere. Dintr-odată, nu mai pot să respir. Nu mai pot să gândesc; iniţial, mintea mea nu poate procesa ce se petrece. îmi desprind telefonul de la ureche şi mă uit în jos la ecran să văd dacă nu cumva m-am înşelat, dacă nu Sienna e cea care a sunat, ci altcineva. Un număr greşit. Pentru că n-are cum, nu se poate să se întâmple aşa ceva! Nu mi se poate întâmpla mie.

Dar nu m-am înşelat. Numărul Siennei pare că se uită înapoi la mine de pe ecran.

— Cine este, întreb, lipindu-mi iar telefonul de ureche, şi de ce se află la tine telefonul fiicei mele?

Iar apoi, în fundal, aud ţipătul pătrunzător al fiicei mele:

— Mami! răcneşte.

E un ţipăt disperat, ascuţit şi plin de panică, iar

atunci îmi dau seama că acest individ nu are doar telefonul Siennei. O are şi pe ea.

O groază pură începe să-mi curgă prin vene. Sienna nu mi-a mai zis „mami” de cel puţin zece ani. Nici nu pot să-mi imaginez ce chestie oribilă trebuie să i se fi întâmplat dacă a făcut-o să redevină o copilă şi să-mi spună „mami”, M-au părăsit de tot puterile. Nu ştiu unde se află. Nu ştiu cum să ajung la ea, cum să o ajut sau cum să fac sa înceteze toate astea.

— Pleacă! porunceşte Sienna.

Vocea îi tremură, aşa că nici nu aduce cu ea însăşi – de obicei foarte sfidătoare şi sigură pe ea.

Frica îi e de neconfundat.

— Lasă-mă în pace! îi cere acum plângând.

Sienna se poticneşte în ultimele cuvinte, iar vocea îi cedează, astfel încât cererea ei nu are aceeaşi greutate ca şi cuvintele rostite.

E îngrozită, şi la fel sunt şi eu.

— Sienna, scumpo! ţip.

Urmează un zgomot de mişcare, sunete înfundate în fundal – acest bărbat, îmi imaginez, o face pe Sienna să i se supună, vârându-i cu forţa o cârpă în gură ca s-o împiedice să mai vorbească sau să ţipe, iar după ce aud acolo, fata mea i se împotriveşte cât poate.

îmi dau seama că nici măcar nu mai clipesc. Nu mai respir deloc.

Lacrimile îmi înţeapă ochii.

— Ce-i faci acolo? Cine eşti? îi cer să-mi spună acestui individ, ţipând în telefon astfel încât toţi cei aflaţi în magazin se opresc din treburile lor şi se uită la mine, se holbează, unii icnind şi ducându-şi mâinile la propriile guri, şocaţi, de parcă acest coşmar ar fi devenit unul comun. Ce i-ai făcut fiicei mele? Ce vrei de la mine?

— Ascultă-mă! răspunde bărbatul, cu glasul perfect strunit şi calm, spre deosebire de-al meu.

în fundal, aud în continuare ţipetele înfundate ale

Siennei, un vaiet ascuţit şi îndurerat, deşi mai potolit cumva. Simplul fapt că le-aud mă face să mă prăbuşesc în genunchi, şi totuşi nici măcar nu ştiu ce-i mai rău: plânsetul Siennei sau faptul că se tot estompează, până ce dispare cu totul în fundal.

— Unde este? Ce i-ai făcut? De ce nu o mai aud?

— Trebuie să faci exact ce-ţi spun. Exact! Ai înţeles?

— Vreau să vorbesc cu fiica mea! Lasă-ma sa vorbesc cu fiica mea! Trebuie să ştiu că e bine. Ce i-ai făcut?

— Eu n-am nimic de pierdut, răspunde bărbatul. Doamnă Michacls, tu eşti singura care are ceva de pierdut. Acum trebuie să taci şi să mă asculţi, pentru că eu, imul, nu dau nici doi bani dacă fiica ta trăieşte sau moare. Ce i se întâmplă depinde în întregime doar de tine.

Partea întâi

Unu

Prima dată când o văd în spital se află la Reanimare, la scurt timp după ce-a ieşit din operaţie. Stau lângă uşile de sticlă glisante şi mă uit cum zace întinsă pe patul de spital, conectată la o imitate centrală, la un tub de respirat, la o pungă cu plasmă şi la un furtun nazal. în vene îi pătrund mai multe ace pentru perfuzii care îi pompează lichide în corp, cu medicamente diuretice, anticonvulsive şi probabil şi morfină. Capul îi este înfăşurat în pansament. Sub acel pansament, cu doar câteva ore în urmă, mi s-a spus, i-au fost îndepărtate mai multe bucăţi din craniu ca să elibereze presiunea asupra creierului. Din faţă nu i se vede cine ştie ce pentru că are ochii închişi şi e numai pansamente şi furtunuri, dar ce văd din ea e umflat tot şi vânăt,

Nu-i pacienta mea. Altă asistentă, Bridget, stă în salonul ei şi o îngrijeşte, ajutând-o să se reacomodeze, şi totuşi mi s-a făcut rău de la stomac când am văzut-o prima dată acolo, în pat, prin geamul exterior. Am auzit glasuri înfundate şoptind ce spunea lumea că i se întâmplase, ce anume o făcuse să ajungă aici.

Astăzi trebuie să mă ocup de câţiva pacienţi. Avem 30 de paturi la Reanimare. Suntem împărţiri

în secţii, cu zece paturi de fiecare şi un ghişeu al asistentelor în mijlocul lor. Numărul de pacienţi care-i revin fiecărei asistente depinde de cât de gravă e starea acestora. în cazul celor cu ventilaţie asistată sau grav bolnavi, avem o asistentă la doi pacienţi, dar atunci când nu sunt multe cazuri grave, o asistentă are în grijă şi patru pacienţi. E mult de lucru. înseamnă că, în pofida eforturilor noastre susţinute, uneori se mai comit şi erori, cum ar fi cea de săptămâna trecută, când, din greşeală, o asistentă i-a dat unui pacient medicamentele de dimineaţă ale altuia. Femeia şi-a dat

seama ce făcuse imediat după, i-a spus doctorului şi totul a fost în regulă, slavă Domnului! Dar nu se întâmplă mereu aşa.

Bridget mă zăreşte când se uită peste umăr. Se opreşte din ceea ce face şi iese din salon ca să mi se alăture lângă uşile de sticlă glisante.

— Bună! începe ea imediat ce se închid uşile. Ai auzit? mă întreabă, aplecându-se mai aproape, aşa cum procedează întotdeauna când bârfeşte.

— Ce s-aud? întreb, şi parcă inima mi se opreşte un pic în loc ca pentru a se pregăti pentru ce are să-mi spună.

Azi am întârziat la lucru. De dimineaţă am avut programare la un doctor şi abia la prânz am ajuns la serviciu. Ar fi trebuit să sosesc mai devreme aici – programarea s-a terminat la 9.30 dar, după ce s-a întâmplat, am umblat kilometri buni prin oraş, gândindu-mă să-mi iau liber o zi întreagă şi să las pe altcineva să-mi ţină locul, chiar dacă tura mea nu durează decât câteva ore. în final, am ajuns la serviciu. A trebuit să mă silesc s-o fac, dar nu e loc de întors. A trebuit să mă prefac că totul e în ordine, întrucât, dacă n-o făceam, s-ar fi pus întrebări. Toată lumea ar fi vrut să afle unde am fost şi de ce n-am venit la muncă, şi-n plus, mi-am zis că munca ar fi o binecuvântată distragere. M-am înşelat.

— A sărit, spune Bridget. De pe o pasarelă pentru pietoni.

Parcă mi se opreşte de tot inima. Doar despre asta vorbesc toţi, despre femeia care a căzut mai bine de şapte metri în gol de pe o pasarelă şi a supravieţuit doar cu numele.

— Ştiu. Am auzit. Oribil! Cum se numeşte?

— Caitlin, îmi răspunde, şi parcă încep să repet numele, ca să mă obişnuiesc cu el.

— Caitlin şi mai cum?

— Beckett. Caitlin Beckett.

Bridget vorbeşte acum ca şi cum mi-ar da raportul la schimbarea turei, deşi femeia nu-i pacienta mea şi nici nu se schimbă tura. Spune că pacienta are 32 de ani şi că a ajuns la noi la Reanimare de la chirurgie, deşi la spital a trecut mai întâi pe la Urgenţe înainte să i se facă o craniectomie decompresivă pentru un edem cerebral provocat de un traumatism cranian. Cu alte cuvinte, o umflătură în jurul creierului care apăsa pe el. A trebuit îndepărtată, altminteri femeia ar fi fost deja moartă.

Bridget îi dă mai departe cu detaliile. La un moment, încetez să o mai ascult pentru că nu-mi pot desprinde privirea de la această femeie. Caitlin Beckett. Mintea îmi rămâne blocată la faptul că n-are decât 32 de ani. Ce tânără este! Clatin din cap, uluită când mă gândesc mai bine la asta. Eu am 40. Diferenţa de vârstă e considerabilă, deşi, la 32 de ani, abia mă puneam pe picioare. La acel moment, credeam că sunt unii dintre cei mai reuşiţi ani din viaţa mea. Eram măritată şi aveam un copil. Aveam mai multă încredere decât avusesem toată viaţa. Ştiam cine sunt şi nu trebuia să-mi fac griji că trebuie să-i impresionez pe oameni.

Caitlin e îmbrăcată cu un halat de spital normal – alb imaculat, cu stele pe el –, sub o pătură, şi are braţele întinse pe lângă corp într-o poziţie complet anormală. Mi-e rău de la stomac, deşi am văzut cam tot ce era de văzut ca asistentă la Reanimare. Această pacientă n-ar trebui să mă tulbure mai mult decât orice alt pacient, dar o face totuşi, din diferite motive.

— Crezi că va supravieţui? o întreb pe Bridget.

— Cine ştie? îmi zice, uitându-se înjur ca să fie sigură că nu avem martori înainte să răspundă.

Speranţa e esenţială în meseria de asistentă. Ca asistente, trebuie să credem că toţi pacienţii

noştri vor supravieţui, deşi rata de supravieţuire a cuiva aflat în starea asta e în general destul de mică. Majoritatea nu apucă să o facă. Chiar dacă ea ar izbuti, şansele să mai aibă parte de o viaţă normală nu simt deloc grozave.

— E şi familia ei aici? întreb, crezând mai degrabă în probabilitatea că ori va muri, ori se va trezi din comă pe post de simplă cochilie a celei care era înainte.

— încă nu. Se încearcă în continuare să se găsească o rudă apropiată.

Mă uit la faţa ei prin panoul de sticlă. Pare împăcată cu sine însăşi; zici că doarme. Nu e cazul. Patul în care stă întinsă e înclinat în partea de sus, astfel încât capul şi partea superioară a corpului îi sunt aplecate. Pe sub pansament, părul, sau cel puţin o parte a lui, ar fi trebuit să-i fie ras pentru a o pregăti pentru craniectomie. Mi-o imaginez cheală. Buzele i-au luat forma furtunului endotraheal, lucru care menţine caile de respiraţie deschise pentru ca aerul de la ventilator să-i ajungă în plămâni. Are tenul foarte palid. E ca de ceară şi golit de culoare acolo unde nu e vineţiu. Rănile arată îngrozitor. Un şold fracturat, un picior rupt, braţe şi coaste rupte, o grămadă de alte răni.

— E frumoasă, nu-i aşa? întreabă Bridget.

Mă încrunt.

— De unde ştii?

Este de nerecunoscut. La cât e de umflată şi cu toate acele vânătăi şi pansamente, lui Bridget i-ar fi imposibil să-şi dea seama cum arată.

— Habar n-am, spune ea. Pur şi simplu ştiu. E groaznic ce s- a întâmplat.

înghit în sec. îmi vine greu, întrucât saliva e groasă şi se întinde în şuviţe.

— Tragic!

— Oare ce determină o persoană să facă aşa

ceva? întreabă Bridget, şi nu-mi vine să cred că îi dă aşa mai departe, tocmai cu mine.

însă ea nu-mi cunoaşte povestea. Nu ştie ce s-a întâmplat înainte. Nu ştie cât de mult mă supără toate astea.

Când nu răspund destul de rapid, zice:

— Ştii, să sară de pe pod, să se sinucidă?

Mă cutremur la această idee şi clatin din cap. îi simt privirea scrutătoare, şi-mi dau seama că obrajii şi urechile mi se înroşesc.

— Habar n-am!

— Dintre toate modalităţile, de ce asta? întreabă Bridget.

Aş vrea s-o trântească, dar nu o face. îi dă mai departe, tot apropiindu-se, rostind cu un glas scăzut, aşa încât să nu o audă nimeni aflat în trecere pe hol:

— Mă gândesc la monoxidul de carbon sau o doză de morfină mortală? N-ar fi mai uşor, mai puţin dureros?

Nu încearcă să fie insensibilă. Nu toată lumea îmi cunoaşte istoricul familial legat de sinucidere.

Mă albesc toată. Nu spun nimic, pentru că nu am un răspuns şi pentru că nu pot să mă abţin să nu mă gândesc cum o fi fost să se prăbuşească de acolo şi să se izbească de sol de la înălţimea pasarelei. Dintr-odată, simt un gust metalic în gură. îmi lipesc degetele de buze, încercând să scap de el. Nu pot să nu mă gândesc dacă şi-o fi pierdut cunoştinţa în timpul căderii sau dacă era perfect conştientă când a lovit solul. Oare a simţit cum i se ridică stomacul până-n gât şi cum organele i se mişcă liber în interior ca-n timpul unei călătorii cu trenuleţul într-un parc de distracţii, ori poate n-a simţit decât durerea arzătoare în momentul impactului?

Bridget se scuză şi pleacă. Dispare silenţios prin uşile de sticlă glisante ca să aibă grijă de

pacientă. Mai rămân un minut acolo, uitându-mă la modul în care Bridget afişează un soi de afecţiune în modul în care îi reaşază femeii mâinile pe abdomen şi-i potriveşte atent degetele, lăsându-şi-le pe ale sale să zăbovească puţin peste ale femeii. îi citesc pe buze în timp ce se apleacă deasupra ei şi-o întreabă:

— Ce-ai făcut, fetiţo? Ce-ai făcut?

în clipa asta, nu-mi vine în minte decât: e o minune că a supravieţuit atât de mult!

Doi

Tura mea se termină la şapte. În seara asta, plec de la spital şi ma îndrept spre est, din Wellington spre Halsted, încercând sa las pacienţii în urmă şi să nu mă mai gândesc deloc la ei după ce plec. E mai uşor de zis decât de făcut. Indiferent cât mă străduiesc, tot îi iau cu mine. Ca asistente, trebuie să compartimentăm, să ne detaşăm, să ne despărţim mental vieţile profesionale de cele personale, aşa cum ai separa medicamentele într-o cutie cu spaţii de sortare, clar împărţite cu pereţi groşi de plastic. Am fost învăţate să facem asta la şcoala de asistente, deşi nu-i chiar aşa de uşor şi nici ceva ce se învaţă – să avem grijă de pacienţii noştri, dar să nu ne îngăduim să ne ataşăm emoţional, pentru că ataşamentul, ni se spunea, duce la epuizare, ceea ce le determină pe asistente să părăsească o profesie care şi-aşa duce lipsă de personal. E greu întrucât, ca asistente, stă în natura noastră să avem compasiune, iar aceste două lucruri – detaşarea şi compasiunea – se opun unul altuia.

Soarele a apus acum două ore. în această perioadă a anului, noapte vine devreme şi repede. în zilele în care lucrez, abia dacă apuc să văd soarele. E întuneric când plec la serviciu de dimineaţă şi la fel este şi când ajung acasă.

îi trimit Siennei mesaj din mers, aducându-i aminte că voi întârzia, iar ea îmi răspunde cu un scurt K. în ultimele zile, uşa apartamentului

nostru nu s-a mai închis cum trebuie. Nu rămâne tot timpul închisă. N-ar fi decât un inconvenient minor, numai că, în ultimul timp, a avut loc un şir de spargeri prin cartier. Numărul de infracţiuni a crescut în tot oraşul. Furturi de maşini. Jafuri armate. Chiar săptămâna trecută, o femeie a fost urmărită până-n blocul ei. A fost atacată, bătută şi jefuită chiar pe scări. Atacatorul i-a spart nasul şi i-a rupt un braţ; i-a luat poşeta cu tot ce se afla înăuntru, toţi banii, cârdul de debit şi toate cârdurile de credit. Mare noroc ca a scăpat cu viaţă!

Poliţia încă-l mai caută pe făptaş, ceea ce mă face să mă simt încordată. Nu pot să mă abţin să nu mă gândesc că acest individ umblă pe-afară şi atacă femei, şi mă întreb dacă momentan şi-a făcut plinul sau dacă nu cumva e-n căutarea următoarei victime. Ideea asta mă ţine trează nopţile. Şi nu mă ajută deloc faptul că Fremont se află la doar două străzi distanţa de locul unde stau împreună cu Sienna. I-am cerut deja proprietarului de două ori să repare uşa, dar are treabă. Spune că o va face, dar încă n-a făcut-o.

Ai încuiat-o? o întreb pe Sienna de uşă.

Da, îmi spune iar, şi vreau s-o întreb dacă e sigură, sa-i cer să mai verifice o dată dacă uşa e încuiată, dar nu vreau să par paranoică sau să-i dau vreun motiv să se sperie, aşa c-o las baltă.

îi spun la revedere şi-mi strecor telefonul în geantă. La Halsted, fac stânga şi mă îndrept spre Belmont. Halsted e plin de viaţă seara, cu multă lume care se îndreaptă spre casă ori spre naveta de seară, aşa că aerul e încărcat de electricitate şi zumzăie de la zgomotele glasurilor şi al maşinilor.

A început să ningă, un viscol care s-a stârnit din senin, cu fulgi mari şi graşi. Temperaturile nu sunt foarte joase datorită zăpezii, dar tot îmi trag gluga peste cap ca să nu mă ud şi-mi vâr bărbia în guler,

apoi îmi ascund mâinile în buzunare şi grăbesc pasul.

Biserica se înalţă în partea de nord a Belmontului şi pe această vreme pare solemnă şi maiestuoasă. E de-a dreptul pitorească aşa, cu toată zăpada care cade peste ea, aducând cu ceva desprins direct dintr-un tablou de Thomas Kinkade. Când ajung în Belmont, aştept să treacă autobuzul 77 şi apoi trec iute strada, spre biserică. Stilul clădirii este gotic Tudor, cu turle şi trepte de beton abrupte care duc spre trei intrări de lemn arcuite solide, înconjurate de vitralii. Biserica este lipită de şcoala parohială, aşa încât tot campusul ocupă aproape un cvartal întreg.

Urc scările, trag uşile de lemn grele şi intru, recunoscătoare după ce uşile se închid încetişor şi oraşul rămâne izolat în urma mea. Interiorul bisericii este parcă la o lume distanţă de afară. E linişte şi cald, luminile sunt scăzute, iar atmosfera e liniştită

şi de o frumuseţe stranie. în faţă, dincolo de alte doua uşi, se afla naosul, cu şiruri peste şiruri de strane goale înconjurate de vitralii eterice.

înaintea mea, o femeie stă singură în nartex. Poartă o geacă de iarnă albă şi lungă până la coapse şi o căciulă neagră, groasă, astfel încât pare foarte şic, în timp ce eu am şi uniforma de la muncă. Salopeta este albastră-cenuşie, moale şi ridicol de confortabilă, dar deloc elegantă. Sienna nici n-ar mai vrea să stea de vorbă cu mine dacă ar şti că am reînceput să port salopeta în public.

— Pari pierdută, spun, zâmbind în timp ce-mi şterg adidaşii pe mochetă şi avansez în interior.

Femeia e cam de vârsta mea, poate chiar mai tânără, o brunetă cu ochi negri şi ten măsliniu care se asortează de minune cu geaca albă. Poartă blugi mulaţi, îndesaţi în nişte cizme zdravene de iarnă, cu margini îmblănite şi talpă de cauciuc, ceea ce mă face să regret adidaşii în serii ca asta, căci ştiu că, până să ajung acasă, zăpada va fi destul de adâncă să-mi intre în încălţări.

Femeia râde în barbă – de una singură –, un râset scurt, ca un chicotit.

— Cred că sunt, spune, lăsându-şi privirea să rătăcească prin încăperea în care nu se află niciun semn, nimic care sa-i spună încotro să se îndrepte. Nu ştiu dacă aici e locul în care trebuie să fiu.

— Ai venit aici pentru grupul de sprijin pentru cei divorţaţi? încă un râset plin de nelinişte, de data asta parcă autoironie.

— E chiar atât de evident?

— Nu, sigur că nu, mă grăbesc să-i răspund. Doar că şi eu am venit tot pentru asta, şi nu ştiu dacă în seara asta mai are loc vreo întâlnire în clădire. De obicei e doar grupul nostru. Trag aer în piept şi adopt alt ton: Nu trebuie să fii tulburată, adaug, sperând că nu-mi vâr aiurea nasul, ci doar îi citesc atitudinea şi limbajul

corpului. Adică, e-n regulă să fii. Toţi simt tulburaţi când vin prima oară aici, dar chiar nu ai motive să fii. Eu sunt Meghan, mă prezint, apropiindu-mă ca să-i întind mâna, pe care o strânge.

Are mâna caldă în pofida vremii de afară, şi mă întreb de când o fi stând aici, în nartex, aşteptând să vină cineva s-o ajute.

— Meghan Michaels.

Expresia femeii se schimbă. îşi apleacă uşor capul, şi sprâncenele i se unesc, afişând o expresie ce aduce a neîncredere. Cască ochii mari, ca şi cum abia acum m-ar studia atent.

— Meghan Michaels? Liceul Barrington, promoţia 2022? mă întreabă, iar eu încuviinţez vag din cap, frământându-mi creierul să-mi aduc aminte, să fac legătura.

Am mers într-adevăr la liceul Barrington, deşi asta a fost cu mult timp în urmă. Acesta se află la vreo oră de mers cu maşina de unde locuiesc acum, însă părinţii mei au părăsit suburbia la vreun după ce am absolvit şi de atunci nu prea am mai avut ocazia să mă întorc acolo şi nici cu prietenii din şcoală n-am mai ţinut legătura.

— Chiar tu eşti, reia femeia, ca şi cum acum ar vedea asemănarea dintre mine şi şinele meu adolescent. Sunt eu, adaugă, ducându-şi mâna la piept. Nat Cohen. Natalie. Am mers împreună la liceu.

— O, Doamne! exclam, bucuroasă, dar şocată.

Natalie Cohen. Nat. N-am mai auzit numele ăsta de mai bine de 20 de ani. Pare diferită, dar, pe de altă parte, toţi părem. S-a mai subţiat la faţă, care acum pare mai puţin rotundă, iar părul îi este mai lung decât îmi amintesc să fi fost vreodată. Obişnuia să şi-l poarte mereu tuns bob, strâmb, ceea ce mă face să mă întreb când s-a hotărât să şi-l lase să crească. Arată splendid lung. Ea arată

splendid! Nat a fost întotdeauna frumoasă, dar în liceu adoptase o atitudine şi-o înfăţişare băieţoase, care între timp au dispărut. A avansat în vârstă incredibil de bine. Nu are deloc riduri, cum am eu, şi mă întreb, în treacăt, dacă nu cumva a apelat la Botox, vreo substanţă de umplere sau alte injecţii, ori dacă doar a fost binecuvântată cu gene bune. Eu şi Nat eram în aceeaşi clasă când am absolvit. Jucam tenis împreună, deşi ea a fost mereu mai bună decât mine.

îmi desfac braţele şi o cuprind strâns, conştientă de cât de bine e să fiu atât de aproape de cineva din trecut. Savurez clipa, reţinând-o ceva mai mult decât ar trebui. Amintiri din liceu răsar la suprafaţă, momente mai simple, mai fericite, care mă umplu de nostalgie. în timp ce-i dau drumul, îi spun:

— Nu-mi vine să cred că eşti tu. Cât a trecut? Unde locuieşti? Mai joci tenis?

Nu pot să mă abţin să nu-i pun întrebări. Vreau s-o întreb şi mai multe, dar cum recuperezi 20 de ani pierduţi, mai cu seamă când ai la dispoziţie doar câteva minute, înainte să înceapă întâlnirea?

— Mi-a fost şi mai bine, răspunde ea.

— Doamne, normal! Ce întrebare cretină! replic, simţindu- mă lipsită de sensibilitate, poate chiar de-a dreptul tâmpită, pentru că iată-ne aici pe-amândouă, aşteptând să înceapă o întâlnire pentru cei divorţaţi!

Niciunul dintre cei care participă la aceste întâlniri nu are parte de cel mai reuşit moment din viaţă. Toţi suntem într-un soi de limb şi încercăm să găsim căi de-a merge mai departe şi- a fi fericiţi.

— Ţi-ai lăsat părul să crească, spun, întrucât, chiar şi cu căciula pe cap, pletele ei lungi îi coboară mai jos de clavicule, îl ador! îţi stă bine aşa!

— Mersi! A trebuit să renunţ la vechiul bob bătrânicios.
— Arăţi senzaţional! Sincer! De cât timp aştepţi aici?
— De 10 sau 15 minute. Adevărul e, continuă ea, relaxându- se vizibil acum, că e cu mine, că nu ştiu dacă ar trebui să fiu aici. Nu ştiu dacă vreau sa fiu aici.

Iar eu răspund:

— Nu, am înţeles! Nu eşti singura. Prima dată nici n-am venit. Am ajuns până-n faţa clădirii, dar apoi, când eram chiar în faţa ei, m-am răzgândit. M-am speriat, m-am răsucit pe călcâie şi am plecat acasă. Eram sigură că cineva avea să se dovedească insuportabil şi că nu aveam nimic în comun imul cu altul decât că eram toţi divorţaţi. M-am întors după câteva săptămâni, iar atunci am rămas şi mi-a plăcut foarte mult şi de situaţie, şi de oameni. Nu sunt deloc insuportabili, ci prietenoşi şi amabili. Cred că îţi va plăcea de ei. Pe aici, adaug, apoi fac un pas spre scări, ca să mă urmeze. Hai cu mine, şi apoi ne punem la curent una cu alta după întâlnire, când avem mai mult timp! Am foarte multe să te întreb.

Chiar atunci, în spatele nostru, uşile grele ale bisericii se deschid încă o dată şi mă răsucesc, auzind asaltul zgomotelor oraşului ce se infiltrează în biserica liniştită. Lewis, un alt membru al grupului, e cel care intră. Cu coada ochiului, o văd pe Nat cum tresare când îl aude, reacţia ei fiind disproporţionată pe lângă zgomot. îmi las privirea s-o parcurgă lent, deşi a ei a rămas aţintită la Lewis, urmărindu-l cum bate din ghetele grele pe mochetă; zăpada s-a lipit zdravăn de el şi ne reaminteşte de viscolul de-afară. Abia după ce îşi dă gluga jos şi apucă şi Nat să-l vadă mai bine – chipul rotofei, ca de bebeluş, şi privirea plină de bunăvoinţă, total opusă cu constituţia lui masivă –,

femeia se linişteşte, şi corpul i se relaxează, iar pumnii i se des- cleştează încet-încet.

La noapte se zice că zăpada se va depune de vreo 10 centimetri, deşi mereu se dovedeşte imposibil de ghicit. Ar putea fi 2 centimetri sau 25.

— O seară minunată! spune Lewis în timp ce trece pe lângă noi, şi nu-mi dau seama dacă face o glumă, deşi seara e-într- adevăr splendidă.

Parcă mereu e ceva magic la prima zăpadă a iernii.

Ochii îmi revin la Nat în vreme ce el dispare în jos, pe scări.

— E doar Lewis, adaug, întrebându-mă de ce-o fi speriat-o atât de rău sosirea lui. Un tip drăguţ. Soţia La părăsit pentru alt individ, după ce el a renunţat la slujba bine plătită dintr-o corporaţie ca să facă ceva ce-l împlinea mai mult. S-a dovedit că tipa îi iubea mai mult banii decât pe el. Ce părere ai? o întreb, dând din cap înspre scări. Vrei să încerci? Nici măcar nu-i nevoie să vorbeşti. Doar asculţi.

Faye, conducătoarea grupului, e terapeută, dar, la fel ca noi, şi ea e divorţată. Mantra ei este că acesta e un loc în care să ne ascultăm unul pe altul, să ne oferim sprijin şi putere imul altuia şi să ne simţim mai puţin izolaţi din pricina divorţurilor prin care am trecut.

Acestea fiind zise, la prima prezenţă aici am avut ceva reţineri să mă deschid. Venisem hotărâtă doar să ascult şi să observ. îmi amintesc cum stăteam pe scaun şi mă uitam în jur, la cercul de feţe calde, receptive şi deschise. Mi-au potolit nervii zdruncinaţi şi, când Faye a întrebat în seara aceea dacă vrea

cineva să-şi împărtăşească povestea cu grupul, din instinct, am ridicat mâna.

— Simt divorţată, am început, simţindu-mi tremurul uşor din glas şi întrebându-mă dacă-l mai simte şi altcineva sau doar eu. Deşi bănuiesc că ştiţi deja asta, pentru că din ce alt motiv aş mai fi aici dacă n-aş fi divorţată?

Apoi am scos un râset îndreptat spre propria persoană. Au mai râs şi alţii – cu mine, nu de mine –, ceea ce mi s-a părut încurajator. După aceea, cuvintele au început să curgă mai liber, şi am izbutit să le dezvălui că trecuseră câteva luni de când intentasem divorţ.

— Să spun că am trecut prin momente grele ar fi un eufemism, chiar dacă eu sunt cea care l-a părăsit. Eu am cerut-o, într-un anumit sens. Responsabilitatea îmi aparţine.

Am tras aer în piept şi mi-am dat seama că tremurul dispăruse.

— Cred că ceea ce face atât de grea situaţia este că nu cunosc pe nimeni care să fi divorţat. E ciudat, pentru că vreo 50% dintre căsătorii se termină prin divorţ, nu-i aşa? Atunci, cum e posibil să nu i se fi întâmplat niciunui cunoscut de-al meu? Mă face să mă simt ca un soi de anomalie. Nu ştie nimeni, la un nivel personal, prin ce trec acum. Am prieteni grozavi, incredibil de înţelegători, însă în ultimele luni am simţit că mă îndepărtez de ei. Pur şi simplu nu mai avem la fel de multe lucruri în comun. Când treci printr-un divorţ, trebuie să faci faţă multor lucruri, cum ar fi să creşti singur un copil, custodie şi drepturi de vizită, schimbarea testamentului, a numelui, închiderea contului bancar comun, încercarea de a-mi construi propriul credit de persoană, întrucât tot ce aveam în comun era pe numele lui Ben, iar eu, una, nu aveam practic niciun istoric al creditului. Şi chiar nu am cu cine să discut despre

toate astea.

îmi amintesc cum în clipa aceea m-am oprit şi am tras brusc aer în piept, conştientă de faptul că spusesem mult mai multe decât intenţionasem, dar descoperind şi că experienţa era într- un fel cathartică.

— îmi pare rău! Nu voiam să spun atât de multe!

— Nu, m-a contrazis Faye. Să nu-ţi pară rău! Meghan, să nu- ţi ceri niciodată scuze! De asta ne aflăm aici, ca să ne ascultăm şi să ne sprijinim reciproc. Toţi cei din această încăpere se luptă cu aceleaşi probleme.

în jurul meu, un cerc întreg de capete s-au înclinat a încuviinţare.

Iar apoi ea mi-a cerut să le povestesc celor din grup câte ceva despre Ben. Iniţial nici n-am ştiut cum să-l descriu. Când ne-am cunoscut, Ben era ca un vis. La acel moment, eram în liceu, pe vremea când chestii de genul unei cariere şi copii erau ceva îndepărtat din viitor, la care nici nu ne gândeam. Nu existau nici măcar în cele mai sălbatice visuri ale noastre. Derulez rapid 20 de ani. Nu eram fericită. Nici Ben nu era. Sienna, din născare, era fericită. Mă certam tot timpul cu Ben. El era prea concentrat la muncă şi se supăra ori de câte ori îi ceream să facă şi din familie o prioritate, pentru că el interpreta asta ca şi cum eram lipsită de înţelegere şi că nu-l sprijineam în carieră, ceea ce era departe de intenţiile mele. Eu voiam doar ca Ben să ne acorde mai multă atenţie Siennei şi mie. Aşa c-am început să mă gândesc, tot mai des, la faptul că mi-ar fi fost mai bine fără el, pentru că să fii singură şi însinguratăera mai bine decât să mă simt neglijată şi ignorată. Dar ani de-a rândul, teama de necunoscut mă împiedicase să îl părăsesc. Motivul pentru care într-un final am făcut-o n-a fost pentru mine, ci pentru Sienna, deoarece nu voiam ca mariajul

nostru să fie modelul pe care-l vedea fata noastră. îmi doream ca ea să ştie că un mariaj poate fi şi plin de iubire, de fericire şi de respect reciproc.

Acum îi spun lui Nat:

— Până să-ncep să vin, puţine lucruri mi se păreau mai rele decât să intru într-o cameră plină de străini şi să împărtăşesc cu ei amănunte despre una dintre cele mai dureroase experienţe din viaţa mea. însă acum mi-am dat seama că mai rău este să treci singură prin asta. Mă opresc ca să las vorbele să se sedimenteze, iar apoi întreb în timp ce dau din cap spre trepte: Ce zici? Vrei să încerci?

— Bine! cedează ea.

Coborâm împreună scările spre sala principală, acolo unde mese rotunde enorme au fost împinse în lateral ca să facă loc în mijloc pentru nişte scaune pliante negre. Faye a început deja întâlnirea când sosim noi, aşa că ne strecurăm pe ultimele două scaune, aflate în capete opuse ale cercului, iar eu urmăresc de la depărtare cum Nat se dezbracă de geacă şi o aşază pe spătarul scaunului. Rămâne tăcută de-a lungul întâlnirii. Ascultă, dar nu ia cuvântul, şi nici n-o învinovăţesc.

La un moment dat îşi scoate şi căciula, şi atunci, în clipa în care-şi trece o mână prin păr, dându-şi din ochi firele rătăcite, zăresc o vânătaie în partea superioară a frunţii, sub linia părului. Mă mai uit o dată, ca s-o văd mai bine, uluită de dimensiunea vânătăii şi de culoarea roşiatică aprinsă, ca şi cum ar fi proaspătă. Indiferent ce s-a întâmplat, s-a petrecut de curând, poate chiar astăzi. Mă holbez mai mult decât ar trebui, întrebându-mă cum a căpătat acea vânătaie. Am făcut şi eu până acum o grămadă de prostii şi stângăcii, şi poate că exact asta i s-a întâmplat şi ei.

Dar poate că există totuşi o poveste.

în clipa aia, Nat îşi ridică privirea, iar ochii ni se întâlnesc, înghit în sec şi arborez un zâmbet chinuit, perfect conştientă că am fost prinsă zgâindu-mă aiurea. Din instinct, îşi duce o mână la vânătaie. Şi-o pipăie, plimbându-şi degetele peste umflătura iritată, apoi îşi trage o şuviţă de păr ca să şi-o acopere. Iar apoi, de parcă-şi face griji că n-ar fi de ajuns, îşi pune şi căciula pe cap.

îmi feresc privirea. încerc sa-i ascult pe ceilalţi vorbind, dar ochii îmi tot fug la Nat. Vânătaia a dispărut, dar n-am uitat de ea.

După ce se termină întâlnirea, îmi înhaţ geaca şi mă îndrept spre Nat, dar, înainte să ajung la ea, o altă femeie, Melinda, mă abordează şi zice:

— Bună, Meghan, ai câteva clipe?

Nu-mi mai aşteaptă răspunsul, iar eu o urmăresc pe Nat cum aruncă o privire scurtă în direcţia mea înainte să-şi strecoare braţele în geacă şi să pornească înspre ieşire.

— Voiam să te întreb despre şcoala la care merg fiicele noastre, mai precis despre cum simt procesul de depunere a dosarelor şi examenele de admitere. Fiica mea cea mare merge în curând la liceu, şi doar ce-am început să studiem şcolile private din zonă. Să spun că e copleşitor ar fi un eufemism.

în momentul în care reuşesc în sfârşit sa urc scările, Nat a ajuns deja la intrare. E prea departe ca s-o prind, aşa ca nu-mi rămâne decât s-o urmăresc cum împinge uşile grele de lemn şi iese în furtuna de zăpadă, care cade pieziş şi intră şi-n biserică. Ajunsă afară, Nat se opreşte şi se uită atent la chipurile celor care trec pe lângă ea. îşi trage gluga pe cap şi dă drumul la uşă, care se închide încetişor, dar apuc să o văd amestecându-se într-un grup de trecători.

Mai târziu, ies şi eu din biserică şi ajung singură în frig şi în ninsoare, unde răsuflarea mi se

transformă în aburi în vreme ce mă întreb dacă o voi mai revedea pe Nat şi dacă se va mai întoarce aici.

în timp ce merg, mă gândesc la vânătaie, deşi nu atât de mult la ea în sine, ci la cât de mult s-a grăbit Nat să şi-o ascundă. Mă trezesc că-mi fac griji pentru ea şi mă întreb unde se duce şi cine o aşteaptă acasă.

Zăpada s-a depus într-un strat zdravăn în ultimele ore, adu- nându-se pe trotuare şi pe străzi. Maşinile şi autobuzele înaintează cu greutate. La noapte va fi interzis să parchezi pe anumite străzi, astfel încât plugurile să poată ieşi prin oraş înainte de ora de vârf de dimineaţă.

Iau trenul Red Line înapoi spre casă de la biserică, în- dreptându-mă către nord. Acum s-a făcut aproape nouă şi nu prea mă mai simt în largul meu la această oră, căci îmi fac griji pentru mine şi pentru Sienna, care e singură. Niciodată nu mi-a fost frică în acest oraş, nu până la recentul val de jafuri şi de atacuri care a pus pe jar tot cartierul.

Las în urmă trenul Red Line în staţia Sheridan şi de acolo o iau repejor spre casă, fără să-mi doresc altceva decât s-ajung înăuntru, să fiu înăuntru şi să văd cu propriii ochi că uşa apartamentului nostru este închisă şi încuiată şi că Sienna este bine.

Trei

A doua zi, după ce ajung la lucru, îmi verific cu asistenta- şefă îndatoririle de azi şi aflu că mi s-au repartizat doi pacienţi, inclusiv Caitlin Bcckett, femeia despre care se spune că a sărit de pe o pasarelă. Spun „bine” şi mă îndepărtez, simţindu-

mă destul de îngrijorată. Speram să nu-mi fie repartizată şi că voi primi în grijă aceeaşi pacienţi ca ieri. Vreau să invoc faptul că, măcar de dragul consecvenţei, ar fi trebuit să se ocupe tot Bridget, însă astăzi este ziua ei liberă.

îmi las lucrurile într-un dulap din camera de odihnă, apoi merg în salonul lui Caitlin. îmi vine greu s-o urmăresc cum zace inconştientă pe pat şi să nu mă simt la rându-mi tulburată. Imediat ce trec de uşile de sticlă, mă opresc şi-mi las privirea să rătăcească peste ea, studiind-o o vreme. Bridget a avut dreptate; în pofida pansamentului şi-a furtunurilor, îţi dau seama că e frumoasă. Stă complet nemişcată. Are pielea atât de palidă, încât, dacă n-aş şti, aş crede că e moartă. Singurul motiv pentru care nu e moartă este datorită maşinăriilor care respiră în locul ei şi-i furnizează nutrimentele şi fluidele necesare. Am auzit deja la cantină şoptindu-se despre ce crede lumea că a păţit – bârfe şi zvonuri neconfirmate. N-ar trebui să ne bârfim pacien- ţii, şi totuşi o facem. E cathartic, un mod de-a scăpa de stresul unei ture lungi de muncă sau de-a ne întări sufleteşte pentru ziua ce urmează.

în dimineaţa asta am ascultat două asistente care discutau despre ea la cantină. Una spunea că a auzit că, atunci când a sărit Caitlin, aceasta a ratat la mustaţă şinele de cale ferată şi a aterizat undeva între ele, pe pietre.

— Ai idee de câte ori pe zi trece trenul pe-acolo? a întrebat ea, vrând să spună că, dacă femeia ar fi căzut pe şine, ar fi fost

lovita de un tren în viteză şi astfel şi-ar fi găsit sfârşitul.

Iar acum n-ar mai fi fost la Reanimare, luptându-se pentru propria viaţă. Ar fi fost moartă.

— Trenurile nu se pot opri foarte repede, a continuat ea, deşi totul era pur teoretic, întrucât nu aşa au decurs lucrurile. Chiar şi când e o urgenţă. Am auzit că uneori le ia aproape doi kilometri să se oprească pe şine după ce s-a tras frâna, din cauza greutăţii şi-a vitezei.

— Atunci are noroc ca a sărit de unde a sărit, a adăugat cealaltă asistentă, Natalia,

— Noroc? a replicat Misty, căreia nu-i venea să creadă ce aude. Efectele pe termen lung ale unui traumatism asupra creierului pot fi foarte grave, chestii de genul deficienţe de mişcare, probleme de vedere, dificultăţi cu abilităţile motorii, greutate în gândire şi amintire şi multe alte lucruri. Cum poţi sa spui aşa ceva? Tu n-ai vazut-o?

Răspunsul era da; până în acel moment, o vazuseram deja cu toţii. Nu fusesem eu singura care trecuse pe lângă salonul ei şi o zărisem prin geam. O văzuseră şi ceilalţi.

— Daca voia cu adevărat sa moară, ar fi ales alt pod de pe care sa sară, cum ar fi cel pe sub care trec camioane şi maşini.

— Totuşi, îţi închipui cum ar fi să fii şoferul unei maşini sau conductorul unui tren care s-o lovească? a întrebat Natalia.

Eram cu spatele la ele. Nu voiam să particip la discuţie, dar asta nu însemna că nu voiam să ascult, sa aud ce ziceau ceilalţi despre ea. Era aproape şapte dimineaţa, chiar înainte de schimbarea turei, astfel încât cantina era mai aglomerată decât de obicei din cauza schimbării de tura.

— Cum crezi ca e să ştii ca urmează sa dai peste

cineva, sa urmăreşti cum se întâmplă totul, dar sa nu fii în stare sa faci nimic ca s-o împiedici?

Erin ne-a povestit că unchiul ei este inginer de trenuri de marfă.

— Cu ani în urma, o femeie a căzut pe şine, înaintea lui, încercând sa se sinucidă.

Apoi ne-a descris cum arătau ochii lui şi ai ei înainte sa o lovească şi cum, chiar şi după ce trăsese frâna de urgenţă, fusese silit să aştepte secunde agonizante, ascultând scârţâitul a vreo 4 000 de tone de tren care încerca în zadar să se oprească. Apoi se produsese inevitabilul. Femeia dispăruse, alunecând undeva sub el, iar apoi unchiul lui Erin se văzuse nevoit să coboare din tren, după ce acesta se oprise într-un final, şi să o caute.

Nu eram sigură dacă mai vreau să ascult şi restul. Erin a continuat:

— Sunt doua lucruri care se pot întâmpla atunci când un tren dă peste cineva – unu, persoanele pot fi propulsate de tren şi să sufere răni interne grave de pe urma cărora, cel mai probabil, vor muri, sau doi, pot ajunge sub roţi şi, cel mai probabil, să fie dezmembrate.

A făcut o pauză teatrală.

— Asta s-a întâmplat cu femeia asta. Al doilea lucru, a adăugat ea, clătinând din cap la ideea unei asemenea orori şi gân- dindu-se la ce fusese martor unchiul ei. Chiar şi-n ziua de azi mai are coşmaruri. Şi au trecut şase ani.

— Dumnezeule! a exclamat Misty. îngrozitor! N-a fost vina lui, şi totuşi va fi nevoit să trăiască toată viaţa cu această vină, să ştie că a jucat un rol în moartea altcuiva.

M-am zbârlit când am auzit comentariul. Nu mai suportam să ascult, aşa că m-am ridicat de pe bancă şi m-am îndepărtat.

Prietenul meu, Luke, m-a urmat.

— Mă bucur să văd c-au luat-o de la capăt, a spus el, referin- du-se la bârfe.

Am zâmbit. Din tot personalul, Luke se aseamănă cel mai mult cu mine. Pesemne e ceva legat de vârstă. Noi doi am ascultat 10 sau 15 ani ce au sporovăit celelalte asistente, multe dintre ele abia ieşite de pe băncile şcolii. în timp ce înaintam împreună pe hol, el m-a întrebat:

— Te simţi bine?

I-am aruncat o privire cu ochi mijiţi.

— Da, sunt bine! De ce?

— Eşti tăcută.

Mi-am ferit privirea, dar tot mai simţeam că mă scrutează.

— Chiar aşa? am întrebat, practic schimonosindu-mă, la cât de mare mă străduiam să mă comport normal.

— Da! mi-a răspuns, apoi a adăugat precaut: Ieri ai întârziat la lucru.
— Oh! N-a fost mare lucru. Doar o programare la medic, am spus, cu toate că ştiam amândoi că n-aş fi făcut o programare de rutină într-o zi de lucru, dar, slavă Domnului, n-a mai insistat.

Şi totuşi, îmi dădeam seama că vrea să spună mai multe şi că nu avea de gând să mă lase să scap chiar aşa de uşor.
— în plus, am observat că ieri purtai verigheta, a adăugat el, luându-mă prin surprindere, şi m-am simţit vinovată, înroşin- du-mă la faţă, căci nu credeam că băgase cineva de seamă. Nu- i treaba mea, a reluat Luke, dar – a ezitat, atent la cum avea să formuleze – cumva te împaci cu Ben?
— Doamne, nu! Pur şi simplu... M-am chinuit să-mi găsesc cuvintele, iar până la urmă am ales: Vechile obiceiuri, înţelegi?

Fusese o greşeală să-mi pun verigheta. Nu ştiu ce fusese în mintea mea. După toate acele luni, mi se părea de-a dreptul stranie pe deget. O dădusem jos imediat ce ajunsesem acasă; mersesem direct în dormitorul meu, înainte să o observe şi Sienna, şi o pusesem în tăviţa modulară din cutia cu bijuterii, acolo unde-i era locul.
— Mda, a spus el. Ştiu. înţeleg. Ce mai face Sienna? m-a întrebat apoi, schimbând subiectul, lucru pentru care am fost extrem de recunoscătoare.

Apreciam cât de des întreba Luke despre Sienna, ce mai face, cum se mai descurcă la şcoală sau dacă îmi plac prietenii ei.
— E bine. Toate bune.

— Hei, chiar voiam să te întreb, cum a fost la întâlnire?

Am avut nevoie de câteva secunde de gândire. întâlnirea! Aproape uitasem de ea. Dintr-odată, mi s-a părut că fusese cu o viaţă întreagă în urma,

deşi banalitatea ei, normalitatea întrebării lui, era binevenită.

Cu câteva seri în urmă, mersesem la o întâlnire. Numele lui era Alee. A fost prima mea întâlnire de la divorţul de Ben. L- am cunoscut pe un site de întâlniri online la care mi-am făcut cont – deşi fără tragere de inimă – acum câteva luni. La început, mă temusem să mă înscriu, însă Luke şi vreo două asistente de la serviciu mă convinseseră s-o fac. Adevărul e că Sienna înaintează în vârstă. De la zi la zi devine tot mai independentă. Faptul că ştiu că în curând va merge la facultate şi că eu voi rămâne singură pentru tot restul vieţii mă împiedică să pun geană pe geană.

Ce m-a convins este că Ben a început să iasă iar la întâlniri. Acesta a fost catalizatorul care m-a făcut să accept să ies la o întâlnire cu Alee. încă de când Sienna a lăsat să-i scape informaţia despre prietena lui Ben, aceasta a început să-mi preocupe mintea. Nu simt în întregime sigură că n-am mers la întâlnire doar din răzbunare – am îmbrăcat o rochie pe care nu o mai purtasem de ani buni, una sexy, cu elastic în talie şi cu un de-colteu adânc, gândindu-mă ce plăcut va fi să fiu atinsă iar de un bărbat care să-şi strecoare mâinile pe sub materialul fustei şi să se uite la mine cu dorinţă în privire.

Dar n-a funcţionat. Mi s-a părut ciudat, chiar neplăcut la acel moment, iar acum, câteva zile mai târziu, chiar lipsit de importanţă, astfel încât uitasem deja cu totul de el.

— Aşa şi-aşa, i-am răspuns lui Luke, ridicând şi din umeri.

— Doar aşa şi-aşa?

— Da, doar aşa şi-aşa. N-am rezonat unul cu altul. A fost stânjenitor.

— Ce aiurea! îmi pare rău, Meghan! Pierderea lui! Data viitoare va fi mai bine! m-a încurajat, dar

eu nu sunt sigură dacă are să mai existe o dată viitoare.

Acum, în salonul lui Caitlin, asistenta de noapte vine şi-mi dă raportul la schimbarea turei. Stăm lângă pat, iar ea recapitulează semnele vitale, istoricul medical, medicamentaţia şi aşa mai departe. Femeia e încă-n comă, nici mai bine, nici mai rău decât era ieri. Nu răspunde absolut deloc la niciun stimul extern, lucru deloc neobişnuit pentru cineva în starea ei. Pacienţii ca ea pot să aibă grade diferite de conştienţă. Unii pot fi conşti- enţi la un nivel minimal sau într-o stare vegetativă. Pot să tresară când le luăm sânge. Pot să scrâşnească din dinţi, să se zvârcolească în pat sau să facă alte mişcări involuntare, dar nu şi această pacientă. Ea nu poate să facă nimic pe cont propriu, nici măcar să respire.

Singura diferenţa de azi este că, la un moment dat, pe parcursul nopţii trecute, după ce mie mi se terminase deja tura, personalul spitalului i-au localizat părinţii. îi găsesc în sala de aşteptare, unde şi-au petrecut întreaga noaptea practic în capul oaselor pe nişte fotolii rabatabile. Stau acolo şi-i urmăresc de la distanţă cum încearcă să doarmă. Au ochii închişi, dar nu-mi dau seama dacă au dormit sau nu vreun pic. Saloanele de la Reanimare transmit parca o tensiune sesizabilă, diferită de orice alt loc din spital. în cea mai mare parte a zilei, vizitatorilor li se îngăduie să vadă pacienţii doar unul sau doi odată, pentru intervale scurte de timp. Ajung astfel să-şi stabilească tabăra în sala de aşteptare, oscilând între jale, rugăciuni, plâns şi vizite, uneori dormind sau mâncând acolo, deşi destul de rar. în momentul în care pleacă, arată ca nişte zombi, şi doar foarte rar îi iau şi pe cei dragi acasă cu ei.

îi las să doarmă. Mă întorc în salonul pacientei, dar e dificil să stau singură cu ea. îmi văd de

treabă, repetând manevrele obişnuite şi încercând să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat înainte, la ce-a adus-o aici. Verific monitorul şi perfuziile; îi verific şi semnele vitale şi-i dau medicamentele, dar, totodată, privirea îmi alunecă la faţa ei, evaluând-o şi având grijă că rămâne inconştientă. Doar aproape o treime din chip îi este de fapt vizibil – restul fiind acoperit cu pansament, furtunuri şi bandă adezivă care-i întinde fără milă pielea –, aşa încât e practic imposibil de identificat. Ar putea să fie oricine. Mă gândesc la cât de împăcată pare acum şi la ce mare-i contradicţia cu ce i s-a întâmplat.

Mai târziu, încep orele de vizită, iar în salon intră şi părinţii ei. Sunt cu spatele spre uşă când intră, dar aud uşile glisante deschizându-se şi o femeie care întreabă cu precauţie:

— Putem să intrăm?

Mă răsucesc şi-i găsesc stând în faţa uşilor deschise. Acum, că se află aici, apuc să-i văd mai bine. Simt de vârstă mijlocie, undeva pe la 60 de ani, ambii grizonanţi, deşi părul lui e mai degrabă grizonant, în timp ce-al ei e argintiu. Sunt bine îmbră- caţi – ea, în blugi, un maiou şi un pulover cu anchior, el, în pantaloni de stofă şi cămaşă elegantă, ca şi cum doar ce-ar fi venit de la serviciu –, deşi toate hainele sunt şifonate, lucru normal după ce-au dormit aşa. Au practic aceeaşi înălţime. Se ţin de mână, agăţându-se unul pe altul, disperaţi să aibă ceva de care să se sprijine. Ea are machiajul de ieri şi e mânjită toată în jurul ochilor.

— Suntem părinţii lui Caitlin, mă informează femeia. Tom şi Amalia Beckett.

— Da, intraţi, vă rog! îi îndemn. Bună dimineaţa! Eu simt Meghan. Eu sunt cea care astăzi are grijă de fiica dumneavoastră.

— Ne bucurăm să vă cunoaştem! zice mama ei,

însă fără să se uite la mine.

îşi priveşte fiica, observând bandajele şi furtunurile, tuburile de drenaj sau furtunaşele de la perfuzii de parcă acum le-ar vedea prima oară. Trage brusc aer în piept şi-şi duce o mână la gură, abţinându-se să nu plângă. îmi feresc privirea ca să nu mă buşească şi pe mine plânsul la reacţia ei. Mă simt responsabilă. E greu să digeri imaginea cu cineva care vede pe cineva iubit într-o asemenea stare. Lucrul la Reanimare reprezintă o adaptare continuă; iniţial, din nenumărate motive, poate să fie copleşitor. Luminile din saloane sunt prea puternice. Nu îmbunătăţesc cu nimic aspectul pacienţilor. Simplul număr de persoane care intră şi ies toată ziua din salon este epuizant: rezidenţi şi consultanţi, terapeuţi pentru respiraţie, nutriţionişti, terapeuţi ocupaţionali şi de recuperare, şi mulţi alţii. Pentru familii e greu să-şi amintească cine e fiecare. Se tem că orice chip nou e cel care va aduce o veste proastă. Zumzetul constant şi bipurile maşinăriilor sunt complet nefamiliare. Au capacitatea să te îngrozească, deoarece lumea nu ştie ce înseamnă fiecare. îşi fac griji că orice zgomot scos de un aparat e ceva rău, care poate să aibă darul să ameninţe viaţa pacientului.

— Pot s-o ating? mă întreabă doamna Beckett în timp ce înaintează amândoi pentru a se apropia de patul fiicei lor.

— Sigur că da, răspund, urmărind-o cum îşi lasă precaut o mână pe braţul lui Caitlin, atentă să nu mişte furtunul de pe el.

îi informez că starea ei e stabilă şi că peste noapte nu s-a schimbat nimic. în această dimineaţă va veni şi doctorul, iar mai târziu, vor sosi un terapeut pentru respiraţie şi un fiziotera-peut. Le explic cât de important este să ne mişcăm tot timpul pacienţii aflaţi în comă, ca sa

împiedicăm atrofierea muşchilor şi crăparea pielii.
— Aţi reuşit să dormiţi vreun pic azi-noapte? îi întreb.
— Puţin. Nu cine ştie ce.
— Aţi mâncat?
— încă nu.
— Ar trebui să mâncaţi! E nevoie să aveţi grijă de dumneavoastră şi să vă asiguraţi că mâncaţi şi dormiţi. Aici va fi tot timpul o asistentă care să aibă grijă de Caitlin. E pe mâini bune!
— Eu şi soţia mea vă suntem recunoscători pentru asta, pentru tot ce faceţi pentru fiica noastră.
— Sigur! Vă rog, pe mine nu mă băgaţi în seamă! le spun, văzându-mi mai departe de treabă sau cel puţin încercând, deşi e greu, căci concentrarea mi-a fost stricată de prezenţa lor, de suferinţa lor. îmi feresc privirea, uitându-mă la monitor în timp ce adaug: Dacă vreţi să întrebaţi ceva, puteţi s-o faceţi oricând.
— Cât va rămâne aşa?
— E dificil de zis. Depinde de la pacient la pacient.

Mi-e greu să mă uit la doamna Beckett când vorbesc. Suferinţa ei e palpabilă. Majoritatea rămân în comă doar câteva zile sau săptămâni înainte să înceapă încet-încet să-şi recapete cunoştinţa şi să intre într-un fel de stare vegetativă, în care pot respira singuri sau sunt cât de cât conştienţi. însă o astfel de comă poate dura câteva luni sau ani, iar unii nu se mai trezesc niciodată.

Ochii doamnei Beckett se îndreaptă spre mine, care mă întreabă:
— Cum e să fii în comă?
— Din ce-am auzit, diferă de la caz la caz, îi răspund, lăsân- du-mi privirea să alunece înapoi la Caitlin, iar ochii îmi rămân aţintiţi la chipul ei liniştit şi lipsit de expresie, dar cu urme vagi din

altceva: teamă, şoc, durere, uluire.

Mă gândesc iar la căderea în sine, la cum o fi fost să cazi de la o asemenea înălţime. Mă agăţ de disperarea ei, un ultim efort de-a se abţine, de-a se opri, iar apoi răsucirea, datul din mâini şi izbirea de sol. încerc să renunţ la emoţii şi să adopt o atitudine clinică, să mă gândesc la ea aşa cum aş face-o cu orice pacient, dar e greu. Sunt şi eu o fiinţa umana. Mă întreb daca prăbuşirea şi impactul au durut. Dacă era deja inconştientă sau dacă, în acel moment, nocireceptorii[1] erau deja insensibili la durere şi ea era conştientă, dar n-a simţit nimic când a lovit pământul.

— Pentru unii, îi răspund în vreme ce-mi mut iar privirea la chipul doamnei Beckett, e ca şi cum îşi revin dintr-o anestezie generală. Simt ameţiţi când se trezesc prima oară, dar pentru ei, intervalul în care au fost inconştienţi a trecut într-o clipită. Alţii visează.

— Coşmaruri? întreabă femeia, vizibil panicată şi îngrijorată că exact asta se întâmplă acum, că fiica ei e blocată în propriul creier şi nu are parte decât de coşmaruri.

— Nu! spun şi clatin din cap, deşi e o minciună, pentru că uneori pacienţii ne informează că au avut coşmaruri în timp ce erau inconştienţi. Doar vise. Uneori vise lucide. Uneori le este dificil să facă diferenţa dintre vise şi realitate atunci când se trezesc prima dată. Durează o vreme.

— Cum sunt când se trezesc?

— E un proces. Rareori se întâmplă spontan. Are loc un fel de plutire în şi afară din starea de inconştienţă. La început pot să fie incoerenţi. Ar putea să aibă goluri de memorie.

— Când se trezeşte îşi va aminti ce s-a întâmplat? Că... Face o pauză, apoi adaugă: ...a sărit.

Nu ştiu ce speră doamna Beckett: că-şi va aminti

sau că nu-şi va aminti? Posibilitatea din urmă ar fi surprinzătoare.

— Depinde, îi răspund, Nu ştiu. Unii o fac, alţii, nu.

Unii pacienţi se trezesc cu o gaură în memorie care se întinde pe zile sau chiar săptămâni înainte de accident sau de boală. Nu-şi amintesc ce-au păţit sau de ce au ajuns în comă, ceea ce- ar fi o adevărată binecuvântare.

Unii pacienţi se trezesc din comă cu amintiri alterate. îşi aduc aminte lucruri care de fapt nici nu s-au întâmplat. Pretind chestii absurde care pot fi puse pe seama unor lucruri de genul viselor lucide sau al deconectării de la realitate.

îmi feresc privirea, dar tot simt ochii doamnei Beckett aţintiţi asupra mea.

— Meghan, tu ai copii? mă întreabă după o vreme.

Mă întorc la ea şi-i întâlnesc privirea.

— Da. Unul. O fiica.

Când sunt la serviciu, nu-mi place mereu să vorbesc despre Sienna. Prefer să-mi ţin privată viaţa personală. Dar munca într-un salon de Reanimare reprezintă o experienţă intimă. Astăzi nu mai am decât un singur alt pacient în afară de Caitlin, aşa că-mi voi împărţi ziua între ei doi. La cât de mult timp îmi petrec cu pacienţii şi cu familiile lor, sunt abordate şi chestii personale.

— Şi sunteţi apropiate? mă întreabă distrasă, uitându-se din nou la chipul lipsit de expresie al propriei fiice şi la tubul endo- traheal gros din gura ei, lipit de piele ca să stea cum trebuie.

— Da! în cea mai mare parte a timpului.

— Noi nu mai eram apropiaţi de Caitlin de foarte mulţi ani, îmi mărturiseşte. Nici măcar nu ştiam că se întorsese.

înghit în sec. Nu-i treaba mea, dar tot simt curioasă. Trebuie să aflu. Aşa că o întreb:

— Să se întoarcă?

Doamna Beckett aruncă o privire peste umăr, spre soţul său. I s-a pus un nod în gât şi nu mai poate să vorbească. Domnul Beckett se uită la mine şi-mi explică:

— Caitlin s-a mutat cu mulţi ani în urmă în California. Din ce ştiam noi, era încă acolo. Ultima oară când am primit veşti de la ea părea bine, în regulă, fericită. Asta se întâmpla acum vreo două luni. O întrebam tot timpul când vine în vizită, dar ne spunea că nu ştie. Venea cu tot soiul de scuze referitoare la motivul pentru care nu poate să vină. Lucra foarte mult. Nu avea destul timp liber. Biletele de avion erau scumpe. Nu ştia când poate să-şi ia liber.

— Era mereu foarte ocupată, repetă mama ei în barbă, şi-mi dau seama că-i un subiect sensibil, la cum o spune.

Se simţea rănită pentru că fiica lor nu-şi făcea timp pentru ei.

— Cu ce se ocupă? întreb, dorind să aflu mai multe despre ea şi despre cine este cu adevărat.

Domnul Beckett ridică din umeri.

— Diverse chestii. Orice putea să facă pentru a-şi putea plăti chiria; uneori lucra şi-n două locuri diferite în acelaşi timp. Re- tail. Ospătăriţă. O vreme a fost casieră la bancă, dar nu era de ea. Ce-şi dorea ea era sa devină actriţă. Credea că va ajunge la Hollywood şi va deveni vedetă.

— Noi am sprijinit-o, se grăbeşte doamna Beckett să spună, în caz că mi-aş face altă impresie. Nu ne lăsa inima să-i spunem că şansele să se întâmple erau de una la un milion, pentru că poate era cea norocoasă. Se uită la soţul ei şi apoi întreabă, cu buza de jos tremurându-i şi cu nasul începând să-i curgă: De ce crezi că nu ne-a spus că s-a întors? Crezi că nu voia să ştim?

El clatină din cap.

— Habar n-am!

Găsesc un şerveţel şi i-l dau doamnei Beckett.

— De cât timp se întorsese?

Domnul Beckett ridică iar din umeri.

— De suficient cât să fi avut timp să-şi găsească un apartament.

— Dacă avea impresia că suntem dezamăgiţi de ea? Dacă simţea că ne dezamăgise sau era jenată că lucrurile nu merseseră aşa cum îşi dorea ea?

El îi demontează teoria:

— De când dă Caitlin doi bani pe ce cred alţii? Caitlin e puternică, rezistentă. Se întoarce apoi spre mine şi-mi spune: Motiv pentru care toate astea ni se par şi mai devastatoare. Nu neam fi închipuit vreodată aşa ceva. N-am crezut că e genul de om care încearcă să-şi curme singur viaţa.

Bărbatul pare pe punctul c-ar vrea să-mi mai spună ceva, să- mi explice de ce se întâmplă toate astea. Ştiu că trebuie să inventez ceva care să-i liniştească.

— Nu ştiu dacă există un anumit gen, rostesc rar.

Am mai avut la Reanimare încercări de suicid. Odată, am citit o statistică, iar aceasta spunea că la fiecare persoană care moare prin sinucidere mai există încă 25 de încercări. Informaţia m-a speriat, mai ales când m-am gândit la Sienna, la istoricul nostru familial şi la criza mintală prin care trec tinerii din ziua de azi. E o epidemie. Voiam să aflu mai multe, mai ales dacă Sienna e supusă riscului. Există subgenuri de personalitate ale indivizilor care încearcă să se sinucidă, cum ar fi că, în general, au tendinţa să fie dependenţi, anxioşi, impulsivi. De multe ori, îşi interiorizează sentimentele, în loc să se exteriorizeze.

Uneori, cei care se sinucid sau încearcă să o facă au fost diagnosticaţi cu o afecţiune psihică, cum ar

fi depresia, sau sunt bipolari, iar unii suferă de o dependenţă oarecare. Dar nu toţi. Bărbaţii sunt mai predispuşi să se sinucidă, iar femeile sunt mai predispuse să încerce să o facă. însă aceştia sunt doar statistici şi factori de risc. Adevărul este că oricine poate să-şi curme sau să încerce să îşi curme viaţa. Poate li s-a întâmplat ceva groaznic sau pur şi simplu au o zi proastă.

— Adeseori aceste lucruri iau pe toată lumea prin surprindere. Nu puteţi să vă învinovăţiţi singuri. Nu puteţi să credeţi că ar fi trebuit să fi ştiut sau să fi făcut ceva diferit, le spun.

— Putem să vorbim cu ea? mă întreabă femeia.

— Fireşte, îi răspund, şi chiar ar trebui s-o faceţi. Se spune că ajută, că cei aflaţi în comă sunt ajutaţi de sunetul unor voci cunoscute. S-au făcut şi studii legat de asta.

— Ce să-i spun?

— Orice. Nu contează. Ceea ce contează e sunetul vocii dumneavoastră.

încuviinţează din cap, dar nu se grăbeşte s-o facă.

— Caitlin, rosteşte doamna Beckett după aproape un minut, iar apoi glasul i se frânge. îşi drege vocea şi încearcă iar: Scumpa, eu simt. Mama. E şi tatăl tău aici, adaugă ea, apoi întinde o mână spre el şi-l trage mai aproape, lângă pat.

— Bună, dovlecel! zice şi el, aplecându-se mult spre ea şi rămânând deasupra tinerei.

Mai târziu, după ce pleacă părinţii şi rămân singură cu ea, mă întreb dacă e adevărat, dacă mă aude, dacă mă simte, dacă ştie că sunt aici.

Stau lângă pat. Sunt cu spatele la uşă, lucru pe care îl învăţăm ca asistente, să fim mereu între pacienţii noştri, vizitatorii lor şi uşă, să avem mereu o cale de ieşire din salon. O cale de scăpare. Dacă nu ne simţim în siguranţă, ni se spune,

părăsim salonul fără să mai privim în urmă. Chemăm ajutor. Există lucruri pe care le înveţi ca asistentă nu pentru că ţi s-au recomandat la şcoală, ci prin observaţii şi experienţă – cum ar fi să menţii pacienţii şi familiile la depărtare de un braţ, să nu te întorci niciodată cu spatele la ei şi să nu porţi un stetoscop în jurul gâtului, pentru ca, odată, un pacient a încercat să stranguleze o colegă şi aceasta ar fi murit dacă n-ar fi intervenit altcineva.

Mă întorc ca să ies din salonul lui Caitlin şi să pornesc spre oficiul asistentelor când văd un bărbat care stă la vreo zece paşi distanţă, imediat dincolo de uşile de sticlă. Se uită atent în salonul lui Caitlin, cu ochi străpungători şi lipsiţi de bunătate, genul de privire pe care-o simţi până-n măruntaie. Modul în care se uită îmi face să răsune toate alarmele, pentru că privirea lui este intimidantă, practic de prădător; sfidează toate normele sociale. Oamenii normali nu se holbează aşa. Nu te fixează cu privirea, ochi în ochi, fără să încerce să şi-o mai ferească.

Mi se încordează tot corpul. Dintr-odată, rămân nemişcată, încremenită la mijlocul unui pas, temându-mă să părăsesc salonul şi să ies pe holul pe care se află acest bărbat. Ar trebui să trec pe lângă el ca să ajung la oficiul asistentelor şi mă gândesc la faptul că, pe timpul zilei, secţia rămâne neîncuiată; oricine poate intra nestingherit la Reanimare. Nu există piedică.

Trag aer în piept. Mă întorc cu faţa spre pacientă şi din nou cu spatele la uşă. îmi spun că nu-i nimic, că e doar un prieten de-al ei care a venit în vizită şi e supărat, suferă, motiv pentru care se şi uită aşa la noi.

Dar dacă nu-i aşa? Dacă nu-i supărat sau nu suferă, şi dacă nu-i deloc prieten?

Brusc, mă cuprinde grija că am făcut o greşeală

când m-am întors cu spatele la uşă. Ce-l împiedică să intre în salon cu noi, să vină în spatele meu şi să-mi blocheze ieşirea?

Trebuie să ies din salon cât mai pot. Inspir adânc şi-mi adun curajul să mă întorc şi să plec.

Dar, când mă uit din nou, el nu mai e.

---

[1] Receptori ai stimulaţiilor externe sau interne dureroase (n. tr.).

Patru

A

În seara aceea, văd prima oară cererea de prietenie. Nu-i acord deloc atenţie. Trec mai departe în vreme ce stau la coada la băcănia din colţ, după ce termin munca. îmi bag telefonul în geantă când îmi vine rândul să plătesc şi-l las acolo cât timp merg precaut spre casă, prin întuneric şi zăpadă, cu ochii în toate părţile şi cărând nişte sacoşe atât de grele, încât mă ard braţele de la ele.

Când intru, Sienna e în bucătărie cu cineva, iar uşa de la intrare e întredeschisă, întrucât Sienna a uitat s-o încuie şi iar n-a pus lanţul cum trebuie. Stă de o vorbă cu un amic, al cărui glas e adânc şi masculin. Bucătăria se află în partea din spate a apartamentului; nu mă aud când ajung. Mă opresc în pragul uşii deschise, fără cuvinte, căci Sienna n-a chemat niciodată vreun băiat acasă, şi abia acum îmi dau seama că noi două n- am discutat niciodată dacă băieţii au voie în apartament când nu simt şi eu prezentă. Nu ştiu ce părere am despre situaţie întrucât, până acum, n-am avut de ce să mă gândesc la asta.

Le ascult discuţia, care e despre matematică, dar aduce întrucâtva cu flirtul.

— Eu nu-s deloc bun la geometrie, spune el.

— Nu, nu eşti, răspunde Sienna, pe un ton complet atipic pentru ea.

îmi ţin răsuflarea ca sa-i ascult, aducându-mi aminte cum era când aveam şi eu aceeaşi vârstă ca ea. Faptul c-am văzut-o pe Nat la întâlnirea de aseară mi-a evocat amintiri din liceu. Nu m-am gândit doar la ea, ci şi la alte persoane cu care eram la liceu, cum ar fi prietenii mei cei mai buni, Carrie Grant şi Jason Murphy, cu care pe atunci eram absolut sigură că vreau să mă

mărit sau cel puţin să-mi pierd virginitatea cu el, înainte să-l cunosc pe Ben.

— Rahatul ăsta e chiar greu, îi spune Sienna prietenului ei.

îmi muşc buza şi mă sprijin de toc ca să reuşesc să rezist cu greutatea sacoşelor în mâini. Afară, cerul este mohorât, iar întunericul se strecoară înăuntru. Sienna n-a aprins decât lumina din bucătărie, aşa că-n restul apartamentului, acolo unde nu ajunge lumina din bucătărie, e semiîntuneric.

Pe lângă toate astea, nu sunt deloc obişnuită s-o aud pe Sienna rostind cuvinte gen „rahat”, ceea ce-mi dă de înţeles că încearcă să se dea mare în faţa acestui băiat. îi place de el. îmi dau seama. Sienna are 16 ani. E doar o chestiune de timp înainte să înceapă s-o intereseze băieţii.

— în plus, adaugă ea, tu te-ai descurcat perfect la ultimul test. Eu abia am un 6. Dacă e cineva varză la geometrie, aceea sunt eu.

— Nu-i adevărat. Doar am avut noroc la testul ăla. Cercurile nu-s punctul meu forte.

— Sunt pentru cineva?

— Poate pentru Simon Hali,

Sienna scoate un râs ca un nechezat.

— Simon Hali e mult prea deştept.

— Lui cred că-i place rahatul ăsta.

— Cred că el se ocupă de ele şi-n weekenduri, doar ca să se distreze.

încep să se prăpădească amândoi de râs pe seama lui Simon Hali. Trenul de pe linia L trece chiar atunci pe lângă bloc, acoperindu-le râsetele. Din ce-mi dau eu seama, Sienna şi prietenul ei nu mai vorbesc deloc, aşteptând doar să treacă trenul înainte să-şi reia discuţia. O iau de la capăt după 30 de secunde, începând să vorbească despre chestii gen sinusuri şi tangente, şi, după modul în

care îi explică fiicei mele geometria – cu răbdare şi blândeţe –, îmi dau seama că băiatul ăsta nu-i chiar atât de slab la matematică pe cât i-ar plăcea să-l creadă Sienna. Se lua singur în râs, lucru care-mi dă de înţeles că şi el o place.

Sienna face o greşeală la temă. El o corectează, iar ea spune:

— Rahat! Ce proastă sunt!

îi percep frustrarea din voce. Matematica nu-i deloc pe placul ei.

Blândeţea lui e înduioşătoare.

— Ba nu, nu eşti! Oricine ar fi putut sa facă greşeala asta.

— Tu n-ai făcut-o, replică ea. Urmează o clipă de tăcere, iar apoi, din senin, fiica mea reia: Gianna zice că cineva nu poate să fie şi frumos, şi deştept, de parcă aceste lucruri se exclud reciproc.

Băiatul îi spune:

— Gianna e o tâmpită. Tu eşti amândouă.

Simt că arborez un zâmbet, pentru că exact asta ţintea şi ea: un compliment. Doar n-a fost niciodată timidă.

în bucătărie s-a aşternut o linişte de rău augur. îmi imaginez feţele lor apropiate una de alta şi mă întreb dacă fiica mea s-a sărutat vreodată cu cineva. Mă întreb dacă a făcut şi mai mult de-atât.

Sienna ar muri dacă ar şti că am tras cu urechea la ea. Las uşa de la intrare să se trântească destul de tare ca să nu mai existe nicio îndoială că am ajuns acasă.

— Sienna? strig ca şi cum n-aş şti deja unde e.

— Sunt aici, răspunde ea, şi se aude cum picioarele scaunelor scârţâie brusc pe podeaua din lemn de arţar.

Urmez zgomotul făcut de ea pe holul îngust, spre bucătărie. Apartamentul nostru cu trei camere are o dispunere standard, livingul fiind cel mai mare, o fereastră mare ce iese din zid, în faţă, bucătăria, care dă în spate, spre o curte comună, şi două dormitoare mai mici şi o baie tocmai în capăt, între ele.

Când ajung, Sienna stă în picioare lângă frigider. Uşa acestuia e deschisă; ea are mâna înăuntru după suc. în ultimii ani, hainele ei au devenit un motiv de iritare constantă. Duse simt zilele grunge ale tinereţii mele: cămăşile de flanel

lălâi şi blugii largi. în locul lor, ea poartă un maiou roşu cu bretele subţiri care-i atât de decupat în partea de sus şi de jos, încât arată mult prea multă piele pentru gustul meu şi e complet nepotrivit pentru această zi de iarnă. Recunosc că eu i l-am cumpărat, dar după ce mi-a dat cuvântul că îl va purta numai cu un pulover sau un hanorac pe deasupra, iar acum nu-i cazul. Poartă blugi plini de aţe şi găuri. Au talia înaltă, ceea ce acoperă un pic de mijloc gol. Deşi... La şcoala au reguli privind hainele. Nu e permis nimic din ce poartă ea acum, nici maiouri decupate, nici blugi, ceea ce înseamnă că s-a schimbat după ce-a ajuns acasă. Prietenul ei n-a făcut-o. E îmbrăcat tot cu tricoul polo de la şcoală şi pantaloni kaki, ceea ce-mi spune că e posibil să fi fost aici încă de când s-au încheiat cursurile, acum patru ore.

Ce-or fi făcut în tot acest timp?

— Mamă, el e Nico, spune Sienna, abia uitându-se peste umăr băiatul aşezat la masa mea.

E la fel de masiv ca un bărbat, un băiat în trup de bărbat.

Zâmbesc.

— Bună, Nico! Mă bucur să te cunosc!

— Bună ziua, doamnă Long! răspunde el.

E stingher, dar politicos.

— E Michaels. Domnişoara Michaels, intervine Sienna, pentru că după divorţ am revenit la numele de fată, în vreme ce Sienna l-a păstrat pe-al lui Ben.

Sienna lasă uşa de la frigider deschisă cât timp îşi toarnă un pahar de suc. îi ocolesc şi merg în celălalt capăt al bucătăriei, aşezând cumpărăturile pe masă, bucuroasă să scap de greutatea lor. îmi dau jos paltonul şi văd că pungile grele mi-au săpat şanţuri roşii în braţe.

— Meghan e-n regulă, Nico. Sienna, vrei să m-ajuţi cu cumpărăturile?

— Mă plăteşti? face ea, scoţându-şi un şold în afară în timp ce soarbe din suc.
— Ce-ar fi să-ţi plătesc telefonul în continuare şi să zicem că suntem chit?

Sienna îşi ţuguie buzele, răsfrângând-o pe cea de jos. Are buzele ţuguiate de la natură. Plus nişte sprâncene stufoase de-a dreptul splendide, lucru care e la mare căutare în ziua de azi. Are un aspect de invidiat. E tot ce aspiră toate fetele să fie: frumoasă şi slabă. Mă întreb doar când va ajunge la maximum cu impertinenţa de adolescentă şi va începe să revină cu picioarele pe pământ.
— Vă ajut eu, intervine Nico, dându-şi scaunul îndărăt şi ridicându-se.

Când e-n picioare, pare şi mai înalt. A trecut multă vreme de când n-a mai fost un bărbat aici, chiar dacă aceasta n-are decât 16 ani. Ceea ce mă face să mă întreb: chiar are 16 ani? Sau e mai mare decât Sienna?

Nico despachetează cumpărăturile, aşezându-le pe masă, în timp ce Sienna le pune la locul lor.
— Mulţumesc, Nico! Foarte drăguţ din partea ta! Poţi să rămâi la cină? Am pus nişte came în stil italian în oala cu gătire lentă. E deja gata. Mai trebuie doar s-o servesc.
— Ar trebui, îi spune Sienna. Carnea ei în stil italian e ţâţă de mâţă.
— Sienna!
— Ce-i? întreabă ea. Chiar aşa e. E un compliment. Mamă, ar trebui să-l iei ca atare.
— Nu pot, răspunde Nico. Sună senzaţional, dar de fapt trebuie să plec. Vă mulţumesc că m-aţi întrebat!
— Sigur! Poate data viitoare! replic.

Rămân în spatele bucătăriei, aşezând la locul lor ultimele cumpărături în timp ce Sienna îşi

conduce prietenul la uşă şi-şi iau la revedere în întunericul din living. Nu încerc să trag cu ureche, dar bag de seama că au început să vorbească mai încet, astfel încât nu se-aud de-aici decât nişte şoapte furişe şi apoi un chiţcăit ascuţit din partea Siennei care străpunge liniştea. Ah, să ai iar 16 ani!

— Pare drăguţ, îi spun după ce-a plecat Nico.

— Mmm-hmm!

— Locuieşte aproape?

Ridică din umeri.

— Cred că da.

— Nu ştii sigur?

— Mamă, nu sunt o hărţuitoare.

— Sienna, n-a zis nimeni c-ai fi o hărţuitoare. încerc doar să port o discuţie cu tine. Şi, hei, ascultă, nu ştiu ce să zic despre faptul că ai început să aduci băieţi aici când nu sunt acasă.

Scoate un geamăt.

— Deci zici că n-am voie?

— Zic că trebuie să mă gândesc şi eu.

îşi scoate iar şoldul ăla subţire în afara. îşi lasă o mână pe el şi-ţi ţuguie buzele.

— Ce părinte băgăcios eşti!

Trece iar trenul, zdrăngănind. îl urmăresc pe geam cum încetineşte în curbă înainte să prindă iar viteză. Liniile sunt chiar în dreptul apartamentului nostru. Din aproape orice loc, putem să- 1 vedem cum dă roată clădirii, o adevărată oroare industrială care răneşte privirea şi care menţine chiria mult sub preţul pieţei. Trece cam la fiecare cinci sau zece minute. Vine toată noaptea, 24 de ore din 24, deşi începând de pe la două noaptea, mai rar. Ne-am obişnuit amândouă cu el. A devenit mai degrabă un zgomot de fond. Dar când ne-am stabilit aici, acum câteva luni, după ce-am divorţat de Ben şi ne-am mutat din încântătorul nostru apartament din Webster, a

fost un coşmar. Mă trezeam în toiul nopţii, crezând că trenul Red Line trece chiar prin livingul meu. Sau apartamentul se zguduia atât de puternic, încât credeam că această clădire veche e pe punctul să se prăbuşească. A trebuit să facem nişte improvizaţii, cum ar fi să prindem tablourile cu şuruburi în plus ca să nu mai cadă şi să li se spargă geamurile pe podeaua de lemn sau să ne oprim în mijlocul frazei ca să nu mai ţipăm pentru a răzbi peste zgomotul trenului aflat în trecere.

— Că tot suntem la acest subiect, reiau – adică subiectul părinţilor băgăcioşi, din moment ce La adus în discuţie –, credeam c-am convenit să porţi un pulover peste maioul ăsta.

Sienna se plânge:

— La noi în apartament simt vreo 40 de grade. Vrei să fac vreun atac de cord de la căldură?

— Sau să îmbraci un tricou! îi sugerez.

Abia mai târziu – după ce-am pregătit cina şi-am mâncat amândouă, una lângă alta pe canapea, cu farfuriile proptite sub bărbii ca să nu ne pice bucăţile de came cu sos, iar Sienna s-a dus să-şi termine temele în camera ei – apuc şi eu să-mi trag un scaun şi să mă aşez la biroul lipit de fereastra cea mare din li- ving. Afară, strada e liniştită şi tăcută. E beznă, deşi felinarele stradale şi reflexia zăpezii înveselesc întrucâtva atmosfera. în scurtul răgaz dintre trenuri, aud freamătul oraşului în depărtare, zgomotul continuu al sirenelor şi al traficului mereu prezent acolo.

îmi deschid laptopul. Mai întâi verific e-mailul şi apoi intru pe Facebook, unde cererea de prietenie mă aşteaptă în continuare. O deschid şi văd că este de la Natalie Cohen Roche. Nat. Zâmbesc în barbă, simţind cum îmi creşte inima, căci mă bucur că m-a găsit aici. Vreau să reluăm legătura, să fim iar prietene, lucru pentru care sunt foarte recunoscătoare, întrucât mă aflu într-un moment

din viaţă când mi-ar prinde bine o prietenă.

Mă uit cu atenţie la poza ei de profil. în ea, stă pe marginea a ceea ce pare Cascada Niagara ori poate că e doar o altă cascadă uriaşă, şi e fericită, lucru care mă face să mă întreb cum de-a ajuns în situaţia de a participa la întâlnirea unui grup de sprijin pentru divorţaţi alături de mine. Ce i s-a întâmplat în anii care- au trecut de la absolvirea liceului?

Nu ştiu, dar trag nădejde să aflu.

Domnul şi doamna Beckett petrec în spital primele 24 de ore sau chiar mai mult, fără întrerupere. Când ajung a doua zi la serviciu, sunt tot aici, întinşi aproape inerţi pe braţele celor două fotolii rabatabile sărăcăcioase din sala de aşteptare, cu ochii închişi, deşi nu-mi dau seama dacă dorm sau nu. Rămân în celălalt capăt al sălii şi-i urmăresc o vreme, în căutarea vreunei mişcări a ochilor care să-mi dea de înţeles dacă simt conşti- enţi. Sunt singuri în încăpere. Televizorul dintr-un colţ e pornit, dar sonorul este oprit, singurul zgomot fiind zumzetul slab al becurilor de deasupra, care nu sunt stinse niciodată.

La prima vedere, doamnei Beckett pare să-i fie frig. Poartă un cardigan strâns bine în jurul corpului şi s-a cuprins strâns cu braţele. Mă întorc cu spatele şi-mi folosesc badge-ul să descui uşa şi apoi s-o deschid şi să intru la Reanimare, unde găsesc o pătură, pe care o aduc înapoi în sala de aşteptare, fiindcă nu suport s-o văd că-i este frig. După tot ce s-a întâmplat, măcar asta pot să fac pentru ea. încerc să n-o trezesc, însă totuşi se foieşte când întind uşurel pătura peste ea. Ochii îi flutură şi se deschid. Se aşază mai bine pe fotoliu, trăgându-se pe mijloc, şi se uită în sus la mine. Încet-încet, mă recunoaşte, iar apoi asta, urmată de panică, preiau controlul. Crede că i s-a întâmplat ceva lui Caitlin. De-asta mă aflu aici, de-asta m-am apropiat: să-i spun că fiica ei a murit,

că peste noapte starea i s-a înrăutăţit şi că, în pofida tuturor eforturilor făcute de doctori, n-a mai putut fi salvată.

— Ce este? şopteşte, ducându-şi mâna la inimă.

— E totul în regulă! şoptesc şi eu. V-am adus o pătură, doamnă Beckett. M-am gândit să vă ajut să staţi mai comod. Părea că vă e frig.

Durează câteva secunde până înţelege tot. Abia după aceea aruncă o privire în jos şi vede pătura albă termică din poală. Se uită la ea, o studiază, apoi îşi îndreaptă iar privirea spre mine, deloc convinsă.

— Eşti sigură? E totul în regulă cu Caitlin? mă întreabă, de- terminându-mă să mă simt vinovată că o fac să se simtă aşa.

— Da! Vă cer scuze! Pur şi simplu nu voiam să vă fie frig. N-am vrut să vă trezesc. Vă rog, încercaţi să dormiţi puţin!

Mă întorc la Reanimare, unde îmi primesc sarcinile de la asistenta-şefa, şi descopăr că mă ocup iar de Caitlin, lucru deloc surprinzător, cu toate că speram că o va face Bridget, acum, că s-a întors. îmi duc lucrurile în camera de odihnă şi apoi mă aşez pe bancă să-mi schimb pantofii. Şi astăzi asistentele discută iar despre Caitlin Beckett. Deci e tot un subiect fierbinte.

Ies din încăpere şi pornesc spre salonul ei, unde o văd pe asistenta de noapte, Kathy, aşteptând să-mi dea raportul de la schimbarea turei.

— Cum mai e? o întreb în timp ce intru, lăsându-mi privirea să rătăcească peste Caitlin.

Chiar şi după aproape 20 de ani de muncă ca asistentă la Reanimare, imaginea ei în pat tot mă lasă cu gura căscată.

— Cam la fel, răspunde ea, lucru care mă linişteşte întrucâtva.

Kathy îmi dă raportul. După ce pleacă, mă apuc de sarcinile preliminare, repetând manevrele obişnuite. îi măsor semnele vitale, îi administrez medicamentele, îi deschid ochii să-i măsor răspunsul pupilelor, iar apoi verific cantitatea de urină, lucru prin care urmărim chestiile de genul deshidratării şi buna funcţionare a rinichilor. Un cateter urinar se află la locul lui ca să colecteze urina direct din vezică şi să o ducă într-o pungă de

drenaj de lângă pat, care a fost deja golită, conform protocolului. Caitlin are pe ea şi-un scutec pentru adulţi, care trebuie schimbat în mod regulat. Are nevoie de mai multă îngrijire decât un bebeluş, şi mă întreb dacă va rămâne mereu aşa sau dacă va redeveni vreodată persoana care era înainte.

Soţii Beckett par epuizaţi în momentul în care intră în salon. Doamna Beckett ţine în mână un pahar de carton plin cu cafea.

Hainele – aceleaşi pe care le poartă de câteva zile – atârna moi pe ea; blugii au făcut cute la genunchi.

— Cum aţi dormit?

— Nu prea bine, răspunde doamna Beckett. Nu pot să dorm, nu aici, cu Caitlin într-o asemenea stare, adaugă ea, lăsându-şi privirea să se mute spre pat.

Domnul Beckett a petrecut şi el noaptea cu ea, în sala de aşteptare, însă acum are de gând să plece, să se ducă acasă, să facă duş, să scoată câinele la plimbare şi să recupereze cu munca.

— Vino şi tu cu mine o oră sau două şi trage un pui de somn în patul nostru! îi propune el înainte să plece, însă doamna Beckett clatină din cap cu o încăpăţânare copilărească.

Nu vrea să plece. Nu vrea s-o lase pe Caitlin singură. îşi aşa- ză trupul obosit pe un scaun, hotărâtă să rămână, iar apoi, după ce-a plecat domnul Beckett şi noi două rămânem singure, se întoarce spre mine şi mă întreabă:

— Ai cunoscut vreodată pe cineva care să fi făcut ce-a făcut Caitlin?

întrebarea – francheţea ei sau poate faptul că atinge un punct nevralgic – mă ia prin surprindere, făcând să mi se pună un nod în gât. încerc să-l înghit, dar e ca un bolovan: mare, greu şi nici că vrea să se clintească. Mă îneacă, răpindu-mi tot aerul, şi trebuie să-mi dreg glasul ca să-l mişc din loc.

— Ai cunoscut, nu-i aşa? întreabă din cauza întârzierii răspunsului şi a reacţiei mele.

Apoi se înmoaie şi abandonează subiectul. îşi lasă capul într- o parte, iar ochii i se umplu de căldură.

Am crescut în suburbiile oraşului Chicago. Nu departe de casa noastră se afla o pasarelă care trecea peste autostradă. în anul de după ce-am

absolvit liceul şi-am mers la facultate, sora mea mai mică şi-a condus maşina aproape de acea pasarelă. A parcat în refugiul de la marginea şoselei chiar înainte de ea, a mers vreo sută de paşi până exact în mijlocul pasarelei, s-a suit pe parapetul de beton şi s-a aruncat în gol.

Când îi spun şi ei, doamna Beckett rămâne cu ochii holbaţi şi cu gura căscată la mine, ca şi cum această revelaţie ne leagă cumva, făcându-ne spirite înrudite. Se uită la mine uluită şi spune:

— Atunci tu, mai mult decât oricine altcineva, ştii prin ce trecem eu şi Tom. Ştii cum este. înţelegi.

încuviinţez din cap, încercând să rămân neafectată, dar e imposibil. Adevărul e că toată situaţia asta a trezit amintiri legate de Bethany şi îmi revin toate emoţiile prin care-am trecut după ce-a murit. în ultima vreme, m-am trezit gândindu-mă tot timpul la ea, la ce-o fi avut de înfruntat când a stat în vârful pasarelei peste autostradă şi a sărit. După sinucidere, am început să cercetez, descoperind lucruri la care nu trebuia să mă uit, dar fiindu-mi imposibil să n-o fac; a devenit o obsesie, o formă de autosabotare, de autoflagelare. Nimic din ce citeam nu-mi făcea bine, dar voiam răspunsuri. Voiam să-mi spună cineva cum de surioara mea cea fericită putuse să facă aşa ceva. Ce- am descoperit a fost că săritul de pe o clădire sau un pod este una dintre cele mai letale forme de suicid. Spre deosebire de o supradoză, de pildă, când exista şansa să te găsească cineva şi să poţi fi salvat, săritul nu-i ceva ce poate fi împiedicat sau din care să scapi. E o metodă de sinucidere exclusivă pentru cei mai porniţi să moară. Atunci când am citit-o, ideea asta mi-a frânt inima. Bethany nu avea nicio îndoială. îşi dorea să moară.

înghit cu greutate şi întreb:

— Mai aveţi şi alţi copii în afară de Caitlin?

O fac pentru că trebuie să schimb subiectul înainte să plâng.

— Da, doi. Caitlin e cea mai mică, îmi răspunde, lăsându-şi privirea să rătăcească înapoi la Caitlin înainte să-şi bage mâna în poşetă şi să scoată la iveală un mic album foto.

îl răsfoieşte şi, când o găseşte poza pe care o căuta, îmi întinde albumul peste pat.

— Ea e! spune, arătându-mi poza. Caitlin. Voiam să ştii cum arată.

Ştiu, fireşte, cum arată. Văd şi eu prea bine, dar ce vrea să transmită de fapt este ca-şi doreşte ca eu să văd cum arată fără toate bandajele şi furtunurile, care-i ascund jumătate din faţă, în vreme ce restul e umflat şi vânăt.

Mă uit în jos. Imaginea de-acolo mă zdruncină serios. Mă trezesc că mă uit la faţa şi la ochii ei care sunt cât se poate de plini de viaţă. în fotografie, Caitlin Beckett pare o femeie încrezătoare, stăpână pe sine, chiar plină de îndrăzneală. A adoptat poziţia tipică pentru mulţi, cu o mână pe şold, bărbia scoasă în afară şi un surâs incitant şi jucăuş, motiv pentru care e greu s-o asemeni pe acea femeie cu cea care este acum. Dacă n-aş şti cum stau de fapt lucrurile, aş crede că nici nu sunt una şi aceeaşi persoană. înghit în sec cu greutate.

— E o adevărată frumuseţe, nu? întreabă doamna Beckett, însă nu-mi mai aşteaptă răspunsul, ci continuă, umflându-şi obrajii: Evident, nu de la mine a moştenit-o.

îmi ia câteva clipe să mă adună şi să răspund:

— E adorabilă! Apoi îi dau albumul înapoi şi o întreb: îmi povestiţi despre ea?

— Despre Caitlin?

încuviinţez din cap, iar doamna Beckett chicoteşte în barbă.

— Copilul cel mic tipic, începe, însă râsul îi e încărcat de melancolie. Extravertită şi în căutare de atenţie. Fermecătoare şi creativă. Dacă ar fi să-i fi întrebat pe alţii, ţi-ar spune că ea era preferata mea şi-a lui Tom, sau cel puţin a mea. Obţinea mereu ce voia, sau cel puţin asta ar spune ceilalţi.

— Mereu obţinea ce voia?

— Posibil s-o fi răsfăţat, da. Un pic. Fără intenţie. Dar era ultimul meu copil. Ultima pe care am purtat-o în burtă, căreia i- am dat naştere şi de care am avut grijă. Pe ea am cocoloşit-o mai mult decât pe ceilalţi, pentru că, după Caitlin, n-aş mai fi făcut-o încă o dată. A existat un soi de finalitate, şi mi-a fost greu, pentru că visasem toată viaţa să fiu mamă. Fiecare din primele ocazii pentru Caitlin – primii paşi, prima zi de grădiniţă – au fost ultimele şi pentru mine.

Adopt un aer solemn în timp ce mă gândesc la Sienna. înţeleg ce vrea să zică. în ultimii ani, acum, că Sienna e adolescentă, am tot simţit cum se îndepărtează de mine, cum viaţa ei merge în altă direcţie decât a mea. Obişnuiam să ştiu totul despre ea, despre prietenii săi şi ce gândea, dar acum nu mai e cazul.

— Sunteţi apropiată de copiii dumneavoastră?

— Nu! Locuiesc în celelalte capete ale ţării – imul la New York şi altul la Seattle –, dar, în pofida distanţei fizice, nicioda
tă n-au fost apropiaţi. Caitlin este singura noastră fiica. Relaţia mea cu ea a fost diferită faţă de cea pe care am avut-o cu băieţii mei, şi nu sunt deloc sigură că aceştia n-au avut resentimente faţă de ea. Aveţi şi dumneavoastră o fiică?

— Da!

— Doar una?

încuviinţez din cap.

— Aveţi o poză? Mi-ar plăcea să văd cum arată!

Port mereu telefonul cu mine, în imul dintre

nenumăratele buzunare ale uniformei. E dat întotdeauna pe silenţios, dar îl verific frecvent pe tot parcursul zilei, în caz că Sienna îmi trimite un mesaj sau mă sună.

— Nu-i place să fie pozată. E la vârsta aia la care analizează fiecare fotografie pe care i-o fac. Niciuna nu-i suficient de bună. Dă zoom pe imagine până când fiecare pixel în parte e mărit şi apoi vine cu vreun motiv anume ca să nu-i placă: părul, zâmbetul, felul în care şi-a înclinat capul.

îmi strecor mâna în buzunar ca să scot telefonul. Caut în aplicaţia cu fotografii o poză cu Sienna pe care s-o pot arăta şi găsesc una care-mi place foarte mult. După aceea, îi dau telefonul doamnei Beckett şi-i urmăresc privirea, modul în care studiază chipul Siennei.

— Chiar n-am idee de ce nu i-ar plăcea să i se facă poze. E superbă!

— Mulţumesc! spun, strecurându-mi telefonul la loc în buzunar.

— Cred că părul blond îl are de la soţul dumneavoastră, presupune ea în mod eronat.

N-ar fi prima care observă că Sienna nu seamănă nici cu mine şi nici cu Ben, care suntem amândoi bruneţi, în timp ce Sienna are părul blond-deschis.

— Nu, răspund, iar apoi îi povestesc acelaşi lucru pe care li-l spun tuturor, punând totul pe seama mamei lui Ben, deşi ea are părul blond ca paiul. Soacra mea, credem.

Doamna Beckett cade o vreme pe gânduri, iar apoi întreabă:

— Asta v-aţi dorit? Un singur copil?

Răspunsul scurt e da. Am luat o decizie conştientă să nu am decât un singur copil. Nu m-am străduit să rămân gravidă cu Sienna, chiar deloc. Ba chiar a fost foarte uşor. A fost un accident, deşi nu ne-am preocupat cine ştie din

această pricină. Am aflat că sunt gravidă cu Sienna înainte să fiu pregătită să am copii. M-a prins nepregătită.

— Când eram mai tânără, încep, îmi ziceam mereu că-mi doresc o familie numeroasă. Aveam o viziune idealistă, visând practic cu ochii deschişi, legat de cum ar fi maternitatea. Dar Sienna a avut colici încă de când s-a născut. Plângea tot timpul, şi nu doar un plânset de copil cu toane, ci un adevărat ţipăt de durere. Era oribil când îl auzeai. Nu puteam s-o liniştesc pentru nimic în lume. Plângea în toiul nopţii, aşa că n-apucam deloc să dorm. Pe atunci lucram doar câteva ore, adevărat, dar chiar şi-aşa... Pe timpul nopţii, soţul meu nu putea să stea deloc aproape de ea. Trebuia să ajungă mai devreme decât mine la serviciu, şi muncea şi mai multe ore. Totuşi, nu conta, pentru că, şi dacă s-ar fi oferit să m-ajute, eu aş fi insistat să o fac eu însămi, pentru că eu sunt mama. Ea avea nevoie de mine. îmi amintesc că, după ce Sienna n-a mai avut nevoie de pătuţ, l-am vândut. O chestie inconştientă. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să-l păstrez şi să mai fac un copil, căci deja mă hotărâsem că n-avea să mai urmeze încă imul. îmi amintesc cât de împrăş- tiaţi păreau prietenii noştri cu mai mulţi copii. Trebuiau să fie în patru locuri deodată, iar weekendurile le erau pline de chestii pe care niciun adult din familie nu-şi dorea să le facă. Deja Sienna trecuse peste faza cu colicii, iar eu, Ben şi ea aveam parte de o viaţă cât de cât normală. Puteam să dorm noaptea. Puteam să facem lucruri împreună ca o familie. Mă opresc ca să-mi trag răsuflarea – şi simţindu-mă jenată că am povestit atât de multe –, iar apoi adaug: Pare egoist.

— Nu. Chiar deloc. Pare sincer!

— Presupun că e bine să ne cunoaştem limitele.

— Nu e ca şi cum n-ar exista şi dezavantaje. Să

creşti copii e mai solicitant decât îşi închipuie cineva, şi aveţi ceva foarte special cu fiica dumneavoastră, îmi imaginez. O legătură.

— Chiar am, răspund, lăsându-mi garda jos, pentru că-mi place doamna Beckett şi pentru că, în ciuda împrejurărilor, e uşor să discuţi cu ea, deşi ar trebui să ştiu că nu am voie să mă apropii de pacienţi sau de familiile lor.

Ar trebui sa ştiu ca nu am voie să mă deschid în faţa unor străini. Până acum ar fi trebuit să învăţ deja aceste lecţii.

*

— Vă rog să nu-i spuneţi soţiei mele, dar am făcut nişte cercetări, zice domnul Beckett ceva mai târziu. Deformare profesională, îmi explică. Simt avocat.

— Ce fel de cercetări? îl întreb.

— Despre aruncatul în gol. Despre cum supravieţuieşte o persoană unei căderi aşa cum a făcut-o Caitlin. Am mers la pasarelă, iar când am văzut cât de mult a căzut, pur şi simplu n- am reuşit să înţeleg cum de a fost posibil. Pasarela nu are indicatoare, dar statul, am aflat, cere o distanţă de opt metri deasupra şinelor de cale ferată. Rata mortalităţii unei astfel de căderi e foarte mare.

Domnul Beckett se lasă pe spate în scaun, şi cred că ce-a făcut el reprezintă un mecanism de apărare, un mod de-a face faţă situaţiei. Să cauţi informaţii ca un mijloc de-a evita realitatea că fiica ta ar putea să rămână tot restul vieţii o legumă sau chiar să moară.

— Dar Caitlin, reia el, lăsându-şi privirea să se plimbe peste ea, din ce-am aflat eu, a avut unele avantaje: vârsta, în primul rând, şi faptul că e femeie. Persoanele mai în vârstă sau mai tinere şi bărbaţii au o probabilitate mai mare să moară în

urma unor astfel de căderi, spune el fără vreo emoţie în glas, îndrep- tându-şi ochii spre mine ca să adauge: Femeile sunt mai rezistente decât bărbaţii. Uneori greutatea lor, prin comparaţie cu a bărbaţilor, le salvează. Voi, doamnele, aveţi noroc, zice, iar apoi face o pauză pentru efect, susţinându-mi privirea, ceea ce mă îndeamnă să mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să fi murit Caitlin.

Am adus apă caldă ca să-i clătesc tubul de hrănire. Mă întorc cu spatele la el, lucru care mă stânjeneşte, căci nu-l am în câmpul vizual.

încerc să nu mă trădez, însă gâtul mi s-a încleştat şi mi-l simt uscat. Golesc ' • de mililitri în tub, apăsând uşor pe piston în vreme ce-mi reamintesc să respir.

— Totuşi, în final, reia el după ceva timp, totul se rezumă la noroc. Unii pot să supravieţuiască unei căderi de la 30 şi ceva

de metri sau chiar mai mult. Şi-l mai avem şi pe acel unic supravieţuitor al unui accident de avion. Iar alţii mor după ce-au căzut de la doi metri.

îmi îndrept privire spre faţa lui Caitlin.

— Deci ea a avut noroc, spun, însă chiar şi eu îmi dau seama cât de lipsit de sinceritate pare.

Simt că ochii domnului Beckett au rămas îndreptaţi spre mine, ca şi cum ar vrea să spună mai multe, dar se abţine.

Acum simt singură cu el în salon. A venit o prietenă şi a luat- o cu ea pe doamna Beckett la cantină să mănânce un pic, deşi refuză în continuare să părăsească spitalul, lucru sugerat şi de prietena ei. Practic, domnul Beckett a trebuit s-o forţeze să plece, şi cred că singurul motiv pentru care a făcut-o a fost că prietena sa a venit tocmai până aici ca s-o vadă şi nu a vrut să pară nepoliticoasă. Era limpede că nu doreşte să plece. A făcut-o numai cu promisiunea domnului Beckett de a o suna dacă se întâmplă ceva, dacă se petrece vreo schimbare, dacă fiica lor se trezeşte.

— Aţi spus că fiica dumneavoastră are un apartament în oraş? Aţi fost să-l vedeţi?

— Nu!

Se uită înapoi peste umăr, ca să se asigure că suntem în continuare singuri şi că nu s-a întors şi doamna Beckett.

— Soţia mea, începe el, îndreptându-şi ochii spre mine, ar vrea să merg acolo sau să se ducă ea, să ne asigurăm că nu există vreo pisică ce poate să moară de foame sau ceva de genul ăsta. I-am spus că fiica noastră abia dacă era în stare să aibă grijă de ea însăşi, darămite de-o pisică.

Vorbele lui mă iau pe nepregătite, făcându-mă să-mi dau seama că, pentru el, Caitlin a fost o dezamăgire. Că n-a izbutit să se ridice la înălţimea aşteptărilor lui.

— îmi pare rău! spune apoi, când vede că nu zic

nimic, întrucât nici nu ştiu cum să-i răspund. Probabil c-a sunat ca o cruzime. Nu asta mi-a fost intenţia. Ce voiam să spun este că fiica noastră încă mai încerca să-şi găsească drumul şi că, acum, pentru mine şi Arnelia e mai important să fim cu ea, nu să irosim vremea ducându-ne la apartamentul ei. Caitlin e aici. Acolo nici n-avem ce să vedem.

— Fireşte! răspund. înţeleg. Aţi spus că n-aţi vorbit deloc cu ea de când s-a întors?

— Da. Aşa este.

— Şi-atunci de unde ştiţi unde locuieşte?

îşi drege glasul.

— Am primit un telefon de la ea de la serviciu. Caitlin o trecuse pe Amelia la contacte de urgenţă, ceea ce ne-a luat prin surprindere, căci nici măcar nu ştiam că plecase din California şi că locuieşte aici, în Chicago. Când n-a mai apărut să-şi preia tura şi nu s-a mai putut da de ea, a sunat cineva ca să întrebe unde este şi dacă este bine. Şeful ei ne-a dat adresa lui Caitlin.

încuviinţez din cap, întrebându-mă dacă acest lucru e legal, dacă angajatorii au voie să ofere astfel de informaţii personale, dar, până la urmă, nici nu mai contează, pentru că, mai devreme sau mai târziu, ei tot ar fi găsit-o. Obiectele personale ale lui Caitlin le-au fost date soţilor Beckett la spital, iar printre ele se află inclusiv conţinutul poşetei, adică, de bună seamă, şi o carte de identitate şi cheia de la apartament.

— Ce-am zis mai devreme, adaugă el, n-am vrut s-o fac să sune aşa.

— E-n regulă! Nici nu m-am gândit la ceva anume.

— Nu vreau să credeţi că sunt dezamăgit de fiica mea pentru alegerile pe care le-a făcut. Doar că noi avem aspiraţii măreţe pentru copiii noştri. Vrem ca la maturitate să devină fericiţi, plini de

succes, independenţi. Caitlin se străduia să fie aşa. Ezită, gândindu-se mai bine, şi apoi alege să continue în felul următor: Vă rog să păstraţi secretul! Soţiei mele nu i-am spus niciodată, însă acum vreo două luni Caitlin m-a sunat. Din ce ştie Amelia, au trecut şase luni de când am vorbit ultima oară. Cred că la acel moment Caitlin încă mai locuia în California. Mi-a cerut bani. Caitlin nu s-a codit niciodată să ceară bani, adaugă el, şi-i simt din nou dezamăgirea din voce. Cererile erau frecvente, căci era întotdeauna între două slujbe sau nu câştiga suficient ca să-şi continue stilul de viaţă, şi, pentru că Amelia îi făcea mereu pe plac când era mică, Caitlin n-a fost obişnuită vreodată să fie luată tare. Când a sunat, i-am spus nu. Eram sătul de cererile ei. Doar e adult, pentru numele lui Dumnezeu! Ar trebui să fie în stare să se întreţină singură. Deşi..., adaugă

el mai apoi, iar de la dezamăgire şi exasperare tonul i se schimbă la altceva, ceva diferit şi mai degrabă asemănător cu remuş- carea. Cu câteva săptămâni înainte de tentativa de sinucidere, a încercat iar să sune. Am văzut că sună, dar nu i-am răspuns deoarece nu voiam să fiu iar nevoit s-o refuz. Nici pentru mine nu era uşor întrucât, ca tată, îmi doream să-i ofer şi luna de pe cer, însă totodată voiam s-o învăţ că trebuie să aibă şi ea o etică a muncii şi să fie un om responsabil. Am lăsat să răspundă mesageria vocală. Mi-a lăsat un mesaj; încă îl am. N-am mai sunat-o înapoi, pentru că am presupus că vrea bani.

Dus pe gânduri şi evident afectat, îşi coboară privirea la cearşaful alb. îşi vârâ mâna în buzunarul de la pantaloni şi-şi scoate telefonul. Au început să-i tremure mâinile, şi toată purtarea i s-a schimbat complet.

Se uită iar, ca să verifice, peste umăr, să fie sigur că soţia lui nu se întoarce de la prânz, după care ridică telefonul şi-l întinde, dându-l pe difuzor ca să putem auzi amândoi.

Mă lasă să ascult mesajul vocal.

Când îi aud pentru prima dată vocea, mă simt complet luată prin surprindere. Nu aşa mă aşteptam să sune. Mă aşteptam să pară mai încrezătoare şi mai sigură pe sine, nu aşa.

— Taţi, spune.

Are un glas subţire, chiar piţigăiat, de parcă se străduieşte să nu plângă. O completează de minune pe femeia aşezată în pat în faţa mea: despuiată, fragilă şi expusă. Lasă să-i scape un singur cuvânt – „Taţi” –, iar apoi amuţeşte, şi mă întreb dacă încearcă să-şi adune curajul sau se hotărăşte ce să spună mai departe. Ce vrea să-i transmită tatălui ei? Ce vrea ca el să afle?

în piept, inima începe să-mi bată mai cu putere, în aşteptarea revelaţiei sale. în faţa mea, domnul

Beckett îşi freacă cutele de pe frunte. Umerii i se lasă şi se apleacă în faţă, împovărat de griji. Fără îndoială că până acum a ascultat de-o mie de ori mesajul vocal, aşa încât îl ştie pe dinafară, fiecare cuvânt, ritmul, felul în care-i urcă şi coboară vocea, fiecare pauză lungă în parte.

Tăcerea se prelungeşte, deşi nu e doar tăcere, pentru că se aude şi un zgomot de fond, pârâituri statice, ca un robinet care curge sau huruitul unui ventilator. Exact când încep să cred că mesajul vocal se va încheia aşa, cu acel unic cuvânt – „Taţi” aud iarăşi glasul din difuzor, ca şi cum ar gâfâi, disperată şi tulburată, pierzându-şi de tot cumpătul.

— Am dat de belea! Am nevoie de ajutorul tău, îl informează ea, şi simt cum mi se încleştează gâtul, iar inima începe să- mi bubuie şi mai repede.

Amuţeşte iar, şi aştept cu răsuflarea tăiată, întrebându-mă ce urmează să spună, privind cum bara de redare a telefonului se apropie de final, în timp ce liniuţa neagră înaintează ca un tren superrapid. Mai are opt secunde ca să spună ceva – acum şapte, şase –, şi încep să mă gândesc că asta e tot ce va spune, acest ultim lucru pe care-l recunoaşte cu disperare: „Am dat de belea! Am nevoie de ajutorul tău.”

Dar apoi, dintr-odată, urmează un zgomot în fundal. O uşă trântită sau poate un obiect care s-a prăbuşit. Un bufnet urmat de o voce – murmurată, imposibil de distins, slabă. N-aud ce spune persoana respectivă şi nu-mi dau seama nici dacă e bărbat sau femeie, dar ce aud totuşi este modul în care Caitlin inspiră brusc, iar vocea îi devine brusc stăpână pe sine în timp ce zice:

— Nimeni. Doar cineva care a greşit numărul.

Tresar şi mă trag subit în spate, prinsă pe picior greşit de cuvintele ei.

„Nimeni. Doar cineva care a greşit numărul.”

Apelul se încheie dintr-odată şi tăcerea umple salonul de spital. Domnul Beckett îşi ridică lent capul şi se întoarce spre mine. Acum are lacrimi în ochi, şi mă întreb dacă simt de tristeţe sau de la vină, şi aş vrea să spun ceva, să-i alin sentimentul de vină, dar nu o fac.

— Bani, replică el pe post de explicaţie. Credeam că nu vrea decât bani.

Clatină din cap, dezamăgit de propria persoană.

— Vă rog să nu-i spuneţi soţiei mele despre asta! mă imploră, iar eu aprob din cap, hotărâtă să nu spun la nimeni. Sunteţi singura căreia i-am povestit.

Nu ştiu ce să cred despre asta. înţeleg nevoia de-a se descărca, de a-şi lua asta de pe suflet. Dar de ce eu? De ce să mi-o spună tocmai mie?

— Nu vreau ca ea să ştie ca m-a sunat Caitlin. Urmează un moment de şovăială, o clipă de tăcere, iar apoi adaugă: Va crede că, practic, fiica noastră este moartă din cauza mea.

Mai târziu, sunt singură în camera unde ne odihnim. E o denumire greşită – camera unde ne odihnim – pentru că nu ne odihnim prea des. De cele mai multe ori stăm şi mâncăm aici, dar foarte repede, practic hăpăind, ca să ne putem întoarce la pa- cienţii noştri, dar în unele zile e chiar un adevărat lux.

Stau la măsuţa rotundă şi mănânc ce-a mai rămas de aseară, trecând în revistă discuţia avută cu domnul Beckett.

Micuţul televizor de pe birou e pornit; rămâne mereu aşa, chiar şi când nu se află nimeni aici să se uite la el. Urmăresc ştirile de după-amiază când intră Luke. Fredonează cântece de Crăciun clasice, deşi micul pom de Crăciun, cu luminiţele şi beteala lui cu tot, a fost pus la păstrare până anul viitor. Luke e aproape mereu binedispus.

Este doar unul dintre cei doi asistenţi din cadrul personalului, lucru perfect normal – doar undeva între 12 şi 14% din personalul asistentelor sunt bărbaţi –, deşi, contrar credinţei populare, nu e gay. Nu trebuie să fii neapărat gay ca să fii asistent. Este însurat cu o femeie, cu toate că până la ea a fost atât de mult singur, încât lumea a apucat deja să-şi formeze propriile păreri despre el. Şi soţia lui e superbă, o adevărată zeiţă.

Luke se opreşte la mijlocul cântecului când mă vede şi zâmbeşte, făcând să i se adâncească şi mai mult gropiţele.

— Ce-avem azi în meniu?

— Spaghete, răspund în timp ce le împung cu furculiţa.

Este patru după-amiază, mult după prânz, dar e prima ocazie pe care am avut-o toată ziua să mă aşez şi să mănânc.

— Sună bine.

Mă strâmb.

— Chiar deloc. Sunt reci. Nu funcţionează cuptorul cu microunde.

— Din nou?

— Din nou.

— Pot să mă uit la el, dacă vrei, îmi propune, lucru tipic pentru Luke, care vrea mereu s-ajute lumea şi să repare lucruri.

îi spun sa nu-şi facă griji din pricina asta şi, totodată, atenţia i se muta la televizor.

— La ce te uitai? mă întreabă.

— La ştiri, răspund exact în clipa în care se iveşte o ştire de ultimă oră despre un alt atac care a avut loc azi-noapte în oraş, de data asta pe Grace Street, care se află la doar două străzi de locul în care stau cu Sienna.

Simt un gol în stomac. Luke rămâne lângă masă, şi urmărim dezgustaţi în vreme ce crainicul descrie cum atacul a avut loc imediat după ora

opt, aseară. Această victimă, la fel ca şi celelalte, a fost urmărită în apartament pe uşa din spate, pe care ea a intrat dinspre alee, după care a urcat treptele până la etajul al treilea. Atacatorul a aşteptat-o în umbre până când femeia a descuiat uşa. A rămas tăcut acolo şi a lăsat-o s-o deschidă. A venit în spatele ei şi a silit-o să intre, dar apoi, spre deosebire de majoritatea cazurilor precedente, când femeile au fost doar jefuite, aceasta a fost şi violată. Femeia n-a apucat să-i vadă faţa bărbatului pentru că-n apartament era întuneric, şi el a venit pe la spate, doborând-o la podea cu faţa în jos şi spunându-i că are o armă şi că, dacă se gândeşte măcar să ţipe, o va omorî.

împing caserola într-o parte. Nu mai pot să mănânc.

La început, Luke rămâne tăcut. îşi ţine răsuflarea înainte s-o elibereze încetişor, cu furia palpabilă, şi ştiu că se gândeşte la soţia sa şi la ce i-ar face acestui individ dacă ar atinge-o măcar cu un deget.

— Săptămâna trecută mi s-a cerut să-i ţin locul cuiva pe tura de noapte, spune el.

Tura de noapte durează de la şapte seara până la şapte dimineaţa.

— Am refuzat, deşi mie şi lui Penelope ne-ar prinde nişte bani în plus, înţelegi ce zic?

Chiar înţeleg. Luke mi-a mai povestit despre situaţia lor financiară. Soţia lui e mai tânără cu vreo zece ani decât el, însărcinată şi la pat pe timpul sarcinii; nu poate să muncească, astfel încât momentan se bazează pe un singur venit, ceea ce pentru ei a fost o schimbare. E greu, mai ales cu un copil pe drum.

— Nu-mi place ideea să rămână singură în casă toată noaptea. Toate victimele locuiau singure, adaugă el, şi are dreptate,
daca stau sa mă gândesc, căci până acum n-am

făcut-o. Tipul le ţine sub supraveghere. Ştie când vor fi singure.

Cuvintele lui mă înfioară. Simt un frison când mă gândesc că în acest oraş a dispărut cu totul senzaţia de siguranţă din pricina unui singur bărbat.

O vizualizez pe Sienna şi apartamentul. Şi noi avem o uşă în spate, la fel ca victima cea mai recentă. Aceasta duce la un mică terasă de lemn ce dă deasupra curţii din spate, pe care o împărţim cu ceilalţi colocatari. Imediat dincolo de curte se află o alee. Nu folosesc des uşa din spate, însă, dacă aş fi făcut-o, la fel de bine acea femeie aş fi putut să fiu eu, obosită, venind de la serviciu după o zi de muncă lungă. în cea mai mare parte a timpului, Sienna e acasă când ajung şi eu, dar uneori nu e. Câteodată stă la Ben şi, în nopţile când lucrez, Sienna rămâne singură acasă.

Luke îşi umple recipientul cu apă de la dozator şi pleacă, iar eu îmi îndrept din nou atenţia la ştiri. Apare o nouă poveste, de data asta despre cel mai recent val de sinucideri din oraş. Mă întind după telecomandă şi dau volumul mai tare.

— Chiar săptămâna trecută, rosteşte crainicul, un băiat de 14 ani şi-a luat viaţa din cauza bullyingului online. Şi, la încheierea weekendului, un poliţist din Chicago a fost găsit decedat în propriul apartament în urma unei răni autoprovocate cu arma din dotare.

Filmarea se mută apoi din studio şi trece la o imagine cu Lake Shore Drive, unde un glas din fundal spune că cea mai recent victimă este o tânără care a încercat să se sinucidă sărind de pe una dintre pasarelele pietonale din oraş, cea din partea sudică. Mă opresc din mâncat. îmi ţin răsuflarea, cu furculiţa suspendată în aer. La început, cadrul este mai larg – orizontul, lacul Michigan –, iar apoi se concentrează pe pasarela

pe care se găseşte un reporter îngheţat de frig, care ne spune că acesta este locul din care a sărit tânăra. Filmarea revine apoi în studio, unde crainicul intervievează un psiholog. Imaginea e împărţită în două. Psihologul se află undeva într-un birou şi ne avertizează cu privirile la semnele pe care trebuie să le căutăm la cei cu tendinţe suicidare: vorbesc despre sinucidere, se retrag departe de orice legătură socială sau fac lucruri riscante ori autodistruc- tive. în partea de jos a ecranului clipeşte un număr pentru prevenţia sinuciderilor. întregul reportaj vine pe neaşteptate şi e foarte trist, iar apoi psihologul dispare, şi crainicul schimbă totul cu ceva mai vesel – cum, în weekend, unul dintre adăposturile pentru animale din oraş va renunţa la taxele de adopţie într-un efort de-a le găsi animalelor cămine potrivite –, ca să încheie buletinul de ştiri cu ceva mai plăcut. Schimbarea e bruscă, iar tranziţia făcută de crainică, destul de forţată.

— Povestea următoare va înveseli pe toată lumea, rosteşte femeia, expresia tristă transformându-i-se cât ai clipi într-un zâmbet înainte să avem parte de o imagine cu un coş plin cu căţeluşi ce-i vor face pe majoritatea telespectatorilor să uite cu totul de Caitlin.

Dar nu şi pe mine.

Cineva se mută în apartamentul de dedesubt. Văd cum soseşte camionul pentru mutări şi parchează pe stradă. Rămân la geam, cu cana de cafea în mână, şi urmăresc cum doi bărbaţi mătăhăloşi cară cutii şi mobilă afară din camion şi intră pe uşile apartamentului cu trei camere de sub noi.

— La ce te uiţi? mă întreabă Sienna în timp ce iese din dormitorul ei, îmbrăcată cu un tricou polo albastru cu mâneci lungi şi o fustă plisată pe care o urăşte din toată inima.

Sienna e înaltă; reuşeşte să-şi salte suficient de mult fusta pe talie ca să dezvăluie mai mult decât ar trebui din coapsă. Zâmbesc în barbă. Ştie cum să profite din plin de darurile cu care a înzestrat-o natura.

— Se mută cineva sub noi. Eşti aproape gata pentru şcoală? o întreb, iar ea aprobă din cap şi-şi trage pe ea paltonul ca să plece.

Nu pot să nu mă înfior când îi văd picioarele goale într-o asemenea zi de iarnă. Nu trebuie să poarte neapărat fustă. Şi pantalonii simt o opţiune, dar ea detestă încă şi mai mult decât fusta pantalonii de uniformă lălăi, cu model în diagonală, ai uniformei.

Iese din apartament şi, câteva clipe mai târziu, o văd cum apare pe trotuarul de dedesubt, ţinând uşa deschisă pentru oamenii de la mutări. Mă face fericită; pentru că, oricât de neobrăzată e uneori, încă mai ştie bunele maniere. O urmăresc cu

privirea cum se îndepărtează pe strada Dakin înspre Sheridan, de unde va lua autobuzul spre şcoală. Are parte de o navetă lungă, de aproape 40 de minute – două autobuze şi o plimbare scurtă –, în fiecare zi. Umblă de ani întregi singură cu autobuzul prin oraş. Copiii de la oraş sunt obişnuiţi cu asta. Şcoala ei

e un liceu romano-catolic, unul dintre cele mai bune din oraş, deşi taxa anuala este de-a dreptul exorbitantă, însă o împart cu Ben.

O urmăresc cât pot pe geam, fermecată de încrederea ei de neclintit, dar şi uşor speriată de ea. I-ar prinde bine şi puţină prudenţă.

Mă prăbuşesc pe canapea cu cafeaua, îmi salt picioarele pe măsuţă şi-mi deschid laptopul, recunoscătoare pentru ziua liberă. Intru pe pagina de Facebook a lui Nat. Acum, că suntem prietene pe Facebook, mi-ar plăcea să aflu ceva mai multe despre ce a făcut în aceşti ultimi ani. Sienna mă boscorodeşte întruna pentru că folosesc în continuare Facebookul. Ea crede că sunt o luddită pentru că încă nu am înlocuit reţeaua socială cu TikTok sau SnapChat, astfel încât, la fel ca ea, să pot agoniza că nu pot ţine pasul cu postările. Ei îi place să considere Facebook un fel de reţea socială pentru mame de vârstă mijlocie, şi nu sunt chiar convinsă că se înşală.

Nu prea mai postez des. Şi totuşi, când intru pe Facebook, pagina mi-e plină de amintiri fals fericite, cum ar fi poza cu mine, Ben şi Sienna împreună, zâmbitori în faţa pomului de Crăciun din Millennium Park de anul trecut, când în realitate Ben nici n-a vrut să meargă, să se aventureze în cartierul Loop pentru cină şi să vadă luminile. A trebuit să îl silesc la propriu, şi chiar şi-aşa, tot a rămas supărat din această pricină, mai cu seamă pentru cât de mult urăşte turiştii şi aglomeraţia din preajma sărbătorilor, dar şi pentru că avusese parte de o săptămână foarte grea şi ultimul lucru pe care şi-l dorea în weekend era să facă o mulţime de chestii. îmi amintesc că a mers toată seara la trei paşi în faţa mea şi a Siennei, iar mie nu mi-a adresat decât trei cuvinte mari şi late. A zâmbit pentru fotografie numai pentru că ne-o făcea un străin, şi nu voia să pară

mojic în faţa cuiva pe care nici măcar nu-l cunoştea, astfel încât a stat la mijloc, între mine şi Sienna, cu braţele petrecute pe după umerii noştri şi strângându-ne atât de aproape, încât ni se atingeau capetele. A zâmbit larg pentru poză, în timp ce bradul din spatele nostru ne oferea fundalul perfect pentru atmosfera de sărbătoare. Ba chiar Ben a mers până acolo, încât a înşfăcat căciula de Moş Crăciun de pe capul Siennei şi şi-a pus-o pe propriul cap, şi-mi

amintesc cum l-au lăudat mai apoi prietenii – CE AMUZANT e Ben! Ben, ador căciula! Doamne, ce drăguţ e! cu toate că mai apoi, după ce s-a terminat momentul, nu mai ştia cum să scape mai repede de ea. I-a dat-o înapoi Siennei şi s-a îndepărtat cu iuţeală, cu mâinile în buzunare, punând iar trei paşi distanţă, în vreme ce eu mă simţeam mulţumită pentru felul în care Sienna mă prinsese pe după braţ şi se plimba alături de mine, deşi nu era obligată s-o facă.

Totuşi, când am ajuns acasă, am postat fotografía pe Face- book, pentru că toată lumea posta poze pe Facebook cu toate chestiile tipice sărbătorilor pe care le făcea în preajma Crăciu-nului – doborârea brazilor de Crăciun, poze cu Moşul, patinajul pe gheaţă în Millennium Park –, şi voiam să-i fac pe toţi să creadă că şi noi, la fel ca ei, eram fericiţi. Adevărul este că reţelele sociale reprezintă o iluzie optică. Sunt o nerealitate, versiunea întru totul voluntară a vieţilor pe care oamenii vor să o vadă ceilalţi.

N-am mai postat nimic pe Facebook de la divorţ încoace, deşi n-am renunţat cu totul la el. îmi place să mă uit pentru că acesta e modul în care rămân la curent cu ce fac familia şi prietenii.

Nat nu şi-a şters numele de familie al soţului, Roche, de pe Facebook. Când intru pe pagina ei, dau click pe poza de profil ca s-o măresc şi văd din nou acea imagine cu ea în faţa unei cascade. în fotografie, se reazemă de gardul de metal şi-şi ţine coatele pe balustradă. Apa se prăvăleşte în spatele ei, părând să se mişte în acea imagine statică în aşa fel încât vezi practic stropii de apă rece care ţâşnesc în sus din râul înceţoşat. Vântul îi suflă părul, nu suficient cât să strice poza, dar destul cât să-i insufle viaţă, să o facă să râdă şi să scoată la iveală un zâmbet minunat. Pe când eram în liceu, îmi amintesc că Nat avea un surâs cu

strungăreaţă. Strungăreaţă era abia vizibilă, dar totodată provocatoare, şi nu făcea decât să-i imprime personalitate şi farmec, însă acum, ca adult, îmi dau seama că ar fi putut să o facă şi sfioasă. Acum a făcut-o să dispară, iar rezultatul este unul aproape lipsit de cusur.

închid poza de profil ca să deschid poza generală de dedesubt. Aceasta o înfăţişează pe Nat cu un bărbat. E splendid, destul cât să mă facă să inspir brusc şi să ţin aerul în piept. îmi plimb privirea peste pomeţii şi maxilarul dăltuiţi în piatră, peste nasul îngust, ochii căprui-închis apropiaţi şi părul blond-murdar – care e tuns scurt şi dat pe spate, clasic şi elegant –, încercând să mă hotărăsc dacă l-am mai văzut vreodată, pentru că e ceva la chipul lui care îmi zgândăre o amintire. însă nu reuşesc să-l identific cu precizie. Nat stă imediat în spatele lui, cuprinzându-l cu braţele pe după umeri şi ţinându-şi mâinile împreunate pe pieptul lui – inelul de logodnă lat fiind clar vizibil, din platină sau aur alb, cu montura înconjurată de mici diamante şi având unul mai mare, rotund, în centru. Ea îşi sprijină bărbia pe umărul lui, în vreme ce el practic zâmbeşte afectat pentru cameră, iar ea îl priveşte pieziş, cu o expresie de pură adoraţie, de parcă nu şi-ar putea smulge privirea de la el. N-o învinovăţesc. Nici nu am cum. Tipul e incredibil de atrăgător. Mă simt ca o proastă, însă, în timp ce mă uit la Nat în poză, ochii îmi tot revin la el. Spre deosebire de Nat, care-şi fereşte privirea, el are o căutătură fixă şi directă, care pur şi simplu cere atenţie.

N-am fost niciodată cea mai frumoasă sau cea mai populară fată din şcoală, însă, chiar şi ca adult matur, de multe ori m-am întrebat cum ar fi fost să pun mâna pe un asemenea bărbat, să ne putem ţine de mână şi să mă plimb pe stradă cu cineva

atât de atrăgător – ceea ce nu înseamnă că Ben nu era atrăgător – chiar era, cu adevărat atrăgător –, însă nu cred că Ben a făcut vreodată să se întoarcă după el capetele, aşa cum în mod categoric face acest bărbat.

Citesc biografia lui Nat, în care scrie că a mers la liceul Bar- rington. Acum lucrează ca educatoare la o grădiniţă subvenţionată din Lincoln Park, îmi este cunoscută, întrucât e cea la care aş fi vrut să o înscriu pe Sienna acum nişte ani, deşi locurile erau limitate. După ce erau ocupate locurile care aveau prioritate, restul erau trase la sorţi. I-am pus şi eu numele în pălărie, însă numele Siennei n-a fost extras. Dacă ar fi intrat, mă întreb dacă Nat ar fi devenit vreodată educatoarea Siennei. Poate că drumurile ni s-ar fi încrucişat oricum. Soarta are propriile căi mai ciudate.

Dau scroll înapoi pe Facebook, mergând îndărăt pe firul timpului şi simţind cum îmi vâr nasul unde nu trebuie, deşi nu ştiu de ce, căci motivul pentru care oamenii postează diverse lucruri pe reţelele sociale este ca ele să fie văzute. Dacă Nat voia să-şi păstreze viaţa privată, n-ar fi pus-o pe intemet şi nu mi-ar fi trimis cererea aceea de prietenie.

Acestea fiind zise, Nat e zgârcită cu pozele pe care le postează. Sunt câteva, dar nu prea multe. Ea şi bărbatul din poza generală, domnul Roche, cu o mare turcoaz în spate într-un loc gen Turks and Caicos sau Punta Cana, cu una dintre acele colibe ridicate pe piloni deasupra apei în spate. Ei doi la un concert. Ei doi la roata Ferris de pe Navy Pier – un selfie –, cu soarele care apune şi conturul zgârie-norilor din oraş în spate. în toate, zâmbesc amândoi. în toate, par fericiţi şi cât se poate de îndrăgostiţi, şi mă întreb ce s-a întâmplat între ei de au ajuns să divorţeze. El nu a fost etichetat în nicio poză şi ea nici nu-i pomeneşte numele; sunt

doar câteva cuvinte gen Raiul pe Pământ sau în vârful lumii. Deci nu am cum să aflu cine e.

în timp ce dau scroll – cu picioarele săltate pe măsuţa din faţa mea şi cafeaua călâie într-o mână, iar cealaltă pe laptop –, ţiuitul unui mesaj mă ia prin surprindere. în mod automat, căsuţa de messenger apare singură pe pagină fără s-o fi deschis eu. E Nat. Simt un junghi de vinovăţie, ca şi cum ar şti că îi umblam pe pagină.

Sper că nu te deranjează că te-am căutat pe Facebook.

O clipă mai târziu, apare un nou mesaj.

Voiam doar să-ţi spun ce plăcut a fost să dau deunăzi peste tine. Au ieşit la iveală multe amintiri din liceu. Nu-mi vine să cred că au trecut mai bine de douăzeci de ani! Şi-ţi mulţumesc şi pentru că m-ai convins să rămân la întâlnire! Am mare noroc că am dat de tine – şi din mai multe motive.

Surâd în barbă şi mă aplec în faţă ca să-mi las cafeaua pe măsuţă şi să pot să tastez cu ambele mâini. Şi eu mă bucur mult că te-am văzut! Sunt încântată că ai rămas la întâlnire. Ţi-a plăcut? o întreb.

Sper că i-a plăcut. Nu cred că nu s-a simţit în largul ei – aşa cum a promis, Faye nu i-a cerut să-şi spună oful –, însă întâlnirile par uneori cam intruzive, indiferent că iei sau nu cuvântul.
Ba chiar uneori cineva spune ceva care trezeşte o amintire dureroasa.

O poza de profil în miniatură de-a ei apare lângă mesaj ca să-mi indice că l-a citit, iar apoi apar trei puncte; îmi scrie înapoi. Aştept, şi apoi, când devine limpede că scrie un mesaj mai lung, las laptopul deoparte, îmi iau cana de cafea şi merg în bucătărie să o umplu la loc. Mesajul ei mă va aştepta când mă întorc.

Dar, când mă întorc, punctele au dispărut. Ultimul mesaj din căsuţa de mesagerie e al meu. Indiferent ce urma să zică, a şters tot, ceea ce mă

face să mă întreb de ce.

încerc din nou şi scriu:

îmi pare râu că după întâlnire am rămas blocată într-o discuţie şi n- am mai apucat să vorbesc cu tine înainte să pleci. Crezi că te întorci săptămâna viitoare?

De data asta răspunde repede: Nu sunt chiar sigură pot să vin, îmi scrie, şi mă întreb dacă nu e sigură că poate să vină din cauză că în seara respectivă are altceva de făcut sau nu e sigură că poate să vină pentru că nu i-a plăcut întâlnirea şi nu mai vrea să participe vreodată.

Sau nu e sigură că poate să vină din cauză că nu o lasă cineva.

OK, tastez iniţial, dar nu trimit mesajul deoarece pare cumva tăios prin concizia sa. Nu vreau să par lipsită de înţelegere sau nepoliticoasă, deşi ştiu prea bine că despic firul în patru.

Şterg răspunsul iniţial. în schimb, scriu: Vrei să bem o cafea sau altceva la un moment dat? Chiar mi-ar plăcea să mai depănăm amintiri.

Pare direct, chiar îndrăzneţ. Dar trimit oricum mesajul şi apoi rămân aşteptând un răspuns.

Şapte

Soţii Beckett au început să mă simpatizeze. În zilele în care nu lucrez, lui Caitlin îi este repartizata alta asistentă, dar în cele în care sunt la muncă, cei doi întreabă de mine. Astăzi, de exemplu, nu mă ocup eu de Caitlin. Am primit alţi pacienţi în grijă, dar când au început orele de vizită şi soţii Beckett l-au găsit pe Luke în salonul lui Caitlin, i-au cerut asistentei-şefe să- 1 schimbe, iar ea i-a ascultat.

— Cu siguranţă le place mult de tine, a spus Luke atunci când ne-am intersectat pe hol.

El e incredibil la ceea ce face. Are multă compasiune, posedă cel mai plăcut zâmbet din lume şi un simţ al umorului pe cinste. Pacienţii de care se ocupă sunt foarte norocoşi.

— Să nu o iei personal! Doar s-au obişnuit cu mine, îmi închipui, i-am răspuns, încercând să nu insist prea mult asupra chestiunii.

Celor doi le place să vorbească cu mine. Am stabilit o legătură cu doamna Beckett, căci amândouă suntem mame. Nimic mai mult.

— E ceva ciudat cu ei, a adăugat Luke, iar cuvintele lui parcă mi s-au furişat în josul coloanei vertebrale, mai ales având în vedere discuţia pe care am avut-o deunăzi cu domnul Beckett, când mi-a pus să ascult acel mesaj vocal.

Tocmai mă îndepărtam spre salonul lui Caitlin când a spus-o. M-am oprit şi m-am întors spre el.

— Cum aşa?

Luke stătea la vreo trei paşi distanţă, cu salopeta albastru- deschis şi un tricou alb pe dedesubt, de sub a cărui mânecă se iţea o parte dintr-un şarpe tatuat. îmi povestise odată despre tatuaj, o rămăşiţă a tinereţii lui zbuciumate, şi despre faptul că
şi-l făcuse pe când avea 16 ani, folosindu-se de un act de identitate fals. După cum recunoaşte singur, în adolescenţă Luke a fost o adevărată teroare. Părinţii lui erau mai mult absenţi, iar tatăl său era un alcoolic iute la mânie. îi lovea pe Luke şi pe mama lui, nu tot timpul, dar uneori, iar atunci el îşi lua lumea-n cap şi dispărea. Luke mi-a povestit despre propriul trecut atunci când m-am plâns despre ceva ce făcuse Sienna – depăşise ora când trebuia să se întoarcă acasă sau ceva relativ inofensiv de genul. El a spus atunci: „Meghan, să ştii că ar putea fi mult mai rău. E o puştoaică de treabă.” Când era el însuşi un puşti, mi-a spus, bea, lua droguri şi uneori mai şi fura mărunţişuri.

Când l- am întrebat care era motivul, mi-a răspuns că iubea fiorii de care avea parte, entuziasmul de a lua ceva ce nu era al lui, şi pentru că nu-l oprea nimeni, nu-i spunea nimeni nu. îi oferea putere şi o senzaţie de control de care nu avea parte în cadrul propriei familii, îmi închipui, acolo unde se simţea neputincios. Acum Luke e un om de pus pe rană. A ispăşit o pedeapsă scurtă în închisoarea pentru tineri, apoi a depăşit acea fază a vieţii. S-a dus la facultate şi s-a făcut asistent medical.

Pe hol, Luke stătea cu braţele încrucişate la piept şi stetoscopul atârnat la gât. Şi-a plecat capul pe un umăr.

— Nu ştiu. Pur şi simplu aşa-mi zice instinctul. Dar ceva pare în neregulă, a adăugat el legat de soţii Beckett.

Evident, nu puteam să renunţ pur şi simplu.

— în ce sens?

A părut să cadă pe gânduri.

— Mama nu face contact vizual atunci când vorbeşte. Iar mai devreme, când a intrat, plângea sau părea să fi plâns. Dar n-avea deloc lacrimi.

E greu să te uiţi la vânătăile şi rănile de pe faţa lui Caitlin Beckett. Nu cred că mă voi obişnui vreodată cu ele. Are mici fracturi şi răni ale ţesuturilor la nivelul craniului şi al feţei. Nasul şi maxilarul îi sunt rupte şi ambii ochii îi sunt învineţiţi. îi lipsesc mai mulţi dinţi. Restul corpului e într-o stare şi mai proastă, o combinaţie de oase fracturate, ligamente rupte şi contuzii. îşi ţine membrele ca şi cum ar fi moartă. Pot să le manevrez oricum vreau, iar după ce le ridic şi le dau drumul, cad moi.

Majoritatea rănilor sunt vizibile. Dar mai există chestiuni pe care doctorii încă nu le-au descoperit, cum ar fi dacă i-au fost afectaţi nervii şi, dacă se trezeşte, se întreabă dacă va mai fi în stare să facă lucruri, cum ar fi să clipească, să mestece sau să zâmbească. E posibil să aibă nevoie de operaţii care să îndrepte cele suferite, să refacă indiferent ce funcţii s-au pierdut şi să-i îmbunătăţească înfăţişarea, dacă va fi să trăiască, astfel încât, într-o bună zi, să arate iar ca o versiune a ei înseşi.

După-amiază, infirmiera Marianne vine în salon, aşa că le cer soţilor Beckett să ne lase singure, ca să putem să-i facem lui Caitlin o baie. Trag perdeaua, pentru intimitate. Evit să mă uit la chipul lui Caitlin în timp ce-i dau joc cămaşa de spital. O acopăr cu o pătură în timp ce o spăl împreună cu Marianne, atentă să nu o dezvelesc mai mult decât e nevoie. Să fii pacient reprezintă o experienţă intimă. Pentru toţi poate să fie ceva inconfortabil. Când le fac baie pacienţilor conştienţi, stăm de vorbă sau îi ţin eu de vorbă, dacă ei preferă să tacă. Sporovăi verzi şi uscate ca să evit senzaţia de stânjeneală. Dar cu cineva inconştient, am parte de linişte. Eu stau de o parte a patului, iar Marianne, de cealaltă, şi lucrăm de la cap în jos. Nu e mereu o treabă pentru asistentele de la Terapie Intensivă. Nu avem timp mereu să ne îmbăiem propriii pacienţi, dar, când avem, o facem.

O răsucim pe Caitlin pe o parte ca s-o spăl pe spate. Totodată, îi verific şi pielea în căutare de iritaţii de la statul în pat, iar apoi îi schimbăm aştemuturile, lucru care, pe un pat ocupat de un pacient care nu poate să ne-ajute, e o adevărată provocare. După ce terminăm, punem cearşafurile murdare într-un sac şi apoi le scoatem afară ca să fie spălate. Marianne se oferă să le ducă ea, dar eu îi spun nu, mulţumesc, pentru că trebuie să mai

verific o altă pacientă şi e-n drumul meu.

Cealaltă pacientă este o femeie pe nume Marin Layley, în vârstă de 71 de ani, internată pentru un atac cerebral, deşi mai are o seamă de comorbidităţi gen tensiune mare, inima afectată şi diabet. Are noroc că e încă-n viaţă, deşi încă n-a ajuns la liman. Se află la Terapie Intensivă pentru a fi monitorizată şi a i se face analize neurologice. Mai are nevoie şi să i se administreze insulină de patru ori pe zi, şi a venit timpul să i se dea medicamentul. După ce intru în salon, îi găsesc seringa pentru insulina pe căruciorul pentru medicamente, unde am lăsat-o ultima oara, şi-i dau doza. Teoretic, seringile pentru insulină n- ar trebui lăsate aşa, la vedere – unde, în principiu, ar putea sa vină cineva şi să le ia, dacă ar vrea –, dar nu avem timp mereu să le punem înapoi în coşurile fiecărui pacient în parte din camera cu medicamente de fiecare dată după ce le folosim. Uneori e mai eficient să le laşi pur şi simplu afară.

Când mă întorc spre salonul lui Caitlin, iau colţul şi dau de un bărbat acolo, cu ea. Mă opresc în mijlocul holului ca să-l studiez. Stă cu spatele la uşă, aşa încât nu-i văd faţa; nu-l văd decât din spate, cu smocurile de păr negru ce răsar de sub şapcă, la ceafă.

Dar chiar şi din spate, tot ştiu cine e. Este acelaşi individ care s-a aflat aici, în spital, acum câteva zile, stând pe hol în faţa salonului lui Caitlin şi uitându-se în interior.

Mă cuprinde o senzaţie de tulburare.

Cine e şi ce doreşte?

Se uită fix în jos la patul lui Caitlin, şi e ceva la felul în care stă, la postura corpului sau la modul în care se uită la ea, care mă face să nu mă simt în largul meu. Nimic afectuos sau de bun augur la tot ce ţine de el. Nu o atinge. Nu o mângâie pe braţ sau pe păr. Doar se holbează, ca şi cum ar privi în

jos la un cadavru aşezat într-un sicriu. E înalt şi subţire. Prezenţa lui, faptul că şi-a făcut apariţia aşa, mă ia prin surprindere, pentru că nu l-am văzut venind şi pentru că, în intervalul scurs de când Caitlin se află aici, nu a mai intrat nimeni în salon ca să o viziteze în afară de domnul şi doamna Beckett.

— Meghan, rosteşte o voce, şi-mi smulg privirea de la Caitlin ca să dau peste Luke, care stă în oficiul asistentelor, lângă mine, şi mă cercetează pe deasupra ecranului de la calculator.

— Scuze! zic. Ai spus ceva?

— Te-am întrebat dacă eşti bine.

Nu-i răspund pentru că nu ştiu dacă simt bine. în schimb, îl întreb:

— Tu l-ai văzut pe tipul care a intrat?

— Care tip? face el, iar atunci dau din cap în direcţia salonului ocupat de Caitlin.

— El, şoptesc.

Privirea lui Luke o urmează pe-a mea şi atunci îl observa, lăsându-şi ochii să se plimbe peste blugii lui şi bluza termală, plus o geacă subţire atârnată de căpătâiul patului. Apoi clatină din cap.

— Nu, dar tocmai ce răspundeam la un apel, zice el şi, în timp ce îl fixez atent, se întinde ca să aşeze telefonul la loc în furcă. Mai bine întreab-o pe Anna!

— O întreb. Mersi!

Vizitatorii trebuie să se prezinte la oficiul asistentelor când sosesc. La Terapie Intensivă sunt semne peste tot, şi e greu să nu le vezi. Acestea fiind zise, în timpul orelor de vizită, secţia rămâne neîncuiată; oricine poate să intre fără să i se dea voie, spre deosebire de orele din timpul nopţii, când angajaţii trebuie să-şi folosească ecusonul ca să intre.

Mă apropii de Anna, care se află în cealaltă parte a oficiului.

— Bună! încep, iar ea îşi ridică privirea din ecranul calculatorului. Bărbatul din 214, reiau, aplecându-mă ca să şoptesc, şi atunci Anna se uită peste umărul meu tocmai în salon. L-ai văzut când a intrat?
— Nu! E totul în regulă?
— Da, cred că da, răspund, fără să trădez ce cred de fapt.

în ciuda presimţirilor rele, trebuie să intru acolo. Mă răsucesc cu spatele la Anna. îmi ia câteva clipe să-mi adun curajul, dar până la urmă mă urnesc în direcţia salonului. Bărbatul mă aude când intru. Aruncă o privire peste umăr, iar acum apuc să îl văd aşa cum trebuie.
— N-am ştiut că e cineva aici, încep în timp ce intru în salon, şi-mi simt teama din glas.

Bărbatul poartă o şapcă de camionagiu pe cap, iar cozorocul îi ascunde parţial faţa, deşi ochii îi simt de un albastru viu. Bucle negre îi ies de sub şapcă. Are riduri fine în jurul ochilor şi- al gurii, iar dacă ar fi să-i ghicesc vârsta, aş zice în jur de 40.
— Sunteţi... rudă? îl întreb, înghiţind cu greutate pe când îi observ nasul strâmb, care dă impresia că ar fi fost rupt la un moment dat de-a lungul vieţii şi nu s-a mai îndreptat niciodată aşa cum trebuie.

Urmează un moment de şovăiala din partea lui, timp în care mă analizează din cap până-n picioare. Privirea i se plimbă peste faţa mea, apoi în jos pe gât şi pe piept, acolo unde am prins ecusonul cu numele, imediat deasupra sânului stâng. îi urmăresc privirea, uitându-mă fix la propriul nume scris cu susul în jos şi simţind cum inima mi-o ia la goană. Am numele complet pe ecuson. Meghan Michaels. Am şi poza acolo. Statul le cere asta tuturor angajaţilor din Sănătate, mergând până acolo, încât se precizează

ca literele din propriile nume să fie destul de mari şi de uşor de citit, iar poza, una recentă. E pentru a-i proteja pe pacienţi, ca să se asigure că aceştia au parte de profesionişti calificaţi, dar pe noi cine sau ce ne protejează de ei?

Am auzit mai multe asistente exprimându-şi temerile legat de acest subiect, despre cum unor cunoscuţi de-ai lor li s-au întâmplat una sau alta: un pacient nemulţumit sau un membru al familiei acestuia le află numele, le găseşte pe reţelele sociale şi se interesează unde locuiesc, sau un dependent de droguri le urmăreşte, crezând în mod eronat că asistentele au acces neîngrădit şi nelimitat la medicamente. Nu-i aşa. Intimitatea noastră e pusă-n pericol, iar uneori şi propria siguranţă.

Ochii i se întorc la faţa mea, acolo unde zăbovesc un pic înainte să se fixeze într-ai mei. îşi înclină capul într-o parte şi nu se grăbeşte să răspundă, dar, când o face, zice:

— Nu! Un prieten.

Mă întreb dacă acest lucru e adevărat.

— îmi pare rău! rostesc cu voce tremurătoare. Numai familia are voie aici.

Nu sunt regulile spitalului, însă asta şi-au dorit domnul şi doamna Beckett.

Iniţial, el nu spune nimic. Mă priveşte în ochi, determinân- du-mă să mă întreb dacă o face ca să mă intimideze, pentru că exact asta simt. Am o reacţie fizică din cauza căutăturii lui. Simt că mi se strânge pieptul. Inima îmi bate mai repede, tot mai repede, astfel încât practic aud şuierul sângelui în urechi. îi simt privirea până-n adâncul sufletului, şi îmi doresc cu disperare să-mi feresc privirea, să mă răsucesc pe călcâie, să văd dacă Anna şi Luke au rămas la oficiul asistentelor în spatele meu, să-i ştiu acolo şi că nu sunt singură, dar nu o fac. îi susţin privirea, spunându-mi în

sinea mea că n-am niciun motiv să-mi fie teamă.

Apoi îşi desprinde ochii dintr-ai mei şi se întinde după geaca de pe căpătâiul patului.

— Tocmai plecam, zice.

îşi ia geaca în mâini şi trece pe lângă mine, atât de aproape în timp ce se îndreaptă spre uşă, încât mă trag iute în spate, ca să nu ne lovim coatele imul de altul.

*

— Am nevoie de fotografii cu mine bebeluş, e primul lucru pe care-l rosteşte Sienna când seara intru în apartament.

Stă în living, cu televizorul pornit, înfofolită într-o pătură, şi- şi face temele. Am avut parte de un drum lung şi agitat înapoi spre casă, pentru că m-am gândit întruna la bărbatul care a venit să o viziteze pe Caitlin la spital, mai cu seamă la ochii aceia reci ca gheaţa şi la modul în care s-a holbat la mine, făcându- mă să mă simt inconfortabil, dacă nu chiar speriată. Tot restul zilei, m-am tot gândit că ar fi putut să se afle în continuare pe undeva prin spital. L-am văzut ieşind din salonul ei; nu l-am văzut ieşind şi din clădire. Puţin probabil, dar tot n-am scăpat de acea senzaţie. Când am ieşit din tură, m-am uitat după el, întrebându-mă dacă era pe acolo, ascuns în vreo intrare pentru ambulanţe sau pe platforma unde se lasă sau se iau pacienţii, în timp ce mă îndepărtam în jos pe Wellington şi treceam pe lângă el în beznă.

— Bună şi ţie! glumesc, atâmându-mi geaca în cuier. Ziua mea a fost în regulă, mersi că m-ai întrebat!

— E pentru un proiect la şcoală, mi-o retează Sienna, care în ultima vreme nu prea a fost în apele ei.

— Când ai nevoie de ele?

— Acum. Proiectul trebuie predat mâine.

— Sienna, încep, dezamăgită, pentru că n-a lăsat niciodată lucrurile până-n ultimul moment, însă acum devine un lucru tot mai obişnuit.

E o chestie tipică tinerilor – lipsa de motivaţie şi proasta administrare a timpului –, însă schimbările discrete din comportamentul ei devin tot mai vizibile. Dacă nu sunt notele mai slabe, iritabilitatea sau desele schimbări de dispoziţie, atunci se poartă complet anapoda, nerăbdătoare probabil să se maturizeze cât mai repede. Nu-mi place, şi mă întreb pe ce pot să dau vina: pe hormoni, pe băieţi, pe Ben, pe droguri?

— Ce-i? întreabă, cu un aer jignit. Am căutat. Dar n-am găsit niciuna.

Are dreptate. Nu avem suficient spaţiu în apartament ca să ţinem chestii de genul albumelor foto, iar Sienna s-a născut într-o vreme în care nu era chiar totul digital, ca acum. Primii câţiva ani din viaţa ei sunt păstraţi în ordine în albume pe care le ţin la subsolul clădirii, unde există boxe încăpătoare de metal pentru lucrurile fiecărui chiriaş, iar acolo îmi depozitez tot ce am adunat de-a lungul vieţii alături de Ben şi care n-a mai încăput în spaţiul unde locuim.

— Sunt la subsol, îi spun, iar apoi o anunţ că merg eu să le recuperez, pentru că va fi mai uşor decât să îi explic unde se află.

îmi iau cheile şi pornesc spre uşă, apoi o încui în urma mea şi pornesc pe scări, spre holul de la intrare. Odată ajunsă acolo, descui uşa de la subsol şi o deschid. Dau de o beznă apăsătoare, întind mâna după întrerupătorul din capul scărilor şi îl apăs, dar nu se întâmplă nimic. Trag de buton în sus şi-n jos, dar subsolul rămâne învăluit în întuneric. Cred că s-a ars becul de la baza treptelor.

Nu pot să mă întorc cu mâna goală la Sienna,

căci se va supăra pe mine. Fără tragere de inimă, îmi zic că va fi în regulă, întrucât mai există un bec jos, imul fără niciun abajur sau ceva de genul, doar un cablu ce atârnă din plafonul jos, chiar deasupra maşinii de spălat.

îmi adun curajul. Trag adânc aer în piept şi păşesc în beznă. Las uşa din spatele meu deschisă şi o proptesc cu o pană care rămâne totdeauna în hol ca să o ţină deschisă pentru livrări şi altele asemenea. Mă simt recunoscătoare pentru lumina din hol, care însă păleşte pe măsură ce cobor şi mă îndepărtez de ea, în jos, pe scările din lemn simple, spre podeaua de beton din capătul lor.

Lumina e tocmai în celălalt capăt al subsolului. între mine şi ea se află stâlpi de fier care susţin clădirea şi în care încerc să nu intru, pipăind orbeşte cu mâinile goale. Regret că mi-am

lăsat telefonul la etaj, pentru că acum mi-ar prinde bine lanterna lui. în schimb, pipăi în jur ca să dau de cablu în întuneric, izbutind să invoc în cele cinci sau zece secunde până îl găsesc tot soiul de gânduri îngrozitoare, cum ar fi: Dacă nu simt singură aici jos? Dacă mai e altcineva cu mine?

îmi vin în minte ochii bărbatului de la spital şi cât de bântuiri păreau.

Când găsesc cablul, mă cuprinde uşurarea, deşi lumina oferită de becul golaş e practic insignifiantă.

Mă uit în jur să mă asigur că nu mai e nimeni aici, cu mine, şi chiar nu mai e. Subsolul e micuţ. Pereţii sunt din bolţari, iar tavanele sunt joase. Nu cred că sunt mai mult de 1,8 metri de la podea până la grinzi, aşa încât bărbaţii mai înalţi ar trebui să se aplece ca să nu se lovească la cap.

Boxele de metal pentru depozitare sunt lipite de peretele opus, creând adevărate buzunare de întuneric acolo unde nu ajunge lumina. Mă apropii de ele şi o găsesc pe a noastră. Are un lacăt pe uşă. învârt rotiţele, introducând combinaţia corectă, şi apoi trag de lacăt în jos ca să-l deschid. Scot lacătul şi-l agăţ de cârligul de metal ca să nu-l rătăcesc în timp ce caut albumele. Uşa boxei scârţâie când o deschid. Păşesc înăuntru, şi, dintr-odată, gânduri nedorite îmi invadează mintea, pline de imagini cu mine încuiată în boxă, indiferent că-n mod accidental sau dinadins.

Cât ar dura până să mă găsească cineva? Dacă ţip, m-ar auzi cineva?

încep să caut. Cu cât găsesc mai repede albumele, cu atât pot să plec mai iute. Dau bicicletele din drum ca să ajung la cele trei cutii de depozitare din plastic stivuite una peste alta, dincolo de ele. Acestea sunt etichetate, şi, deşi unele etichete au scopuri clare – Instalaţii de Crăciun –, altele sunt mai degrabă generice:

Amintiri. Mă opresc la o cutie pe care scrie Amintiri şi-i salt capacul, pe care-l dau deoparte. încep să răscolesc prin lucruri cum ar fi un album cu poze de la nuntă şi nişte adorabile încălţări de-ale Siennei de când era copilaş: cizmuliţe îmblănite din piele întoarsă şi pantofiori de balet negri ce-mi încap în palmă. Mă năpădesc amintiri cu Sienna bebeluş şi mă trezesc alunecând fără să-mi dau seama pe cărarea nostalgiei, descope

rind o şuviţă de la prima ei tunsoare şi un sac de dormit confortabil şi călduros care mă duce imediat cu gândul la nopţile în care nu dormeam, ci doar stăteam pe balansoarul din camera ei – o vreme în care îmi doream să fie ceva mai mare, să pot să am şi eu parte de somn noaptea, dar pentru care acum aş da orice s-o pot recăpăta. îmi apăs de piept sacul de dormit, miro- sindu-l şi strângându-l aproape.

Sunt undeva departe, adâncită în propriile gânduri. Nu mai sunt la subsol, ci în camera de bebeluş a Siennei, cu cântece de leagăn răsunând încetişor din CD player ca să nu-l trezească şi pe Ben. încăperea e cufundată în semiîntuneric, fiind iluminată doar de lampa de veghe în formă de glob ce proiectează steluţe pe tavan şi pe pereţi.

Dintr-odată, uşa boxei din spatele mele scârţâie.

Cineva e la subsol cu mine.

Mă răsucesc cu totul, cercetând încăperea cu privirea. Nu sunt decât eu.

încerc să-mi spun că trebuie să existe o explicaţie raţională pentru care s-a închis uşa, cum ar fi că s-o fi declanşat căldura, iar o pală de aer dinspre gura de ventilaţie a împins-o. Frica nu-mi scade niciun pic.

Mă gândesc iar la bărbatul de la spital. Nu-i exclus să mă fi urmărit când plecam. Ar fi putut să mă urmeze până acasă. Ar fi putut să intre în clădire, strecurându-se în spatele altui locatar.

împing uşa la loc, simţindu-mă disperată să găsesc albumele şi să plec. După ce le găsesc, le strâng la piept, uşurată. Apropii uşa, o închid şi pun lacătul la loc. Merg în celălalt capăt al subsolului ca să trag de şnur şi să închid becul. încăperea este învăluită în întuneric, aşa că sunt practic oarbă. îmi târşâi paşii în sus pe scări, pipăind cu mâinile, împiedicată acum şi de faptul că ochii mi s-au adaptat la lumină.

Când ajung în capătul scărilor, îngheţ din cauza uşii închise din capul scărilor.

Am lăsat-o deschisă. Ştiu sigur.

Rămân acolo într-o stare de imobilitate, uitându-mă în sus, la uşă. Nu s-ar fi putut închide singură pentru că era ţinută cu o pană. Ar fi trebuit să mute cineva pana şi să-nchidă el însuşi

uşa, ceea ce înseamnă ca intenţia i-a fost una malefică sau răutăcioasă. Poate că nu ştia că e cineva jos şi s-a gândit că uşa a fost lăsată deschisă din greşeală. Şi încerca doar să ajute.

încep să urc repede scările. Când ajung în capăt, apuc clanţa şi încerc să deschid uşa, dar nu se clinteşte.

încerc iar, cu mai multă forţă.

— E cineva acolo? strig, bătând cu palma în uşă.

îmi apăs urechea de lemn. încerc să ascult, deşi inima îmi bate cu putere, iar sângele îmi bubuie în urechi. Nu-mi dau seama dacă de partea cealaltă a uşii se află sau nu cineva. Nici dacă aud sau nu paşi ori clicul slab scos de un zăvor care alunecă uşor la loc aici sau la altă uşă.

— Alo? strig iar. E cineva acolo?

Bat în uşă. Strâng clanţa bine cu ambele mâini şi smucesc de ea, simţindu-mă panicată şi disperată şi dorindu-mi încă o dată să nu-mi fi lăsat telefonul sus. Lumea din jurul meu e complet neagră, singura rază de lumină venind pe sub uşă.

Durează ceva, dar până la urmă aud un alt zgomot din hol, ceva mai apropiat şi mai clar, şi mai durează o secundă, dar îl identific: e zornăitul unei chei într-una dintre cutiile poştale din aluminiu înfipte în perete de-a lungul holului de la intrare.

Bat iar în uşa de la subsol şi, de data asta, din partea cealaltă, clanţa se îndură să se răsucească. Uşa de la subsol se dă uşor de perete, iar eu îmi adun curajul pentru indiferent cine s-o afla de cealaltă parte.

Domnul Hilman, vecinul în vârstă de la parter, stă în hol şi mă fixează cu ochi mari, uluit.

— Ce cauţi aici jos? mă întreabă. în beznă?

— Eu... am coborât să iau ceva din boxă. Când am încercat să mă întorc, am găsit uşa înţepenită. Şi nu funcţionează lumina, răspund, ridicând şi

coborând butonul întrerupătorului ca să-i arăt. Cred că s-a ars becul.

îmi tremură vocea. Mă simt ca o proastă, dar sunt şi speriată.

— Din cauza ăstuia, spune el, care era înţepenit sub uşă.

Ţine în mână pana, care e mai mult decât o simplă bucată de lemn. E ceva modem şi masiv, şi chiar nu-mi dau seama ce-i cu ea, cum de-a ajuns de partea cealaltă a uşii faţă de unde o lăsasem eu.

— De-asta nu puteai s-o deschizi. Cât ai stat acolo?

— Doar câteva minute, îi răspund, simţind ca mi s-a tăiat răsuflarea. Nu ştiu cum de s-a întâmplat. Eu... nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu v-aţi fi întors acum acasă.

Până la urmă ar fi venit Sienna după mine. Dacă trecea destul timp, ar fi început să-şi facă griji sau să-şi piardă răbdarea şi ar fi venit să mă caute. N-aş fi rămas toată noaptea aici.

îi mulţumesc încă o dată. Ies în holul de la intrarea în bloc şi încep să urc treptele. Continui să respir cu dificultate. Inima îmi bate tare în timp ce sui singur ultimul şir de trepte ce duc la apartamentul meu. Când ajung la uşă, vâr cheia în încuietoare. Am lipsit mai mult decât aveam de gând. Nu doar câteva minute, ci mai degrabă 15 sau 20. Răsucesc clanţa şi deschid uşa. Sienna stă nemişcată pe canapea, înfăşurată într-o pătură, cu picioarele pe măsuţa de cafea, şi-şi face temele pe laptop. Habar n-are cât am lipsit.

Dar apoi se uită la mine, mutându-şi lent privirea în lateral. Nu ştiu dacă e de la respiraţia îngreunată sau de la paloarea pielii, dar ceva mă trădează, pentru că expresia i se schimbă şi mă întreabă:

— Ce-ai păţit?

închid şi încui uşa de la intrare şi apoi îi aduc albumele, aplecându-mă ca să le las pe măsuţa de cafea, lângă tălpile ei goale.

— Nimic, răspund, minţind, pentru că nu vreau să-şi facă griji şi pentru că îmi tot spun în sinea mea că nu s-a întâmplat nimic; poate a fost doar proprietarul clădirii, poştaşul cu vreun pachet livrat mai târziu ori vreun alt chiriaş.

Poate că cineva a intrat prin faţă, a văzut uşa de la subsol deschisă şi s-a gândit s-o facă pe bunul samaritean şi-a închis- o.

— Simt foarte obosită. Şi mi-e foame. A fost o zi lungă şi agitată, şi cred că m-a ajuns. Uite albumele! Alege-ţi ce vrei! Eu trebuie să pregătesc ceva de mâncare.

Mă îndrept spre bucătărie, unde nu voi mai fi în raza ei vizuală, pentru că nu vreau să mă vadă aşa. Nu vreau s-o fac să se îngrijoreze. Să creadă că s-a întâmplat ceva.

Nu mă apuc imediat să face ceva de mâncare; în schimb, mă sprijin de blatul de gătit, încercând să-mi controlez respiraţia.

Mai târziu, după ce m-am liniştit, Sienna îmi cere să ne uităm amândouă la poze. Ne cuibărim împreună sub pătură, pe canapea. Răsfoim paginile unui album, iar Sienna îmi tot pune întrebări de genul ce nume i-am fi dat eu şi Ben dacă ar fi fost băiat sau dacă ne-a fost greu să o concepem. A doua mi se pare o întrebare ciudată, dar Sienna spune că mamei şi tatălui lui Nico le-a fost greu să-l conceapă.

— Isaac, răspund, iar apoi adaug, atentă la cuvinte: Nu! La fel ca mai tot ce ţine de tine, a fost floare la ureche. Am rămas foarte uşor gravidă.

— îmi place asta! zice după aceea, arătând o poză cu noi două.

în fotografia cu pricina, are vreo doua săptămâni şi doarme dusă într-un fâş roz, lipită de pieptul meu, în timp ce eu stau pe spate, într-un fotoliu, cu capul într-o parte, şi zâmbesc aproape adormită spre aparatul aflat undeva în stânga. Scalpul Siennei e aproape chel, cu firişoare de păr blond ultrafine care surprind o rază de lumină ce pătrunde prin fereastra din capătul opus al încăperii. Are gura deschisă ca un pui de măcăleandru şi-şi ţine ochii închişi. E liniştită, aşa cum doarme. Părem amândouă cât se poate de împăcate.

— Şi mie! spun în vreme ce Sienna îşi reazemă

capul de umărul meu, iar eu dau pagina.

încerc să mă lasă purtată de moment, să uit de ce s-a întâmplat mai devreme.

Dar gândul care nu-mi dă deloc pace este acela că, şi dacă proprietarul sau un alt colocatar a închis uşa de la subsol, crezând că poate cineva o lăsase din greşeală deschisă, de ce să mai înţepenească şi pana sub ea?

Nu pot scăpa deloc de ideea că cineva a încercat să mă încuie dinadins la subsol.

Opt

O văd prin vitrina restaurantului în seara ur
mătoare. Eu am propus acest local. E o cafenea/bar cu vinuri unde ai parte de intimitate şi se afla imediat unde se termină strada Halsted. Era unul dintre locurile mele preferate unde mă întâlneam cu prietenii pe când aceasta încă era o activitate obişnuită.

Telefonul îmi sună când sunt pe drum. Răspund.

— Meghan Michaels? rosteşte femeia de la celălalt capăt al liniei, cu un glas greu de distins din cauza zgomotelor oraşului.

— Da! răspund, ducându-mi o mână la cealaltă ureche ca să acopăr zgomotele.

— Bună, Meghan, sun de la biroului doctorului Berry, în legătură cu ultima ta mamogramă.

— E totul în regulă? întreb cu o voce şovăitoare, ştiind că nu, sigur că nu e-n regulă.

Nu te sună în legătură cu rezultatele unei mamograme decât dacă există o problemă.

— Am descoperit o asimetrie la sânul drept, lucru pentru care, cel mai probabil, nu trebuie să-ţi faci griji. în majoritatea cazurilor, nu e cancer. Totuşi, trebuie să mai obţinem nişte imagini în

plus ca să fim siguri.

— Bine! spun, deja tulburată şi neliniştită, iar femeia îmi dă un număr de la alt laborator de radiologie faţă de cel la care am fost, imul care deţine alte echipamente.

După ce termin, las telefonul, încercând ca deocamdată să nu mă gândesc la asta – dat fiind că a zis „în majoritatea cazurilor, nu e cancer”. Totuşi, e mai uşor de zis decât de făcut. Merg repede, evitând pietonii, dar rămân blocată la semafor chiar înainte de intersecţie. Aştept cât e roşu, urmărind prin geamul dincolo de care mă aşteaptă Nat, aşezată la o masă pe terasa ce stă deschisă tot anul, acum încălzită cu un foc şi cu lămpi de căldură. Are un loc lângă un şemineu de piatră masiv, cu faţa spre stradă, sub un şir de luminiţe. Prin vitrină, întreaga scenă pare ademenitoare, plăcută şi plină de căldură.

Cât timp aştept ca silueta omuleţului roşu să devină verde, o urmăresc de la distanţă cum strânge o cană între mâini şi se holbează în gol în noapte, cu mintea părând să-i rătăcească alt-undeva. în spatele ei, un ospătar cară o tavă cu băuturi pe lângă un tânăr care se îmbracă cu un palton, pregătindu-se de plecare.

Semaforul se face verde. Apare mâna verde, aşa că traversez, trecând pe lângă cei care-mi stau în drum deoarece am întârziat deja 15 minute şi mă simt vinovată din cauza asta. I-am trimis un mesaj pe Facebook ca să-i spun că a trebuit să rămân la serviciu şi că nu mă aşteptam să dureze atât, dar, când am verificat ultima oară, încă nu citise mesajul. Mi-am făcut griji că avea să renunţe şi să plece înainte să ajung la ea.

Când sosesc acolo, deschid uşa şi intru prin faţă, făcându-mi loc printre mese şi scaune şi îndreptându-mă spre terasă.

— Bună! rostesc tare, venind grăbită din spatele

ei. îmi pare foarte rău c-am...

Iar apoi încremenesc pentru că, atunci când mă aude, tresare puternic, iar cana din mâini i se clatină atât de brusc şi de puternic, încât cafeaua se revarsă peste margine şi se cade pe masă.

— O, Doamne! spun repede, grăbindu-mă să ocolesc masa, acolo unde se află şerveţele, din care iau câteva şi le folosesc să absorb cu ele dezastrul. îmi pare foarte rău! repet, ceva mai blând de această dată, cercetând-o în timp ce-şi lasă cana pe masă şi apoi îşi desprinde mâinile de pe ea, iar, când o face, observ că-i tremură uşor.

— E-n regulă! răspunde, ducându-şi-le în poală, unde nu am cum să le văd.

— N-am vrut să te iau prin surprindere. Hei, stai să-ţi iau altă cafea! adaug, uitându-mă înjur după ospătar, care se află la câteva mese distanţă, luându-i comanda altui client.

Nu i s-a vărsat toată cana, dar nu asta e prima impresie pe care speram să i-o las după atâţia ani, şi vreau să repar situaţia.

— Nu! se împotriveşte ea. Nu trebuie sa faci asta!

— Eşti sigură? Ma simt foarte prost.

— Te rog să nu-ţi faci griji!

Las braţul în jos. îmi aşez geanta pe podea şi mă prăbuşesc pe scaun. Am avut prezenţa de spirit să mă schimb cu altceva înainte să plec de la serviciu, aşa că sunt în blugi şi cu o bluză în loc de salopeta anostă în care m-a văzut în prima seară.

— A fost vina mea, adaugă ea. Sunt o mare neîndemânatică. Mereu vărs lucruri şi mă rănesc singură.

Chicoteşte, deşi râsetul îi pare lipsit de naturaleţe, forţat. îşi fereşte privirea de mine şi, totodată, îşi ascunde o şuviţă de păr după ureche. E un instinct, un obicei. Nu-şi dă seama ce-a făcut, dar, cu părul acum dat la o parte, se vede din nou,

de aproape şi mult mai intim: vânătaia. Privirea îmi rămâne fixată la ea.

Acum îşi mută şi ea încetişor ochii înapoi. Mă surprinde că mă uit la vânătaie. Imediat, îşi dă înapoi părul de după ureche şi încearcă s-o ascundă, dar e prea târziu. Nu mai pot să anulez ce-am văzut deja.

înghit în sec. Vreau s-o întreb cum a căpătat-o, dar în schimb spun, cu un glas ceva mai cumpătat de această dată:

— Chiar îmi pare foarte rău c-am întârziat! Urăsc să întârzii, completez, gândindu-mă cât de plăcut e să stai în sfârşit jos după o zi lungă de robotit în picioare. Am avut mult de lucru şi n-am reuşit să scap.

— O zi aglomerată? mă întreabă.

Acum părul îi atârnă liber, ca o perdea neagră în jurul feţei, revărsându-i-se pe umerii unei bluze negre cu guler înalt ce-i ajunge până la bărbie.

— Da! Foarte.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt asistentă. La Terapie Intensivă.

— O, uau! Meghan! Te admir pentru asta! Trebuie să fie şi foarte stresant!

— Da, chiar este! Dar am parte şi de recompense. îmi place să ajut oamenii.

Mă rezum la asta întrucât, ca o regulă, nu vorbesc despre pacienţii mei în afara serviciului. Alte asistente o fac – în mod anonim dar oricum reprezintă o încălcare a legii sănătăţii deoarece, chiar şi fără să dezvălui numele unui pacient, cineva ar putea înţelege caracteristicile, dându-şi seama despre ce persoană e vorba. în majoritatea situaţiilor, sunt o adevărat maniacă atunci când vine vorba de reguli. Nu-mi place să le încalc, dar, lăsând regulile deoparte, să nu vorbesc despre pacienţii mei este un obicei sănătos, care mă ajută să ţin serviciul departe de viaţa mea personală.

— Nu-mi mai amintesc. Oare ai vrut mereu să devii asistentă? mă întreabă.

Zâmbesc.

— Ori asta, ori astronaută. Până am aflat că astronauţii trebuie să poarte scutece în spaţiu şi apoi mi-am dat brusc seama că nu pare o carieră de dorit.

De data asta chiar râde, şi se simte chiar o uşurinţă în gestul ei.

Apoi redevine serioasă şi zice:

— Pesemne că vezi tot soiul de chestii îngrozitoare. Oameni bolnavi şi moarte. Trebuie să fíe dificil, mai ales după ce s-a întâmplat cu Bethany.

Simt că mi se încleştează gâtul la menţionarea numelui surorii mele.

— îţi cer scuze! spune apoi. Probabil nu vrei să discuţi despre asta.

— Nu, e-n regulă!

— Am auzit ce s-a întâmplat.

Normal c-a auzit! Toţi colegii de liceu ştiau că, în anul de după ce am absolvit, Bethany s-a sinucis.

— Am vrut să iau legătura cu tine. Nu mai ştiu dacă am trimis sau nu un bilet cu condoleanţe.

— Sunt sigură că ai trimis.

La momentul respectiv, Nat ar fi trebuit să fie în primul an de facultate, la fel ca mine. Nu-mi mai aduc aminte dacă sau unde a mers la facultate, dar, dacă a plecat, i-ar fi fost dificil să se întoarcă pentru înmormântare. Şi, oricum, noi două eram prietene, dar nu era ca şi cum fuseserăm cele mai bune prietene. Eram colege de echipă. Eram prietene în vestiar şi pe teren, dar nu ieşeam niciodată vineri seara împreună. După ce m-am cuplat cu Ben în liceu, oricum am început să petrec mai mult timp cu el decât cu prietenii. Ben mi-a fost alături la înmormântare, stând lângă

mine pe tot parcursul slujbei.

După ce m-am întors la facultate, am rupt orice legătură cu viaţa de dinainte cu excepţia lui Ben şi am încercat să uit ce se întâmplase, de parcă ar fi fost posibil. Părinţii mei au plecat din casa în care copilăriserăm, invocând prea multe amintiri dureroase, aşa că n-am mai avut niciun motiv să mă întorc. Până şi părinţii lui Ben au renunţat în cele din urmă la iernile din Mi- dwest şi au plecat.

— Am auzit că te-ai măritat cu Ben Long.

— Aşa este, răspund, apoi scot un râset scurt, obosit, şi adaugă: Şi vezi şi tu cât de bine a mers.

— îmi pare rău!

— Să nu-ţi pară! Ar fi trebuit să fiu mai înţeleaptă. Aproape nicio relaţie din liceu nu durează. Am fost o naivă să cred că a noastră va fi diferită. Tu l-ai cunoscut pe Ben în liceu?

— Nu prea. Cred că aveam vreo două cursuri împreună. Nici nu sunt sigură c-am vorbit vreodată.

încuviinţez din cap, dându-mi seama cât de îndepărtat pare dintr-odată liceul. S-au scurs atâţia ani, încât multe nume şi chipuri s-au estompat, dacă nu chiar s-au şters cu totul.

— Tu cu ce te ocupi? schimb subiectul, deşi ştiu deja ce face pentru că am văzut pe Facebook.

Ieri, după ce-am terminat cu căutările pe profilul ei de Facebook, am intrat pe Instagram ca să văd dacă pot să descopăr mai multe acolo, dar fără succes. Din ce-am observat, nu are cont de Instagram.

— Sunt educatoare.

— La ce clasă?

— Grupa mică. Patru ani.

Zâmbesc.

— Auu! Micuţi! exclam.

— Da! Sunt cei mai tari.

— Unde lucrezi? întreb apoi, şi ea-mi spune

despre grădiniţa comunitară din Lincoln Park. Tu ai copii?

— Nu! Eu şi soţul am vrut să aşteptăm câţiva ani dup ce neam căsătorit înainte să facem copii, îmi răspunde, acum cu mâi

nile din nou pe masa, făcându-şi de lucru cu degetele în jurul cănii cu cafea, iar apoi vocea i se stinge, însă îmi dau seama ce voia să spună de fapt: că mariajul lor n-a mai durat suficient.

Vine ospătarul. Eu îi cer ceai chinezesc, deşi, după ziua pe care am avut-o şi vestea proaspăt primită de la biroul doctorului Berry, mi-ar prinde bine un pahar de Chardonnay. „în majoritatea cazurilor, nu e cancer”, a spus femeia la telefon, deşi ceea ce n-a mai spus a fost că uneori este.

Stau pe gânduri câteva secunde – să comand vin sau nu –, dar cu Sienna, care mă aşteaptă acasă, şi la cât am de lucru mâine-dimineaţă, ultimul lucru care-mi trebuie e un creier învăluit în ceaţă sau o durere de cap de la vin.

— Tu ce bei? o întreb pe Nat, vrând să-i mai iau o cafea ca să mă revanşez pentru cea vărsată, dar mă refuză.

— Dacă mai beau încă o cafea, nu mai dorm la noapte.

— Fără cofeină? sugerez.

Se uită la ospătar şi-i spune:

— Doar nişte apă, te rog!

Iar ospătarul spune „sigur” şi pleacă.

în spatele nostru, focul trosneşte. Flăcări portocalii joacă în spatele geamului de protecţie, lingând aerul.

— Ironia e, reia Nat, revenind la discuţia de mai devreme, iar eu îmi desprind privirea de la şemineu şi mă întorc la ea, ironia e că ne doream timp pentru noi doi, pentru ca mariajul nostru să înflorească înainte să aducem şi copii în ecuaţie. Probabil c-ar trebui să fiu recunoscătoare, îmi

închipui, că am avut destul timp să-mi dau seama cine e cu adevărat înainte să fac copii cu el.

Fără să vreau, ochii îmi revin la vânătaie şi, deşi sub toate şuviţele de păr nu mai reuşesc să o văd, tot ştiu că e acolo.

Mă surprinde uitându-mă.

— E oribilă, nu? mă întreabă.

— Ce anume? replic, făcând-o pe proasta, pentru că mă simt vinovată că m-a prins iar holbându-mă.

— Asta, răspunde, trăgându-şi uşurel părul într-o parte ca să- mi arate marginile vânătăii.

Imaginea e scurtă, iar apoi îşi acoperă vânătaia la loc, aşe- zându-şi firele de păr aşa cum erau ca să-i ascundă lovitura.

Fac o grimasa.

— Auci! Ce s-a întâmplat? întreb, încercând să reacţionez ca şi cum vânătaia e ceva nou-nouţ pentru mine, ca şi cum ar fi prima oară când o văd.

— Cu o seară înainte, îmi răspunde, întinzându-şi mâna şi jucându-se cu marginea unui şerveţel de hârtie şi codindu-se să-mi întâlnească privirea, m-am trezit noaptea ca să merg la baie. Eram pe jumătate adormită. Băusem un pahar de vin înainte de culcare, dar asta nu-i o scuză. Eram complet trează. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Cred că mi-am pierdut echilibrul, îmi închipui. Eram dezorientată după somn sau m-am ridicat prea repede, ceva de genul. în fine, în întuneric, am calculat greşit şi-am intrat direct în toc în loc să trec pe uşa deschisă.

Mă strâmb.

— Trebuie să fi durut.

Clatină din cap.

— N-a durut, de fapt. Am rămas ameţită, pentru că nu mă aşteptam, dar n-a durut.

Se bate iar uşor pe cap, să se asigure că părul e

la loc unde trebuie. Se uită la mine, iar apoi îşi fereşte iar privirea, cobo- rându-şi vocea şi spunând:

— încerc s-o acopăr pentru că nu vreau ca oamenii să-şi facă idei greşite.

— Cum ar fi?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu, că cineva îmi face rău sau ceva de genul.

Urmează o clipă de tăcere. Vreau s-o întreb dacă totuşi îi face rău cineva şi, în caz că da, dacă e fostul ei, bărbatul superb din pozele pe care le-am văzut pe Facebook. Domnul Roche. Dar apoi, înainte să apuc, se întoarce ospătarul cu băuturile noastre şi începe să trăncănească despre faptul că n-a ştiut dacă Nat vrea apă la sticlă sau de la robinet, iar după ce pleacă, ocazia a trecut cu totul.

— Mai ţii legătura şi cu altcineva din liceu, în afară de Ben? mă întreabă, şi dintr-odată nu mai pare OK să aduc iar vânătaia în discuţie.

— Nu prea.

— Mandy Cho? adaugă ea, iar eu clatin din cap.

în liceu, Mandy era partenera mea la dublu, deşi, în afara terenului, nu vorbeam deloc una cu alta. Aveam abilitaţi diferite – Mandy lovea foarte puternic, în timp ce eu aveam retumări de mare calitate –, şi astfel antrenorul de tenis ne punea sa jucăm împreună, nu pentru că eram prietene, ci pentru a ne echilibra avantajele şi dezavantajele.

— Tu?

— Nu. Nu cine ştie ce. Am pierdut legătura cu aproape toţi cei din liceu. Din vina mea. Simt groaznică la ţinut legătura cu oamenii.

— Dar Emily? o întreb, pentru că-n liceu Emily Miller era cea mai apropiată prietenă a lui Nat.

— Câteodată. Mă mai sună ea din doua în două luni.

— E dificil, nu? Toată lumea e foarte ocupată. Dar familia ta cum o mai duce? Sunt tot în Barrington?

— Nu, nu mai sunt. Apoi schimbă subiectul: Localul ăsta-i drăguţ! zice, referindu-se la restaurant. Spuneai că ai mai fost aici?

încuviinţez din cap şi iau prudent o gură de ceai, testând să văd cât de fierbinte este.

— Chiar e! Da! L-a descoperit o prietenă cu ani în urmă, iar de atunci a devenit o obişnuinţă. Elegant, liniştit.

Băuturile şi mâncarea sunt bune, însă cel mai mult îmi place atmosfera: lumina e plăcută şi primitoare; în fundal se aude un jazz mişto; aerul general.

O întreb ce părere şi-a făcut despre întâlnirea de alaltăieri.

— A fost drăguţ. M-am simţit bine să fiu înconjurată de oameni aflaţi în situaţii similare, a fost o schimbare.

— Unul dintre motivele pentru care şi mie îmi place foarte mult.

— Tu de cât timp ai divorţat de Ben? mă întreabă apoi.

— De vreun an, răspund, iar apoi îi spun ce le-am zis şi celorlalţi din grupul de sprijin la prima mea participare: cum eu am fost cea care a băgat actele de divorţ şi cum am făcut asta pentru fiica mea, Sienna, deoarece nu mai suportam ca ea să vadă cum mă certam tot timpul cu Ben.

îşi schimbă poziţia pe scaun.

— Familia şi prietenii mei îl adorau pe Declan, îmi dezvăluie apoi. Se îndrăgosteau de el de când îl vedeau prima dată. Ei cred că e „tipul perfect”, de parcă ar exista aşa ceva. Plăcut, încântător, atrăgător, cu un job bine remunerat. Trage aer în piept, iar eu mi-l reţin pe-al meu, sperând că va spune mai multe, iar ea chiar o face: E greu să

discut cu ei despre Declan pentru că au o părere preconcepută despre cine e el, iar ce spun eu nu se potriveşte cu ea. Nu sunt sigură că mă cred când le povestesc.

— Ce le povesteşti?

— Cum este el de fapt.

Mai iau o gură de ceai, prea repede de data asta, astfel încât îmi arde limba.

— Şi cum este, de fapt? o întreb, încercând să nu reacţionez în timp ce las cana la loc pe masă.

Se întinde după apa cu gheaţă, plimbându-şi degetele prin picăturile de condens de pe exteriorul paharului. O urmăresc, aşteptând un răspuns care nu mai vine.

— îmi pare rău! adaug şi clatin din cap. Nu trebuie să răspunzi neapărat. Ai prefera să vorbim despre altceva? o întreb, pentru că-mi dau seama că discuţia asta o face să se simtă stânjenită, şi chiar nu-mi doresc asta.

Au trecut 20 şi ceva de ani de când nu ne-am mai văzut, aşa că ultimul lucru pe care mi-l doresc este s-o iau prea tare.

— Nu! răspunde ea, împingându-şi paharul într-o parte şi ridicându-şi încetişor privirea. E în regulă. De fapt, cred că-mi face bine să vorbesc despre Declan cu cineva care nu-l cunoaşte absolut deloc. M-am tot gândit la un terapeut, dar listele de aşteptare sunt lungi de câteva luni, şi chiar e plăcut să stai de vorbă cu cineva pe care chiar îl cunoşti, cineva care înţelege şi care se află şi el într-o situaţia asemănătoare, în locul cuiva care e plătit să asculte, înţelegi?

Zâmbesc.

— Da! Ştiu! Din acelaşi motiv am găsit acel grup. Amărăciunii îi place să aibă companie, nu-i aşa?

Dă scurt din cap şi răspunde:

— Corect!

Se întinde după paharul cu apă cu gheaţă, ridicându-l cu ambele mâini, câştigând un pic de timp şi dezbătând dacă să spună mai multe sau să lase discuţia să se stingă. Chiar atunci, prin dreptul ei trec un bărbat şi o femeie, captivându-i atenţia, iar ea aşteaptă – îi urmăreşte cum trec mai departe, fericiţi şi râzând, el ajutând-o să-şi tragă mânecile unui pardesiu lung şi gros – înainte să-şi ducă paharul la buze. Ia o sorbitură şi aşază paharul la loc pe masă. Privirea îi revine la mine.

— M-a înşelat cu o femeie mai tânără, dar nu asta-i partea cea mai rea.

Se opreşte ca să-şi adune curajul.

— Declan e avocat, asociat la Tanner & Levine în The Loop. Va deveni partener peste vreo doi ani, ceea ce-i o treabă importantă – cu adevărat importantă –, dar nu vine fără presiune şi costuri personale. Este o cursă de şapte ani, şi a aspirat la asta încă din ziua în care a început să lucreze pentru firmă, în urmă cu cinci ani. Pentru el a fost o schimbare de carieră. Acum adună undeva la 2 000 de ore pe an, ceea ce înseamnă 12 ore pe zi şi în weekend de vreo două ori pe lună. E incredibil de inteligent. Convingător. Munceşte cu sârguinţă. E foarte bun la ceea ce face. însă..., adaugă, înghiţind cu dificultate, şi-şi ferindu-şi brusc privirea, departe de mine.

Glasul îi coboară mult, astfel încât e greu să aud peste zgomotul muzicii ce răsună din boxe, aşa că mă aplec din instinct în scaun şi-i urmăresc faţa, deşi se uită pe geam în vreme ce mărturiseşte:

— Uneori se mai înfurie. El...

Se opreşte la mijlocul frazei. Amuţeşte, încercând în continuare să formeze cu gura cuvântul, fără să scoată însă un sunet, cu restul ideii blocat undeva, în gât. Urmăresc cum trupul i se îndreaptă dintr-odată în timp ce se coloana vertebrală i se desprinde de spătarul scaunului. Şi

expresia i se modifică, faţa i se albeşte şi se goleşte de tot de sânge. Zici că-i o fantomă.

— Nat? E totul în regulă? o întreb pe când îi urmăresc privirea spre un colţ al ferestrei, unde, de cealaltă parte, se retrage o siluetă întunecată.

Pe geam se află un mic nor de abur, ca de la răsuflarea cuiva.

Mă cuprinde un fior în timp ce urmăresc cum dispare aburul. Privirea îmi revine la Nat, care clipeşte de câteva ori, iar când înghite din nou, îi urmăresc mişcarea forţată a gâtului, de parcă ar fi scăpat de ceva ce i s-a înţepenit acolo.

— îţi... îţi cer scuze! spune.

Preţ de o fracţiune de secundă, se opreşte ca să se uite la mine, iar apoi privirea îi revine la fereastra care acum e goală şi îndărătul căreia şiruri dese de trecători înfofoliţi în haine groase şi cu căciuli pe cap umblă de colo-colo. îi simt un tremur în voce când rosteşte:

— Am uitat cu totul. S-a îmbolnăvit o prietenă. I-am promis că trec pe la ea, la cină, în seara asta. A răcit. Trebuie să plec.

îşi ia şerveţelul din poală. încearcă să-l lase să cadă pe masă, deşi o ratează cu vreo doi centimetri, aşa că acesta flutură pe lângă ea şi cade pe podea. Ridicându-se cu iuţeală, Nat întinde mâna după pardesiul de pe spătarul scaunului, vârându-şi braţul în el, deşi e profund tulburată şi mişcarea nu e deloc una fluidă; are nevoie de două sau trei încercări să găsească ambele mâneci.

— Acum? întreb, uitându-mă la ceas, şi văd că a trecut deja de opt.

— Da! îmi răspunde, cu toate că nu ratez felul în care continuă să se uite pe geam şi cum îmi evită privirea. Bine, trebuia să fiu acolo acum vreo oră. Sigur se întreabă pe unde sunt. Dacă mai e măcar trează.

Se scotoceşte prin poşetă şi-mi întinde o bancnotă de 20, pe care încerc să i-o dau înapoi, însă nu mă lasă.

— Te rog! Ia-o! insistă. Ai fost foarte drăguţă să propui să ne întâlnim. Mă simt ca o nemernică pentru că plec atât de repede. Dar...

— Prietena ta e bolnavă. înţeleg. Du-te, te rog!

replic. Putem să ne mai întâlnim şi altă dată.

O ia printre mese şi scaune, îndreptându-se spre intrarea din faţă şi facându-şi loc printre scaune prea apropiate imul de altul, apoi dispare şi n-o mai văd.

Câteva secunde mai târziu, mă uit pe geam când apare în noapte, cu căciula pe cap şi o glugă cu marginea îmblănită trasă peste ea. Aruncă o privire pe stradă şi apoi aşteaptă un mic grup de persoane s-o ajungă din urmă înainte să se amestece printre ei, cu capul plecat şi mergând repede.

Pun banii pe masă. O urmez în noapte, lăsând uşa să se închidă singură şi măturând strada cu privirea după vreo urmă de-a ei sau de-a siluetei fără corp de la geam.

Dar au dispărut amândouă.

*

în faţa restaurantului, îi trimit un mesaj scurt Siennei ca s-o anunţ că sunt pe drum, iar apoi îmi bag telefonul în buzunarul paltonului pentru că am nevoie de tot curajul. E abia trecut de opt. Atacurile din celelalte seri s-au petrecut cam pe la această oră, iar eu sunt deja foarte încordată când mă gândesc la ceea ce-a spus Nat, sau aproape a spus: „Uneori se mai înfurie. El...” N-a mai avut ocazia să termine ce urma să spună înainte să apară ceva dincolo de geam care să-i capteze atenţia. Completez eu spaţiile în locul ei:

„El este iute la mânie. îşi pierde controlul. Mă loveşte.”

Mă gândesc la momentele din urmă cu patru sau cinci ani, când am avut grijă la Terapie Intensivă de o femeie care suferise de o hemoragie la creier ca urmare a abuzului domestic. Se numea Anne, iar soţul său o adusese el însuşi la Urgenţe, pretinzând că femeia căzuse pe scări, numai că eu am

văzut cât de neliniştită era ea, cum nu reuşea să mă privească în ochi, cum – la fel ca Nat – se învinovăţea singură pentru acea presupusă căzătură: „Ce stângace simt! Ce neîndemânatică! Mi-au fugit picioarele de sub mine. Mergeam prea repede. Ce proastă sunt!” Avusese şosete în picioare, iar treptele de la pivniţă, spusese ea, erau dintr-un lemn lucios, de esenţă tare. A alunecat, iar capul i-a ricoşat cumva din perete înainte să se lovească de podea. Crezuse că e bine – doar un cucui – până când începuse să aibă nişte dureri crunte de cap şi să vomite. Soţul stătea grijuliu lângă ea, preocupat nevoie mare şi refuzând să iasă din salon chiar şi atunci când i-am cerut-o noi ca s-o consultăm.

Rămasă singură, mai întâi s-a codit să ne spună ce se întâmplase, însă noi, ca asistente, suntem învăţate să căutăm semne de violenţă, iar eu le-am văzut. Cu timpul, acţionând cu blândeţe, a început să recunoască, spunând că el o bătuse cu o crosă

de hochei în timp ce copiii lor – de trei şi şase ani – îi urmăreau, strânşi imul în altul într-un colţ, plângând isteric şi im- plorându-l sa se oprească. După ce-a zis asta, a adăugat că nu vrea ca el să dea de belea. îl iubea. M-a implorat să nu spun nimănui, zicând că lui îi pare foarte rău. Bărbatul îi promisese că nu avea s-o mai facă niciodată, iar ea îl crezuse, pentru că îşi dorea din toată inima să fie adevărat.

Am sunat la poliţie, însă oamenii legii n-au putut să dacă mare lucru pentru că Anne n-a depus plângere, iar după aceea, m-am temut că situaţia ei avea să se înrăutăţească pentru că soţul ştia că ea se deschisese în faţa mea legat de abuz. în loc să depună plângere sau să-l părăsească, a rămas cu copii alături de el, iar apoi, la vreun an sau doi, am citit un articol care m-a făcut să-mi vină rău: până la urmă, bărbatul fusese arestat după ce o omorâse în bătaie.

îmi amintesc cât de supărată am fost. îmi mai amintesc şi cum Ben a dat vina pe ea, pe victimă, pentru că nu îl părăsise când avusese ocazia. Femeia rămăsese şi-şi alesese singură soarta. Iar el a spus o banalitate de genul „Nu poţi să le salvezi pe toate”, însă eu am continuat mult timp după aceea să mă întreb dacă aş fi putut sau ar fi trebuit să fac mai mult, dar ce anume?

împing amintirile departe şi continui să merg. Mă îndrept spre casă prin vânt şi frig, deşi zăpada de seara trecută s-a topit, temperatura din timpul zilei crescând peste pragul îngheţului numai ca să coboare iar după ce-a apus soarele. S-au aprins felinarele stradale. Magazinele şi restaurantele sunt încă deschise, iar luminile din interior ard cu putere, aducându-mi un pic de linişte. Pe străzile aglomerate, nu-mi fac griji şi nici frică nu-mi e.

Dar, când ajung pe micuţa mea stradă rezidenţială, lucrurile se schimbă. Dintr-odată,

lumea din jurul meu devine tăcută şi întunecată, şi încep să mă gândesc la femeile care au fost atacate în ultimele zile. Mă întreb dacă erau la fel ca mine: înfrigurate şi obosite, cu dureri de picioare şi nerăbdătoare să ajungă acasă, şi dacă şi-au lăsat prea devreme garda jos, ceea ce poţi face cu uşurinţă când propria-ţi casă ţi-a ajuns deja în faţa ochilor.

Arunc o privire scurta peste umăr ca să mă asigur că simt singură, şi văd că sunt, din câte reuşesc să-mi dau seama. Zgomotul propriilor paşi reverberează pe stradă. îmi strecor mâna în poşetă, pipăind pe orbeşte după chei. La început nu le găsesc, şi mă înfurii pe mine însămi pentru că nu le-am scos din geantă încă de pe Broadway, când era plin de lume în jur. Ar fi trebuit să anticipez. Ar fi trebuit să am mai multă grijă, să fiu mai pregătită. Căutarea mi se pare inutilă – Unde dracu' îmi sunt cheile? –, şi mă întreb dacă nu-i posibil să-mi fi căzut din geantă la un moment dat pe parcursul serii, dacă nu cumva sunt la serviciu sau pe podeaua restaurantului.

Exact când mă cuprinde anxietatea, degetele mi se strâng în jurul cheilor.

Drumul spre casă mă poartă pe lângă două clădiri dărăpănate, cu scânduri bătute în geamuri, şi o parcare ce pare părăsită, înainte să ajung la Sienna şi la apartament. Parcarea se află sub linia de tren L, care trece chiar pe lângă clădirea noastră, şi chiar şi la lumina zilei e întunecoasă şi murdară, căci şinele de deasupra împiedică soarele să ajungă până jos. Locurile de parcare le aparţin proprietarilor de locuinţe din zonă, dar unii şi le închiriază pe bani pe aplicaţii gen SpotHero atunci când izbutesc să găsească locuri de parcare pe stradă pentru propriile maşini. E un aranjament util, dar îi invită practic pe străini în cartier, ceea ce nu-mi place deloc.

Trec repede pe lângă, exact când trenul L huruie pe deasupra, asurzindu-mă. încerc să nu mă las preocupată de maşina care merge la ralanti în parcare, cu farurile aprinse.

Iuţesc pasul, urcând scările în fugă spre Sienna şi clădirea mea, strecurând cheile în broască şi intrând în holul de la intrare, acolo unde vântul pătrunde odată cu mine, făcând să fluture foile ziarului ce zace abandonat într-un colţ, în spatele uşii deschise.

Apăs uşa să se închidă, ca să fiu sigură că nu m-a urmat cineva înăuntru. Sui treptele spre apartamentul nostru. Când ajung la mijlocul distanţei dintre parter şi etajul întâi, aud un glas de bărbat care vine de mai sus, acolo unde locuiesc cu Sienna. Al nostru e singurul apartament de la etajul al doilea.

Inima îmi bate mai repede.

Ce caută un bărbat la apartamentul nostru?

Urc treptele câte două odată, iar geanta îmi alunecă de pe umăr la scobitura cotului. O las acolo, nedorind să pierd vremea împingând-o la loc. Brusc, nu mai reuşesc să mă gândesc decât la Sienna. Trebuie să ajung la ea.

Iau colţul şi prima o văd pe ea, aşa că practic scot un oftat de uşurare când îmi dau seama că e bine. Stă acolo, în uşa deschisă, în pijama, cu o pereche de pantaloni scurţi din flanel şi un tricou lălăi şi decupat, care îi dezvăluie o fâşie îngustă de piele palidă, cu tălpile goale şi un picior peste celălalt, şi braţele încrucişate la piept. Deja se pregătise de culcare. Are faţa curată, fără machiaj, şi părul prins într-un coc dezordonat în creştet, iar dacă ar fi să ghicesc, n-are nici sutien.

Sienna mă vede. Capul şi ochii i se întorc spre mine, uitân- du-se peste umărul bărbatului. Acesta stă pe hol, chiar în faţa uşii mele şi cu spatele la mine.

— Mamă, începe Sienna, cu glasul uşor tărăgănat în vreme ce bărbatul se răsuceşte ca să-i văd faţa.

De fapt, chiar e un bărbat adevărat – nu un adolescent, precum băiatul de alaltăieri –, ci un adult în toată puterea cuvântului, pe la vreo 35-40 de ani, dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, şi poartă blugi şi o cămaşă albastră. îmi întâlneşte privirea cu o tentativă de zâmbet pe care nu i-l imit, pentru că zâmbetul e cel mai îndepărtat lucru care-mi trece prin minte.

— Ce se întâmplă? întreb, cu răsuflarea tăiată.

îmi simt încordarea din voce când trec pe lângă el, plasându- mă între corpul lui şi Sienna.

Nu mai aştept să-mi spună cineva ce se întâmplă.

— Pot să te ajut cu ceva? întreb în schimb, încercând să-mi dau seama în primul rând cum a

intrat în clădire şi ce caută la uşa apartamentului meu, stând de vorbă între patru ochi cu fiica mea adolescentă.

îmi salt geanta pe umăr şi-mi încrucişez braţele, dorindu-mi să fi fost mai grea, pentru mai multă forţă.

— Eu simt Evan, spune el, întinzându-mi o mână pe care nu o iau, gândindu-mă că e vreun fel de comis-voiajor, şi cât de nepotrivit – dacă nu chiar ilegal – e faptul c-a intrat în blocul nostru la aceasta ora târzie ca să încerce sa ne vândă ceva ce nu dorim sau care nu ne trebuie.

Pe uşa de la intrare există un semn cu „Fără oferte nesolicitate” pe care mi-l amintesc foarte clar, însă ai putea crede că şi o uşă încuiată ar fi de ajuns.

— Evan, ce putem face pentru tine? întreb cu o asprime în glas care nu-mi e deloc caracteristică.

— Mamă, intervine Sienna, şi-i percep dezaprobarea din voce, stinghereala, din cauza modului în care mă comport şi pentru că încă nu am acceptat mâna bărbatului.

De fapt, tot nu i-o iau, iar în cele din urmă el şi-o retrage, spăsit. în vreme ce şi-o strecoară în buzunarul blugilor, zâmbetul i se şterge.

— îţi cer scuze! adaugă el. N-am vrut să deranjez. Eu şi soţia mea tocmai ne-am mutat în apartamentul de dedesubt. Am primit din greşeală corespondenţa voastră. Am venit s-o retumez.

Inspir adânc, aducându-mi aminte de oamenii de la mutări pe care i-am văzut ieri cărând înăuntru cutii şi mobilă. Mă uit înapoi la Sienna. Presupusa corespondenţă, văd acum, e în mâna ei. Iniţial mi-a fost greu s-o văd din cauza felului în care-şi ţinea braţele încrucişate, dar acum şi le-a desfăcut şi-mi flutură plicul prin faţa ochilor. Mă uit la el, iar apoi îmi las privirea să revină la bărbat.

Fac un pas îndărăt, în apartament, dând peste

Sienna, care face şi ea un pas în spate şi se retrage şi mai mult în living, întind mâna spre uşă ca s-o închid.

— îţi mulţumesc că ne-ai adus corespondenţa! Drăguţ din partea ta! rostesc, iar apoi chiar închid uşa, înăbuşind orice conversaţie cu el.

Urmăresc cum bărbatul adoptă o expresie neutră exact când se închide uşa, deşi pulsul îmi bubuie în gât şi inima îmi bate cu atâta forţă, încât trebuie să mă aşez.

— Ce jenant a fost! decretează Sienna după ce s-a închis uşa şi a fost tras şi lanţul.

Mă întorc cu faţa spre ea în vreme ce se prăbuşeşte pe canapea, săltându-şi picioarele pe măsuţa de cafea în aşa fel încât aceasta alunecă vreo doi centimetri şi ia odată cu ea şi covorul, îndoindu-1.

— Tocmai i-ai închis uşa în nas?

Nu-i răspund, ci doar spun:

— Sienna, unde ţi-a fost capul?

Sunt încă în picioare şi mă uit la ea îngrozită din partea cealaltă a măsuţei.

— Ştii prea bine că nu trebuie să-i deschizi uşa unui străin.

— Nu-i străin. Mamă, e vecinul nostru, replică ea, şi chiar aşa e, dar ea nu ştia când i-a deschis uşa, şi oricum, încă e un străin; nu-l cunoaştem. în plus, reia Sienna, blazată, de parcă n- ar avea nici cea mai vagă idee ce i s-ar fi putut întâmpla în seara asta dacă acel individ ar fi avut alte intenţii, credeam că eşti tu. Ai spus că eşti în drum spre casă, deci, când a bătut, mi- am închipuit că eşti tu.

Are dreptate. Aşa am făcut. I-am trimis mesaj acum vreo 20 de minute din faţa restaurantului să o anunţ că pornesc spre casă. Şi totuşi, ideea că Sienna i-a deschis unui străin continuă să mă sperie. Ar trebui să fi ştiut că nu are voie; credeam

că ştie, însă acum nu mai sunt la fel de sigură.

— Nu trebuia să te porţi atât de urât cu el, adaugă.

— Nu m-am purta urât

— Nici chiar drăguţ nu te-ai purtat.

Are dreptate. Nu m-am purtat, dar şi el m-a luat prin surprindere. M-am speriat din cauza Siennei.

— Ascultă, reiau, data viitoare foloseşte vizorul, bine? Se află cu un motiv acolo.

— Ce motiv?

— Să ne ţină în siguranţă.

— Faţă de ce? întreabă ea, şi, încă o dată, optimismul ei mă sperie un pic, ideea asta că lucruri nasoale li se întâmplă altora, nu ei.

— Sienna, pe lumea asta există oameni răi. Nu toată lumea are intenţii bune. Pe-afară umblă un bărbat care atacă femei chiar în propriile case. Te uiţi şi tu la ştiri, şi deci ştii asta. Trebuie să fii mai atentă. Nu poţi să ai încredere în toţi cei pe care- i întâlneşti. Bine? întreb, iar ea răspunde că bine, însă are deja ochii în telefon, iar eu sunt numai pe jumătate sigură că mă ascultă.

Nouă

A doua zi dimineaţă, îmi iau corespondenţa cu mine când ies din clădire şi o las să cadă în geantă ca să fac loc pentru cea de azi. în drum spre serviciu, aud fără să vreau două femei din faţa mea care discută despre încă un atac ce-a avut loc azi- noapte în oraş. Mă simt foarte tulburată. De dimineaţă n-am mai dat drumul la televizor. Nici n-am citit ştirile. Habar n- aveam despre acest cel mai recent atac. Au fost atât de multe, încât le-am pierdut numărul! Cele două spun că tipul poartă o mască neagră atunci când atacă femeile, astfel încât n-a apucat nimeni să-l vadă cum trebuie.

Au trecut deja câteva săptămâni şi tot nu ştie nimeni cum arată.

La serviciu, vine poliţia.

Doar ce m-am întors de la un prânz luat pe fugă şi găsesc doi agenţi care se află în salonul lui Caitlin. încremenesc lângă oficiul asistentelor când îi văd. Dintr-odată, picioarele încetează să mi se mai mişte, iar corpul meu are o reacţie viscerală la vederea poliţiştilor. A uniformelor. A corpurilor lor masive. A pistoalelor şi taserelor prinse de veste.

Mintea mi s-a golit subit. Singurul lucru la care mă mai pot gândi este de ce se află cei doi aici. Am mai avut poliţie la Terapie Intensivă, dar nu şi când a fost vorba despre o tentativă de sinucidere, întrucât nu e ilegal să încerci să-ţi iei singur viaţa.

Poliţiştii se află în salon şi discută cu părinţii lui Caitlin. Tot acolo mai văd un bărbat, pe la vreo 35 de ani, dacă ar fi să apreciez, care stă în spatele doamnei Beckett, cu o mână pe umărul ei, un gest plin de căldură, intim. O cunoaşte; nu a venit

odată cu poliţiştii. Prin geam, toţi par foarte mohorâţi. Unul dintre agenţi stă cu spatele la mine, în timp ce pe restul îi văd

dintr-o parte; cel cu spatele are mâna lipită de pieptul vestei de protecţie, în vreme ce al doilea agent discută cu ceilalţi.

Mă apropii de Luke, care e în interiorul oficiului.

— Ce s-a întâmplat? întreb cu o voce scăzută. De ce-a venit poliţia? adaug, ţinându-mi răsuflarea, plină de teamă pentru ce mi-ar putea spune.

El se uită la mine.

— Acum spun că poate n-a fost totuşi o încercare de sinucidere.

Mă trag în spate. Aerul îmi părăseşte plămânii şi parcă, dintr- odată, pe hol e prea cald.

— Ce vrei să zici?

Luke clipeşte de câteva ori, şi ştiu ce urmează să spună înainte să apuce s-o facă.

— Cred că e posibil să fi fost împinsă.

— împinsă? întreb, ca şi cum n-aş înţelege însemnătatea acestui cuvânt din trei silabe.

îl repet din nou şi din nou în minte, până ce-şi pierde complet înţelesul.

„împinsă.”

— Da, răspunde Luke, destul de calm faţă de propria-mi reacţie, căci a avut la dispoziţie câteva minute să se acomodeze, să trăiască, ştiind ceea ce poliţia ştie deja, şi s-o întoarcă pe toate părţile în minte.

— De cine?

— Nu ştie nimeni.

Soţii Beckett îşi ridică privirile când intru. Par că plutesc undeva departe, cu minţile la un milion de kilometri depărtare de acest salon de spital. Poliţia a plecat deja, însă celălalt bărbat e încă aici, rezemat de un perete, cu braţele încrucişate peste un pulover negru cu guler la baza gâtului. Şi el se uită în sus când intru; privirile ni se întâlnesc, şi văd imediat asemănarea. E o versiune

mai tânără a domnului Beckett din punct de vedere al înălţimii şi al formei fizice, dar cu trăsăturile lui Caitlin: aceiaşi ochi şi păr negru.

— Meghan, începe domnul Beckett, frecându-şi fruntea înainte să-şi îndrepte privirea obosită spre mine, şi mă izbeşte cât

de terminat pare, atât din cauza chinului psihic prin care trece, cât şi a epuizării fizice.

— Pot sa vă aduc ceva? întreb.

— Nu! răspunde el clătinând scurt din cap, şi încerc să nu interpretez în niciun fel asprimea răspunsului său.

Doamna Beckett îmi întoarce spatele, fără să adauge nimic. Stă pe un scaun tras lângă pat şi cu spatele la mine, aşa încât nu-i văd faţa.

— Meghan, el este fiul nostru. Jackson.

— Mă bucur să te cunosc! spun, înaintând în salon, acolo unde, dintr-odată, aerul pare diferit, mai încordat.

— Şi eu, răspunde el, desprinzându-se de perete. Părinţii mei mi-au povestit destul de multe despre tine.

Ochii îmi fug spre domnul Beckett, care replică:

— I-am spus cât de mult te-ai străduit să ne ajuţi şi că eşti un dar de la Dumnezeu.

— Nicio problemă! Mă bucur să fiu de ajutor!

— Păi, îţi suntem recunoscători. Jackson, îmi spune domnul Beckett, a luat avionul în această dimineaţă ca să fie aici, să fie alături de Caitlin. A aterizat acum vreo două ore şi a venit direct de la O’Hare.

— Drăguţ din partea să vii! îi spun.

— îmi pare rău că n-am putut să ajung mai devreme!

Jackson se apropie de pat ca să stea lângă doamna Beckett. îşi lasă mâinile să cadă pe umerii ei, pentru a-i oferi alinare. îl urmăresc cum se uită la Caitlin, întinsă în pat. Caut în zadar vreo urmă de emoţie, de tristeţe, de uimire, dar nu zăresc nimic, însă poate că doar se abţine. Au trecut câteva zile de când ea a ajuns aici, şi n-ar trebui să judec, dar mă gândesc la cum, dacă Bethany ar mai fi încă în viaţă şi ar fi păţit aşa ceva, eu, una, n-aş fi

stat deloc pe gânduri; m-aş fi suit în primul avion pe care l-aş fi găsit.

— Eşti aici acum, şi-ţi suntem recunoscători. Şi Caitlin ţi-ar fi, zice domnul Beckett, facându-mă să mă întreb dacă mai observă şi altcineva în afară de mine felul în care Jackson pufneşte ironic la cuvintele tatălui său – „Şi Caitlin ţi-ar fi” –, o dovadă de cinism care se iveşte brusc înainte să dispară.

îmi amintesc încă o data ce mi-a spus între patru ochi doamna Beckett zilele trecute, cum că fiica ei, Caitlin, nu se înţelege prea bine cu ficaţii şi că relaţia ei cu fata a fost diferită faţă de cea pe care a avut-o cu băieţii şi că nu e în întregime sigură dacă nu cumva aceştia îi poartă pică lui Caitlin.

Pesemne Jackson simte că mă uit la el întrucât privirea i se îndreaptă brusc spre mine, prea repede ca s-o pot anticipa, aşa că mă surprinde cum mă holbez.

— Fiul nostru cel mare, Henry, continuă domnul Beckett, iar atunci mă uit la el, jenată şi recunoscătoare că-mi pot muta atenţia la altceva, îşi doreşte să fie şi el aici, dar se află în mijlocul unui proces şi nu poate să scape. Jackson era la Londra, cu serviciul, când s-a întâmplat, adaugă bărbatul. A venit cât de repede a putut.

— Cu siguranţă eşti extenuat dacă doar ce-ai venit de la Londra, spun, gândindu-mă la zborul lung şi la diferenţa de fus orar.

El ridică din umeri.

— Nimic ce n-ar putea fi îndreptat cu cofeină.

încuviinţez din cap şi mă uit la domnul Beckett.

— Am văzut poliţia aici ceva mai devreme, adaug cu precauţie.

Iniţial, familia Beckett se arată reticentă. Fac toţi trei schimb de priviri, însă cea care se întoarce spre mine şi răspunde este tocmai doamna Beckett:

— Ai auzit ce spuneau?

De vreo doua ore încoace, unicul subiect de bârfă a fost numai ăsta. Numai despre asta vorbeşte toată lumea, cum că tânăra Caitlin Beckett a fost împinsă de pe acea pasarelă pietonală. Am auzit-o din nou şi din nou – la oficiul asistentelor şi în cantină.

„Aţi auzit? A venit poliţia încoace. Până la urmă, Caitlin Beckett n-a sărit. A fost împinsă.”

Ochii le sclipeau în timp ce vorbeau. „Doamne, Dumnezeule!” şi „Ce oribil!”, spuneau toţi, însă erau daţi de gol de propriile tonuri. Mai puţină compasiune şi mult mai multă bârfa, dornici să găsească pe cineva care încă n-a auzit povestea, astfel încât să fie ei primii care le dea vestea.

Ori de câte ori îi auzeam, mă zbârleam toata când mă gândeam la împingerea care o aruncase peste margine.

— Da! spun, înghiţind în sec. Am auzit. E îngrozitor. îmi pare foarte rău! Sunt siguri?

— Da!

— Poliţiştii ştiu cine a facut-o? întreb.

Doamna Beckett clatină din cap în vreme ce Jackson îşi ia mâinile de pe umerii ei şi face un pas îndărăt. Femeia are o expresie goală, ca de manechin, deşi nu e aceeaşi mască de durere şi suferinţă pe care a afişat-o în ultimele zile; e ceva diferit. Se întoarce din nou cu spatele mai mine, iar privirea îi rămâne la fata ei întinsă în pat. Se trage pe marginea patului şi întinde o mână ca să mişte câteva şuviţe de păr negru care i-au căzut pe frunte lui Caitlin, dându-le uşor într-o parte şi apoi rămânând mult timp cu privirea aţintită la neclintirea de pe chipul fiicei sale.

— Cei de la poliţie nu ştiu cine a făcut-o. A existat un martor. O femeie care a văzut-o în ziua aceea pe Caitlin pe pasarelă. Mai era cineva acolo,

spune domnul Beckett, iar bătăile inimii mi se iuţesc când îi aud cuvintele.

— De ce-ar face cineva aşa ceva? întreabă doamna Beckett, reţinându-şi lacrimile.

De data asta domnul Beckett e cel care îşi lasă o mână pe umerii ei.

— Nu ştiu, scumpo. Nu ştiu. Iar apoi îmi spune mie: Ea, această martoră, se afla într-o maşină pe Lake Shore Drive şi tocmai trecea pe-acolo. N-a apucat să se uite bine decât câteva secunde, dar e sigură că două persoane se găseau în ziua aceea pe pasarelă. N-a văzut de fapt cum Caitlin a fost împinsă, altfel ar fi sunat imediat la poliţie, dar a văzut că se întâmpla ceva pe podul ăla, ceva ce nu părea în ordine. Iar apoi a trecut mai departe şi-a uitat cu totul, pentru că e un oraş mare şi sunt tot timpul diverse altercaţii, plus că nu era pe deplin sigură că văzuse două persoane care se certau acolo.

În clipa aceea, domnului Beckett îi sună telefonul. Şi-l scoate din buzunar şi se uită în jos la ecran.

— îţi cer scuze, spune el, dar trebuie să răspund! E de la serviciu.

Spune ca-i pare rău, apoi iese pe hol ca să răspundă.

Doamna Beckett se întoarce spre mine şi reia de unde a lăsat soţul ei:

— Femeia nu s-a mai gândit la ce văzuse până la reportajul de ieri de la ştiri, cel despre sinuciderile din oraş. Practic nu l-a văzut, dar a auzit despre el. Ea ştia că fiica mea n-a sărit, cum se spunea acolo. Altceva se întâmplase pe pasarelă în ziua aceea. A intrat pe fir poliţia. Caitlin locuia cu un prieten, însă în urmă cu câteva săptămâni apelase la o agenţie imobiliară. Căuta să-şi cumpere o garsonieră. Caitlin încerca să se stabilească aici. Cine se gândeşte la viitor şi încearcă să-şi

cumpere o garsonieră dacă are tendinţe suicidare?

Mă priveşte în ochi, iar acum văd ceva nou în ei. Şoc, furie şi teamă, dar, mai mult decât atât: uşurare. Fiica ei nu era deprimată, cum şi-a închipuit până acum, şi nici nu-şi dorea să moară.

— Meghan, poliţiştii spun că a fost o încercare de omucidere. Deci nu o încercare de sinucidere, până la urmă. Ceea ce înseamnă că fiica mea n-a încercat să-şi curme viaţa, cum credeam noi. Urmează o pauză lungă, plină de subînţeles, după care femeia adaugă: Altcineva a făcut-o.

Simt că mi se strânge stomacul. Omucidere. Crimă. Sună aşa de brutal, o chestie de un asemenea sânge-rece atunci când o spune, încât parcă gura mi se umple brusc de acid, şi simt un gust ca de oţet în vreme ce saliva mi se adună sub limbă şi-n gură.

— Crezi că-i posibil să o fi ademenit cineva pe acea pasarelă? rosteşte ea acum pe un ton întrebător.

— Poate, răspund în timp ce ridic din umeri.

— Crezi că indiferent cine a făcut asta era acolo, aşteptând-o să vină?

Clatin din cap.

— N-am idee.

Odată ce s-a implicat poliţia, se vor concentra să afle cine a făcut-o. în urmă cu 24 de ore era complet irelevant, însă acum e singurul lucru care contează, în afară de-a o menţine în viaţă pe Caitlin, deşi, pe măsură ce trec zilele şi vin mereu aici, unde o găsesc tot inconştientă, încep să mă întreb dacă nu cumva va rămâne definitiv aşa.

— Ce e, Meghan? întreabă doamna Beckett, şi-mi dau seama că nu mă mai uit la ea, că privirea a început să-mi rătăcească, iar acum mă holbez la peretele alb şi gol, undeva, în depărtare.

— Ieri a fost un bărbat aici, rostesc în timp ce-i

întâlnesc privirea. A venit să o vadă pe Caitlin.

Când o zic, mă gândesc încă o dată la privirea lui, la felul în care mi s-a plimbat pe tot corpul până la ecusonul cu numele şi la cât de interesat părea de el.

— Un bărbat? întreabă domnul Beckett, care se întoarce chiar atunci în salon şi vine să i se alăture soţiei sale, cu îngrijorarea adânc întipărită pe frunte.

Ar fi trebuit să le fi spus deja despre acel bărbat, iar acum îmi doresc s-o fi făcut, să n-o fi păstrat doar pentru mine.

îl urmăresc cum îşi strecoară braţul pe după mijlocul soţiei sale şi o trage mai aproape.

— Nu ne-ai spus şi nouă, rosteşte el, iar iniţial sună ca o acuzaţie, ceea ce poate şi e.

— Nu. Nu v-am spus. îmi pare rău! replic, îmbujorată. Nu credeam că merită s-o pomenesc. Zicea că e un prieten.

— Cum se numea?

— Nu a zis. Vizitatorii trebuie să se înregistreze la recepţie atunci când sosesc, iar dacă ar fi făcut-o, nu l-am fi lăsat să intre. îmi pare rău! repet.

— Ei, dar cum arăta? întreabă doamna Beckett.

Li-l descriu pe individ. Le povestesc despre părul negru şi ondulat, despre ochii albaştri şi despre nasul strâmb. Trupurile soţilor Beckett se încordează dintr-odată, părând să se îndrepte amândoi de spate. Se uită unul la altul şi hotărăsc la unison:

— Nu cunoaştem pe nimeni care să arate aşa.

Glasul doamnei Beckett tremură când vorbeşte:

— Ce voia?

— Să vină în vizită, am presupus, dar i-am zis că numai familia are voie în salonul lui Caitlin şi că trebuie să plece, aşa că a făcut-o.

Nu i-ar fi fost greu să găsească salonul lui Caitlin fără să treacă şi pe la recepţie. Avem 30 de

paturi la Terapie Intensivă,

câte 10 paturi împărţite în trei secţii. La oficiul asistentelor, acolo unde stă asistenta-şefă, există o tablă, pe care sunt trecute turele. Din raţiuni de intimitate şi ca să evităm încălcarea regulilor Departamentului de Sănătate Publică, pacienţii simt trecuţi doar după iniţiale, însă acestea ar fi suficiente pentru o persoană care o cunoaşte să o identifice. Nu e chiar la vedere, dar nici invizibilă nu e. Oricine aflat în trecere şi cu o vedere cât de cât bună ar putea s-o vadă.

Pe lângă asta, uşile sunt din sticlă. Poţi să vezi uşor prin ele. Uneori, pe hol domneşte haosul. De fapt, de multe ori e haos aici. Oficiul asistentelor este un nod central. Se află în mijlocul secţiei şi acolo se adună toată lumea. Clipă de clipă, pe acolo se perindă o grămadă de oameni, deci e perfect posibil ca o persoană să se poată strecura pe neobservate, fără să-i acorde cineva atenţie.

Doamna Beckett se uită la soţul ei şi spune:

— Ar trebui să le povestim poliţiştilor!

Domnul Beckett se arată de acord.

Pe tot parcursul acestei discuiţii, nu-mi scapă maniera în care Jackson continuă să stea cu spatele la perete, tăcut, ascultând, aparent neafectat de toate. Dacă eu doar ce-aş fi aflat că cineva a încercat să-mi omoare sora, m-aş fi înfuriat teribil.

în seara aceea, sunt în camera unde se iau pauzele. E abia trecut de şapte şi sunt frântă şi supărată după toate cele petrecute azi. îmi strâng încet lucrurile ca să plec. Lângă mine, Luke face acelaşi lucru.

Zăresc corespondenţa pe care am luat-o de dimineaţă din cutia poştală, când plecam la serviciu. Nu m-am uitat la ea când am luat-o, doar am îndesat-o în geantă. Acum, un plic mic, roşu, stă deasupra, cu numele meu pe el, scris cu

majuscule, un scris apăsat, de bărbat, iar chestia care-mi atrage atenţia la el e faptul că nu are nici adresa destinatarului, nici a expeditorului şi niciun timbru.

Luke îşi ia la revedere înainte să plece spre casă. îi zic şi eu la revedere, dar sunt distrasă, căci deja mintea îmi rătăceşte la mulţi kilometri depărtare.

Luke pleacă, şi, rămasă singură, desfac plicul. îmi strecor un deget pe sub clapă ca să-l deschid. în interior, găsesc o bucată de hârtie albă, mototolită, o coală de imprimantă. Faţa e goală, dar când o întorc în mână, negrul acela îmi smulge tot aerul din plămâni.

Cu tuş negru şi litere mari, cu un scris de mână neregulat, masculin, scrie SCÂRBĂ, căciulită de la Ă fiind apăsată atât de tare, încât a găurit practic coala.

Uşa se deschide brusc şi mă face să tresar speriată, aproape scăpând biletul. S-a întors Luke.

— Am uitat ceva, zice el, cu mintea în altă parte, şi adună ceva de pe jos.

Nici nu văd ce e. Abia îi înregistrez prezenţa, pentru că ochii mi-au rămas lipiţi de bilet, de scrisul acela de mână, de cuvântul acela oribil.

Cine ar fi putut să-mi trimită aşa ceva? Mai mult, cum de-a ajuns în cutia mea poştală dacă nu are timbru? N-a trecut prin- tr-un oficiu poştal. L-a pus cineva acolo. Cineva a fost la mine la apartament. Cineva a avut cumva acces la cutia mea poştală şi mi-a lăsat acest bilet.

— Meghan? mă întreabă Luke, şi-mi ridic brusc privirea, moment în care îl găsesc stând aproape de mine.

Are o scânteie maliţioasă în ochi.

— Ce-ai acolo, un bileţel de dragoste? mă tachinează din cauza plicului roşu, îmi închipui.

— Da, sigur! Aş vrea eu! Dar nu, răspund,

gândind cu rapiditate, e doar o scrisoare de la o veche prietenă.

Cuvintele ies brusc, făcându-mi gâtul să se încleştеze. Am nevoie de apă. De aer. Abia pot să respir. Bag cu forţa biletul înapoi în plic, cu mişcări grăbite, neglijente, şi am nevoie de trei încercări să-l fac să intre, întrucât colţul paginii se prinde în clapa plicului.

SCÂRBĂ

Luke adoptă o expresie gânditoare, îngrijorată.

— Sunt veşti proaste? mă întreabă.

— Nu, de ce?

— Nu ştiu, îmi răspunde, încercând să mă evalueze. Doar că pari supărată.

— Nu sunt! Nu! Sunt bine, sincer, doar obosită, zic, încercând să mă prefac că sunt în regulă, iar el mă crede, am impresia.

— Bine! Dacă eşti sigură...

— Sunt.

— Atunci, eu plec. Să ai o seară plăcută! Se opreşte, apoi adaugă: Vrei să te aştept? Pot să te conduc până acasă.

O parte din mine aproape spune da, pentru că mi-e frică să fiu singură afară, din cauza acestui bilet şi a tot ce s-a mai întâmplat de curând. îmi ridic privirea şi ochii ni se întâlnesc, şi mă gândesc cât de uşurată aş fi să am în viaţa mea pe cineva ca Luke, căruia să-i mărturisesc ce m-apasă, care să mă liniştească, spunându-mi că acest bilet e o greşeală şi că, până la urmă, totul va fi bine, cineva care să mă conducă până acasă şi să aibă grijă că am ajuns cu siguranţă înăuntru.

Dar apoi mă gândesc la Penelope singură, aşteptându-l să sosească.

— Nu! îi răspund, trăgând adânc aer în piept, iar cuvintele mele sună ceva mai sigure, mai încrezătoare.

Pe stradă va fi multă lume, aşa cum e de obicei.

Navetiştii de la ora de vârf. Singurul loc unde nu sunt trecători e tocmai strada mea, pe care o voi parcurge foarte repede. E doar un drum scurt, iar odată ajunsă în apartament, voi fi bine.

— îţi mulţumesc, drăguţ din partea ta, dar voi fi bine! S-ar putea să mă răsfăţ şi să iau un taxi, mint, sperând că mă va crede.

însă el continuă să mă privească. Are o expresie caldă, atentă, cercetătoare.

— Pot să-ţi spun ceva? mă întreabă după câteva secunde.

— Sigur! Poţi să-mi spui orice.

— N-o să crezi că simt ciudat?

— Păi, asta depinde de ce urmează să spui, replic, încercând să menţin un ton degajat şi să par stăpână pe situaţie, deşi e exact opusul a ceea ce simt.

— E doar faptul că-mi fac griji pentru tine şi Sienna, recunoaşte el. Nu că nu puteţi să aveţi grijă de voi – pentru că puteţi –, dar, nu ştiu ce să zic – cu toate poveştile astea de la ştiri.

Cu nebunul ăsta afurisit care atacă femei. în unele nopţi nici nu pot să dorm din cauza asta.

— Nu poţi să dormi de grija mea şi a Siennei? îl întreb, dar, imediat ce o fac, mă gândesc că am interpretat greşit ce-a încercat el să spună şi mă simt stânjenită.

El nu doarme noaptea gândindu-se la acest individ nebun, nu la Sienna şi la mine.

Dar Luke încuviinţează din cap. Nu m-am înşelat. N-are somn fiindcă îşi face griji pentru mine şi pentru Sienna.

Ben n-a zis niciodată aşa ceva. în ciuda faptului că în oraşul nostru au fost atacate atâtea femei, el nu şi-a exprimat nici măcar o dată îngrijorarea pentru Sienna şi pentru mine sau pentru faptul că una dintre noi rămâne adeseori singură în casă.

Apoi Luke spune, ca şi cum ar corecta ce-a zis

mai devreme:

— Nu că aveţi nevoie de-un bărbat care să aibă grijă de voi. Nu asta am vrut să spun. Meghan, tu eşti mai puternică decât orice altă persoană cunosc, zice, iar în acel moment ceva din interiorul meu se schimbă.

Nu m-am gândit niciodată la Luke ca la o persoană atrăgătoare, nu că n-ar fi, dar nu l-am privit vreodată ca pe altceva decât ca pe un coleg de serviciu şi prieten. Nu m-am gândit vreodată cum ar fi ca el să mă ia în braţe, să-şi lipească trupul de al meu, să mă mângâie pe păr cu o mână caldă, să mă urmeze în apartamentul meu şi să rămână peste noapte cu mine ca să nu mă mai simt singură sau speriată.

La fel de iute pe cât îmi vine, alung ideea din minte, simţin- du-mă prost chiar şi pentru simplul fapt că am formulat-o. Luke este soţul lui Penelope. N-am niciun drept la asemenea idei.

Glasul îmi e glumeţ, nonşalant, în timp ce dau din mână:

— Luke, nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine şi Sienna. Nu mă înţelege greşit – apreciez cu adevărat –, dar sincer, chiar suntem bine. Divorţaţi sau nu, Ben ne supraveghează mereu de departe, ba chiar uneori şi exagerează, îl mint. Uneori e insuportabil. Are intenţii bune, dar îmi doresc să ne lase în pace.

— Bine! zice Luke, reticent dintr-odată, îmi imaginez, şi mă simt vinovată, dar dintr-un alt motiv, în timp ce-l urmăresc cum se apropie cu spatele de uşă. Doar să ai grijă pe-afară!

— O sa am! Şi tu!

Pleacă. Mă uit la uşă cum se închide.

Arunc scrisoarea la gunoi înainte să plec, apăsând-o cu putere şi forţând-o să ajungă la fundul coşului, astfel încât să nu o vadă nimeni. După aceea, mă spăl pe mâini.

Nu se mai vede, dar tot nu reuşesc să mi-o scot din minte.

Zece

Stau singură în bucătărie şi îi trimit lui Nat un mesaj pe Facebook. încerc să menţin un ton glumeţ, pentru că nu vreau să o fac să se simtă copleşită sau să pun presiune, dar m-am tot gândit la ea, la cum era ieri şi la cum s-au desfăşurat lucrurile la restaurant, cu acea persoană care stătea afară şi care a înspăi- mântat-o suficient de tare cât să o facă să plece. Toată ziua la muncă şi mai târziu, acasă, cu Sienna, în vreme ce luam cina şi o ajutam cu temele, i-am tot reluat cuvintele în minte – „Uneori se mai înfurie. El…” –, înainte să se oprească dintr-odată şi practic să fugă afară din restaurant şi să se ascundă în mulţimea de trecători. Mă gândesc la tot soiul de moduri prin care putea să se termine acea frază: „El îşi pierde iute cumpătul. El mă loveşte. El mă sperie. El s-ar putea să mă omoare.”

Acum nu vreau decât să capăt o veste de la ea. Vreau să ştiu dacă a ajuns cu bine acasă. Mă întreb unde e acasă pentru ea, cât de mult a trebuit să meargă şi dacă fostul ei soţ ştie unde locuieşte.

Prietena ta se simte mai bine? o întreb în mesaj, deşi nu m-am născut nici eu ieri. Sub nicio formă nu cred că a plecat pentru că trebuia să ia cina cu o prietenă bolnavă, şi înţeleg, dar mă simt prost că a crezut că trebuie să mă mintă. Ştiu că de-a lungul anilor ne-am îndepărtat una de alta şi că în liceu n-am fost genul de prietene care-şi

mărturisesc absolut orice, dar mi-ar plăcea să cred că se simte în siguranţă cu mine şi că ştie că poate să aibă încredere. Aş fi preferat să-mi spună ce se întâmplă. Aş fi condus-o eu însămi până acasă doar ca să fiu sigură că ajunge cu bine acolo.

Verific şi răsverific toată seara, dar nu-mi citeşte mesajul şi nici nu-mi răspunde la el.

Ben, fostul meu soţ, a făcut doar un pas în apartament, dar parcă răpeşte tot oxigenul din cameră. Uneori această ostilitate dintre noi îmi taie răsuflarea, şi mi-e greu să-mi amintesc de vremurile în care eram fericiţi împreună. Acele momente plăcute de pe canapea şi cele intime din pat – oare s-au întâmplat cu adevărat sau doar mi-am închipuit eu c-au existat?

— Sienna e gata? mă întreabă, uitându-se pe lângă mine, pentru că are această manieră de-a nu mă mai privi vreodată în ochi.

— Da! Mai las-o câteva secunde!

E iritat că Sienna nu-i gata. Puţina răbdare rămasă s-a evaporat complet şi acum merge la geam ca să se uite la strada de dedesubt.

— Am parcat pe două locuri, spune pe un ton aspru, în- torcându-se ca să arunce încă o privire la uşa închisă a dormitorului Siennei, modul lui nu foarte subtil de a-mi transmite să-i spun fiicei mele să se grăbească, ceea ce nu voi face, întrucât refuz să par servilă.

— Ţi-am spus că e aproape gata.

— Mai are 30 de secunde, anunţă el, uitându-se la ceas, nu pentru prima oară de când a ajuns aici.

— Şi apoi, ce? îl întreb, trădându-i bluful.

încordarea pluteşte în aer precum ceaţa de dimineaţă. îl aştept să spună ceva, să mă amenințe că-l va suna pe judecător, dar de data asta n-o

face.

— Ăia-i o bluză nouă? întreabă în schimb, uitându-se la ea cu ceva ce aduce a dispreţ.

Mă uit în jos la bluza de pe mine. Nu-i nimic extravagant, dar e ceva mai drăguţ decât aş purta de obicei prin casă. Am îmbrăcat-o după muncă, scăpând mai întâi de uniformă şi apoi rămânând aşa, fără sutien, în dormitor, în faţa oglinzii până-n tavan şi uitându-mă la sâni, întrebându-mă dacă cel drept, mai ales, arată cumva diferit decât de obicei, ca şi cum aş fi putut vedea cumva cancerul însuşi, un ciulin plin de ţepi îngropat sub piele. Mi-a părut rău că de-a lungul anilor n-am fost mai atentă cu consulturile. Doar ce-am făcut *t* • de ani acum două luni; aceasta a fost prima mea mamografie, şi mă sperie, pentru că, dacă e cancer, cine ştie de cât timp e acolo. în timp ce stăteam în faţa oglinzii şi mă uitam la propria reflexie, mi-am apăsat buricele degetelor pe sâni şi i-am pipăit, dar apoi m-am simţit stupid; nu ştiam nici ce caut, nici dacă mi-aş fi dat seama dacă găsesc ceva. Până la urmă am lăsat-o baltă şi m-am dus la şifonier ca să caut ceva de îmbrăcat.

în serile în care Ben vine s-o ia pe Sienna, depun un efort suplimentar în privinţa aspectului. Ultimul lucru de care am nevoie este să mă vadă extenuată şi umblând, ce neglijenţă din partea mea, îmbrăcată în uniformă. Vreau să vadă că mă descurc bine – nu, mai mult decât bine –, vrea să vadă că mă descurc grozav. în seara asta port o bluză alb cu negru şi flori pe ea, fronsată, din material satinat, şi blugi.

De la divorţ încoace, Ben plăteşte o pensie alimentară care reprezintă 20% din venitul lui, pentru că eu am primit custodia copilului, adică eu simt cea care se ocupă de Sienna în majoritatea timpului. El o primeşte timp de câteva zile o dată la doua săptămâni, ceea ce lui i-a convenit de

minune din cauza serviciului său şi a programului de călătorii care-l împiedică să fie părinte cu normă întreagă, aşa cum sunt eu. Şi totuşi se tot plânge de suma pentru pensia alimentară pe care trebuie să o plătească şi care se duce pe lucruri gen educaţia Siennei, mâncare, adăpost, haine, lucruri pentru care, înainte de divorţ, contribuia cu mare bucurie. Dar acum e ca şi cum are impresia că mă folosesc de banii lui ca să-mi cumpăr haine noi pentru mine.

întrebarea lui e una plină de înţelesuri. Ce vrea de fapt să întrebe este dacă nu cumva am folosit pensia alimentară a Siennei ca să-mi cumpăr bluza?

Chiar şi fără cele 20% din veniturile lui Ben, eu şi Sienna ne descurcăm bine din punct de vedere financiar. Nu câştig nici pe departe cât el, dar e suficient cât să ne întreţinem. Ne permitem apartamentul în care stăm şi sunt foarte chibzuită cu cheltuielile. Ne mai ajută şi faptul că bunica mea a murit la un moment dat după divorţ şi mi-a lăsat o parte însemnată din economiile ei pe care am fost foarte recunoscătoare că n-a trebuit să le împart cu Ben – deşi el s-a înfuriat foarte tare, ca şi cum ea şi-a plănuit dinadins momentul morţii să coincidă cu semnarea actelor de divorţ. O parte din moştenire am folosit-o pentru chel

tuielile cu procesul, dar cea mai mare parte am depus-o la bancă şi-a rămas să mă mai gândesc ce voi face cu restul, deşi facultatea Siennei se află în capul listei. Totuşi, e plăcut să ştiu că am un fond de rezervă dacă eu sau Sienna vom avea vreodată nevoie de el. Nu mai pierd nopţile de grija banilor, cum făceam altădată. Dacă se întâmplă vreo tragedie – dacă-mi pierd serviciul sau dacă, de exemplu, aflu că am cancer –, o vom duce bine o perioadă.

— Da, este! îi răspund. îţi place?

Ben ridică din umeri.

— E-n regulă!

Se uită iar la ceas.

— E cinci şi zece. Ar trebui să fie gata când vin s-o iau. N-ar trebui să stau s-o aştept. îmi ia din timpul pe care îl petrec cu ea.

— Dă-i pace! Ben, a fost toată ziua la şcoală.

— Ar fi trebuit să-şi facă bagajul de-aseară. Ar fi putut să şi- 1 facă înainte să plece la şcoală. E ridicol, ce mama dracului?

Pufăie şi trece pe lângă mine aproape atingându-mă, apoi bate în uşa Siennei.

— Sienna, hai odată! se răsteşte el prin uşă. Să mergem!

— Doamne, tată, face Sienna, deschizând uşa cu sacul de călătorie pe umăr, relaxează-te! A luat foc apartamentul sau ce?

îmi reţin un zâmbet şi apoi mă uit pe geam după ce pleacă amândoi; văd cum Ben merge la doi paşi în faţa Siennei în timp ce se îndreaptă spre maşină, şi mă gândesc la cât de tare urăsc intervalul cât e ea departe de mine, când nu-i sunt alături să o fac fericită şi să am grijă de ea.

După ce-au plecat, găsesc o sticlă de vin şi un pahar gol, apoi le iau cu mine odată cu laptopul şi mă aşez pe canapea, îmi tom o porţie generoasă şi apoi sorb din pahar în vreme ce intru pe Facebook

ca să văd dacă mi-a răspuns Nat. Văd că a făcut-o:

Te-am minţit.

Asta e tot ce scrie, două cuvinte micuţe, trimise cu mai puţin de zece minute în urmă.

Când? îi scriu şi eu, sperând că e încă online.

Este, pentru că-mi răspunde imediat:

Seara trecută, prietena mea nu era bolnavă. N-am plecat ca să-i duc cina.

Ambiguitatea răspunsului mă roagă practic s-o întreb: De ceai plecat?

Declan a fost acolo. L-am văzut în geam. Mă urmărea.

Inspir brusc. Cuvintele acelea – Mă urmărea – mă tulbură, şi simt că-mi îngheaţă sângele în timp ce le citesc, cu paharul de vin suspendat în aer. Mi-am dat seama că era cineva acolo. Am văzut o umbră în geam şi aburul lăsat de respiraţia acelei siluete pe vitrina localului. Şi totuşi, când îi citesc cuvintele, plus faptul că ea însăşi mi-a confirmat convingerea, mi se face pielea de găină pe braţe.

Se apropie trenul. Mai întâi simt vibraţia pământului înainte să aud trenul care vine. O clipă mai târziu, ochii mi se abat spre geam şi o văd acolo: o dâră de lumină ce se iveşte din beznă, trecând mai apoi pe stradă, înainte să dispară dincolo de apartament. Trenul inundat de lumină trece prea repede ca să văd chipurile oamenilor din interior, dar mă întreb, cum stau acolo ne-mişcată în apartament, cu luminile aprinse şi draperiile trase, dacă şi acei călători mă văd la rândul lor. Mă ridic de pe canapea. Mă apropii de fereastră şi trag de draperiile groase de în ca să acopăr geamul cu ele.

Mă aşez la loc pe canapea şi scriu: Ai ajuns cu bine acasă?

Trece un minut, apoi încă unul, dar nu-mi răspunde. Mă gândesc că poate a plecat, că poate a ieşit de pe Facebook, dar micuţul punct verde de lângă poza ei îmi transmite că e încă acti- va.

Nat, eşti bine?

Nu ştiu, îmi scrie înapoi, şi practic îi simt şovăiala, neliniştea şi teama prin ecranul calculatorului.

Unde eşti?

Sunt bine, îmi scrie în loc să-mi spună unde este.

Te rog să-mi spui unde eşti!

îmi scrie înapoi că e pe Broadway, chiar în faţa unui club de stand-up comedy, şi mă întreb de ce, dacă nu cumva s-a întâmplat ceva şi nu poate să se întoarcă acasă.

O întreb despre ce intersecţie e vorba sau care e adresa, lucruri pe care ezită să mi le ofere, întrucât nu vrea să mă deran

jeze. Nu trebuie neapărat să vii, îmi scrie. Sunt bine. Sincer.

Vin, adaug cu hotărâre, recunoscătoare ca în seara asta Sien- na e cu Ben, iar eu o pot ajuta. Sunt deja pe drum, adaug, pentru că, dacă sunt, atunci nu mai poate să încerce să mă facă să mă răzgândesc. Caut pe Google cluburi de stand-up comedy pe Broadway şi găsesc unul, apoi îmi iau pardesiul şi căciula şi plec, ieşind în viteză din clădire şi pornind pe stradă în jos înspre Sheridan, unde aş avea mai mult noroc să găsesc un taxi, îmi ia câteva minute, dar până la urmă vine unul şi, după ce opreşte, mă strecor pe bancheta din spate şi-i dau şoferului adresa. E aglomerat în seara asta. Se fac cozi la intersecţii, blo- cându-ne pe toţi. Mă frustrează acest lucru, aşa că verific Face- bookul ca să văd dacă Nat mi-a scris înapoi, dar n-a facut-o. Din apartamentul meu, aveam ceva mai mult de un kilometru şi jumătate până la ea şi, privind retrospectiv, ar fi trebuit să merg pe jos, căci n-am economist deloc timp luând un taxi.

— Lasă-mă aici şi gata! îi cer şoferului undeva înainte de Belmont, pentru că nu mai am răbdare să aştept să se facă verde la semaforul din faţa noastră.

îi plătesc şi cobor, uitându-mă rapid în jur înainte să trec strada. Alerg uşurel restul drumului pe Broadway, căutând-o pe Nat în timp ce mă apropii de clubul de comedie, unde se vede o coadă mare de oameni care aşteaptă să intre.

Iniţial, nu o văd. îmi imaginez c-a plecat, că s-a făcut nevăzută.

Dar apoi o găsesc. Nu e la clubul de comedie. E la două uşi mai încolo, stând într-o intrare ceva mai retrasă ce-i aparţine unui atelier de reparat pantofi, care acum e închis. Intrarea e adâncă şi deasupra are o copertină roşie care oferă un pic de adăpost faţă de intemperii, dar nu suficient cât

să te ferească şi de frig. Nat pare c-a îngheţat cu totul, la cum stă înghesuită într-un colţ ca să fie apărată de vânt, ţinându-şi braţele strânse în jurul corpului. în spatele ei, atelierul e învăluit în întuneric, deşi firma de neon din vitrină îi face faţa să pâlpâie roz, alb strălucitor şi portocaliu-aprins.

încerc să am o expresie neutră atunci când o văd, să nu reacţionez în niciun fel.

încerc sa ţin şocul şi groaza la depărtare. îmi spun ca luminile de la neon o fac sa arate mai rău decât e de fapt, dar nu sunt sigură că e cazul.

— Nat! şoptesc, iar atunci îşi ridică privirea spre mine.

Are buza de jos de doua ori mai mare decât ar fi normal. Chestia asta nu s-a întâmplat din cauza unei tăieturi la buză căreia i s-a luat coaja, şi s-a petrecut recent. Pe imul dintre pometi are o umflătură de un purpuriu-aprins.

— Ce s-a întâmplat? o întreb cu glas blând, calm şi liniştit în vreme ce păşesc în faţă ca să pătrund în acel intrând, lângă ea.

Are lacrimi în ochi.

— Am Scut o prostie, îmi răspunde.

— Ce anume? o întreb, apoi regret aproape imediat, pentru că ce-ar fi trebuit să spun de fapt ar fi fost nu – „Nu, n-ai făcut nici o prostie” –, deoarece victimele abuzului dau întotdeauna vina pe ele însele pentru ce s-a întâmplat, însă nimic din ce-a făcut nu meritä aşa ceva.

— O să crezi că sunt o tâmpită.

— Nu! îi promit. N-o să cred asta.

Fără tragere de inimă, continuă:

— Declan a sunat ieri. Mi-a cerut să ne întâlnim la fostul nostru apartament după muncă. Plângea la telefon. Nici nu-mi mai amintesc ultima dată când l-am auzit plângând. Mereu s-a ţinut foarte tare. L-am întrebat ce se întâmplase, iar el m-a implorat să vin acasă, să mă întorc la el. Mi-a zis că îi pare rău, că nu poate să trăiască fără mine, că deja primeşte ajutor şi că numi va mai face niciodată rău, că nu mă va mai înşela niciodată. Mi-a jurat, „pe viaţa lui”, aşa mi-a spus.

— Aşa că te-ai dus acasă cu el? o întreb. Şi ţi-a făcut asta?

— E vina mea. Ar fi trebuit să mă fi gândit mai bine. Eu l- am supărat.

Detest faptul că îşi imaginează că ea e de vină pentru un astfel de abuz, cu toate că ştiu că e normal ca victimele violenţei domestice să creadă asta, întrucât asta vor abuzatorii lor să le facă să creadă – că au făcut ceva atât de revoltător, încât merită o corecţie fizică.

— Nat, cum să fie vina ta? o întreb. El este cel care ţi-a făcut rău. El ţi-a făcut asta.

— Când m-a sunat, răspunde ea, a spus că îşi doreşte încă o şansă, iar eu am spus bine, pentru că, să fiu sinceră, îl iubesc şi mi-e dor şi mie de el. L-am crezut când mi-a spus că n-o să-mi mai facă niciodată rău, pentru că la telefon părea de-a dreptul dărâmat şi sfâşiat de remuşcări. A plecat devreme de la serviciu, ceea ce nu îi stă în fire. A adus flori acasă şi mâncare la pachet, iar la început a fost totul bine. Nu, a fost mai mult decât bine, adaugă Nat, gândindu-se aproape cu nostalgie la ce s-a întâmplat şi cu un surâs trist pe buze care o face pe cea umflată să devină aproape diformă. A fost exact ca-n vremurile trecute. Acel Declan care obişnuia să fie, când l-am cunoscut. Iubitor, amuzant şi plăcut. A aprins focul şi a desfăcut o sticlă de vin, apoi am luat cina pe o pătură pe podeaua din living, în faţa şemineului. Foarte romantic! Am discutat ore întregi şi am râs. Am făcut dragoste, spune, apoi se opreşte, amintindu-şi. A fost foarte tandru, foarte atent cu mine. Nu s-a grăbit deloc. După ce-am terminat, am râmas întinşi acolo, ţinându-ne în braţe, şi mi-a spus că se gândeşte c-ar trebui să ne întemeiem o familie şi că îşi doreşte mai mult decât orice să facem un copil împreu- na.

Dintr-odată, se întristează, şi orice urmă a amintirilor plăcute dispare.

— Dar eu ştiam că n-aş putea să fac aşa ceva, nu având în vedere felul în care se comportă uneori. L-am întrebat despre ce-mi spusese, că deja

primeşte ajutor. L-am întrebat de terapeut şi cum decurg lucrurile, şi atunci mi-a spus că de fapt nu merge la un terapeut, că se gândise, dar că până la urmă se hotărâse că n-are niciun motiv s-o facă. Şi că se poate controla şi singur. Nat se opreşte ca să-şi tragă răsuflarea, iar apoi continuă: Ar fi trebuit să fiu mai înţeleaptă. N-ar fi trebuit să spun nimic. N-ar fi trebuit să-i pun spusele la îndoială.

— Ce i-ai zis?

— L-am întrebat dacă crede cu adevărat că-i o idee bună şi dacă n-ar merita totuşi să meargă cel puţin o dată la un terapeut înainte să ia decizia de a nu merge deloc.

— O întrebare isteaţă, Nat, rostesc cu blândeţe. N-ai greşit cu nimic că ai pus-o.

— Da, bine, aparent am greşit, fiindcă imediat s-a schimbat atmosfera din cameră. S-a ridicat şi aruncat în mine cu ce mai rămăsese din mâncare, după care a urlat: „De ce trebuie să strici mereu totul? Aveam parte de o seară perfectă împreună şi n-ai putut să te abţii să strici iar totul. Eşti atât de-al dracului de cretină, Nat! Pur şi simplu n-ai putut să-ţi gura aia proastă închisă.” M-a lovit, adaugă ea, şi-şi duce degetele la buză înainte să şi le apropii de obraz.

Lacrimile îmi înţeapă ochii, dar mă forţez să mi le reţin. Ide- ea că cineva i-ar putea vorbi – ei sau oricui altcuiva – aşa îmi face rău. Nat inspiră adânc, ţine aerul în plămâni, apoi îl dă lent afară.

— Nu se înşală, înţelegi? Ar fi trebuit să fiu mai înţeleaptă, nu să aduc subiectul în discuţie. Dacă pur şi simplu m-aş fi lăsat purtată de val, dacă pur şi simplu m-aş fi bucurat de momentele petrecute împreună şi nu i-aş fi pus deciziile la îndoială sau n-aş fi abordat chestiuni sensibile, atunci el nu s-ar fi supărat atât de rău.

— Nat! încep. Nu este vina ta. Acum unde stai? Ai un apartament al tău?

Clatină din cap.

— Nu. Cu o prietenă şi cu soţul ei, îmi răspunde. Au o cameră liberă. Stau la ei de câteva săptămâni.

îmi amintesc de ce mi-a spus aseară, la restaurant, cum n-o crede nimeni când le spune despre Declan, pentru că toţi îl consideră de-a dreptul încântător. Ca să o citez, toţi cred că e „tipul perfect”.

— Ea ce-a spus când ţi-a văzut faţa? o întreb.

Acum pare sfioasă. îi ia câteva secunde să răspundă, iar când o face, tot ce zice e:

— Am minţit-o. N-am putut să-i spun că Declan mi-a făcut rănile astea, aşa că i-am zis că am alunecat şi c-am căzut pe scări în timp ce mă

grăbeam să prind trenul de pe linia L. M-a crezut.

Unele staţii de pe această linie sunt la suprafaţă, iar altele sunt subterane, cu trepte de beton abrupte şi o iluminare proastă. N-ar fi greu de crezut că cineva şi-ar putea pierde echilibrul pe acele scări neîndurătoare şi să cadă, iar dacă ar cădea, rezultatul final ar putea arăta aşa: un obraz vânăt şi o buză spartă.

Asemănările cu Anne, fosta mea pacientă, şi cum şi ea susţinea că se prăbuşise pe scările pivniţei simt tulburătoare. Mă gândesc la Anne şi la cum, în cele din urmă, soţul ei a ajuns s-o omoare, şi la cât de mult regret că n-am făcut mai mult s-o ajut cât timp era încă în viaţă. Pentru cineva ca Nat, să părăsească un partener abuziv este cel mai primejdios moment. îmi amintesc c-am citit asta pe undeva. Pentru bărbaţii care ajung să-şi ucidă soţiile, incidentul declanşator este, cel mai adesea, atunci când femeia pleacă sau ameninţă că-l părăseşte. Acesta este unul dintre motivele pentru care femeile rămân atât de mult timp într-o relaţie abuzivă, pentru că le e teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă pleacă.

— Dar cei de la serviciu de la tine? Şi ei cred că acelaşi lucru? Că ai căzut?

— Nu m-am dus la serviciu. Am anunţat că-s bolnavă, pentru că nu voiam să mă vadă copiii aşa. Li s-ar fi făcut frică. Am mers în schimb la muzeu. Pur şi simplu m-am plimbat singură toată ziua, uitându-mă la lucruri şi întrebându-mă cum de-a ajuns viaţa mea în halul ăsta.

— Nat, nu poţi să te întorci la el! Sun nicio formă. Indiferent ce spune, nu se va schimba!

— Ştiu, spune şi ea, dar pe un ton slab, şi vreau s-o întreb dacă ştie – dacă chiar ştie cu adevărat –, însă nu e treaba mea, şi nici nu vreau să sar calul şi s-o forţez, fiindcă, din ce-mi dau seama, nici nu mai există altcineva în viaţa ei în afară de mine cu

care poate să discute despre Declan.

Următoarea întrebare vine de la sine:

— Aseară... de unde a ştiut unde să te găsească? Atunci când eram la restaurant?

Sprâncenele i se unesc în timp ce firma de neon continuă să-i scoată în evidenţă obrazul vânăt tot.

— Ce vrei să spui? mă întreabă, derutată.

— Ai spus că era acolo, că se uita la tine. De unde-a ştiut unde o să fii? I-ai spus tu?

Expresia i se schimbă. Face ochii mari şi rămâne câteva secunde cu gura uşor căscată. Scoate cuvintele lent, tărăgănat,
atunci când vorbeşte:

— A fost doar o coincidenţa, mi-am imaginat.

Oraşul e mare. Se lăbărţează în toate direcţiile, întinzându-se pe vreo 30 şi ceva de kilometri de la nord la sud de-al lungul lacului. Sunt câteva sute de cartiere şi undeva pe la vreo trei milioane de locuitori. Nu e imposibil să dai din întâmplare pes-te cineva, dar şansele să se întâmple simt minuscule.

— Poate, replic, dar poate că nu. Ţi-ai verificat telefonul? Ştii cumva dacă ţi-a instalat pe el vreo aplicaţie de urmărire?

Eu şi Sienna avem una care se numeşte Life360, care îmi îngăduie să-i urmăresc telefonul, ca să ştiu unde e. Sienna urăşte acest lucru, dar a fost una dintre condiţiile puse de mine când şi-a luat mobilul, mai ales cu naveta ei lungă până la şcoală şi înapoi acasă. La acel moment i-am promis că nu o voi folosi ca s-o spionez pe ea şi pe prietenii ei, ci doar în caz de urgenţe. Ca să fie totul corect, mi-am activat şi eu locaţia ca să ştie şi ea unde simt tot timpul. „Doar ca o măsură de precauţie, să fim în siguranţă”, i-am spus şi, ca de obicei, ea m-a întrebat ce era atât de rău sau de înspăimântător, încât să fie nevoie să ne ferim. Lista e infinită.

— Nu cred, răspunde Nat acum, dar îşi scoate totuşi telefonul din geantă, ca să fie sigură. Cum aş putea să aflu?

— îmi dai voie? întreb, întinzând mâna spre telefonul ei, pe care mi-l oferă după ce-l deblochează.

Derulez lista de aplicaţii. Nu-mi sare nimic în ochi, ceva cum ar fi Life360, deşi dau peste aplicaţia Găseşte-mi telefonul, care e una standard pe unele telefoane. Este o aplicaţie care stochează toate locurile prin care treci şi cu care poţi să găseşti un telefon pierdut sau un iPad, precum şi persoane, totul foarte uşor.

Caut sub Persoane.

Acolo scrie, atât de lipsit de orice echivoc, încât simt că mi-o ia inima la goană în timp ce un frison îmi coboară pe spinare: Declan îţi poate vedea locaţia.

Dezactivez imediat opţiunea de împărtăşire a locaţiei. Iar apoi, din instinct, mă răsucesc pe călcâie şi arunc o privire peste umăr, copleşită de o bruscă senzaţie că sunt urmărită. Mă întreb dacă Declan poate să ne vadă în clipa asta, dacă ştie unde se afla ea, dacă a urmărit-o până aici. Strada din spatele meu e plină de lume. E întuneric, iar oamenii umblă în toate direcţiile; nu am cum să-i văd pe toţi. Coada de la intrarea în clubul de comedie a început să se mişte şi ea, înaintând spre uşă. Pe lângă noi trec maşini şi autobuze, iar pe ambele trotuare ale străzii se află oameni care s-au oprit acolo sau trec, văzân- du-şi de treburile lor. în plus, mai sunt şi baruri, şi restaurante cu vitrine, unele mari cât nişte uşi de garaj şi care se ridică atunci când e vremea caldă, atât de late şi de înalte, încât o persoană ar putea sta oriunde în restaurant şi să poată să vadă cumva şi afară.

Declan s-ar putea afla într-un restaurant de-

acolo sau într-un autobuz aflat în trecere. Mă întorc şi mă uit la Nat, încercând să-mi adun gândurile în cuvinte care să nu o sperie.
— Ce e asta? mă întreabă, albă la faţă în timp ce îmi interpretează expresia. Ce s-a întâmplat?
— în tot acest timp, ţi-ai împărtăşit locaţia exactă cu el. A ştiut tot timpul unde te afli. Am oprit-o, îi răspund în timp ce-i înapoiez telefonul, dar aseară el a ştiut exact unde eşti. N-a fost o coincidenţă că te-a găsit. Nat, poate ar fi mai bine să te duci la poliţie şi să ceri un ordin de protecţie.
— Şi la ce mi-ar folosi? O bucată de hârtie nu-l va opri.
Are dreptate. Totuşi, insist:
— Cred doar că e bine ca poliţiştii să ştie cu te confrunţi.
— Cineva îi va transmite imediat informaţia. Va şti ce-am făcut, că l-am dat în gât. Meghan, n-o să facă decât să-l înfurie şi mai rău. N-o să facă decât să-mi înrăutăţească şi mai mult situaţia.
încuviinţez din cap, temându-mă să insist asupra subiectului, în caz că are dreptate. Nu vreau să fiu eu motivul pentru care i s-a întâmplat ceva rău.
— Ar trebui să plec. Prietena mea o să se întrebe pe unde umblu dacă nu ajung curând acasă.
— Bine, spun, oferindu-mă să o însoţesc, dar ea zice că e-n regulă, că o să meargă singură. Eşti sigură?
— Da!
Am un presentiment rău. Şi mi-e frică.
— Nu mă simt deloc în largul meu cu asta. Te rog! o implor, lasa-mă sa te conduc până acasă.
— Nu! Sunt OK! Mă descurc, îmi răspunde, iar apoi, deşi fără tragere de inimă, spun bine, pentru că Declan i-a răpit deja mult prea multe, şi nu vreau să-i răpesc şi eu senzaţia de independenţă.
O urmăresc cum cheamă un taxi. îl aştept să

sosească şi apoi rămân la marginea trotuarului, chiar în spatele ei, şi mă uit cum se suie în maşină. închide portiera în spatele ei şi-mi face cu mâna prin geam, cu chipul greu de distins prin sticlă. Apoi întrerupe contactul vizual în timp ce-i spune ceva şoferului. înainte să plece taxiul, răpăi uşurel în geam ca să-i atrag atenţia.

— Să-mi trimiţi un mesaj când ajungi acasă la prietena ta, da? Să ştiu că ai ajuns cu bine acolo.

Aprobă, dând din cap.

în vreme ce taxiul pătrunde în şirul de maşini de pe stradă, îi urmăresc stopurile până nu mai reuşesc să-mi dau seama care lumini sunt ale lui, de fapt.

Nu mă gândesc deloc la propria mea siguranţă.

Iau de bun faptul că ea e cea în pericol, iar eu sunt în siguranţă.

Hotărăsc să nu mai iau taxiul şi să merg pe jos înapoi spre casă. Noaptea e răcoroasă, însă aerul rece îmi dă o senzaţie plăcută pe faţă, la fel ca mişcarea, de altfel, pentru că mă simt tulburată, iar ideea de-a mă întoarce într-o locuinţă goală, unde nu voi face nimic altceva decât să stau şi să întorc situaţia lui Nat pe toate feţele, nu mă atrage deloc.

Străbat aproape în întregime Broadway. Astă-seară, oraşul e zgomotos şi aglomerat. Nici măcar vremea nu-i poate ţine pe oameni înăuntru. Mă simt recunoscătoare când ajung la Dakin Street şi pot să schimb agitaţia şi freamătul de pe Broadway cu ceva mai liniştit, cu toate că acum e momentul în care se instalează frica, acea realizare atotprezentă că pe aici se comit in-fracţiuni şi că exact pe-aceste străzi umblă un bărbat care atacă femei. îmi vâr mâna în geantă după chei şi expir uşurată când le simt greutatea în mână. Cheia de la apartament, în special, e

ascuţită, şi, deşi e greu de crezut c-aş putea să omor pe cineva
cu ea, vârful ascuţit ar face totuşi nişte răni. O trag separat de celelalte şi o ţin într-o strânsoare de fier în timp ce trec pe sub copacii lipsiţi de frunze, apoi pe lângă două, chiar trei aparta- mente, plus maşini învăluite în întuneric parcate pe stradă. Mă uit cu mare atenţie prin jur, deşi întunericul îmi înceţoşează vederea. E greu să văd ceva, însă auzul, pe de altă parte, e mai bine adaptat. La început, nu e nimic, doar zgomotele obişnuite ale oraşului: sunet de sirene în depărtare, precum şi ţipătul ascuţit al unei femei sau scârţâitul unei portiere când se deschide şi se închide.

Bate vântul. Pe trotuar, lângă mine, copacii se leagănă, fă- cându-şi crengile golaşe să semene cu nişte mâini. Vântul însuşi face şi el diverse zgomote, şuierând în timp ce se loveşte cu forţă de marginile clădirilor.

Când mă apropii de clădirea părăsită de pe stradă, aud ceva în depărtare, ceva diferit de ce sunt deja obişnuită, ceva bântui- tor şi tânguitor, ca un cântec de jale. Iniţial, zgomotul e greu de identificat, astfel încât nu îmi dau seama dacă este sau nu acolo. Doar dacă nu cumva e numai în imaginaţia mea.

îmi ţin răsuflarea. Ascult mai bine şi, pe măsură ce se scurg secundele, devine mai distinct.

Undeva, în urma mea, cineva fluieră.

Mă răsucesc brusc. Nu departe, se vede silueta unui bărbat, cred, după formă şi mărime, şi pentru că femeile nu fluieră când merg noaptea singure. Noi facem orice ne stă în putinţă să rămânem cât mai neobservate.

Mi se taie respiraţia. Mă răsucesc la loc şi privesc drept în faţă, spre blocul meu aflat în depărtare. Pe măsură ce trece timpul, zgomotul se

aude tot mai de aproape. Fluieratul dispare şi este înlocuit, iniţial, de tăcere, iar apoi de sunet clar de paşi care aleargă uşurel ca să mă prindă din urmă, aruncând îndărăt pietricele în timp ce vine pe urmele mele.

Simt că mi se încleştează gâtul. încerc să prind mai bine cheia.

După greutatea acelor paşi şi după felul în care se apropie de mine, acoperind distanţa mai rapid decât îmi permit propriile picioare, îmi dau seama că am avut dreptate. Chiar e un bărbat.

O femei ar şti că nu e bine sa urmeze atât de aproape o femeie noaptea.

Acum îmi mişc mai repede picioarele. Şi ritmul respiraţiei mi se modifică, devenind mai superficial.

Am nevoie de toată voinţa să nu mă uit înapoi, să n-o rup la fugă.

Există un număr nesfârşit de reguli pe care femeile trebuie să le urmeze noaptea referitoare la propria lor siguranţă: să fie cu ochii în patru, să nu se atingă de telefon, să-şi adapteze rutina în aşa fel, încât să nu aleagă mereu acelaşi traseu, să poarte încălţări confortabile ca să poată să fugă şi să aibă un spray cu piper sau măcar un briceag. Sau, şi mai bine, să nu umble seara singură, mai cu seamă dacă a băut, pentru că alcoolul îţi îngreunează simţurile şi timpul de reacţie şi te transformă într-o ţintă uşoară – şi totuşi bărbaţii pot face orice le trece prin cap şi să fie totul în ordine.

Mă apropii de marginea trotuarului pentru a-i oferi acestui bărbat mai mult loc ca să treacă, dar nu o face. Menţine acelaşi ritm, la doar un pas în spatele meu, aşa încât, atunci când schimb ritmul şi ajung să merg ceva mai repede, strângându-mi umerii şi închipuindu-mi că mă va atinge sau că îmi va ceva mai rău, mă gândesc la toate acele

femei care au fost atacate în ultimele zile şi dacă acelaşi lucru l-au păţit şi ele în clipele de dinainte de-a fi atacate.

O clipă mai târziu, mă gândesc la Declan Roche. îmi imaginez faţa lui.

îmi aduc aminte ce am văzut nu de mult pe telefonul lui Nat: Declan îţi poate vedea locaţia.

Dacă ne urmărea pe Nat şi pe mine în timp ce puneam ţara la cale în intrândul acela de sub copertină?

Simt că mi se încleştează gâtul. îmi aduc aminte de faţa ei stâlcită şi mă întreb în sinea mea, dacă a fost în stare să-i facă aşa ceva lui Nat, unei femei pe care se presupune c-o iubeşte, oare ce mi-ar face mie, o străină?

în timp ce mă apropii de clădirea mea, frica mă copleşeşte cu totul şi atunci mă răsucesc, spunând:

— Ce vrei de la mine? Dispari!

îmi tremură mâna în vreme ce flutur cheia ca pe un cuţit.

Nu ştiu care dintre noi doi e mai surprins.

Luke, prietenul meu de la serviciu, stă în faţa mea, încremenit pe trotuar. Face ochii mari, iar trăsăturile îi sunt cuprinse de şoc. Se dă în spate când îmi vede arma albă improvizată, pe care o las în jos în timp ce inima îmi bubuie în piept.

— Meghan, zice el, întinzând o mână în vreme ce genunchii mi se înmoaie şi mă clatin în faţă, prinzându-l de braţ ca să nu mă prăbuşesc pe trotuar. O, Doamne! exclamă, şi-i simt compasiunea şi remuşcările în glas. îmi pare foarte rău! N-am vrut să te sperii.

îmi recapăt echilibrul şi abia izbutesc să răspund:

— E-n regulă!

însă mai mult gâfâi decât vorbesc, cu răsuflarea tăiată, căci numai în regulă nu mă simt acum. Rămân aşa câteva secunde, apoi îi dau drumul la braţ, deşi inima îmi bate ca un ciocan şi lacrimile îmi înţeapă ochii, de teamă, de uşurare, şi mă căznesc să mi le reţin, căci nu vreau să plâng în faţa lui Luke pentru că nu-mi doresc să-l fac să se simtă prost. Nu-i vina lui că simt eu în halul în care sunt. Ca bărbat, el n-are cum să ştie cum e să fii o femeie care merge noaptea singură pe străzile astea.

— Eşti bine? mă întreabă, tot numai jenă şi empatie faţă de mine. Nu ştiam că eşti tu.

— Da! răspund, cu toate că ştim amândoi că nu-i adevărat.

— Rahat! spune apoi, privindu-mă din cap până-n picioare. Mă simt ca un nemernic. îmi pare foarte rău! Nu eram atent.

— E-n regulă! repet, încercând să-mi trag răsuflarea, să-mi recapăt glasul, ca să nu mai pară atât de aspru. Credeam..., încep, dar apoi mă opresc şi clatin din cap, pentru că nu vreau să exprim în cuvinte faptul că aveam impresia că

Luke urma să mă rănească.

Nu vreau să-l împing să se simtă şi mai vinovat decât se simte deja, iar faptul că îi dau glas face cumva şi mai reală posibilitatea. Ar fi putut să se întâmple. Aş fi putut să fiu atacată exact aşa.

Luke scoate norişori de abur în timp ce vorbeşte:

— Nu mă uitam pe unde merg. Eram pe telefon, îi scriam lui Penelope, adaugă, şi atunci îi văd telefonul în mâini, pâlpâirea ecranului în timp ce primeşte în continuare mesaje, şi surprind o frântura dintr-un scris cu susul în jos, ceea ce mă face să mă simt jenată pentru el. DU-TE DRACULUI, scrie. Citeşte şi el mesajul şi tresare, apoi îşi îndreaptă din nou privirea spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

— E supărată din cauza a ce-am făcut. Din nou.

Urmăresc cum vântul îi suflă părul în toate părţile şi-l întreb, cu glas mai blând:

— Ce-ai făcut?

îşi lasă telefonul să alunece în buzunar şi răspunde:

— Nimic important.

— Nu are cum să nu fie important. Eşti supărat.

— Maya, îmi explică atunci, trebuia să lucreze de noapte seara trecută, dar în ultima clipă s-a ivit o urgenţă cu mama ei.

Maya este o asistentă de la spital. N-o cunosc bine pentru că lucrează mereu de noapte, dar ştiu că mama ei are demenţă şi că Maya are grijă de ea.

— Nu avea cine să-i preia tura, aşa că am rămas eu până a venit altcineva. A durat vreo două ore.

Ca asistenţi, ar trebui să sunăm să anunţăm că suntem bolnavi cu trei ore înainte să ne înceapă tura, aşa încât să aibă cine să ne înlocuiască, ceea ce pe hârtie are sens, dar asta nu înseamnă că

uneori nu mai apar şi urgenţe de ultim moment.

Pentru siguranţa pacienţilor noştri, avem obligaţia să rămânem până când suntem înlocuiţi de cel sau cea care preia tura, ceea ce înseamnă că lui Luke nu i-ar fi rămas altceva de făcut decât să rămână până la sosirea unui coleg sau a unei colege.

— Lui Penelope i-a intrat în cap că am rămas cu altă femeie. Nu reuşesc s-o conving că n-a fost cazul.

— îmi pare rău! spun, şi o rostesc din toată inima, pentru că m-am trezit şi eu în situaţia asta, când a trebuit să mă aştepte cineva sau trebuia s-ajung în altă parte. Sunt sigură că doar hormonii simt de vină. Să stai întinsă toată ziua în pat, singură, e de nesuportat.

Penelope e însărcinată cam în şapte luni. E deja la pat de vreo două săptămâni şi deja îi vine foarte greu.

— Ştiu. Cu siguranţă e, mai ales în apartamentul nostru micuţ. Ţi-am spus vreodată că, nu cu mult timp în urmă, înainte ca doctorul să-i recomande statul în pat, am dus-o sa vedem o casă? O casa pentru o familie mică, în Roscoe Village?

— Nu cred.

— Chiar ne-am dus. Credeam că o voi surprinde. îmi închipuiam că se va bucura mult. în apartamentul nostru nu avem loc pentru toate lucrurile necesare unui bebeluş. Practic, ne dau afară din casă.

— Sunt foarte mici, şi totuşi au nevoie de mult prea multe.

Luke mă aprobă, dând din cap.

— Aşa este, iar apoi adaugă, revenind la subiectul de dinainte: Nu cred că lui Penelope i-a plăcut casa.

— Nu? De ce nu?

— A spus că e prea scumpă, îmi răspunde el, şi

cred că aşa şi e.

Cu Penelope, care nu poate să lucreze, Luke acceptă mereu ture în plus ca să câştige mai mulţi bani. Uneori îmi fac griji pentru el şi pentru mariajul său cu Penelope. îmi fac griji că îl determină să se simtă mai puţin bărbat şi să-şi creeze o imagine de sine proastă pentru că nu câştigă un salariu din şase cifre şi nu-i poate oferi ce i-ar putea oferi un alt bărbat, aşa cum şi Luke şi-ar dori să-i poată oferi.

— Mai sunt şi alte case, spun, dar citesc pe chipul lui Luke faptul că inima lui a rămas la casa aceea. Poate, după ce soseşte bebeluşul, puteţi să căutaţi în continuare. Acum de unde vii? adaug.

Pe sub geaca de iarnă, Luke poartă blugi, iar prin deschizătura din ea se vede gulerul rulat al unui pulover negru, cu fermoar la gât.

Ridică din umeri.

— Nu neapărat dintr-o direcţie anume.

Ei doi locuiesc la doar vreo două străzi de mine, într-un apartament cu o cameră. N-am ştiut când m-am mutat cu Sienna în apartamentul de acum până n-am dat imul peste altul la Whole Foods.

— Doar mă plimbam. Şi eu, şi Penelope aveam nevoie de un pic de timp să ne răcorim.

— Oh! exclam, imaginându-mi un schimb de replici cu scântei acasă la ei, urmat de acele mesaje agresive.

„Du-te dracului!” Cine sunt eu să judec? Şi eu am trecut prin aceleaşi situaţii cu Ben, însă o sarcină foarte riscantă agravează lucrurile.

— E prea frig doar să rătăceşti aiurea, adaug, dar apoi ezit, pentru că, având în vedere ce crede Penelope, cum că seara trecută ar fi fost cu altă femeie, nu vreau să pun şi eu paie pe foc. Dar apoi vântul prinde putere, făcându-mă să mă înfior toată şi să-mi strâng braţele în jurul corpului, aşa că îl întreb: Vrei să intri şi să stăm de vorbă?

— Nu vreau s-o deranjez pe Sienna, răspunde Luke, deşi văd în expresia lui că ia în calcul invitaţia.
— N-o deranjezi. E la Ben.

Se uită la ceas. Nici măcar nu ştiu ce oră e, dar trebuie să fi trecut de nouă.
— Dacă eşti sigură... Totuşi, se face târziu. Nu vreau să fiu o bătaie de cap.
— Nu eşti o bătaie de cap. Hai înăuntru, la căldură! Pregătesc nişte ceai şi putem să stăm de vorbă.
— Bine!

Mă răsucesc şi urc treptele de piatră până la uşă, şi-mi zăresc propria reflexie în geamul uşii. Văd că sunt singură. Mă întorc înapoi. îl găsesc pe Luke tot pe trotuar, cu trei trepte mai jos şi cu mâinile în buzunare, uitându-se la mine.
— Dacă mă gândesc mai bine, cred că probabil ar trebui să merg acasă. Rămâne tăcut preţ de o secundă, apoi adaugă: Aş putea să iau nişte îngheţată pe drum pe post de armistiţiu.

Zâmbesc, deşi mă simt puţin dezamăgită la ideea de-a mă întoarce singură într-un apartament pustiu şi întunecos. Mi-ar fi prins bine compania cuiva, o discuţie, astfel încât să nu mai trebuiască să fiu singură, să mă gândesc şi să-mi fac griji pentru Nat.

Dar faptul că Luke se întoarce acasă cu îngheţată pe post de ramură de măslin, deşi ştie prea bine că n-a greşit cu absolut nimic, întăreşte ceea ce ştiu deja: e un tip cumsecade.
— Ai dreptate! spune el. Să stai întins toată ziua în pat, singur, e de nesuportat.

Ben nu făcea niciodată asta. Nu privea niciodată lucrurile şi din punctul meu de vedere.
— Dar greu e şi sa lucrezi ture de câte 15 ore, replic. Penelo- pe e norocoasă să te aibă. Sper că apreciază acest lucru.

Ridică din umeri cu modestie. Poate că ea apreciază, poate că nu.

îmi iau la revedere, aşteptându-l să se întoarcă şi să plece înapoi de unde a venit. Dar rămâne tot acolo, spunând în timp ce dă din cap spre uşă:

— Mergi tu prima, să ştiu că ai intrat!

Apreciez propunerea, căci nu doresc că rămân singur afară, întrucât e perfect posibil să fie cineva în apropiere şi să tragă cu urechea la ce am spus cu doar câteva secunde înainte: că Sienna nu-i acasă şi că sunt singură.

— Noapte bună!

— Noapte bună!

Intru în hol. închid uşa, trăgând uşor de ea ca să fiu sigură că s-a închis cum trebuie. Chiar şi cu Luke în faţa blocului şi păzind, tot nu poţi fi pe deplin în siguranţă.

Unsprezece

A doua zi dimineaţă, simt un imbold puternic să merg la pasarelă. Apare dintr-odată, dar nu vine de nicăieri, pentru că mă trezesc gândindu-mă la Caitlin şi la ce s-a întâmplat înainte, zăbovind mai ales la căderea în sine şi întrebându-mă cum o fi fost să cazi de la o asemenea înălţime.

Ziua e rece. Pe exteriorul geamurilor apartamentului s-a format o pojghiţă de gheaţă. A ieşit soarele, dar e unul cu dinţi în această perioadă a anului. Nu sunt mai mult de zero grade.

Mă înfofolesc bine înainte să ies, luându-mi o geacă, căciulă, mănuşi şi ghete, apoi ies pe uşă şi cobor cele două şiruri de trepte care duc la ieşirea din clădire.

Merg prin zăpadă înspre Sheridan, unde îmi plătesc biletul, apoi sui scările murdare şi înguste, neacoperite în totalitate, după care aştept, tremurând – cu bărbia vârâtă în gulerul gecii – pe peronul de lemn să sosească trenul. Acesta e îngust, o insulă înghesuită între şine, cu foarte puţină protecţie faţă de elementele naturii. Mult timp mi-am făcut griji pentru Sienna singură acolo, pe peron, aducându-i mereu aminte să nu se apropie prea mult de margine. Ar fi putut să-şi piardă echilibrul sau s-o împingă cineva din greşeală, şi să cadă.

Acum e linişte pe peron. A trecut ora de vârf, navetiştii din zori sunt deja la serviciu, şi nici nu

ştiu ce-aş prefera acum: să fiu aici, cu străini, sau să fiu singur?

Se scurg vreo două minute, iar apoi trenul Red Line îşi face apariţia luând o curbă în formă de S, scârţâind din frâne până se opreşte cu o smucitură. Se deschid uşile, lăsându-mă să intru. Arunc o privire în jur, lăsându-mi privirea să rătăcească prin vagonul aproape pustiu şi numărând persoanele din interior. Suntem trei cu tot cu mine. Mă gândesc să ies şi să aştept să vină alt tren – calculând timpul pe care-l voi avea de aşteptat şi întrebându-mă dacă şi acela va fi la fel de gol însă, înainte să iau o hotărâre, uşile se închid şi gata, decizia a fost luată! Trenul se urneşte din loc. Mă prăbuşesc pe un scaun în vreme ce trenul îşi continuă drumul pe şinele înălţate până când în cele din urmă alunecă în subteran, mişcându-se prin tunelurile întunecate şi sufocate de sub oraş.

Cobor la Roosevelt. Ies pe stradă şi apoi o cotesc spre est pe Roosevelt, înspre Museum Campus. De acolo, urmez cărarea aproape goală către sud, spre Soldier Field. Vara, această cărare ar fi plină de familii, de oameni ieşiţi la alergat, de biciclişti şi de persoane dornice să meargă la muzeu, dar acum nu e aproape nimeni. Pustietatea asta îmi taie răsuflarea, şi mă întreb dacă nu cumva am făcut o greşeală venind încoace.

Trec pe lângă Soldier Field. După ce trec, traversez un pasaj subteran umbros prelung pe sub Lake Shore Drive, care mă aduce aproape de pasarelă. Drumul îmi ia aproape o oră, dar, când ies din pasajul subteran şi văd pasarela chiar în faţă, dinţii îmi clănţănesc şi tremur atât de tare, în pofida mănuşilor de piele, încât abia-mi mai simt mâinile.

Pasarela. Nu e cine ştie ce. Aproape că nici n-o vezi până nu eşti acolo. N-are nimic frumos, nimic

proaspăt sau modem, cum sunt semnele din lumini albastre curbate de pe pasarela de pe 43rd Street. Aceasta e din lemn şi sărăcăcioasă, doar o necesitate, indispensabilă, însă veche şi urâtă, oferindu-le totuşi o vedere spre lac celor care locuiesc aici.

Mă simt scăldată brusc de un val de emoţii când o văd. Din- tr-odată, regret că am venit încoace; a fost o mare greşeală. Aş putea totuşi să mă întorc şi chiar, preţ de o secundă, mă gândesc să o fac, dar apoi mă răzgândesc, odată ce am ajuns aşa de aproape. De obicei nu procedez aşa. Nu le îngădui pacienţilor mei să-mi ocupe zilele libere şi nici nu mă las cucerită de poveştile lor. Nu îi las să mă afecteze la nivel personal, deşi e nevoie de un mare efort să nu se întâmple. Trebuie să am grijă.

Pasarela se arcuieşte uşor în sus. Nu-i greu de înaintat pe ea, dar respir tot mai greoi. Mă ţin bine de balustrada ruginită şi sui rampa până în vârf, acolo unde pasarela se întinde peste

şase linii de cale ferată. Odată ajunsă acolo, îmi duc mâna streaşină la ochi să mi-i apăr de soare.

în mijlocul pasarelei, un singur buchet de flori marchează locul de unde Caitlin s-a prăbuşit peste margine. Mă apropii de el şi mă las pe vine lângă florile învelite în celofan şi pe jumătate moarte. Petalele s-au ofilit, pierzându-şi culoarea şi înnegrindu-se. Mă întreb cine le-a lăsat aici.

Arunc o privire peste umăr să mă conving că sunt singură, şi văd că simt, din ce-mi dau seama.

Chiar atunci, un camion trece în viteză şi claxonează din ce ştie ce motiv, facându-mă să tresar speriată. Mă răsucesc înspre acel zgomot puternic. Văd maşini în depărtare, pe Lake Shore Drive, unde se merge cu vreo 75 km/h. Mă gândesc la ce-a zis Natalia la serviciu, că, dacă ceea ce s-a întâmplat aici s-ar fi petrecut pe altă pasarelă – una care să treacă peste o şosea, nu nişte şine de cale ferată –, femeia ar fi fost moartă, nu s-ar fi luptat pentru propria viaţă la noi la Terapie Intensivă. Natalia avea dreptate. Dacă s-ar fi întâmplat pe Lake Shore Drive, situaţia ar fi stat altfel. Traficul de pe Lake Shore Drive nu e mereu aglomerat, dar e constant. Sub nicio formă un şofer n-ar fi avut cum să anticipeze aşa ceva şi, prin urmare, nici cum să evite un corp aflat în cădere.

Mă ridic în picioare. Trec pe lângă flori ca să vin mai aproape de marginea pasarelei. Mă aplec şi mă uit la şinele de dedesubt, simţind subit că mă ia cu ameţeală de la înălţime. Are darul să te dezorienteze şi să te copleşească – simpla distanţă până jos. Nici măcar nu pot să-mi imaginez cât e până acolo. Mă trezesc că mă gândesc iar la ce s-o fi întâmplat în momentul în care Caitlin a ajuns jos şi mă întreb dacă o fi durut-o când a atins pământul sau deja o fi fost inconştientă. Ani la rând, acelaşi lucru m-am întrebat şi despre

Bethany: dacă era deja moartă înainte de impact sau dacă a murit la un moment dat după. Mă întrebam şi dacă o fi durut-o.

Mă gândesc la persoana care a găsit-o pe Caitlin. Am auzit că a fost un muncitor de la căile ferate, cineva care se afla deja acolo şi inspecta şinele; el a fost cel care a dat peste trupul ei. Mă gândesc adesea la acest muncitor şi la ce-o fi văzut atunci, la starea corpului ei.

Dintr-odată, nu mai sunt singura.

Tresar puternic când aud ţipetele ascuţite ale unor copii care trec prin pasajul subteran de sub Lake Shore Drive, îndepartân- du-se însă de mine. Mă uit, însă glasurile nu au şi corpuri. Nu-i văd. Simt doar nişte copii – îmi dau seama după voci – care se prostesc şi se joacă în timp ce-şi ascultă ecourile propriilor glasuri în pasajul subteran, ceea ce ar trebui să facă situaţia uşor comică, dar, în schimb, zgomotul ţipetelor lor pătrunzătoare are darul să mă tulbure.

Brusc, pasarela de sub mine pare să se mişte, şi-mi smulg privirea de la ei, apucându-mă de balustradă când apare un tren care înaintează cu viteză pe şinele de dedesubt. Strâng şi mai tare marginea balustradei ca să-mi menţin echilibrul, văzându- mă nevoită să-mi smulg ochii de la trenul ce trece pe dedesubt.

Nu m-am simţit niciodată în largul meu la înălţime, dar acum e ceva diferit; e ceva şi mai rău din pricina a ceea ce s-a petrecut aici.

Risc să arunc o privire în jos. îmi vine o idee când privesc din acest unghi: ea ar fi trebuit să moară.

Exact în clipa asta, surprind ceva cu coada ochiului, ceva neaşteptat şi brusc. îmi smucesc capul spre dreapta, spre rampa pasarelei, unde apare un bărbat care se opreşte în capăt când dă cu ochii de mine. Simt un gol în stomac, de zici că

m-a surprins făcând cine ştie ce; are pe el o canadiană groasă, care sigur e foarte călduroasă, şi capul gol, cu fire de păr şaten ridicate în sus de vânt. Cred că lucrul care mă îngrijorează cel mai mult e felul în care zăboveşte la capătul pasarelei, răbdător şi atent la mine. îmi trece prin minte să fug, să cobor prin partea cealaltă ca să nu trebuiască să trec pe lângă el. Dar asta doar ar înrăutăţi lucrurile.

Pasarela este o parte a traseului care duce la Museum Campus şi apoi tocmai până la Northerly Island. Când e vremea plăcută, lumea se plimbă pe jos sau cu bicicleta, dar acum e prea frig pentru aşa ceva. Copiii au ieşit din pasajul subteran. Au plecat în altă parte. Arunc o privire în jur. Pustietatea şi vastitatea acestui spaţiu sunt copleşitoare.

Jackson Beckett începe să înainteze lent pe pasarelă, cu mâinile în buzunarele canadienei.

— Ce cauţi aici? mă întreabă când ajunge la mine, facându- ma sa mă simt vinovată că am venit.

Nu găsesc un răspuns şi pace, pentru că orice îmi trece prin minte – că m-a învins curiozitatea şi a trebuit să vin să văd cu ochii mei – pare lipsit de sensibilitate.

— N-are importanţă! reia el, şi aşa scap cu faţa curată. E o pasarelă publică. Oricine poate să fíe aici.

îşi fereşte privirea şi şi-o îndreaptă spre orizont, unde zgârie- norii moderni produc un contrast puternic cu şinele de fier ale triajului.

— Curajos totuşi din partea ta să vii când un criminal umblă liber, adaugă el înainte să se corecteze singur: Scuze! Un criminal care a încercat să omoare pe cineva.

Are un ton prea lejer, prea nonşalant pentru situaţia dată; scoate norişori de abur când respiră.

îşi lasă mâinile goale pe balustrada ruginită şi se apleacă peste ea, uitându-se în jos dincolo de marginea pasarelei, cercetând locul, netulburat, spre deosebire de mine, de înălţime. Mă uit la mâinile lui, care strâng cu putere balustrada pasarelei. E însurat, are o verighetă pe inelar, şi mă întreb cum o fi soţia lui şi dacă soţii Beckett au nepoţi. Prima impresia nu e chiar totul, însă instinctul îmi spune că individul ăsta are totuşi ceva neplăcut.

— Groaznic ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

— Da! Groaznic! răspund, deschizând gura pentru prima dată.

De obicei, nu mă comport aşa. Aproape întotdeauna găsesc ceva de zis, dar atitudinea lui, cuvintele alese, îmi îngreunează situaţia.

— Biata voastră familie! spun. De bună seamă că sunteţi foarte şocaţi.

Atunci se îndreaptă de spate, dar deocamdată nu zice nimic.

— Crezi că va supravieţui? mă întreabă apoi, ca şi cum m-ar întreba dacă se anunţă ninsoare la meteo, nu dacă sora lui va trăi sau nu.

— Nu... nu ştiu, răspund, luată prin surprindere de asprimea cuvintelor lui. Sigur există o şansă, deşi n-avem cum să ştim sigur.

Se uită în gol, fără să zică nimic, ca şi cum ar aştepta mai multe.

— Ce le spun uneori celor apropiaţi este să spere că va fi bine, dar să se pregătească pentru ce-i mai rău, pentru orice eventualitate. E bine să fii pregătit, îmi închipui. Să iei în calcul toate posibilităţile. E bine că ai venit când ai venit. Oamenilor le este foarte greu să se ierte dacă se întâmplă ceva îngrozitor şi nu au ocazia să-şi iar rămas-bun.

îşi drege afectat glasul şi răspunde:

— Mda, bine, nu pentru ea am venit. Am venit

pentru părinţii mei. Mi-au cerut să vin, aşa că am venit. Ştii că ei nu stau foarte departe de-aici? adaugă apoi – şi-i răspund că nu, că nu ştiam acest lucru –, înainte să se întoarcă cu spatele spre marginea pasarelei ca să se ferească de vânt. Mai au o casă, casa părinţilor, pe Indiana, reia apoi, arătând vag spre ceva, iar ochii mi se îndreaptă într-acolo, la vest de pasarelă, departe, dincolo de lac. De pe terasa lor vezi Soldier Field şi Grant Park.

— Sigur e drăguţ, spun, ştiind că astfel de privelişti nu simt deloc ieftine.

Dacă se poate vedea într-adevăr Soldier Field de pe terasa lor, atunci sigur casa lor e incredibil de aproape. Mă face să mă întreb dacă acesta e adevăratul motiv pentru care Caitlin se afla în zonă în ziua respectivă, dacă venise să-i vadă, deşi, din spusele celor doi soţi, aceştia nu ştiau că ea se întorsese din California. însă poate ea doar încerca să evalueze situaţia ori poate chiar se dusese acolo, însă nu fusese nimeni acasă sau îşi pierduse ea curajul, răzgândindu-se şi plecând.

— Acolo ai crescut?

— Nu, îmi răspunde, cercetând cu privirea clădirile din apropiere, cele de dincolo de triaj. Nu, acum 20 de ani, acest cartier nu era ce-i acum. S-a schimbat, o grămadă de condominiuri generoase au luat locul vechilor depozite şi s-au construit multe vile de lux. Am crescut în Hyde Park, adaugă, iar eu încuviinţez din cap. Ai mei au vândut casa cea veche şi s-au mutat aici după ce eu, Caitlin şi Henry am plecat de-acasă. Ca să fie mai aproape de serviciul tatei. Se săturase de navetă. înainte, îi lua
aproape o ora sa parcurgă 13 kilometri. Acum, când e vremea plăcuta, poate să meargă pe jos.

Aprob, dând din cap. Traficul din oraş e foarte păcătos. în lipsă de altceva, şi fără să stau prea

mult pe gânduri, umplu golul cu:

— Eu şi fostul meu soţ am făcut petrecerea de nuntă la Promontory Point.

Acesta se află în Hyde Park, o peninsulă care pătrunde în lacul Michigan, plină de privelişti cu zgârie-nori ce-ţi taie răsuflarea. îmi doresc să nu mă fi grăbit aşa de tare să dezvălui detalii personale despre propria persoană!

Eu şi Ben am avut parte de o nuntă destul de restrânsă, cu mai puţin de o sută de invitaţi, deşi spaţiul – o fermecătoare clădire vintage cu uşi franţuzeşti, terase de piatră şi privelişti uluitoare – a fost tot ce îmi dorisem vreodată. Fotografiile, acum depozitate într-o cutie la subsol, au fost extraordinare.

— Promontory Point, râde el în barbă. în liceu, eu şi amicii mei obişnuiam să pierdem vremea pe-acolo, puşi pe rele, de cele mai multe ori. De fapt, adaugă el, redevenind serios, am fost acolo weekendul trecut cu un prieten. E superb, chiar şi iama!

— N-am nicio îndoială, replic.

N-am fost niciodată iama, dar îmi închipui cum ar fi să stai pe un bolovan enorm pe marginea lacului şi să admiri albeaţa zăpezii pe fondul albastrului lacului şi al cerului.

— Ar trebui să plec, rostesc apoi, profitând de scurta lâncezeală din discuţie. Sunt sigură că vrei să rămâi singur aici. Mă gândesc că nu te-aşteptai la companie.

— Nu pleca din cauza mea!

— Fiica mea, spun de data asta, se întoarce în curând de la şcoală şi se va întreba unde sunt.

— Sigur! Da. Cu siguranţă!

îmi iau rămas-bun. în timp ce mă îndepărtez pe pasarelă şi încep să cobor panta şi înainte să dispar în pasajul subteran, îi simt privirea aţintită

la mine.

Abia când am ajuns la jumătatea drumului spre casă, când sunt în trenul L, pe Red Line, iar acesta înaintează prin tunelul îngust de sub râul Chicago – lucru la care încerc să nu mă gândesc, pentru ca, dacă aş face-o, m-ar cuprinde claustrofobia şi mi-aş imagina că rămân fără aer şi sunt gata să mă înec îmi dau seama: Jackson Beckett s-a întors abia acum două zile de la Londra. N-ar fi avut cum să fíe weekendul trecut cu un prieten la Promontory Point când el era la Londra cu munca.

Cineva nu spune adevărul.

Doisprezece

Seara următoare, când mă strecor afară pe uşa principală a spitalului şi ies pe Wcllington, inima îmi bate năvalnic. Cerul e întunecos. Se anunţă ninsoare la meteo; ar trebui să înceapă undeva după miezul nopţii, ceea ce înseamnă că acolo, sus, nori groşi acoperă cu totul stelele, ascunzându-le vederii noastre. Soarele a apus de mult, dar, din cauza lipsei geamurilor la Terapie Intensivă, n-am văzut când s-a întâmplat. N-am văzut nici când a răsărit, nici când a apus, deci s-ar spune c-aş putea să mă prefac c-a fost toată ziua întuneric.

Găsesc două pastile de ibuprofen în geantă şi le înghit în timp ce merg spre est pe Wellington, în direcţia Sheffield. Naveta până acasă durează cam o oră. Dacă merg destul de repede, ceea ce se şi întâmplă, pot să ajung în 15 minute. Iar asta face ca aşteptarea pe peronul liniei L să vină trenul să nu merite, după părerea mea. Prefer să fiu în mişcare, căci îmi ţine de cald. Pare că mă mişc totuşi şi, orice-aş alege, indiferent că iau trenul sau merg pe jos, ajung acasă cam pe la aceeaşi oră.

Când ajung aproape, cotesc la dreapta pe Sheffield. Aceasta e strada pe care o aleg de fiecare dată când de la serviciu mă duc direct acasă. Există o anumită linişte când cunoşti împrejurimile. Am mers de-atâtea ori pe acest traseu, încât practic aş putea să îl fac şi cu ochii închişi. E ruta directă şi mă poartă de la muncă direct acasă, făcându-mă să trec pe lângă clădiri de

apartamente scunde, cu locuinţe la demisol amestecate cu magazine, restaurante şi clinici medicale, până la Wrigley Field. Oricine cunoaşte câte ceva despre baseball ştie că Sheffield Avenue, din spatele Wrigley Field, e unul dintre cele mai bune locuri în care să stai dacă vrei să prinzi mingi rătăcite.

Mintea îmi rătăceşte. Nici nu mă gândesc încotro mă îndrept. Nu bag de seamă pe unde merg. Privirea îmi e lipsită de concentrare. Văd pe unde merg, dar nu reţin deloc ceea ce văd. Aproape că nici nu o observ. în ceaţa în care mă aflu, mai că trec pe lângă ea, dar apoi aud cuvintele pline de cruzime ale unui bărbat lansate ca nişte săgeţi prin aer – „Ce mama dracului, doamnă? De ce nu te uiţi pe unde mergi?” – şi mă uit. Nu e ca şi cum în oraşul ăsta n-am mai auzit asemenea cuvinte, însă răceala străinilor, modul în care oamenii-şi vorbesc sau se poartă unul cu altul mă uluieşte. Bărbatul ăsta are între 50 şi 60 şi ceva de ani. Pare îmbrăcat cu haine scumpe, deşi nasturii sacoului negru îi sunt întinşi la maximum peste o burtă mare, iar părul i s-a rărit zdravăn. S-a întors spre femeie şi şi-a aţintit spre ea un deget, un gest lipsit de inimă şi de milă, aproape inuman. E atât de aproape, încât aproape că-i atinge nasul, când zice:

— Ce dracu’ e-n neregulă cu tine? Apoi murmură: Tâmpito!

în faţa lui, disting chipul şocat al lui Nat, în timp ce stă acolo, făcută de ruşine în public şi dojenită ca un copil. Umerii i s-au aplecat în faţă, pielea i s-a umplut de pete şi s-a înroşit, iar acum se luptă cu lacrimile. Poartă pe umăr un sac enorm, de culoare neagră, care pare destul de voluminos ca să fi atins umărul bărbatului aflat în trecere. E posibil însă şi ea să-l fi călcat pe pantofii de piele scumpi. Ceva de genul, în fine, un accident, complet inofensiv. Nu cel mai grav dintre delicte, şi totuşi el o face să se simtă prost

pentru ce-a făcut. Citesc pe buzele ei:

— îmi pare rău! îmi pare foarte rău! bălmăjeşte, clătinând din cap în vreme ce el îşi netezeşte reverul sacoului şi şi-l îndreaptă, după care îi întoarce spatele fără niciun cuvânt.

După ce-a plecat individul, Nat pare nerăbdătoare să scape de-acolo. Nu-i găsesc vină. O văd în ochii ei şi în limbajul corpului. Ochii îi fulgeră precum aripile unei păsări colibri, în căutarea unui loc în care să meargă, şi găseşte unul. Se răsuceşte cu iuţeală, încercând să se adăpostească într-un restaurant din apropiere, numai că, atunci când dă să intre, se căzneşte cu sacul uriaş, care nu încape pe uşă.

Pornesc într-acolo. Vin din spatele ei şi-i ţin uşa deschisă.

— Mulţumesc! spune, dar e distrasă şi repezită, pentru că nu s-a uitat la mine ca să vadă că eu îi ţin uşa deschisă.

Nu se gândeşte decât să scape cât mai repede de privirile străinilor.

— Nat, zic, şi abia atunci se opreşte şi se întoarce să se uite, iar privirea i se opreşte la faţa mea, studiindu-mă.

Are în continuare buza umflată, deşi sângele uscat a fost spălat. Vânătaia pare şi mai rea. I s-a întins până aproape de ochi, şi mă gândesc la bărbatul de pe stradă de mai devreme, care s-a luat de ea, şi mă întreb cum i-ar putea face cineva aşa ceva unei persoane care arată în halul ăsta.

Vorbeşte la fel de repezit:

— Meghan, adaugă, păşind înapoi pe trotuar în loc să intre în restaurant, unde e cald şi multă, multă lumină. îşi cuprinde trupul în braţe şi întreabă în timp ce eu dau drumul uşii şi o lasă să se închidă uşurel: Ce faci aici?

Cuvintele nu-i sunt lipsite de blândeţe, dar se simte o anumită rezervă în ele, o undă de neîncredere pentru care n-am cum să o învinovăţesc, nu după tot prin ce-a

trecut.

— Individul ăla a fost un nemernic. Indiferent ce s-a întâmplat, chiar nu merita o asemenea reacţie, rostesc, apoi: Eram în drum spre casă de la serviciu. în fiecare zi trec pe aici.

O spun ca pe o justificare pentru faptul că mă aflu aici, ca să nu creadă că o urmăream. Aş înţelege de ce ar crede asta.

— Spitalul la care lucrez e la doar vreo două străzi distanţă, adaug, arătând la întâmplare în direcţia din care veneam, apoi coborându-mi braţul. Tipul ăla n-ar fi trebuit să-ţi vorbească aşa. N-a fost corect. Cu el e ceva în neregulă, nu cu tine. Sper că ştii asta.

încuviinţează din cap, însă nu ştiu dacă mă crede cu adevărat.

— Mă bucur să te văd! reiau. Nu mi-ai mai dat nicio veste aseară. Trebuia să-mi trimiţi un mesaj ca să mă anunţi că ai ajuns cu bine acasă.

Primul lucru pe care l-am făcut de dimineaţă, pe când aşteptam, desculţă, să se încălzească apa în ibricul electric, a fost să caut un mesaj de la ea. De asemenea, m-am mai uitat o dată, mai târziu.

— Scuze! zice ea, şi mă simt vinovată pentru simplul fapt c- am pomenit de asta, căci nu vreau s-o fac să se simtă prost. Ştiu. Am uitat.

— Nu, e-n ordine! Nu-ţi cere scuze! Dar sunt uşurată că eşti bine, adaug, deşi e greu să ignor bagajul.

Mă uit la sacul acela gigantic şi mă întreb dacă întreaga ei viaţă se află acolo, toate posesiunile ei, tot ce-a reuşit să ia cu ea când l-a părăsit pe Declan, şi o întreb:

— Eşti bine?

Dă aprobator din cap, iar părul îi cade peste ochi, însă îl lasă acolo.

— Te duceai undeva?

— Da!

— Unde?

— Nu... nu ştiu. încă nu m-am hotărât.

înclin din cap şi spun:

— Credeam că stai la o prietenă.

— Stăteam. Dar...

Se opreşte, şi-n ochi îi apar brusc lacrimi.

— Nu ştiu, repetă, clătinând din cap şi ferindu-şi privirea. Nu poate să mă privească în ochi în timp ce completează: Nu cred că e o idee bună.

îmi las o mână pe braţul ei.

— Nat, ce s-a întâmplat?

Se codeşte să-mi răspundă. Aştept, iar în cele din urmă o face:

— Prietena mea, Kristy, mi-a spus că soţul i-a zis că e timpul să plec de la ei. Cred că îi incomodam. Profitam de ospitalitatea lor.

— O, Doamne! exclam, gândindu-mă la ce jenant trebuie să fi fost pentru ea să i se ceară să plece – şi tocmai de către o prietenă. îmi pare foarte rău!

— N-ai de ce! Nu-i vina ta! S-a simţit foarte prost că mi-a cerut să plec, dar o înţeleg şi eu. Trei la un loc simt prea mulţi.

însă expresia ei transmite cu totul altceva.

înghite cu greutate, iar apoi îl văd în ochii plecaţi: un amestec de tristeţe şi deznădejde.

— Când s-a întâmplat asta?

— în după-amiaza asta. A zis că nu-i nevoie să plec imediat, că mai pot să rămân până-mi găsesc un apartament sau un loc în care să stau, dar nu m-am simţit în largul meu să rămân acolo după ce-am aflat că nu mai simt binevenită.

— Nu, normal că nu! înţeleg. Şi eu aş fi plecat. Ai luat cina?

Eu n-am mai mâncat de ore bune, iar mirosul care pluteşte în jur mă dă gata.

— Vrei să mâncăm ceva?

— Nu mi-e foame, răspunde ea, şi nici nu are cum, mai ales în situaţia prin care trece.

Mâncarea e ultimul lucru care o preocupă.

— Ar trebui să te las să pleci, nu să te ţin aici, când ai un copil care te aşteaptă acasă.

Dă să plece.

— Nu, stai! îi spun, oprind-o. Nu mă aşteaptă. Sienna e cu Ben. N-am de ce să plec. Nat, mai ai vreo prietenă la care poţi să stai? Sau bani pentru un hotel?

— Mda, sigur, îmi răspunde, ridicând dintr-un umăr.

— Pe cine?

Nu vreau să sar calul, dar îmi aduc aminte ce-a zis deunăzi în restaurant, că nu mai poate sta de vorbă cu nimeni despre Declan, pentru că acesta i-a întors pe toţi în favoarea lui.

Oamenii îl plac prea mult ca să creadă lucrurile pe care i le face lui Nat. Nu mi-a scăpat că singura persoana aflată de partea ei sunt eu, cineva pe care nu a mai văzut-o de peste 20 de ani. Amintirile mele cu Nat din liceu s-au estompat de-a lungul timpului, însă mai am unele vagi, şi ştiu că era extrem de amuzantă şi de plăcută, cu un zâmbet de-a dreptul molipsitor. Era căpitanul echipei noastre de tenis, o conducătoare. Lumea o admira. Acum pare umilă, şi mă face să-l detest pe acest individ care i-a făcut aşa ceva, care a schimbat-o complet. Nu-l cunosc, dar tot îl urăsc pentru ce-a făcut.

Regret faptul că ne-am îndepărtat una de alta şi-mi doresc să mă fi străduit mai mult să păstrăm legătura de-a lungul anilor.

— E un hostel în apropiere, adaugă ea.

— Un hostel? întreb, înspăimântată.

E unul chiar pe această stradă, o clădire din cărămidă, cu demisol. Trec aproape în fiecare zi pe lângă el. Din afară, pare drăguţ, dar, când mă gândesc la cei aflaţi mereu în trecere, la camerele înghesuite şi la băi şi alte alea la comun, nu-mi mai pare deloc îmbietor.

— Asta-i tot ce pot să-mi permit, îmi răspunde Nat. O să fie bine!

Mă gândesc la ce s-a întâmplat. La seara din cafenea, când mi-a zis că fostul ei soţ, Declan, e avocat, asociat la o firmă de avocatură din The Loop, dar că în curând va deveni partener acolo. Nat, pe de altă parte, predă la grădiniţă. Evident, asta-l transformă în cel care aduce banul în casă. El ar trebui să-i plătească pensie alimentară, iar sumele ar trebui să fie destul de mari ca ea să se poată repune pe picioare, să-şi închirieze un apartament sau măcar să-şi permită câteva nopţi la un hotel.

— Trebuie să-ţi fi rămas bani după divorţ. Pensie alimentară?

— Declan are toţi banii noştri.

— Ce vrei să spui?

— Că eu nu am acces la ei. I-a obţinut pe toţi.

împărţirea banilor e un moment de cumpănă, şi niciodată cei implicaţi nu obţin tot ce vor, dar trebuie să primească ceva, iar Declan a obţinut deja apartamentul lor sau casa. Sub nicio formă un judecător nu ar fi avut cum să-i lase lui toate bunurile. Nat are şi ea un job. Câştigă un venit. Aşa că unde simt banii pe care îi câştigă?

— Nu... nu înţeleg. Nat, nu poate să-ţi facă aşa ceva! O parte, dacă nu chiar jumătate din bani trebuie să rămână ai tăi. Ai discutat cu avocatul tău? Dacă Declan nu te lasă să ai acces la bani, atunci e ilegal.

— Nu am avocat.

— Te-ai reprezentat singură în procesul de divorţ? o întreb.

Poţi să te aperi singur în caz de divorţ. Totuşi, nu-i întotdeauna o idee bună, mai ales dacă e vorba de-un litigiu. Mi se rupe inima când mă gândesc că a pierdut tot la divorţ, inclusiv casa, banii, dreptul să fie întreţinută de către soţ.

— Nu!

— Nat, nu mai înţeleg nimic!

Se codeşte să-mi explice.

— Nat?

Până la urmă îmi spune:

— Eu şi Declan n-am divorţat.

Am rămas mască.

— Eu... credeam c-aţi divorţat. N-ai depus niciodată cerere de divorţ? De ce, Nat?

încă o dată, ochii i se umplu de lacrimi.

— Pentru că mi-e frica. Frică de ce va face, de cum va reacţiona dacă află că-l părăsesc definitiv. Dar până atunci, adaugă ea, el are toţi banii noştri, iar eu, nimic.

— Dar un cârd de credit?

— Nu, şopteşte, ştergându-şi ochii şi nasul cu mâneca hainei. Nimic. A luat tot cu mult timp în urmă.

O prind de cot şi o trag mai aproape de clădire, unde avem parte de câţiva metri de spaţiu doar pentru noi. Are un glas stins când spune:

— La început, îmi dădea doar bani gheaţă şi-mi spunea să- mi iau orice am nevoie, şi era un adevărat lux, să nu trebuiască să fiu cumpătată cu cheltuielile, să achit facturi sau să mă gândesc vreodată la bani. Spunea că am destule pe cap ca să nu mai trebuiască să-mi fac griji în privinţa banilor, că se ocupă el, şi mă simţeam uşurată. Dar apoi, mai târziu, când mi-am cerut înapoi cârdurile de credit şi de debit, pentru că nu poţi să cumperi chiar orice cu cash, a zis că nu, că, după cum se dovedea, sunt iresponsabilă cu banii. Că nu se poate avea încredere în mine. Mi-a oferit în continuare o alocaţie. Dacă am nevoie de mai mulţi bani decât îmi dă, trebuie sa-i cer, iar atunci el hotărăşte dacă pot sa-i primesc sau nu.

Acum vorbeşte la prezent, şi-mi dau seama că nu e ceva ce tipul făcea în trecut. O face şi acum. Nat încă mai depinde financiar de el; e complet dependentă de el. Pentru mâncare. Pentru adăpost.

— Aşa procedează cei ca el. E o formă de prindere în capcană, Nat. Unul dintre nenumăratele motive pentru care femeile rămân în cadrul unor relaţii ca a ta sau se tot întorc la nişte parteneri abuzivi. Pentru bani. Adăpost. Pentru că există o mare frică să rămâi fără

casă sau complet falită. Ai avut mare curaj să fugi de el, adaug, întinzându-mă să o iau de mână. Trebuie să punem mâna pe ce-i de drept al tău. Trebuie să ceri divorţul. Putem să discutăm cu avocata mea. E senzaţională!

— Dacă simt atât de curajoasă, atunci de ce mi-e frică încontinuu? întreabă ea, cu ochi întunecaţi şi imploratori.

Nu cere practic un răspuns, deşi ştiu exact de ce îi e frică, pentru că întotdeauna se uită peste umăr după el.

— Nu mă simt curajoasă, dar, adaugă, revenindu-şi, acum câteva săptămâni, m-am dus la bancă. Mi-am deschis un cont doar pe numele meu şi am complet formularul în aşa fel încât salariile mele să fíe virate acolo în loc de contul comun cu Declan. Acum am propriii bani. Nu sunt mulţi, dar am ceva, şi am tot economisit.

— Super!

— Voi fi bine. Trec eu şi peste asta, spune Nat, deşi expresia sa transmite cu totul altceva.

— Ştiu că vei trece.

Schiţează un zâmbet chinuit. Dacă a început să strângă bani doar de vreo câteva săptămâni, dintr-un salariu de educatoare, atunci înseamnă că are cel mult vreo mie de dolari. Un hotel în oraş ar putea să coste două sau trei sute de dolari pe noapte, iar un hostel, deşi ar fi mai puţin, nu-i chiar ideal. îmi fac griji că, dacă Nat n-are unde altundeva să se ducă, dacă nu-şi permite să-şi cumpere de mâncare, atunci se va întoarce la Declan în lipsa altor opţiuni, pentru că aşa procedează femeile aflate în situaţia ei.

Odată, mama mi-a spus că m-am născut să fiu infirmieră pentru că e-n natura mea să ajut oamenii. Mi-e mai uşor că Sienna rămâne la Ben diseară şi sunt singură acasă. Trebuie să lucrez tot weekendul. Am fost de acord să iau câteva ture în plus în locul altei infirmiere, pentru că mi-ar prinde banii şi oricum

Sienna nu va fi acasă. Nu m-am gândit că va avea importanţă. Acum îmi pare rău. Dar va fi bine. Vom găsi noi o soluţie. O cunosc pe Nat şi, dacă situaţia ar sta invers, şi ea ar face acelaşi la fel pentru mine.

— Vino să stai la mine! îi propun.

E vizibil luată prin surprindere de propunerea mea.

— Ce drăguţ! exclamă, mai întâi eschivându-se, dar apoi zice: însă nu pot să-ţi cer aşa ceva, Meghan. Nu pot să dau buz

na aşa.
— Dar n-ai dat tu. M-am oferit eu. Şi nu dai deloc buzna nepoftită. Te rog! o implor, pentru că ştiu că, dacă nu vine cu mine, atunci situaţia ei s-ar putea înrăutăţi cu adevărat.

Şi n-aş putea să trăiesc cu mine însămi dacă s-ar întâmpla aşa ceva.

După ce ajungem în apartamentul meu, Nat zice:

— Ţi-am spus deunăzi că Declan se întâlnea cu altă femeie.

— Mi-ai spus, da! îmi aduc aminte.

— Aproape că-mi pare rău pentru ea, căci nu-l cunoaşte aşa cum îl cunosc eu. Nu ştie în ce s-a băgat. Se ridică, îşi schimbă poziţia şi adaugă: M-am gândit să vorbesc cu ea, să îi dezvălui cum e Declan de fapt şi să încerc s-o opresc înainte să se apropie prea mult de el.

— Şi ai vorbit?

— Nu, îmi răspunde, uitându-se pe fereastra deschisă.

— De ce nu?

îşi întoarce privirea la mine.

— Pentru că nu ştiam dacă m-ar crede. Şi pentru că o şi urăsc, cumva. O parte din mine crede că asta şi merită, ca Declan să-i facă rău, spune Nat, după care se opreşte, preocupată, şi simt un nod în stomac când mă gândesc la parteneri care în- şală şi la cei care se culcă cu femei şi bărbaţi însuraţi, şi mă întreb dacă merită cu adevărat o soartă oribilă. E groaznic, nu? N-ar trebui să gândesc aşa.

— Nu! îi răspund. E-n regulă să fii supărată. Eşti şi tu om. Toţi avem astfel de gânduri.

— Am găsit-o!

— Ai găsit-o?

— Da. I-am găsit numărul în telefonul lui. Am sunat-o de vreo doua ori, dar, când mi-a răspuns, i-am închis. Nu am avut curajul să-i spun ceva. N-ar trebui să fiu geloasă, completează în cele din urmă, deşi o văd în

ochii ei că este şi n-am cum să-i găsesc vină.

E încă soţul ei. Pe care odată l-a iubit.

Nu ştiu ce să zic. Nu pot s-o învinovăţesc pentru sentimentele contradictorii sau pentru că se simte rănită şi trădată, însă vrea totuşi s-o ajute pe aceasta femeie, să o salveze de la soarta pe care o are ea.

— Mai povesteşte-mi cum v-aţi cunoscut tu şi Ben! schimbă ea subiectul.

Stăm în living în timp ce trenul L se apropie. Nat tresare speriată când îl aude, dar o liniştesc:

— E în regulă! E doar trenul.

Totuşi, mai durează câteva secunde înainte să-şi revină, să vadă luminile care se apropie şi să-şi poată imagina că bătăile nebuneşti ale propriei inimi sunt din cauza trenului, nu a lui Declan. Zgomotul nu e el. Nu vine după ea.

Cel puţin deocamdată.

Aşez pe podea pemuţele de la canapea. Mă întind să trag şezutul canapelei când aud cum îi piuie telefonul: a primit un SMS. Aruncă o privire scurtă, şi o văd cum citeşte rapid mesajul înainte să lase telefonul deoparte şi să-şi arunce iar ochii pe geam, ca şi cum ar căuta pe cineva.

Aştept să treacă trenul şi apoi îi răspund la întrebare:

— Aveam un curs împreună. Engleză avansată, în anul al treilea.

Mă gândesc la trecut, la vremuri ceva mai fericite.

— Totuşi, nu la curs ne-am cunoscut. Eu aveam impresia că nici nu ştie cine simt. El era prea cool, iar eu eram prea nesigură pe mine. Dar, într-o zi, am pus mâna pe-un job la micuţul local cu iaurt îngheţat din oraş. Când am mers prima oară la lucru, am descoperit că şi Ben lucra acolo. Am devenit prieteni. Era altfel decât mă aşteptam. Amuzant şi atent, deloc preocupat să devină popular, ceea ce mi-a plăcut la el. într-o zi, după muncă, am rămas amândoi să învăţăm împreună pentru examenele de final de an. El lucra de suficient timp acolo pentru ca şeful să aibă încredere să-l lase să

închidă. îmi aduc aminte cât de magic şi de romantic mi s-a părut, să fiu acolo cu Ben, într- un local gol şi cu toate luminile, în afară de vitrinele de afară, stinse. Apoi, după ce-am terminat de învăţat şi-am încuiat, Ben m-a condus la maşină, şi chiar şi azi continui să mă gândesc la modul în care mâinile ni s-au atins în mod accidental şi cum, undeva în mijlocul parcării pustii, eu m-am tras înapoi, timidă, însă Ben şi-a întins mâna în întuneric şi mi-a prins-o într-a lui, ţinându-mi-o strâns.

Amintirea mă învăluie cu totul. Simt o strânsoare în gât şi mă întreb, nu pentru prima oară, cum de eu şi Ben am ajuns de la aia – de la o relaţie împlinită, plină de iubire şi de potenţial – la clipa de-acum.

Lui Nat îi piuie iar telefonul şi se întinde să-l ia, cu faţa ascunsă în semiîntuneric.

— Nat, cine este? întreb de data asta, scoţându-mi-l cu totul din minte pe Ben.

— Declan, recunoaşte, ridicându-şi ochii din telefon pentru a se uita la mine. Mi-a trimis toată ziua mesaje.

— Ce spune?

— Că-i pare rău. Mă imploră să-l iert şi să mă întorc acasă.

— Ce i-ai răspuns?

— Nimic. Deocamdată.

— Bun aşa! spun, întinzând mâna după o pernă de dormit de pe podea şi îmbrăcând-o cu o faţă curată. Bravo ţie, Nat! Aşa e cel mai bine să procedezi, aş zice.

„Deocamdată.” Asta mă îngrijorează. O parte din mine se teme că se va întoarce la el, chiar şi după tot ce i-a făcut.

— Poţi să-l blochezi. Aşa n-ai să-i mai vezi mesajele.

Las perna la căpătâiul canapelei.

— Ştiu. Ideea e, începe ea, vizibil stânjenită, iar atunci mă apropii de fereastră şi trag draperiile în timp ce Nat reia: S-a supărat atunci când nu i-am răspuns. De fapt, şi-a ieşit din minţi de furie. Tonul mesajelor trece de la a mă implora să-l iert la ameninţări şi diverse răutăţi.

— Pot să văd şi eu? o întreb, întorcându-mă spre ea, iar atunci îmi întinde telefonul.

Iubito, îmi pare râu pentru seara trecută! N-am vrut să-ţi fac rău. M-am simţit toată ziua chinuit de remuşcări. Mă simt groaznic pentru ce s-a întâmplat. Te rog să vii acasă! Dâ-mi voie să mă revanşez faţă de tine! N-o să se mai întâmple vreodată. Te iubesc. O să merg la terapie, dacă asta vrei. O să fac orice pentru tine.

Putem să mergem împreună la terapie. La un consilier pentru cupluri. Ne-ar prinde bine amândurora. Putem să ne întoarcem la cum eram odată.

Iubito, mă gândesc întruna la tine. Sunt nimic fără tine. Nu pot să mănânc, nu pot să dorm. Tot stric treburile la serviciu din cauză că nu reuşesc să mă concentreze la nimic. Doar la tine mă gândesc.

Nat, te rog să-mi răspunzi! Te rog să nu mă ignori!

Nat, unde eşti?

Unde mama dracului eşti?

Eşti nimic fără mine. O să regreţi!

Curvă nenorocită. RĂSPUNDE-MI, LADRACU'!

în timp ce stau acolo, cu telefonul ei în mâini, se mai aude un piuit. Soseşte încă un SMS, unul care-mi face pielea de gama.

O să te găsesc, scrie. O să te aduc înapoi acasă, unde ţi-e locul, iar după ce te aduc, n-o să te mai las niciodată să pleci. O să te încui într- o cameră, dacă o să fíe nevoie. Eşti a mea, Nat. Să nu uiţi niciodată asta! Nimic nu ne poate ţine despărţiţi.

— Ce scrie? întreabă Nat, dar nu-i spun nimic, căci am rămas fără cuvinte. Mă întreabă din nou: Ce mai scrie de data asta?

într-o fracţiune de secundă, mă reped înapoi la mesaj ca să-l şterg.

— Meghan? mă întreabă când îşi dă seama ce-am făcut.

— Nimic, nu era nimic de văzut.

îmi ridic lent privirea din telefon şi văd cum pe obrazul ei se scurge o lacrimă. întind mâna şi-i

promit:

— Nat, aici eşti în siguranţă! Aici n-o să te găsească.

însă chiar şi mie îmi vine greu s-o cred.

Mai târziu, la mine în cameră şi cu uşa închisă, mă întind după şnur ca să cobor jaluzelele înainte să-mi dau hainele jos şi să-mi iau pijamaua. Dormitorul meu, la fel ca al Siennei, care e alături, e poziţionat pe latura dinspre vest a apartamentului. Priveliştea noastră de la etajul al doilea e reprezentată de acoperişul casei pentru două familii de alături şi de stradă, ceea ce nici nu se compară cu o vedere la lac sau spre cerul liber, dar tot ne simţim norocoase pentru lumina soarelui şi intimitatea de care avem parte.

Strâng şnurul în mână, dar, înainte să trag de el ca să cobor jaluzelele, arunc o privire afară să văd dacă a început să cadă

t să ninsoarea anunţată la meteo, şi vad ca a început. Cad fu

. nu vizibili în nimbul de lumină proiectat de un stâlp din apropie

în timp ce mă întind să mă culc, mă întreb dacă Nat e adevărat în siguranţă aici, aşa cum i-am promis.

Sau dacă, prin faptul că am adus-o încoace, niciuna dir noi nu mai este.

ide de

iar ntr- lată

ră- ata

ia-l i se ind s şi e e lui. co- ce
dar de

bor idă

Treisprezece

E greu să te trezeşti de dimineaţă.

E greu să pleci, să te apuci de treabă. Urăsc mereu să lucrez în weekend, însă astăzi, în mod deosebit, mi-e difícil să părăsesc siguranţa şi căldura apartamentului meu. Las un bilet şi apoi mă strecor neauzită afară, făcând cât mai puţin zgomot posibil. Abia atunci – când merg prin întuneric spre serviciu, fără să fiu înconjurată de navetiştii de dimineaţă, pentru că-i weekend şi toată lumea doarme buştean, astfel încât străzile sunt moarte, distopice, practic –, încep să mă gândesc la mesajul pe care l-am găsit ieri în cutia poştală, cel pe care am încercat din greu să mi-l scot din minte, până acum. SCÂRBĂ

încerc să-mi spun că nu mie mi-a fost adresat, însă numele de pe plic mă contrazice. încerc să mă conving c-a fost o glumă proastă, însă faptul că cineva mi-a invadat cutia poştală ca să-l lase exclude şi această explicaţie. Cineva vrea să mă sperie, şi i-a reuşit.

Ajung la slujbă fără niciun incident, deşi primesc vestea că cineva de la spital, o farmacistă pe care o adoră toată lumea, a fost atacată azi-noapte. Doar despre asta se vorbeşte, pentru că e cineva cu care lucrăm, cineva cunoscut.

— Am auzit c-a intrat după ea în apartament când s-a întors de la muncă, îi spune Misty unui grup de asistente care stau în pauză, lăsându-ne pe toate cu răsuflarea tăiată, pentru că acum a lovit mult prea aproape de noi.

— Am auzit că logodnicul ei, cu care împarte casa,

era plecat din oraş şi din cauza asta a rămas singură peste noapte, zice Natalia, ceea ce are darul să mă tulbure, întrucât acest individ trebuie să fi ştiut cumva că avea să fie singură.

— Ştie cineva cum se simte ea? E bine? întreb, deşi e o întrebare prosteasca, pentru ca normal ca nu e bine.

Mă gândesc la Hannah, care e tânăra şi prietenoasă, poate chiar un pic sfioasă, cum a plecat aseară din spital şi a pornit singură spre casă, lucru pe care-l fac şi eu de fiecare dată, şi mă întreb de ce ea şi nu eu.

La fel de uşor aş fi putut să fiu chiar eu.

Când încep orele de vizită, iar domnul şi doamna Beckett vin în salonul lui Caitlin, cu ei se află şi poliţia.

— Sunteţi Meghan Michaels? întreabă imul dintre bărbaţi, detectiv, după cum e îmbrăcat, iar eu încuviinţez din cap, tulburată şi plină de teamă.

Nu-i nici ora zece şi deja ziua a început foarte prost.

— Domnul şi doamna Beckett ne-au spus că ieri a venit un individ s-o viziteze pe domnişoara Beckett.

— Da! răspund. A venit.

Bărbatul ăsta reprezintă tot ce mă aştept de la un detectiv: cu ochii în patru şi serios. E înalt, de greutate medie. Poartă un costum închis la culoare şi perfect croit, şi are un pistol în toc. Iniţial nu văd arma, nu până ce nu-şi desface accidental sacoul, iar atunci o observ.

— Am cercetat datele de pe telefonul mobil al domnişoarei Beckett ca să vedem cu cine-a luat legătura în ultimele doua săptămâni, îmi spune apoi detectivul, iar atunci îmi ridic privirea de la pistol la ochii lui, care sunt atenţi şi alerţi. Aş vrea să vă arăt nişte poze şi să ne spuneţi dacă puteţi să-l identificaţi pe cel care a fost aici. Ar fi în regulă? mă

chestionează el, făcân- du-mă să mă întreb dacă chiar ar fi trebuit să le povestesc despre acel individ şi dacă n-ar fi fost mai bine să păstrez informaţia doar pentru mine şi să rămân cât mai departe posibil de această problemă.

— Normal! răspund, cu gura uscată. Orice v-ar fi de ajutor.

— Putem să discutăm undeva între patru ochi?

îi răspund că da. îi conduc pe detectivi într-o cameră de doliu, rezervată pentru familiile aflate în suferinţă. Domnul Beckett încearcă să vină după noi, însă unul dintre detectivi le cere lui şi doamnei Beckett să aştepte în salon, cu Caitlin, până ne întoarcem.

în încăpere, detectivul îmi cere să mă aşez, aşa că-mi trag un scaun şi mă aşez în faţa lui. Celălalt poliţist stă în picioare în spatele lui, făcându-mă să nu mă simt în largul meu din mai multe motive, inclusiv dimensiunile corpului său.

Urmăresc cum detectivul aşază un şir de fotografii pe masă, în faţa mea se află acum şase imagini cu şase bărbaţi, toţi semănând între ei, deşi privirea mi se îndreaptă imediat către unul anume. E o poză de cazier, la fel ca restul, luată din faţă, cu un zid neutru în spatele lui care să nu distragă atenţia de la faţa individului. în fotografia cu pricina, tipul poartă hainele lui proprii, nu o uniformă de deţinut, deşi nu ai cum să te înşeli – e făcută în arest, luată de la umeri în sus, aşa încât nu văd decât gulerul unui tricou alb, dar îi văd ochii goi şi plini de furie.

Simt un nod în stomac. Nu-mi dau seama dacă e vină sau frică. Acest individ e acuzat de tentativă de crimă, din ce înţeleg. Dacă îl vor găsi, va da de belea. Va fi arestat. Nu e un om bun; este evident c-a mai fost arestat, ceea ce-mi dă de înţeles că în trecut a mai comis fărădelegi.

— îl recunoşti pe vreunul dintre ei?

Ridic fotografia. O ţin în mână, studiind părul creţ

şi brunet, micul tatuaj de pe gât pe care până acum nu l-am mai observat, şi ochii albaştri, reci.

— Ele!

— Sunteţi sigură?

— Da! Fără nicio îndoială. El e.

Detectivul ia poza.

— Vă mulţumim pentru ajutor, domnişoară Michaels! zice apoi, adunând restul pozelor. Am terminat aici. Puteţi să plecaţi.

Nu plec imediat. Ezit, gândindu-mă că aş putea să mă întorc în salonul lui Caitlin şi să ţin informaţia doar pentru mine, dar mi se pare o oportunitate ratată să nu le spun poliţiştilor despre Jackson Beckett.

— Mai e ceva, domnişoară Michaels? mă întreabă bărbatul, îndreptându-şi privirea la mine când îmi simte şovăiala.

— Sunt sigură că nu-i nimic. O simplă neînţelegere.

îşi schimbă poziţia pe scaun, împreunându-şi mâinile pe plicul mare cu pozele înăuntru, fără să se grăbească. Glasul îi e ferm, dar încurajator:

— Ce-ar fi să ne spuneţi şi să ne lăsaţi pe noi să hotărâm?

Dau aprobator din cap, deşi încă nu simt sigură dacă am făcut alegerea corectă, dacă fac ceea ce trebuie. Trag aer în piept.

— Doar că aveam impresia că fiul soţilor Beckett, Jackson, a sosit de la Londra acum două zile, dar se pare că e de mai mult timp aici.

— De unde ştiţi?

— Mi-a spus el. Nici măcar nu ştiu dacă şi-a dat seama. Stăteam de vorbă, şi pur şi simplu i-a scăpat că weekendul trecut a fost cu un amic la Promontory Point, deşi, din câte ştiu părinţii săi, la momentul respectiv el se afla la Londra şi n-a venit încoace decât la mijlocul săptămânii. Nu sunt sigură dacă contează sau nu. Părinţii lui sunt sub un mare stres

şi nici nu apucă să doarmă. Doar că, adaug, oprindu-mă să trag aer, nu ştiu de ce- ar fi minţit el că era Londra dacă era aici, în oraş. Şi pare să existe oarece divergenţe între el şi Caitlin, un anumit resentiment. O animozitate.

— De unde ştiţi?

— Mi-a spus domnul Beckett.

Poliţistul dă gânditor din cap. Scoate o carte de vizită din buzunar şi mi-o întinde.

— Dacă vă mai amintiţi ceva, sunaţi-mă!

Mă întorc singură în salonul lui Caitlin, îndesând cartea de vizită în buzunarul uniformei. Iniţial, îmi vine greu să mă uit în ochii soţilor Beckett din cauza a ce-am făcut adineauri.

— L-ai identificat? întreabă doamna Beckett, ridicându-se de pe marginea patului atunci când intru.

E şi Jackson aici. Trebuie să fi ajuns când eram plecată şi a rămas în picioare, rezemat de perete, deşi nici la el nu îndrăznesc să mă uit.

— Era unul dintre bărbaţii din poze?

— Da! răspund, şi atunci femeia se albeşte toată, ducân- du-şi o mână la gură. Cine e? îl cunoaşteţi? întreb, gândindu- mă dacă soţii Beckett nu cumva văzuseră pozele pe care mi le- au arătat poliţiştii şi ştiau ceva ce eu nu ştiu.

Doamna Beckett încuviinţează din cap, incapabilă să vorbească. O face totuşi domnul Beckett:

— Un fost condamnat. Milo Finch. Poliţiştii ne-au întrebat dacă-l cunoaştem sau dacă avem ştiinţă de ce-ar fi luat el legătura cu Caitlin. Noi n-am ştiut nimic. A ieşit acum o lună din închisoare, şi deja a încălcat termenele eliberării condiţionate. A plecat fără permisiune din California. Nu s-a prezentat în faţa agentului desemnat să-l supravegheze. Era căutat de poliţie. Domnul şi doamna Beckett au un schimb de priviri înainte ca ea să se prăbuşească pe marginea patului şi să se întindă după mâna lui

Caitlin, iar el sa continue: Poliţiştii cred că a urmărit- o prin toată ţara şi că a venit s-o caute aici.

Atunci doamna Beckett spune, ca şi cum ar gândi cu voce tare, iar cuvintele ei mă iau prin surprindere:

— Mă tot întreb dacă e acelaşi individ despre care am tot auzit la ştiri, cel care atacă femeile.

— Nu e el, răspunde domnul Beckett, de parcă ar şti sigur, însă de fapt nu face decât s-şi dea cu presupusul.

— Cum de eşti atât de sigur?

— E diferit, Amelia. Femeile alea au fost violate în propriile locuinţe. Caitlin a fost împinsă de pe o pasarelă, şi n-a existat niciun semn de agresiune sexuală.

— Dar poate c-a fugit de el, Tom. Şi poate că el a urmărit-o până acolo.

Cuget la această idee. Nu e imposibil să-mi imaginez că e acelaşi bărbat. Mă gândesc acum mai bine la discuţia pe care am început-o ieri cu domnul Beckett.

— Credeţi că acest tip, acest Milo Finch, a urmărit-o sau a ademenit-o pe Caitlin în ziua respectivă pe pod? Credeţi că el a împins-o?

— Da! răspunde domnul Beckett. Aşa cred. Şi poate că el e şi cel care le-a violat pe acele femei.

Tot ce mai trebuie să facă poliţia este să-l găsească, şi se va termina totul. Nu mai contează ce le-am spus despre Jackson. Milo Finch va fi arestat. Nişte juraţi îl vor condamna. Totul pare deja rezolvat, dacă îl găseşte poliţia.

Ies pe hol şi pornesc către oficiul asistentelor. N-apuc să fac decât câţiva paşi când aud „Meghan”, iar atunci mă întorc şi vad ca domnul Beckett m-a urmat afară. Pare mai bătrân şi mult mai şifonat decât atunci când a venit prima oară aici, la spital, acum mai bine de o săptămână.

— Putem să stăm un pic de vorbă?

— Sigur!

— Mesajul acela vocal pe care ţi l-am dat să-l asculţi deunăzi, de la Caitlin, începe el, venind prea aproape de mine, şi- mi dau seama cât de relevant a devenit dintr-odată acel implorator ultim mesaj: „Taţi! Am dat de belea! Am nevoie de ajutorul tău.”

Se întoarce ca să fíe sigur că doamna Beckett şi Jackson au rămas în salon şi că uşa de sticlă dintre noi şi ei e închisă. A rămas închisă. Domnul Beckett e răsuceşte apoi spre mine, venind şi mai aproape şi făcându-mă să-mi dau toată silinţa să nu mă trag îndărăt.

— Speram că ar putea rămâne doar între mine şi tine. Are importanţă, în lumina a ceea ce acum ştim deja, dar nu e ca şi cum acel mesaj ar ajuta poliţia să-l prindă pe acest individ, şi nici nu vreau ca Amelia să afle că fiica noastră ne-a cerut ajutorul, iar eu am refuzat-o.

— Sigur! spun. Cum doriţi!

Zâmbeşte, dar zâmbetul nu-i ajunge şi la ochi. îşi întinde mâna şi mi-o aşază pe braţ.

— Mulţumesc, Meghan! Sper să nu îţi faci o părere proastă de mine pentru că ţi-o cer.

— Nu! Sigur că nu! spun, deşi nu-i aşa.

Cererea lui îl pune într-o lumină proastă.

— înţeleg. Şi, cum ziceaţi, acum n-ar mai fi nicio diferenţă.

în drum spre casă, îl caut pe Milo Finch pe telefon şi îl găsesc. Este un fost proprietar de restaurant şi agresor sexual luat în evidenţele poliţiei, care a fost găsit vinovat de posesie de materiale pornografice cu minori şi a primit o pedeapsă de cinci ani cu executare.

îmi repet că nu-i deloc un om bun. N-ar trebui să mă simt vinovată că l-am dat pe mâna poliţiei.

Acestea fiind zise, mă întreb unde-o fi acum şi dacă, atunci când îl vor găsi poliţiştii, aceştia îi vor spune cine l-a identificat.

Paisprezece

În seara asta, după muncă, mă sună Sienna.

— N-o să-ţi vina să crezi! chiţăie ea cu un glas atât de neclar şi de ascuţit, încât aproape că-i văd şi zâmbetul prin telefon.

— Ce-i? o întreb.

Sunt în dormitor, unde fac ordine în locul ei, lucru cu care mă mai îndeletnicesc atunci când e plecată la Ben. Acum Nat se află în living. M-a aşteptat cu cina pregătită când am ajuns acasă de la serviciu, o schimbare extrem de plăcută, să gătească altcineva în locul meu. Ne-am aşezat la măsuţa din bucătărie, unde am mâncat şi am vorbit despre faptul că, atunci când va avea destui bani puşi deoparte, o voi ajuta să-şi caute un apartament, deşi, în mintea mea, mă întrebam ce l-ar împiedica pe Declan să o găsească şi acolo.

— Tata a luat bilete la Dragă Evan Hansen! ţipă acum Sienna în telefon. în rândul cinci.

Mă dezumflu toată, aerul ieşindu-mi din corp ca dintr-un balon. Normal că a făcut-o, îmi zic. Mă gândeam să iau şi eu bilete, însă preţul e revoltător, iar, dacă era să le cumpăr, avea să fie ca dar de Crăciun sau pentru ziua ei, nu doar pentru o zi banală.

— Când e spectacolul? o întreb.

— Mâine-seară! ţipă Sienna în telefon, iar apoi adaugă: Mamă, îţi vine să crezi? E belea! Abia aştept să le spun Gian- nei şi lui Marco!

— Stai aşa! zic. Mâine-seară? Sienna, mâine e duminică. Trebuie să vii acasă după-amiază.

— Ştiu. Tata mi-a spus să te sun şi să te întreb dacă pot să mai petrec o noapte la el, ca să putem să mergem. A zis că mă

duce el luni dimineaţa cu maşina la şcoală. Tu nu trebuie sa faci nimic. Te rooog, mama! E doar o noapte, şi vin acasă luni.

— Bine! cedez după o secundă, pentru că ce mai am de ales?

Sienna m-ar urî dacă aş refuza Dragă Evan Hansen. Nu m-ar ierta în veci. E un spectacol de pe Broadway care se joacă acum şi la Chicago, şi nu va fi aici decât pentru câteva săptămâni. Nu va mai avea ocazia. Ben ştie asta. Poate că-i doar o coincidenţă că a reuşit să pună mâna pe bilete pentru o seară de duminică sau poate c-a făcut-o ca să o asmuţă pe Sienna împotriva mea, ca să o ţină departe de mine şi să-i intre pe sub piele.

— Eşti cea mai tare! spune ea în timp ce mă mut la şifonierul său ca să-i adun rufele murdare din coş.

— Doar să-ţi aduci aminte asta data viitoare când vrei să faci ceva, şi eu spun nu.

— Bine! îmi răspunde. Apropo, tata are o prietenă, lasă ea să cadă informaţia în vreme ce scot rufele din coş.

O spune atât de nonşalant – „Tata are o prietenă” –, de parcă m-ar anunţa că are o temă la matematică sau de învăţat la chimie. Ies cu spatele din şifonier, lăsându-mă uşor pe marginea patului ca să-mi recapăt răsuflarea. Rămân fără glas aproape un minut, rumegându-i cuvintele, iar din cauza asta, îmi imaginez, Sienna zice:

— Mamă, nu ai de ce să ofuschezi din cauza asta! Tu eşti cea care a divorţat de el.

Tresar. Din motive precum acesta detest să o las pe Sienna să-şi petreacă timpul cu Ben, nu că aş avea de ales. îi bagă idei în cap. O spală pe creier. O câştigă cu lucruri gen bilete la Dragă Evan Hansen şi apoi o ademeneşte să-i ţină partea, pentru că ăsta-i un lucru pe care l-ar spune Ben, că eu am divorţat de el. Aşa este, dar nu-i asta toată povestea.

— Ştii că urăsc cuvântul ăla, spun.

— Ce cuvânt?

— Ofuschez.

O văd practic cum îşi dă ochii peste cap la mine în telefon.

— Ai luat-o razna? mă întreabă după o secundă.

— Nu, dar te rog să încetezi să-l mai spui.

— Nu, mama, nu e vorba de „ofuschezi”. Mă întrebam daca ai luat-o razna din cauza că are prietenă?

— A! Nu! mint, apropiindu-mă iar de dulap, pentru că reprezintă o distragere. E-n regulă!

Ben ar fi trebuit să-mi spună el însuşi despre această prietenă şi să mă lase s-o rumeg în voie, fără Sienna la celălalt capăt al liniei. O întreb:

— Vine şi ea cu voi mâine-seară?

Mi-i şi imaginez. Pe Ben, Sienna şi această sus-numită prietenă la splendidul Nederlander Theatre, pozând împreună pentru indispensabila poză împreună sub marchiza de pe Randolph Street.

Dar Sienna răspunde:

— Nu! Nu a luat decât două bilete şi vrea să merg eu cu el.

îmi muşc limba. Ce drăguţ!

— Ea cum este? o întreb.

— Habar n-am. în regulă, cred.

— E acolo acum?

— Nu! Am uitat să-ţi spun, dar am cunoscut-o data trecută când am fost aici.

— Oh! fac, dar ce vreau de fapt să întreb este: „E frumoasă? Mai frumoasă decât mine?”

Dintr-odată, am nenumărate întrebări – Cum s-au cunoscut? De cât timp se întâlnesc? –, dar îmi trag fermoarul peste buze. Nu-i treaba mea!

îi povestesc Siennei despre Nat, vechea mea prietenă din liceu, care stă cu noi vreo săptămână, până-şi găseşte un apartament. O săptămână e un termen optimist, dar nu-i mai spun şi asta Siennei.

Nat n-ar avea timp să găsească, să vorbească şi să fie primită într-un apartament în tot acest timp, şi nici nu ştiu dacă are bani ca s-o facă. Mai degrabă vor trece două săptămâni sau chiar o lună. Nu e ideal să ai o lună un musafir în apartament, dar va trebui să ne descurcăm.

— Voiam să fii aici ca să vă fac cunoştinţă. Credeam că putem să stăm mâine-seară împreună şi să comandăm pizza, dar acum vei merge la Dragă Evan Hansen, ceea ce e-n regulă, subliniind cuvintele „în regula”, pentru că nu vreau sa se simtă vinovată.

Doar că nu aşa mi-am închipuit că vor decurge lucrurile.

— Sienna, chestia e că lucrez luni. Tu şi Nat veţi singure, fără mine, acasă.

Nu ştiu exact la cât termină Nat orele la grădiniţă, dar n-are cum să difere mult faţă de cursurile Siennei. Eu nu voi ajunge acasă mai devreme de 19.30. Teoretic, vor petrece câteva ore bune împreună înainte să ajung şi eu acasă.

— Ce ciudat! geme Sienna, şi nu mă contrazic cu ea, pentru că are dreptate.

Nici mie nu-mi place, dar asta-i viaţa. Nat este o veche prietenă. Ea şi Sienna se vor descurca împreună pentru scurta perioadă dinainte să ajung şi eu casă. Sunt nerăbdătoare să se cunoască una cu alta pentru că sunt aproape sigură că se vor plăcea reciproc. îmi place şi că Sienna va putea să-mi cunoască o parte din trecut, povestea de dinainte de ea şi Ben. Şi eu am fost odată adolescentă. Ceea ce ea uneori mai uită.

închei apelul cu Sienna şi-i spun lui Nat că mă întorc înainte să cobor la subsol cu coşul plin cu rufele Siennei. Singură, în subsolul învăluit aproape complet în beznă, îmi amintesc iarăşi de mesajele lui Declan, care nu-mi dau pace, nedorite şi nechemate,

intrându-mi pe sub piele şi făcându-mă să mă înfior toată.

Curvă nenorocită. RĂSPUNDE-MI, LADRACU', a scris cu litere mari, ţipând, practic.

Iar apoi, cu o placiditate aproape la fel de tulburătoare:

O să te găsesc. O să te aduc înapoi acasă, unde ţi-e locul, iar după ce te aduc, n-o să te mai las niciodată să pleci. O să te încui într-o cameră, dacă o să fíe nevoie. Eşti a mea, Nat. Să nu uiţi niciodată asta. Nimic nu ne poate ţine despărţiţi.

Mă întorc încet, uitându-mă în ungherele întunecoase ale subsolului ca să fiu sigură că nu mai e nimeni cu mine, că nu se ascunde nimeni acolo. Arunc rufele în maşina de spălat şi plec, urcând iute scările. Nu-mi ia mai mult de două sau trei minute.

Când intru, Nat stă cu spatele la mine şi se uită pe fereastra întunecată la stradă, cu părul lung atâmându-i pe umeri şi aco- perindu-i spatele.

Trenul L doar ce-a trecut, iar mişcarea acestuia încă mai face să zumzăie apartamentul. Nu mă aude când intru. Am coşul de rufe gol în mâini, aşa că, din greşeală, închid uşa prea tare cu piciorul. Uşa se trânteşte, speriind-o pe Nat, care se răsuceşte brusc. Atunci văd că vorbea la telefon, pe care şi-l smulge de la ureche atunci când se întoarce cu faţa spre mine, cu o expresie vinovată. E palidă. De bună seamă că s-a gândit că are mai mult timp la dispoziţie.

Sprâncenele mi se unesc.

— Cu cine stăteai de vorbă? o întreb.

— Cu nimeni. Număr greşit!

Dar, când se uită la telefon ca să apese încheiere, nu o cred. Ştiu că minte. Nu e vorba de nimeni. în sinea mea, ştiu că e Declan şi că l-a sunat când am coborât la subsol cu rufele murdare.

Nu simt furioasă, ci tristă. Mă doare inima pentru ea. Am citit odată o statistică care spunea că o persoană obişnuită se întoarce de şapte ori la un abuzator înainte să-l părăsească definitiv.

„De şapte ori.”

— Era un tip, continuă ea. Căuta pe cineva pe nume Justine.

— O fi format greşit, îi cânt în strună.

Nu o întreb direct. Mai aştept un pic. încerc să fiu subtilă în timp ce las pe podea coşul pentru rufe.

— Ai mai primit vreo veste de la Declan? Vreun mesaj?

— Nu! îmi răspunde, smucind din cap şi evitându-mi totodată privirea. Niciun mesaj!

De şapte ori, mă gândesc iar, întrebându-mă de câte ori s-o fi întors deja Nat la el, întrucât ştiu că, în scurtul interval de când am reluat legătura, s-a întâmplat cel puţin o dată.

Dar nu e treabă mea să mă îndoiesc de ea. Eu sunt aici ca să o sprijin, să îi fiu prietenă.

— Bun! spun. Foarte bine! Mă bucur că s-a oprit. Ce zici de nişte vin?

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunde ea, lăsând telefonul deoparte.

Mă las sa cad în balansoar, care e încăpător şi moale, de culoarea ruginii. îmi trag picioarele sub mine şi spun:

— Nu mi-ai povestit niciodată cum v-aţi cunoscut tu şi Declan. Nat rămâne tăcută, şi aproape instantaneu ajung să regret şi să adaug: Scuze! Nu trebuie să vorbim neapărat dacă nu vrei!

— Nu! se grăbeşte ea să răspundă înainte de-a lua o înghiţitură mică de vin pentru a-şi face curaj. E-n regulă! Doar că...

Glasul îi şovăie.

— E greu, ştiu.

— Da! Chiar e! Mai ia o gură de vin şi apoi continuă: Ne-am întâlnit la petrecerea unui prieten comun. Prietenul acesta ne-a prezentat şi ne-am plăcut unul pe altul. în seara aia, am stat ore întregi de vorbă, apoi, câteva zile mai târziu, m-a sunat şi m-a invitat la cină în oraş. La a treia întâlnire, începusem deja să-mi imaginez o viaţă împreună. Ştiu, era prea devreme, dar nu mai cunoscusem niciodată un bărbat ca el, cineva cu care să mă potrivesc atât de bine. Eu m-am făcut remarcată târziu. Deja toate prietenele mele erau căsătorite, iar eu simţeam o anumită grabă – presiunea – să găsesc pe cineva cu care să mă aşez la casa mea. îmi era frică să fiu singură, şi mai eram şi îndrăgostită până peste urechi. Ne întâlneam de cinci luni când m-a cerut în căsătorie. N-am stat nicio clipă pe gânduri şi n-am avut nicio ezitare. Am spus imediat da.

— Cum a fost când te-a lovit prima oară? o întreb, ştiind că sunt aproape să sar calul, dar nu reuşesc să mă abţin – trebuie să ştiu.

Nu se eschivează. îi ia câteva clipe să-şi adune gândurile, apoi răspunde:

— A fost instantaneu. Pe neaşteptate. Iar după ce fapta a fost comisă, i-a părut rău şi a fost scârbit de propria-i persoană. A plâns, cu suspine, ca un copil, iar eu a trebuit să-l liniştesc, să-l asigur că nu e mare

brânză şi că asemenea lucruri se mai întâmplă, deşi nu-i aşa. Eram căsătoriţi de doar câteva săptămâni şi ne-am certat dintr-o prostie, ceva legat de treburile din casă. în toiul certei, el se îndepărta, iar eu am zis o stupizenie pentru că pur şi simplu trebuia să am eu ultimul cuvânt, iar atunci s-a întors şi m-a lovit. Nu ştiu care dintre noi a fost mai uluit sau mai şocat.

— Iar apoi ce s-a întâmplat?

— Nimic! Nu imediat. La început, asemenea momente erau rare, astfel încât aproape că puteam să mă conving singură că fiecare dată era ultima. Cu timpul, au devenit tot mai frecvente şi, odată cu asta, s-a schimbat şi el. Şi-a dat seama cât de puternic îl făcea să mă umilească, şi cred că experimenta şi un soi de catharsis, să se descarce pe mine.

îşi apropie paharul cu vin de buze, dar nu bea din el.

— De fiecare dată inventa o scuză ca să justifice ce se întâmplase. Avusese o zi proastă. Pierduse un proces. îl concediase un client sau fusese altcineva ca partener în locul lui. De fiecare dată, îmi spuneam că nu se va mai repeta.

— Regreţi că te-ai măritat cu el?

Trebuie, dat fiind prin ce-a trecut. Numai că eu ştiu că încă mai e îndrăgostită de el.

— Uneori, da! Dar nu ştiam cine e atunci când am făcut-o.

îşi bea vinul, terminându-l încetişor.

— Mai vrei? o întreb.

— Nu! Mulţumesc!

Se apleacă să lase paharul gol pe o comodă.

— Tu ce regreţi? mă întreabă.

Amplitudinea întrebării ei mă lasă mască, deşi ar fi îndreptăţită să o pună, ca să fim chit. Rămân tăcută, cugetând la ea şi întrebându-mă cum să răspund. Aş putea să mint şi să spun că n-am niciun regret, iar ea m-ar crede. Dar, după tot ce mi-a povestit de-a

lungul ultimelor zile, după cum s-a deschis şi cât de sinceră a fost, măcar atâta pot să fac şi eu: să fiu sinceră cu ea.

Iau o înghiţitură prelungă din vin.

— Am regrete, încep, lăsând paharul jos, însă cel mai mare regret al meu n-are nimic de-a face cu Ben. Cu mult timp în urmă, îi mărturisesc, am făcut ceva rău.

Nat pare dezamăgită, ca şi cum nu i-ar veni să creadă că Me- ghan Michaels cea perfectă ar fi putut să săvârşească vreodată ceva rău, dar chiar am făcut. Am şi eu secrete, la fel ca toată lumea.

— Ce anume?

— Dacă îţi spun, o să crezi că sunt o persoană oribilă.

— Nu-i adevărat. N-aş crede niciodată aşa ceva.

înghit cu greutate, temându-mă de cum anume i-ar influenţa asta părerea despre mine. însă Nat mi-a spus enorm de multe şi s-a arătat şi cât se poate deschisă în privinţa mariajului cu Declan. Ştiu că pot să mă încred în ea cu asta, şi ar fi şi o adevărată descărcare, să-mi uşurez sufletul de acest secret păstrat atâţia ani.

— Nu am mai povestit nimănui despre asta, încep. Singura persoană de pe lumea asta care mai ştie în afară de mine e un, ăăă, un tip blond frumuşel care mi-a făcut cinste cu un pahar la Guthries, în mai 2007.

Nu trebuie să spun mai multe, să explic. Nat poate face şi singură calculul şi să-şi dea seama unde vreau s-ajung, dar îi spun totuşi:

— A fost înainte de Ben şi de nuntă. Ne certaserăm. Nu-mi mai aduc aminte din ce cauză, dar îmi amintesc că amândurora ne-au scăpat nişte lucruri pe care n-am fi vrut să le zicem şi, când privesc în urmă, zăresc prima imagine cu bărbatul care avea să devină într-o bună zi – nechibzuit, iute la mânie, uşor de provocat. Eu i-am spus că nu mai

vreau să mă căsătoresc cu el şi, la momentul respectiv, chiar credeam asta. Eram extrem de furioasă şi, ceea ce-a înrăutăţit şi mai mult lucrurile, a fost că Ben nici n-a încercat să discute cu mine şi să mă convingă. A acceptat şi a rostit ceva foarte cavaleresc, cum că poate aşa ar fi fost cel mai bine. Eu am mers până acolo, încât i-am dat înapoi inelul de logodnă. Am sunat la sala de recepţii ca să întreb dacă pot să primesc înapoi banii daţi ca avans, lucru pe care l-au refuzat, pentru că până la nuntă mai erau doar câteva săptămâni. Mi-am sunat câteva prietene ca să le întreb dacă pot să ne întâlnim şi să mă aline, dar nu era nimeni disponibil aşa din scurt, deci până la urmă m-am dus singură într-un bar ca să mă înec în autocompătimire şi să mă îmbăt.

— Guthries, zice ea, iar eu încuviinţez din cap.

Guthries. Un băruleţ ostentativ şi primitor de pe Addison, nu departe de apartamentul în care locuiesc cu Sienna. Acum nu mai pot să trec prin dreptul lui şi să nu mă gândesc la noaptea aceea, deşi amintirile pe care le mai am au rămas doar mici fragmente, piese disparate, şi nu mai ştiu sigur ce-a fost real şi ce anume au inventat timpul şi propria-mi imaginaţie.

Era un tip cool, măcar asta îmi amintesc. Bine îmbrăcat, modest şi un bun ascultător. Mi-a plăcut să discut cu el. Habar n- am despre ce-am vorbit, dar avea o aşa nonşalanţă, încât mă făcea să mă simt în largul meu.

Am stat mult de vorbă, pe taburetele de la bar, urmărind pe geam cum cerul se întuneca tot mai mult, devenind din cenuşiu ca oţelul, mov şi închis la culoare ca o vânătaie. La un moment dat, el şi-a pus mâna pe piciorul meu, făcând să mi se taie răsuflarea în timp ce urmăream cum degetele i se jucau cu ţesătura subţire a fustei.

Inima îmi bubuia deja, înnebunită, când şi-a ridicat privirea spre ochii mei şi s-a aplecat să-mi spună că

apartamentul lui e nu departe de acolo, chiar pe Addison.

— Acolo va fi mult mai linişte, a adăugat el, cu răsuflarea fierbinte în urechea mea, Aici nu reuşesc să te aud din cauza zgomotului.

Ştiam că nu vrea doar să stăm de vorbă, dar am zis că bine, pentru că nici eu nu voiam.

Locuia la etajul al doilea al unei clădiri cu demisol. Am urcat pe scări, ţinându-ne de mână şi suind uşurel. Imediat ce-am ajuns în apartamentul lui, m-a lipit de perete şi mi-a ridicat fusta mai sus de talie. După aceea, nu-mi mai amintesc cine ştie ce, deşi, după ce-am terminat, mi-am petrecut noaptea cu el, dormind alături. M-a ţinut lipită de el, strângându-mă în braţe pe la spate, ceea ce mi-a plăcut, căci, deşi ştiam ce este, nu-mi crea senzaţia unei acuplări lipsite de importanţă.

în dimineaţa următoare, m-am trezit înaintea lui, m-am îmbrăcat şi m-am strecurat neauzit afară, închizând discret uşa în urma mea. M-am dus acasă în timp ce soarele se ridica pe cer, simţind răcoarea primăverii în aer. îmi era clar că nu aveam să îl mai văd vreodată, deşi nu regretam ce se întâmplase între noi. Poate că într-un colţ al sufletului ştiam deja că în noaptea aceea se întâmplase ceva special, ceva important, ceva ce-avea să rămână cu mine pentru toată viaţa.

Ceva mai târziu, în aceeaşi zi, Ben şi-a făcut apariţia neanunţat la mine acasă pentru a-mi cere scuze, preluând el toată vina şi recunoscând că fusese un măgar şi că îi pare rău. L-am iertat. Ne-am sărutat şi ne-am împăcat. Am sunat la sala de recepţii ca

să întreb daca încă o mai au liberă, şi o aveau. Nunta urma să aibă loc după cum fusese stabilit. Trei săptămâni mai târziu, eu şi Ben ne-am pus pirostriile.

Apoi, după încă doua săptămâni, am văzut două linii roz- deschis pe un test de sarcină făcut acasă. Eu şi Ben nu fuseserăm chiar cuminţi până atunci, aşa că şansele erau 50-50, însă vina, acel dar-dacă – posibilitatea ca bebeluşul să nu fi fost al lui Ben – mă apăsau. A existat un scurt interval în care aş fi putut să-i mărturisesc ce se întâmplase. Până la urmă, noi doi ne certaserăm, iar eu făcusem ceva nesăbuit, ceea ce, poate într-o zi, Ben ar fi înţeles şi m-ar fi iertat.

Dar nu i-am spus. Am ţinut totul doar pentru mine, iar momentul acela a trecut.

După ce s-a născut Sienna, am dus la un laborator periuţele de dinţi, a lui Ben şi-a ei. Am făcut testele. Nu se potriveau.

Am jurat să nu-i spun niciodată nici lui, nici ei, şi, cu timpul, am ajuns să uit şi eu că ei doi nu simt legaţi din punct de vedere biologic. Am început să cred minciuna că părul blond al Sien- nei vine de la mama lui Ben. Mi-am spus-o de atâtea ori, încât, până la urmă, a ajuns să-mi iasă pe gură ori de câte ori cineva ţinea să sublinieze nepotrivirea dintre Sienna, Ben şi mine.

— Mă bucur că mi-ai povestit. Mă bucur că ai avut destulă încredere în mine ca să-mi spui, zice Nat acum, iar apoi adaugă, blând: Dar, Meghan, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Ce s-a făcut e bun făcut. Trebuie să te ierţi pe tine însăţi şi să o dai uitării. Şi Ben a primit ceva special din asta – o fiică pe care o iubeşte.

încuviinţez din cap. Nat are dreptate. Aşa este, dacă mă gândesc mai bine. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa cum s-a întâmplat, eu şi Ben n-am fi avut-o niciodată pe Sienna.

— Mă bucur că eşti aici, Nat! îi mărturisesc, întinzându-mă să o apuc de mână.

Nu-i mai spun şi asta, dar, de la divorţ încoace, m-am simţit foarte singură. Cu Ben plecat, Sienna a crescut foarte repede, şi practic, fără niciun prieten, n-a mai fost decât o chestiune de timp până să rămân complet singură.

Ce noroc am, mă gândesc, că eu şi Nat am intrat una în viaţa celeilalte exact la momentul oportun.

Cincisprezece

Soţii Beckett insistă ca fiica lor, Caitlin, să primească paza. Vor să stea cineva permanent în faţa salonului ei, în fiecare moment al zilei, acum, că ştiu că a fost căutată de un fost condamnat. Caitlin e mult mai vulnerabilă decât alţi pacienţi. Viaţa îi este pusă în pericol, spun cei doi, şi poate chiar e, deşi nu e fezabil să punem o infirmieră specializată sau o asistentă să stea de pază la ea în salon – şi-aşa nu avem suficient personal, ceea ce nu-i un lucru nou, deşi lipsa personalului a devenit mai acută ca niciodată –, iar personalul nu poate face rost de un paznic de undeva de la intrare sau de la Urgenţe, pentru că şi acolo e nevoie de ei şi nici acolo nu au suficient personal.

în seara asta, după ce dau raportul la finalul turei asistentei de noapte şi mă pregătesc să plec, o tânără intră la Terapie Intensivă, strecurându-se înainte să apuce cineva să încuie uşa pe timpul nopţii. E abia trecut de şapte. Tura mi s-a terminat de câteva minute. Deja mi-am adunat lucrurile – paltonul şi poşeta – şi acum stau la oficiul asistentelor şi-mi iau la revedere.

Mă răsucesc atunci când aud că se deschide uşa şi urmăresc cum o femeie păşeşte precaut pe uşă. Are părul aranjat, un păr şaten-închis care practic pare negru, dar fără ceva special, ceea ce-mi dă de înţeles că s-a vopsit acasă. Are plete lungi şi drepte ce-i flutură de-o parte şi de alta a frunţii înguste, înainte să şi le dea după ambele urechi. Trupul mic aproape că-i dispare într-o geacă din surplusurile armatei, ale cărei mâneci oliv mohorâte îi înghit şi încheieturile, şi mâinile. Geaca în sine e prea largă, şi mă întreb dacă a luat-o de la vreun magazin de chilipiruri,

exact obiceiul pe care Sienna şi prietenele ei l-au adoptat în

ultima vreme: sa umble după chilipiruri, ca să vadă cât pot trage de alocaţiile lor.

— Vă pot ajuta? strig nu foarte tare spre ea.

îi zâmbesc, încercând să reduc din asprimea cuvintelor. îmi zâmbeşte şi ea, însă doar de complezenţă. Imediat ce-a apărut zâmbetul, a şi dispărut.

Se apropie ezitant de oficiu.

— Eu, ăăă, începe, gasindu-şi cu greu cuvintele, o caut pe Caitlin Beckett.

De aproape, văd că are cercei de aur care-i atârnă din lobii urechilor. Cartilajul e străpuns – un cerc subţire, simplu, care încadrează o elice –, la fel şi nasul, unde o ţintă de aur mică se iţeşte din înţepătură. Are tenul deschis, chiar palid, în contrast evident cu părul negru. E tânără şi foarte frumoasă, cu o faţă în formă de inimă, mai lată în zona din jurul frunţii şi-a ochilor, şi care se îngustează înspre bărbie.

— Orele de vizită doar ce s-au terminat, îi răspund, iar apoi o întreb: Sunteţi rudă cu ea?

— Nu, îmi răspunde, foindu-se de pe un picior pe altul şi desfacându-şi şi încrucişându-şi braţele, într-o mişcare neîncetată. Doar prietenă.

— îmi pare foarte rău! spun, urând faptul că eu simt cea care trebuie să-i dezvăluie, deşi soţii Beckett sunt mai neclintiţi ca niciodată să fíe singurii care o văd pe Caitlin. Numai familia are voie să o viziteze pe domnişoara Beckett. Dar, dacă vreţi, îi propun, dacă-mi daţi numele dumneavoastră, îi pot anunţa pe domnul şi pe doamna Beckett că aţi trecut pe-aici. Sunt sigură că ar însemna foarte mult pentru..., încep să spun, dar vocea mi se frânge, pentru că, la pomenirea numelui lor, tânăra încetează să mai asculte.

Sau să se mişte. îşi înfige parcă şi mai ferm tălpile în podea şi parcă devine mai înaltă cu câţiva centimetri.

Clipeşte de câteva ori, fixându-mă cu atenţie.

— Ei... simt aici? întreabă pe un ton coborât, care mă face să-i simt cuvintele undeva adânc, în suflet.

— Da, desigur! De ce?

Văd cum i se mişcă laringele în timp ce înghite în sec.

Ochii încep sa i se mişte, smulgându-se din ai mei. Atenta la ea, vad cum privirea i se plimbă prin secţie, studiind chipurile celor de la oficiul asistentelor, iar apoi i se îndreaptă spre hol. Orele de vizită s-au încheiat, aşa că asistentele îi îndeamnă pe apropiaţi să plece. E un întreg proces. Unii pleacă imediat la cererea asistentelor, însă alţii au nevoie de mai multe îndemnuri. Oricum ar fi, lumea începe să iasă din saloanele pacienţi- lor, cărând după ei haine şi poşete; această femeie îi urmăreşte pe toţi, uitându-se prin geamuri şi-n saloane.

îl descoperă pe-al lui Caitlin. Nu-i chiar aşa de greu, date fiind apropierea de oficiul asistentelor şi designul în sine al secţiei de Terapie Intensivă, gândit astfel pentru vizibilitate. E important ca personalul medical să vadă în interiorul saloanelor, în caz de urgenţă.

Nu e nevoie să-i văd eu însămi pe soţii Beckett ca să-mi dau seama că deja i-a identificat. O văd în atitudinea ei, în gura mare de aer pe care o înghite iute şi pe care o reţine în plămâni, în timp ce mă uit la ea, mijeşte ochii, făcând parcă zoom cu ei, ca atunci când porneşti lentilele unui aparat foto, aducând obiectele mai aproape şi făcându-le mai clare.

Atunci îmi las şi eu privirea să rătăcească la soţii Beckett, să văd ce vede şi ea. De partea cealaltă a geamului, aceştia stau jos, supraveghind-o pe Caitlin aşa cum au făcut în toate aceste zile de când se află aici, deşi nu simt obişnuită să-i văd aşa, din afara salonului, în loc să fiu cu ei. Pare o intruziune, ca şi cum aş fi vreun fel de voyeur pentru că urmăresc ce se întâmplă, dar, totodată, descopăr ca mi-e imposibil să-mi smulg privirea.

Asistenta de pe tura de noapte nu-i acolo, şi nici Jackson. Mai devreme au fost poliţiştii, care au stat de vorbă cu soţii Beckett, dar au plecat şi ei. Momentan, în salon cu Caitlin nu se află decât

domnul şi doamna Beckett, iar mişcările, gesturile lor sunt tandre şi pline de afecţiune. Iniţial mi se taie respiraţia în timp ce stau aici, mişcată de cât de înduioşătoare pare întreaga scenă pentru cineva care o urmăreşte din afară.

Doamna Beckett e proptită pe marginea patului. Ţine o cârpă moale în mână cu care şterge uşurel părţile vizibile ale feţei lui Caitlin. Aceasta are în continuare capul înfăşurat în pansament, deşi i-a fost desfăcut şi prins la loc pentru a i se verifica tăietura, iar cu el, plus tubul endotraheal prins de faţă şi care îi întinde pielea, doamnei Beckett chiar nu-i mai rămâne mult de curăţat.

După ce termină, lasă cârpa deoparte şi pune mâna pe un tub de strugurel, pe care-l trece peste buzele lui Caitlin, hidratându- le pe cât de bine poate în jurul furtunului. în tot acest timp, domnul Beckett stă pe scaun lângă ea, aplecat în faţă şi cu mâinile pe genunchii soţiei sale. Când ea termină cu tubul de strugurel, el îl ia, apoi îi pune capacul şi-l aşază deoparte, iar după aceea se întinde să îşi prinde soţia de mână. Intimitatea dintre ei, ca familie şi cuplu, e de netăgăduit, şi simt un junghi de invidie din pricină că relaţia cu părinţii mei nu-i şi ea la fel.

Glasul femeii pare unul de scuză atunci când vorbeşte:

— La dracu’, lui Caitlin i-ar fi displăcut enorm toate astea! zice, duritatea cuvintelor sale tăindu-mă parcă precum un cuţit.

— Ce anume i-ar fi displăcut? întreb, revenind aici şi smul- gându-mi ochii de la soţii Beckett pentru a mă uita la ea, deşi e atât de captivată de ce se întâmplă în salon, încât nu-mi întoarce privirea.

— Asta! Ei, răspunde tânăra, mai tare acum, în voce strecu- rându-i-se dezgustul în vreme ce face un gest amplu cu braţul pentru a cuprinde întreaga scenă. Cum au împresurat-o amândoi, adaugă.

Privirea îmi fuge iar la salonului lui Caitlin, unde acum văd că domnul Beckett se ridică de pe scaun şi rămâne în picioare. Vine să stea lângă soţia sa. îşi lasă mâinile să cadă pe umărul ei, înfigându-şi degetele mari în came, pentru a o masa. Ea îşi lasă mâinile să se desprindă de Caitlin şi să-i cadă în poală. Se cocoşează, rezemându-se de el, o formă de a-şi manifesta starea de oboseală adunată după toate aceste zile nesfârşite în care n-a plecat deloc de-aici, îngrijindu-se de Caitlin, noaptea dormind în sala de aşteptare sau, mai probabil, fără să doarmă deloc. Domnul Beckett îi spune ceva. Nu-l aud, dar văd că i se mişcă buzele şi apoi observ cum ea clatină ferm din cap – un nu hotărât –, şi-mi dau seama că se străduieşte s-o convingă să plece, să vină acasă cu el pentru restul nopţii şi să doarmă. însă ea nici nu vrea s-audă.

Mă întorc şi mă uit la faţa acestei tinere,
căutându-i privirea.

— De ce i-ar displăcea asta? o întreb.

Normal ca înţeleg de ce ar urî faptul ca e inconştienta, ca poartă scutec de adult şi că urinează într-o pungă. Dar nu la asta se referă ea.

Se uită la mine, apoi îşi întoarce capul printr-o mişcare lentă.

— Nu ar pune botul la şarada lor.

— Şarada lor?

— Nu sunt cine se prefac că ar fi. Caitlin îşi ura părinţii. Pe amândoi, dar mai ales pe ea. Ar muri dacă ar şti ce se întâmplă în clipa asta.

Mă uit înapoi în salon, de unde domnul Beckett tocmai pleacă. Şi-a luat un pardesiu pe el şi se apropie de uşă, cu spatele spre doamna Beckett. Aceasta a rămas tot lângă pat, unde potriveşte perna şi apoi trage până la gâtul lui Caitlin o pătură termală. Nu va dura mult şi asistenta de pe tura de noapte îi va cere şi ei să plece, şi îmi imaginez cum doamna Beckett trebuie să se bucure de aceste ultime minute înainte să retragă în sala de aşteptare. Trage pătura mai sus decât aş face-o eu şi mă gândesc cât de uşor ar fi să sufoci o persoană inconştientă dacă ai dori asta, deşi avem pereţii de sticlă, iar oficiul asistentelor e foarte aproape, însă de cele mai multe ori toată lumea e prea ocupată ca să observe un lucru de genul ăsta. Numai ţipătul dispozitivelor medicale care indică modificări ale ritmului cardiac, a tensiunii şi a altor semne vitale ar putea atrage atenţia că-n interiorul salonului se întâmplă ceva, cu toate că adesea chiar şi acelea sunt alarme false şi de fapt nu necesită acţiuni imediate.

Mă întorc să o întreb pe femeie de ce Caitlin îi urăşte atât de mult.

Dar a dispărut.

Când ies pe uşile intrării principale mă izbeşte un val de aer arctic.

Port haina după mine. O strâng în mână, pentru că nu mă mai sinchisesc să încetinesc ca să o îmbrac. Mi-ar lua timp, secunde preţioase, pe care nu ştiu dacă le mai am. Mă reped afară pe uşă şi icnesc, uluită pe moment de şocul provocat de aerul rece care mă întâmpina afara în vreme ce matur strada cu privirea.

Poate am pierdut-o deja. Ar putea sa fie prea târziu.

Nu am braţele descoperite – port un cardigan voluminos, strâns peste uniformă deşi aerul de iarnă se strecoară cu uşurinţă prin material, iar faldurile cardiganului flutură în toate părţile pe când sprintez în jos pe rampa care duce în parcare şi apoi pe Wellington, cercetând cu privirea trotuarele şi strada în căutarea gecii femeii. Doar ce-a trecut ora de vârf, dar străzile sunt tot la fel de aglomerate, pline de autobuze şi maşini oprite înainte de intersecţiile aglomerate, unde pietonii trec strada, oprind astfel curgerea traficului. E lume peste tot, aşa că-i greu să-mi dau seama unde să mă uit mai întâi.

Cerul este întunecat. Soarele a apus de multe ore, cu toate că-n clădiri sunt aprinse becurile şi s-au aprins şi cele de pe stradă, iar fiecare maşină care trece proiectează un nimb orbitor de lumină ce-mi îngreunează şi mai mult vederea. Din spate, toţi arată aproape la fel cu geci groase, jachete şi căciuli, şi n- am uitat că femeia care a intrat în spital era minionă, ceea ce înseamnă că oricine mai înalt sau mai mătăhălos ar acoperi-o cu totul.

Pornesc în jos, pe Wellington, şi abia acum, la o stradă depărtare de spital, îmi îndes mâinile îngheţate în haină, cu degetele amorţite în timp ce mă căznesc să prind fermoarul şi să-l trag în sus. îmi lăcrimează ochii de la frig. Şi-mi curge şi nasul, pe care mi-l şterg pe mânecă.

Parcă se face şi mai frig pe măsură ce mă

îndepărtez de spital. Vântul prinde putere, şuierând pe lângă colţurile clădirilor, astfel încât îi aud urletul ce seamănă cu un coiot în noapte. Construcţiile mai înalte oferă protecţie contra vântului, însă, în clipa în care trec de ele, în spaţiul descoperit al străzii, aerul mă absoarbe ca vidul şi îmi este aproape imposibil să rămân dreaptă, să nu cedez în faţa vântului.

Undeva, în apropiere, dinspre terasa din faţă a unui apartament cu două sau trei camere, vine vaietul melancolic al unor clopoţei loviţi fără milă de vânt.

Mă îndrept spre est, în direcţia Halsted, deşi nu am de unde să ştiu încotro s-a dus femeia. La fel de bine ar fi putut să o ia şi spre vest, către Sheffield. încerc sa ghicesc şi, după cum se dovedeşte, am dreptate, pentru că, în mijlocul unui mic grup de oameni înghesuiţi unul într-altul şi aşteptând să se facă verde la intersecţia dintre Halsted şi Wellington, disting o geacă din surplusurile armatei.

Semaforul se face verde, şi mă tem că se va face iarăşi roşu înainte s-ajung acolo sau că şirul de maşini care o iau dreapta pe Halsted mă va împiedica să traversez. Pietonii au prioritate, dar asta nu înseamnă că maşinile, mai ales şoferii blocaţi la ora de vârf şi grăbiţi nevoie-mare să ajungă acasă, respectă regulile. O rup la fugă, simţindu-mă uşurată când intru în intersecţie. Femeia se îndepărtează cu viteză. Are mâinile în buzunarele gecii şi gluga trasă cu totul peste capul aplecat. O urmăresc din spate, hotărâtă să nu o scap din ochi. în timp ce rămân pe urmele ei, gluga îi e suflată de vânt, lucru care îi scoate la iveală părul aproape negru. Femeia pipăie cu mâna goală după glugă şi şi-o trage furioasă înapoi pe cap, dar în zadar; vântul i-o smulge imediat la loc. Acum mergem contra vântului, pe pantă, în sus, şi ne chinuim să ne menţinem echilibrul, abia târându-

ne.

— Scuză-mă! strig, însă cuvintele îmi sunt luate de rafala care le poartă undeva, departe, în urma mea, către intersecţia dintre Wellington şi Halsted.

încerc din nou, mai tare de această dată, practic strigând, dar tot în van. Mai simt cel puţin şase persoane între mine şi această femeie, şi trebuie să îmi fac loc cu forţa printre ele ca să încerc s-o prind din urmă.

Răsuflu cu greutate din pricina efortului, dar scurtez distanţa. Când mă apropii suficient, mă întind s-o prind de braţ, însă ea merge mai repede decât mine, aşa că nu izbutesc decât să îi ciupesc materialul gecii. E destul însă ca să-i atrag atenţia, suficient cât să încetinească şi să se întoarcă atunci când simte că a fost atinsă.

Iniţial, îmi închipui, are impresia c-a atins-o cineva accidental, dar apoi mă priveşte mai atent şi face ochii mari de surprindere când mă recunoaşte.

Se opreşte complet pe trotuar şi se întoarce cu totul spre mine.

— Eşti asistenta, nu? mă întreb.

Dau aprobator din cap în vreme ce ea-şi încrucişează mâinile la piept, iar vântul îi suflă părul din spate, astfel încât i-l flutură în jurul feţei, facându-l să semene cu tentaculele unei caracatiţe.

— Ce faci? Mă urmăreşti? întreabă, fără să-i vină a crede, în timp ce stăm acolo, faţă în faţă, doi bolovani în mijlocul unui râu vijelios, tăind apa pe când oamenii se mişcă în jurul nostru şi trec mai departe, fără să pară deranjaţi în vreun fel.

— Nu! îi răspund, stânjenită de acuzaţie.

— Atunci, ce faci? mă întreabă cu brutalitate.

îmi caut cuvintele.

— Ai plecat aşa de repede! N-am apucat să te întreb...

— Deci mă urmăreşti.

— Da! îţi cer scuze!

Mă simt ca o proastă.

— Ar fi trebuit să spun da, te urmăresc, dar nu aşa cum ţi-ai imagina.

— Ce doreşti?

— Cine eşti şi de unde o cunoşti pe Caitlin? zic, îmblânzin- du-mi vocea.

— Ce mama dracului eşti tu, poliţia?

— Nu! răspund, clătinând din cap. Simt doar o asistentă.

— Nu ştiam că asistentele pun atât de multe întrebări.

Mă studiază câteva secunde, timp în care mă gândesc că nu îmi va răspunde. Cred ca mă va ignora şi gata, întorcându-mi spatele şi lăsându-mă aici.

Dar apoi zice:

— Locuia cu mine.

— Caitlin?

— Nu, prinţesa Kate, replică ea, lăsându-mă să mă simt ca o cretină.

Deci face mişto de mine!

— Caitlin, normal!

— Eraţi colege de apartament?

— Da! Eu dădusem un anunţ că îmi caut o colegă, şi aşa m-a găsit.

— N-o cunoşteai dinainte?

— Nu!

— Cum era sa stai cu ea?

— în regulă. Cred, deşi în ultimele săptămâni părea destul de încordată. Nu mai răspundea la telefon. Când am întrebat-o pe cine evită, mi-a răspuns că nişte firme de recuperare, şi poate chiar aşa era. Uneori lipsea câteva zile la rând, până când ajungeam să cred că plecase de tot, iar atunci se întorcea aşa, din senin.

— Unde se ducea?

O ridicare din umeri.

— Cred că se întâlnea cu cineva, spune ea. Poate că stătea cu el. Asta e tot ce vrei să ştii? mă întreabă apoi, fără să mai aştepte să-i răspund.

Dă să plece, iar atunci, din reflex, încerc să o prind de braţ şi s-o opresc, dar se smuceşte instantaneu.

— Scuze! spun, trăgându-mi mâna înapoi. Nu! Mai era ceva. Vreau să-mi spui ce ai vrut să zici acolo, la spital. Când ai pomenit că îşi ura părinţii. Ce-ai vrut să zici cu aia?

îşi dă ochii peste cap, gest deloc atipic şi pe care l-ar face şi Sienna.

— Nu-i chiar atât de greu de priceput.

— Nu, ai dreptate! înţeleg asta, spun, vorbind repede, îngrijorată că îşi va pierde interesul faţă de mine şi mă va lăsa din nou aici, înainte să încheiem discuţia.

Ar fi trebuit să-mi formulez altfel întrebarea.

— Doar că am rămas surprinsă. Din felul cum vorbeşte doamna Beckett, pare că o adoră pe Caitlin. Nu mi-am închipuit vreodată că ar fi existat o animozitate între ele.

— Ei bine, ţi-ai imaginat greşit.

Se întoarce iar să plece. Dar, aproape imediat, se răsuceşte şi-mi aruncă:

— îţi faci atâtea griji că în salonul lui Caitlin a intrat cineva care n-ar fi trebuit să fie acolo. Dar

dacă pericolul e deja înăuntru?

Nu e faptul că mă gândesc că doamna Beckett i-ar fi dat brânci de pe pasarelă. Normal că nu aş crede aşa ceva, şi ştiu şi că, dacă poliţia l-ar găsi pe Milo Finch, l-ar aresta imediat.

Totuşi, simt ca mi se taie răsuflarea. Am rămas fără glas. Nu mai pot să scot nimic. Mai apuc doar să mă uit cum femeia asta se întoarce iar şi dispare în noapte.

O pală de vânt se stârneşte exact acum. Furia aerului de iarnă mă atacă brusc, iar vântul îmi răsfiră părul înainte să se strecoare pe sub gulerul hainei şi să-mi atingă pielea. îmi trag gluga e cap şi-mi închei fermoarul până sus de tot.

îmi aud numele strigat de undeva din spatele meu.

— Meghan!

Mă răsucesc întra-acolo. în urma mea, pe trotuar, se află un grup de persoane. Semaforul de la intersecţie tocmai s-a făcut verde, şi oameni traversează cu toţii strada, mişcându-se înspre mine ca o haită. îi studiez pe toţi, privind cu atenţie fiecare faţă bătută de vânt, când îl văd pe domnul Beckett cum se desprinde din mulţime.

Inima îmi bate cu putere, şi picioarele îmi amorţesc în timp ce-l urmăresc cum înaintează plin de încredere, făcându-şi loc printre oameni, cumva indiferent la frig.

— Am zis eu că tu eşti, dar nu eram sigur, începe când ajunge lângă mine, cu ochii aţintiţi în aceeaşi direcţia în care tocmai a dispărut femeia, ceea ce mă face să mă întreb dacă o vede sau dacă ştie cine e. Te-am văzut de-acolo, adaugă, arătând cu mâna undeva în spatele său, de partea cealaltă a intersecţiei, lucru care mă face să mă întreb: De unde de-acolo?

De cât timp mă urmăreşte? Oare a văzut că noi două am stat de vorbă?

Privirea i se întoarce la mine. Zâmbeşte şi spune:

— Meghan, pe aici te duci acasă?

încerc să-mi stăpânesc tremurai vocii, însă e imposibil din cauza vremii şi-a tulburării:

— Da! îi răspund, deşi nu-i adevărat.

Zâmbeşte din nou, evident mulţumit.

— Atunci putem să mergem împreună. Şi eu mergeam într- acolo şi nu m-ar deranja compania.

înghit cu greutate, simţindu-mi saliva groasă.

— OK! şoptesc, cu răsuflarea vizibilă în aerul rece, în timp ce ne întoarcem şi pornim imul lângă altul pe trotuar, mai

aproape decât mi-ar plăcea din cauza mulţimilor de oameni.

— Mereu te duci acasă singură, aşa?

— Da! N-am mult de mers. Nu e departe, iar mişcarea îmi face bine.

— Nu ştiu cât de sigur mai e să mergi singur în acest oraş seara, replică el.

Eu îmi menţin privirea în jos. Totuşi, îi simt ochii aţintiţi asupra mea, studiindu-mă.

— Meghan, trebuie să mă ierţi! O dată tată, mereu tată. După ce-am crescut o fiică, mi-a rămas întipărit să fiu protector. Dar tu eşti o femeie cu capul pe umeri şi sunt sigur că eşti înţeleaptă şi atentă şi că rămâi mereu pe străzi aglomerate atunci când eşti singură. Acestea fiind zise, da, chiar e frig, adaugă el, vârându-şi mâinile şi mai adânc în buzunare.

— Ajungi să te obişnuieşti! spun, deşi e o minciună.

Nu ajungi niciodată să te obişnuieşti cu un asemenea frig. în zilele următoare, meteorologii au anunţat că probabil o să avem parte de un frig şi mai năprasnic din cauza unui vortex polar care vine dinspre Polul Nord, cu temperaturi de până la -20 de grade noaptea şi un vânt îngheţat şi mai cumplit, care o să ne facă să le resimţim de până la -30 de grade Celsius. Nu e deloc atipic pentru ianuarie, iar noi, cei din Chicago, suntem obişnu- iţi; astfel de temperaturi brutale nu ne fac să cedăm, dar nici nu înseamnă că ne plac.

— Chiar aşa? mă întreabă el, nevenindu-i să creadă. Pentru că eu am locuit toată viaţa în Chicago şi n-am ajuns să mă obişnuiesc cu aşa ceva.

— Te ajută să te menţii în mişcare. Cu cât mergi mai repede, cu atât mai bine. Menţine sângele în mişcare.

Chicoteşte.

— îmi place de tine, Meghan! Eşti foarte isteaţă. Foarte perspicace. Şi vezi mereu partea bună a

lucrurilor.

Am ajuns la Broadway, la doar câteva străzi est de Sheffield, ceea ce mă va duce acasă.

— încerc, deşi nu-mi iese de fiecare dată. Pot să devin şi foarte pesimistă. Eu o iau pe aici.

Păşesc pe lângă el să o iau pe Broadway, nerăbdătoare să scap de el şi să rămân singură.

— Sigur ne vedem mâine!

însă domnul Beckett spune, privind în jur şi cercetând intersecţiile înainte ca privirea să-i revină la mine:

— Mai merg cu tine o vreme, mă gândesc că-i mai bine aşa! Ştiu că eşti o fată isteaţă şi că vei fi în siguranţă, dar pur şi simplu m-aş simţi mai bine dacă aş mai rămâne un pic cu tine. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ai păţi ceva.

Simt o strânsoare în gât.

— A, nu! mă împotrivesc. Nu pot să vă cer să faceţi asta. Sincer, sunt bine. Fac asta tot timpul. Şi e şi foarte frig. Ar trebui să mergeţi acasă!

— Nu, insist, spune el. Şi-n plus, după cum îţi poţi imagina, nici nu prea simt foarte nerăbdător să mă întorc într-o casă goală. îmi place să stau de vorbă cu tine. îmi place prezenţa ta. Şi Ameliei îi place. Nu ştiu ce ne-am fi făcut dacă n-ai fi fost tu.

— Pur şi simplu îmi fac treaba.

— Meghan, nu te subestima! Ţi-ai dat mai mult decât doar silinţa.

Aşteptăm să se facă verde, iar apoi traversăm strada şi ne îndreptăm spre nord pe Broadway.

— Locuieşti singură? mă întreabă, şi nu mă simt deloc în largul meu când îi aud întrebarea.

îmi caut cuvintele, pe care ar trebui să le găsesc cu uşurinţă. Locuiesc sau nu singură?

— Scuză-mă că mă bag aşa, dar am observat că nu porţi verighetă.

— Nu! răspund cu un glas firav. Nu locuiesc singură. Stau cu fiica mea.

— Bine, sigur! îmi amintesc c-ai spus că ai o fiică. Să creşti fetiţe nu e deloc pentru cei slabi de inimă. Aşadar, ai divorţat?

— Da!

— De cât timp?

— Aproape un an.

— Ce s-a întâmplat?

— îmi pare rău, dar, dacă nu vă deranjează, aş prefera să nu vorbesc despre asta!

încă o dată, îi simt privirea aţintită la mine, privindu-mă de undeva de sus, căci e cu cel puţin 5 a centimetri mai înalt decât
mine.

— Sigur! Scuze! Schimbă tactică: Uite, Meghan! Mă bucur c-am dat peste tine aşa! Voiam să vorbesc cu tine despre Amelia. Nu ştiu unde altundeva am putea să discutăm despre asta, îmi fac griji pentru ea.

— E de înţeles.

— Nu se simte bine.

— Nu! Nu se simte. Văd că îi foarte greu cu asta, aşa cum i- ar fi oricărei mame. Dar psihologii din spital şi preoţii vă stau oricând la dispoziţie. I-ar face bine să stea de vorbă cu cineva, dacă aveţi impresia că ar fi dispusă şi credeţi că ar ajuta-o.

— Poate, răspunde el şi încuviinţează cu o mişcare din cap, deşi Amelia e o persoană discretă. Nu ştiu ce părere ar avea să stea de vorbă cu un psiholog. De fapt, amândoi suntem persoane discrete, motiv pentru care aş aprecia dacă ai păstra discreţia când vorbeşti cu alţii despre noi. Poliţia are o anchetă în desfăşurare, dar nu vrem să-şi bage prea mulţi nasurile în vieţile noastre personale.

— Eu... eu n-aş face nimic.

— Nu?

Ştie că nu-i adevărat. M-a văzut mai devreme când stăteam de vorbă cu colega de apartament a lui Caitlin. Ştie cine e. Clatin din cap, dar lipsit de

convingere şi, când vede că tac, domnul Beckett îmi spune:

— De dimineaţă, am primit un telefon de la acel detectiv. Avea ceva interesant să-mi dezvăluie.

— Ce anume? întreb, simţind cum mi se iuţesc bătăile inimii.

— A zis că ieri, când te uitai la pozele de cazier, le-ai spus ceva despre Jackson.

Strâng din dinţi şi simt că mi se încleştează gâtul, fiindu-mi imposibil să mai înghit şi să respir.

— îmi pare rău! spun, simţindu-mă prinsă cu mâţa-n sac şi ca o proastă pentru că mi-am închipuit că poliţia va da dovadă de mai multă discreţie cu informaţiile pe care le primeşte.

— Meghan, nu te învinovăţesc. Apreciez că ai mare grijă de Caitlin. Am discutat cu Jackson. L-am întrebat dacă e adevărat ce-a spus poliţia, şi este. Nu era în Londra, aşa cum a zis. Era aici, în Chicago. S-a dovedit ca anul acesta a fost de multe ori aici, în Chicago, iar noi n-am ştiut nimic. O ţine ascuns faţa de noi şi faţă de soţia sa, spunând că e în Toronto sau Detroit ori cine ştie ce alt loc cu serviciul. încă nu i-am spus nimic Ameli- ei. Şi-aşa acum are destule pe cap şi n-ar trebui să-şi facă griji şi din cauza asta, dar Jackson se vede cu o femeie aici, în oraş. Are o aventură. Informaţia cum c-ar fi în Londra cu serviciul era doar o acoperire.

— Oh! îmi pare rău!

— Da! Şi mie! M-a luat prin surprindere. Eu credeam că Jackson şi soţia lui au o căsnicie fericită. Sunt căsătoriţi de cinci ani şi, în ultima vreme, Amelia îl tot îmboldeşte să facă nepoţi, însă acum îmi imaginez că nu mai e cazul.

Rămâne tăcut preţ de câteva secunde.

— Din partea lui chiar nu mă aşteptam să facă aşa ceva. Credeam că l-am crescut să fie o persoană mai bună, dar spune că s-a îndrăgostit.

Mai zic o dată că-mi pare rău.

— Da, n-avem cum să ştim chiar tot despre cei apropiaţi nouă.

— Adevărat! Foarte înţelept! spune el, apoi se opreşte. Meghan, motivul pentru care ţi-am cerut să nu discuţi cu alţii despre familia noastră este că oamenii spun poveşti. Spun minciuni, continuă domnul Beckett. De exemplu, Amelia preda la clasa a cincea. îi plăcea enorm să fie profesoară. Era cu adevărat pasionată de asta şi foarte înzestrată – pentru asta s-a născut, practic. Asta visase să facă încă de când era copilă. Mulţi ani, a predat în şcoli publice, până când s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Mă întorc spre el, extrem de curioasă.

— Ce anume?

— O elevă de-a ei a minţit. Le-a spus părinţilor ei că Amelia i-a făcut rău. Nu era deloc adevărat, se grăbeşte el să adauge, în caz c-aş crede altceva, şi aşa şi e.

Mă duc imediat cu gândul acolo, la doamna Beckett, care le face rău elevilor ei. Domnul Beckett reia, explicându-mi:

— Ce s-a întâmplat de fapt a fost că această elevă dăduse de belea pentru că făcuse probleme în clasă şi tot ea s-a întâmplat să cadă în timpul pauzei şi să se aleagă cu o vânătaie. Când

părinţii ei au întrebat-o ce-i cu vânătaia, le-a spus că de vină era doamna Beckett, care o strânsese de braţ cu putere când ţipase la ea. Amelia n-o atinsese niciodată pe fata aceea.

— Ce-a urmat? întreb în timp ce mergem pe Broadway.

— Părinţii fetei i-au spus directorului, care n-a mai avut de ales şi-a chemat Protecţia Copilului. Există nişte consecinţe dacă eşti chestionat de Protecţia Copilului. A început să umble vorba cum că Amelia era anchetată pentru un presupus abuz asupra unei eleve. Complet nefondat şi nesusţinut de probe, fireşte – alţi copii au depus mărturie că n-o văzuseră niciodată pe Amelia atingând-o vreodată pe acea copilă dar, deşi a fost absolvită de orice vină, Amelia a avut de suferit. Colegii ei de serviciu şi părinţii copiilor cărora le preda nu au mai privit-o niciodată la fel. Amelia şi-a dat demisia, ceea ce a afectat-o foarte rău. Eu i-am sugerat să încerce să se angajeze ca profesoară la o altă şcoală, în alt cartier – un nou început –, însă Amelia nu mai era sigură că ar vrea să mai pună vreodată piciorul într-o sală de clasă. Dacă acea situaţie ajungea să se repete? Trage aer în piept înainte să continue, hotărât să ofere mai multe detalii: Amelia a întâmpinat destule probleme de-a lungul vieţii, iar relaţia ei cu Caitlin a decurs şi ea cam la fel, un lung şir de dezamăgiri.

— Adică? întreb pe când ajungem în intersecţia de la Barry, unde e o trecere de pietoni, la care maşinile aşteaptă la semafor.

— La fel cum visase toată viaţa să devină profesoară, Amelia visa şi să devină mamă. îşi dorea mai mult decât orice o fiică. Ea şi mama sa fuseseră incredibil de apropiate. Erau practic de nedespărţit înainte ca mama ei să sufere un atac de cord şi să moară. Amelia visa că va avea şi ea parte de o relaţie asemănătoare cu Caitlin, dar n-a fost cazul.

Caitlin a fost un copil dificil, reia el, şi când o face, mă întorc şi văd o schimbare în expresia lui, şi în glas i se simte ceva similar cu resentimentul sau dezgustul: Detest să vorbesc de rău după tot ce s-a întâmplat, însă, când era micuţă, Caitlin nu suporta să i se pună nu. Spre deosebire de alţi copii, care poate făceau mutre sau trânteau uşa propriei camere, ea suferea accese de furie şi făcea tot posibilul să obţină ce-şi dorea. Chiar nu aveai ce să faci cu ea. Cu Caitlin, era deja de domeniul patologicului, adaugă el.

îmi oferă imaginea adevărata a femeii care zace inconştientă pe patul de spital, unde are nevoie de supraveghere atentă.

— Caitlin avea 11 sau 12 ani când a avut loc investigaţia celor de la Protecţia Copilului. Ori de câte ori Amelia îi refuza ceva – ca, de pildă, să nu-i mai cumpere dulciuri sau haine Caitlin se prefăcea c-ar fi fost rănită sau ceva. „Dă-mi drumul, mă doare!” ţipa în public până când începea lumea să se uite la ea. Eu şi Amelia încercam să ne purtăm ca şi cum n-ar fi fost mare brânză. Caitlin, ne spuneam nouă înşine, era o adolescentă al cărei creier continua să se dezvolte. Nu ştia ce face. Nu era conştientă de consecinţele propriilor cuvinte şi fapte. Odată, când se înfuriase pe Amelia din cine ştie ce cauză – nici nu-mi amintesc ce fusese, oricum, ceva lipsit de importanţă –, a luat telefonul şi a sunat la 911. I-a spus dispecerului că mama ei îi face rău. A venit poliţia, pentru că trebuia să vină, şi, pentru a doua oară în viaţa ei, Amelia a fost anchetată de Protecţia Copilului. Toată viaţa, eu şi Amelia a trebuit să ne comportăm cu mare grijă în preajma lui Caitlin, temându-ne să facem ceva care ar putea s-o deranjeze. însă pe Amelia, în special, a ajuns s-o prindă într-un adevărat blocaj emoţional mortal, pentru că îşi dorea mai mult decât orice să fie apropiată de fiica ei, să-i fie confidentă, să fie o

mamă bună. Ai şi tu o fiică. Sunt sigur că-nţelegi. Noi avem doi fii, însă Amelia e singura fiică. Amelia ar fi făcut orice să-i câştige afecţiunea şi dragostea, ceea ce era o chestiune întipărită din născare. Imaginează-ţi, adaugă el, să iubeşti atât de mult şi complet necondiţionat această făptură minusculă, iar apoi, într-o zi, ea să se întoarcă împotriva ta şi să devină o sursă pentru atâta suferinţă!

Nu pot să-mi imaginez. Nici nu pot să suport să mă gândesc la aşa ceva. Are şi Sienna momentele ei, dar nu m-ar răni vreodată aşa.

— Ori de câte ori Caitlin făcea ceva rău, reia domnul Beckett, apoi se opreşte, cugetând la ce urmează să spună mai departe, îi frângea inima Ameliei şi o împingea şi mai mult spre punctul de-a ceda.

Mă întreb ce vrea să spună prin asta. Dar, înainte să apuc să- ntreb, el schimbă subiectul:

— Sigur îi voi pomeni Ameliei despre un psiholog şi o sa vad daca o sa reuşesc s-o conving să facă o încercare. I-ar prinde bine să discute cu cineva.

Atunci întinde mâna dintr-odată şi mi-o pune pe braţ, oprin- du-mă în loc. Senzaţia mâinii sale pe braţ – fermitatea ei şi încălcarea spaţiului personal – mă pun în încurcătură. Mi se taie răsuflarea. Mă întorc spre el, privindu-l din cap până-n picioare.

— Ideea e, adaugă atunci, cu o expresie devenită gravă, că nu ştiu ce-ar face Amelia dacă moare Caitlin. Nu ar supravieţui.

Mă retrag. Nu ştiu ce să spun sau cum să răspund la asta, încerc să-mi găsesc cuvintele, să spun ceva liniştitor care să nu-mi trădeze starea de disconfort.

— Nu vreau să te încarc pe tine cu astea, reia domnul Beckett când vede că tac, privindu-mă în ochi, cercetător, înainte să fim întrerupţi de sunetul înăbuşit, care abia se-aude din cauza traficului şi-a vântului, al unui telefon care sună.

— îţi cer scuze! adaugă, smulgându-şi privirea dintr-a mea şi vârându-şi mâna în buzunarul pantalonilor ca să-şi scoată telefonul.

Zăboveşte cu ochii la numele apelantului.

— Vorbeam de lup. E Amelia, mă anunţă. Pot s-o sun mai târziu, spune, ca şi cum urmează să-şi strecoare telefonul înapoi în buzunar şi să continue discuţia cu mine, însoţindu-mă mai departe.

— Nu! mă opun, parca prea nerăbdătoare, iar apoi, ceva mai calm, adaug: Nu! Ar trebui să-i răspundeţi şi să vă asiguraţi că fiica dumneavoastră e bine.

— Da! spune el, gânditor. Cred că ai dreptate. Te descurci singură mai departe?

încuviinţez din cap.

— Voi fi bine. Doar o fac tot timpul.

în timp ce mă apropii de casă, mă gândesc că ce a zis el – că doamna Beckett n-ar supravieţui dacă ar muri Caitlin – a sunat aproape profetic.

Şaisprezece

Noaptea, visez urât. Vise tulburătoare, cu apartamentul cuprins de flăcări şi cum întârzii la şcoală şi nu-mi găsesc clasa. Aşa o ţin toată noaptea, astfel încât nu reuşesc să dorm cum trebuie şi să mă odihnesc. Prin urmare, a doua zi simt obosită la serviciu. îndeplinesc mecanic ce am de făcut, păstrând distanţa şi evitând cât pot de bine oamenii pentru că nu am niciun chef să discut cu cineva.

Pe la cinci, ies pe hol ca să-i trimit un mesaj Siennei.

I-am trimis unul şi de dimineaţă. Am aşteptat să ajung mai întâi la muncă pentru că nu voiam să-i scriu prea devreme şi să o prind când încă mai era cu Ben, luând micul-dejun împreună sau în drum

spre şcoală. Cum a fost spectacolul? am întrebat-o şi mi-a răspuns aproape imediat, cu litere mari:

FOARTE FRUMOS.

Mă bucur că ţi-a plăcut! i-am scris înapoi, sperând că n-avea să sune lipsit de sinceritate. Chiar m-am bucurat că i-a plăcut spectacolul. Doar că m-am simţit invidioasă că a împărtăşit experienţa cu Ben, regretând că nu o răsfăţasem eu mai întâi cumpărând bilete.

îmi strecor telefonul în buzunarul cardiganului şi apoi îl dau pe silenţios, lăsându-l totuşi pe vibraţii, în caz că, dacă Sienna ar avea nevoie de ceva, să-l simt cum îmi vibrează în buzunar.

M-am lăsat acaparată de evenimentele din timpul zilei, aşa încât abia acum îmi fac timp să-l verific iar.

Cum merge treaba? Tu şi Nat vă înţelegeţi bine? întreb, pentru că astăzi este ziua în care vor fi singure şi se vor întâlni pentru prima oară. Situaţia nu e ideală. Ştiu asta şi mă simt vinovată, dar chiar n-am ce să fac din cauza lui Dragă Evan Hansen, iar ultimul lucru pe care mi-l doream era sa îi răpesc această experienţă şi să-i spun că nu o las să se ducă.

Rămân cu telefonul în mână, în aşteptarea unui mesaj care nu mai vine.

Nat nu terminase să se pregătească atunci când am plecat la serviciu de dimineaţă. Am ieşit din apartament înaintea ei, spu- nându-i să încuie uşa din interior, pentru că nu are cheie. Urma să meargă singură la slujbă, iar Sienna avea să ajungă acasă înaintea amândurora, deci putea ea să-i dea drumul înăuntru lui Nat.

Acum, după câteva minute de aşteptat pe hol, vâr fără tragere de inimă telefonul în buzunarul cardiganului şi mă întorc la treabă, deşi mă îngrijorează lipsa răspunsului din partea Siennei.

O oră mai târziu, mai arunc o privire la telefon.

Acum e trecut de şase, şi Sienna tot nu mi-a răspuns. Mă simt tot mai tulburată. Sunt sigură că există o explicaţie rezonabilă (poate, îmi spun, ea şi Nat se înţeleg atât de bine, încât nu s-a mai deranjat să se uite la telefon), dar îi trimit totuşi un mesaj scurt şi lui Nat, întrebând-o dacă e totul în ordine şi anunţând-o că ajung şi eu curând acasă.

Ora următoare mi se pare că durează la nesfârşit. Abia dacă reuşesc să mă concentrez când se schimbă tura şi trebuie să-i dau raportul asistentei de pe tura de noapte.

Ies iute din clădire imediat ce mi se încheie tura. Mă grăbesc să ajung mai repede acasă, şerpuind şi evitând pietonii, înaintând cu rapiditate şi păşind şi pe şosea când văd că nu se înaintează cum vreau eu. Mai încerc de trei ori să o sun pe Sienna, dar tot nu-mi răspunde. Are adesea telefonul dat pe silenţios pentru că, dacă nu l-ar da, ar răsuna toată ziua de la mulţimea de mesaje din partea prietenilor, însă, totodată, îl ţine şi tot timpul în mână, ceea ce înseamnă că, dacă s-ar uita la el, ar vedea cine o sună.

Mă grăbesc pe Sheffield, traversând în diagonală când ajung pe strada noastră. Văd apartamentul nostru cu trei camere în depărtare, dar parcă nu reuşesc să ajung mai repede. Picioarele nu mi se mişcă pe cât de rapid aş vrea.

îmi plimb privirea peste exteriorul clădirii. Din afara, livingul e învăluit în întuneric, şi nu înţeleg de ce-ar fi. Lumina ar trebui să fie aprinsă. Sienna şi Nat ar trebui să fie acolo, luând cina împreună în living şi încercând să se cunoască mai bine una pe alta.

O simt până-n măruntaie.

S-a întâmplat ceva.

Mă reped în sus pe treptele de-afară. înfig grăbită cheia în uşă, apoi intru în hol. Sui treptele spre etajul aş doilea. Undeva, dincolo de etajul întâi, apuc să văd uşa noastră, care e deschisă. Inima începe să-mi bubuie în piept. Iuţesc şi mai mult pasul, urcând treptele câte doua o dată, apoi ocolind balustrada şi împingând cu palma uşa deschisă. Intru şi dau peste muzica dată foarte tare de Sienna.

— Sienna! strig atunci când nu primesc niciun răspuns.

în apartament e aproape beznă. Dar în dormitorul ei, veioza de pe birou e aprinsă, împrăştiind o lumină slabă.

Las geanta să cadă chiar lângă uşă şi aud cum conţinutul i se revarsă afară. O las acolo. Mă îndrept spre camera ei şi o găsesc stând pe pat, cu spatele la mine, scoţându-şi afară lucrurile cu care a dormit. Simt copleşită de uşurare. E aici. E bine!

Trag aer în piept, lăsându-mi inima să se liniştească înainte să vorbesc:

— La cât ai ajuns acasă? întreb, răpăind uşor în uşă cu nodurile degetelor.

Sienna se răsuceşte brusc.

— Ce...? face ea, scăpând pe podea tricoul pe care-l ţinea în mână.

Am speriat-o. Din cauza muzicii nu m-a auzit când am intrat.

— Scuze! spun, ridicându-mi palmele în semn de pace, apoi mă apropii de boxa Bluetooth pentru a da volumul mai încet. N-am vrut să te sperii. Credeam

că m-ai auzit când am intrat. Să ştii că avem şi vecini. Şi nu cred că sunt la fel de mari fani Beyonce ca tine.

îşi dă ochii peste cap, dar mai durează câteva secunde până să-şi revină.

— Credeam c-o să fiu omorâtă, spune ea, iar acel cuvânt, „omorâtă”, capătă un înţeles cu totul nou îl lumina celor întâm-
plate.

— Sienna, nu-i de glumă cu asta, o cert. Apropo, ai lăsat uşa de la intrare deschisă.

— Ba nu, n-am lăsat-o, replică ea, sfidătoare ca întotdeauna, ca şi cum n-aş fi văzut adineauri uşa deschisă.

— Ba da, ai lăsat-o. Trebuie să te asiguri că este închisă şi încuiată, spun, ceea ce-mi aminteşte să-i mai trimit un mesaj proprietarului să o repare. Ţi-am trimis mesaj acum doua ore. De ce nu mi-ai răspuns?

— Nu l-am văzut.

Se uită în telefon şi abia acum îl vede.

— Scuze! Am adormit după şcoală. Azi-noapte n-am dormit decât vreo trei ore.

Normal! Sigur spectacolul s-a terminat târziu. Ben, îmi spune ea acum, a scos-o să mănânce după spectacol. Când au ajuns acasă la el, pesemne se apropia deja de miezul nopţii.

Dar nu la asta îmi stă mintea acum.

— Unde-i Nat? o întreb, urmărind cum chipul Siennei se întunecă a nedumerire. Prietena mea? o lămuresc. Cea care locuieşte cu noi. încă n-a ajuns acasă?

O clătinare din cap.

— N-am văzut-o. N-a ajuns.

Poate că Sienna se înşală. Poate că Nat a ajuns totuşi încoace, dar Sienna dormea, iar ea n-a reuşit să intre în holul de jos. Poate că a sunat la interfon să i se dea drumul, iar în acel moment Sienna dormea.

Aş vrea să mă înfurii. Dar mi-e imposibil, cel puţin acum. Prioritatea mea numărul unu este să o găsesc pe Nat şi să aflu unde s-a dus după ce n-a putut să intre în apartament.

Mă reped înapoi în living să-mi iau telefonul şi să verific pe Facebook dacă nu cumva Nat mi-a trimis vreun mesaj. în living e tot întuneric, aşa că aprind veioza şi becul, apăsând întrerupătorul. încăperea e inundată de lumină.

Iar atunci văd, în lumina slabă proiectată de veioză, că sofaua extensibilă a fost făcută, iar pernele pentru şezut şi pemuţele au fost aşezate la loc. Măsuţa de cafea a fost împinsă unde era şi sacul enorm cu lucrurile lui Nat, care în urmă cu două zile fusese aşezat în faţa televizorului, a dispărut, singura dovadă că s-a aflat vreodată acolo fiind o porţiune încreţită din covor.

îmi duc mâna la gură şi mă las să cad pe braţul sofalei.

Mă gândesc iar la pacienta mea, Anne, al cărei soţ a omorât- o în bătaie. Am urmărit şi eu procesul criminalului. Ba chiar într-o zi am mers şi la tribunal, unde m-am aşezat în partea din spate a sălii pentru că voiam să-i văd faţa. în ziua aceea, când m-am dus acolo, depunea mărturie un detectiv de la Omucideri. Acesta a descris cum soţul lui Anne a abandonat-o acolo, cu hemoragie internă, după ce-o bătuse. Ştiu de la serviciu că hemoragiile interne pot apărea brusc, că sunt dureroase şi rapide sau lente – o moarte tăcută, insidioasă, un firicel de sânge care duce la o pierdere de sânge prea gravă ca persoana să mai poată fi salvată. Zile întregi după proces am tot stat şi m-am gândit cum o fi murit Anne: brusc şi dureros sau lent.

Oare a intrat în şoc? Oare i-au cedat organele? Oare copiii ei au stat şi-au urmărit tot?

Mă gândesc la replica lui Ben când a auzit prima dată despre uciderea lui Anne, cum că nu pot să le

salvez pe toate. Poate că avea dreptate. Poate că ar fi trebuit să-l ascult. Poate că nici n- ar fi trebuit să încerc.

— Mamă? întreabă Sienna, venind în spatele meu şi punân- du-mi o mână pe umăr ca să mă consoleze. Ce s-a întâmplat?

Nat a plecat. A plecat de dimineaţă, după ce eu am ieşit să merg la muncă, şi şi-a luat şi toate lucrurile cu ea. Nu avea de gând să se întoarcă, şi mă întreb când s-a hotărât să plece, de dimineaţă sau în timpul nopţii?

Sau şi-a dat dinainte seama că urma s-o facă?

S-a întors la el, la Declan.

Simt cum teama îmi strânge măruntaiele.

Din asta n-are cum să iasă ceva bun.

îi trimit un mesaj pe Facebook:

Nat, unde eşti? Lasă-mă să te ajut.

Rămân trează toată noaptea, facându-mi griji pentru ea. Reîmprospătez întruna pagina de Facebook, dar nu-mi citeşte mesajul. Intru pe pagina ei de Facebook şi mă trezesc că mă uit iar la soţul său, Declan, şi, de această dată, când îi văd chipul frumos, mă ia cu rău de la stomac şi simt numai noduri în el. Când

îmi aduc aminte de toate lucrurile pe care i le-a făcut şi i le-a zis, nu mi se mai pare deloc atrăgător, ci hidos. Malefic. Mă întreb daca şi-a pus în aplicare ameninţarea, cum ca, atunci când ea urmează sa se întoarcă acasă, o va încuia într-o cameră, aşa cum a jurat, unde o va lega de pat sau chiar mai rău. îmi scapă un geamăt când mi-o imaginez pe Nat zăcând cu încheieturile legate cu coliere de plastic, prinsă de picioarele patului şi cu un ochi proaspăt învineţit, nasul spart, obrajii plini de vânătai – pedeapsa pentru c-a plecat. Răzbunarea.

Mă întreb dacă, după ce va termina cu ea, va veni sa se răzbune şi pe mine pentru c-am ajutat-o. Ca am ţinut-o departe de el.

Mă gândesc la Sienna peste 20 de ani.

Mă gândesc ce-aş face daca un bărbat i-ar face vreodată un asemenea rău.

L-aş omorî, îmi spun.

Noaptea durează o eternitate, dar până la urma vin şi zorii. Răsare soarele. Viaţa merge mai departe.

Dimineaţă, o urmăresc pe Sienna cum se pregăteşte pentru şcoală. Stau cu cafeaua în mână în bucătărie şi îi vad reflexia în oglindă prin uşa deschisă a băii. Se machiază, deşi nu foarte mult, pentru că e perfectă şi fără farduri. Piele lipsită de cusur şi gene lungi şi groase. Anii se scurg cu repeziciune, şi mă gândesc iar la nopţile fără de sfârşit în care nu puteam să dorm deloc, pe când era bebeluş, şi-mi zic că aş da orice să am iar parte de ele.

După ce pleacă, îmi fac duş, mulţumită că urmează o zi liberă. Azi aş fi inutilă dacă ar trebui să mă duc la lucru. Undeva după nouă, îmi iau paltonul, mănuşile şi căciula şi mă aventurez în frig. Se apropie Crăciunul şi încă n-am început cu cumpărăturile. N-am niciun chef, dar în clipa asta mi-ar prinde bine aerul proaspăt şi distragerea.

Anul acesta nu prea am cui să-i cumpăr cadouri, ceea ce e un avantaj al divorţului, s-ar putea spune. Dar îi am pe Sienna, desigur, şi pe părinţii mei, şi mi-ar plăcea să caut nişte mărunţişuri şi pentru câteva dintre asistentele de la muncă. Mai întâi merg la un butic micuţ şi primitor, după care mă îndrept spre un magazin cu obiecte drăguţe pentru amenajări interioare, cu magneţi, suporturi pentru pahare şi obiecte de artă vintage care mă fac să râd. Sigur aici voi găsi ceva pentru Luke şi restul co-legilor.

îmi sună telefonul exact în clipa în care deschid uşa ca să intru în magazin. E îndesat adânc în geantă, aşa că e greu să-l găsesc. Dau la o parte un portofel şi un portfard, ştiind că probabil căutarea e oricum zadarnică. N-o să-l pescuiesc niciodată la timp.

Degetele dau de el la al treilea sau al patrulea apel. îl scot din geantă, dar, imediat ce o fac, amuţeşte. Prea târziu! Pe ecran apare o notificare a unui apel ratat de la Sienna. Sunt uluită. Pur şi simplu mă opresc în faţa uşii deschise şi mă uit în jos la numărul ei de pe ecran. îndoiala şi buimăceala îmi umplu mintea întrucât e abia trecut de ora zece dimineaţa, iar Sienna e la şcoală, sau cel puţin ar trebui să fie. Uneori îmi mai trimite mesaje de la şcoală, dat fiind că-şi scoate pe furiş telefonul, când profesorul nu-i atent — Pot să ies azi cu Gianna? Mi-am pierdut sticla de apă. Ai cumpărat tampoane? Tâmpitul ăsta de calculator nu merge. –, însă nu sună. Mintea mi-o apucă într-un milion de direcţii diferite, ca de pildă, dacă ar fi bolnavă, m-ar suna asistenta, iar dacă ar da de belea la şcoală din cine ştie ce motiv, atunci m-ar suna decanul. Niciodată n-ar suna chiar ea însăşi.

Nu mai apuc să o sun înapoi. Aproape imediat, telefonul începe să-mi ţârâie iar în mână şi mă face să tresar, surprinsă de zgomotul neaşteptat. E

Sienna, care mă sună iar.

Dau imediat cu degetul mare pe ecran.

— Sienna? Ce s-a întâmplat? o întreb, lipindu-mi telefonul de ureche.

Acum intru în magazin şi las uşa să se închidă încetişor ca să acopere zgomotul străzii, maşinile care trec prin faţă şi oamenii care vorbesc la telefon, văzându-şi de discuţiile lor. îmi percep panica ascuţită, de neconfundat, din voce şi mă gândesc la cum, în clipa următoare, Sienna o să râdă de reacţia mea exagerată şi că m-am speriat din nimic.

„Doamne, mamă! Relaxează-te! Sunt bine”, ar spune, prelungind ultimul cuvânt pentru a-şi sublinia spusele.

Dar nu se întâmplă asta.

Iniţial, doar tăcere. Disting cu greu un sunet vag, ca o mişcare uşoară sau poate doar vântul. Continuă aşa câteva secunde, astfel încât ajung la concluzia că trebuie să fie vreun apel format din greşeală în buzunar. Sienna n-a avut intenţia să mă sime. Are telefonul în buzunar sau în rucsac şi m-a apelat din greşeală. Nici măcar nu-şi dă seama că m-a sunat de doua ori. Ascult, încercând să disting unde se află, dar aud tot acelaşi lucru. Nimic care să mă ajute să-mi dau seama, nimic revelator.

Apoi, tăcerea e întreruptă de glasul unui bărbat: cuvinte reci şi fără milă, şi o voce modificată, ca şi cum ar vorbi printr-un program de schimbare a vocii.

— Dacă vrei să-ţi mai vezi vreodată fiica, o să faci exact ce- ţi spun!

Icnesc şi fac ochii mari. îmi pierd echilibrul şi mă prăbuşesc pe spate, izbindu-mă de uşa închisă. îmi duc o mână la gură şi mi-o apăs cu putere. Dintr-odată, nu mai pot să respir. Nu mai pot să gândesc; iniţial, mintea mea nu poate procesa ce se petrece. îmi desprind telefonul de la ureche şi mă uit în jos la ecran să văd dacă nu cumva m-am înşelat, dacă nu Sienna e cea care a sunat, ci altcineva. Un număr greşit. Pentru că n-are cum, nu se poate să se întâmple aşa ceva! Nu mi se poate întâmpla mie.

Dar nu m-am înşelat. Numărul Siennei se uită înapoi la mine de pe ecran.

— Cine este, întreb, lipindu-mi iar telefonul de ureche, şi de ce se află la tine telefonul fiicei mele?

Iar apoi, în fundal, aud ţipătul pătrunzător al fiicei mele:

— Mami! răcneşte.

E un ţipăt disperat, ascuţit şi plin de panică, iar atunci îmi dau seama că acest individ nu are doar telefonul Siennei. O are şi pe ea.

O groază pură începe să-mi curgă prin vene.

Sienna nu mi-a mai zis „mami” de cel puţin zece ani. Nici nu pot să-mi imaginez ce chestie oribilă trebuie să i se fi întâmplat dacă a facut-o să redevină o copilă şi să-mi spună „mami”. M-au părăsit de tot puterile. Nu ştiu unde se află. Nu ştiu cum să ajung la ea, cum să o ajut sau cum să fac să înceteze toate astea.

— Pleacă! porunceşte Sienna.

Vocea îi tremura, aşa că nici nu aduce cu ea însăşi – de obicei foarte sfidătoare şi sigură pe ea.

Frica îi e de neconfundat.

— Lasă-mă în pace! îi cere, acum plângând.

Sienna se poticneşte în ultimele cuvinte, iar vocea îi cedează, astfel încât cererea ei nu are aceeaşi greutate ca şi cuvintele rostite.

E îngrozită, şi la fel sunt şi eu.

— Sienna, scumpo! ţip.

Urmează un zgomot de mişcare, sunete înfundate în fundal – acest bărbat, îmi imaginez, o face pe Sienna să i se supună, vârându-i cu forţa o cârpă în gură ca s-o împiedice să mai vorbească sau să ţipe, iar după ce aud acolo, fata mea i se împotriveşte cât poate.

îmi dau seama că nici măcar nu mai clipesc. Nu mai respir deloc.

Lacrimile îmi înţeapă ochii.

— Ce-i faci acolo? Cine eşti? îi cer să-mi spună acestui individ, ţipând în telefon astfel încât toţi cei aflaţi în magazin se opresc din ceea ce fac şi se uită la mine, se holbează, unii icnind şi ducându-şi mâinile la propriile guri, şocaţi, de parcă acest coşmar ar fi devenit unul comun. Ce i-ai făcut fiicei mele? Ce vrei de la mine?

— Ascultă-mă! răspunde bărbatul, cu glasul perfect strunit şi calm, spre deosebire de-al meu.

în fundal, aud în continuare ţipetele înfundate ale Siennei, un vaiet ascuţit şi îndurerat, deşi mai potolit cumva. Simplul fapt că le-aud mă face să mă

prăbuşesc în genunchi, şi totuşi nici măcar nu ştiu ce-i mai rău: plânsetul Siennei sau faptul că se tot estompează, până ce dispare cu totul în fundal.

— Unde este? Ce i-ai făcut? De ce nu o mai aud?

— Trebuie să faci exact ce-ţi spun. Exact! Ai înţeles?

— Vreau să vorbesc cu fiica mea! Lasă-mă să vorbesc cu fiica mea! Trebuie să ştiu că e bine. Ce i-ai făcut?

— Eu n-am nimic de pierdut, răspunde bărbatul. Doamnă Michaels, tu eşti singura care are ceva de pierdut. Acum trebuie să taci şi să mă asculţi, pentru că eu, imul, nu dau nici doi bani
daca fiica ta trăieşte sau moare. Ce i se întâmplă depinde în întregime doar de tine. Acum, reia el, şi-n adâncul sufletul ştiu că e Declan.

E un act de răzbunare pentru că i-am luat-o pe Nat, pentru că i-am oferit adăpost şi am întors-o împotriva lui.

Sunt cuprinsă de panică.

— Ce vrei? îl implor. Fac orice. Doar să-mi dai fiica înapoi.

— Trebuie să virezi 10 000 de dolari în acest cont.

Mai că-mi sare inima din piept. 10 000 de dolari! O cerere de răscumpărare.

Nu mai aşteaptă şi nici nu mă întreabă dacă simt pregătită. în clipa următoare, îmi turuie un cont bancar şi-mi recită un şir de numere, iar eu mă reped, disperată, la femeia care a rămas cu gura deschisă la casă, făcându-i semn ca un mim să ia un pix şi o hârtie. Caută prin sertar după ele, însă abia altă femeie, care stă într-o parte, la coadă, se caută prin poşetă şi mi le întinde.

— Eu... nu le-am reţinut. Te rog, mai spune-le o dată! implor, iar el o face.

— Ai cinci minute să virezi banii.

— Sau ce? întreb cu glas plin de panică. Nu... nu pot s-o fac. Am nevoie de mai mult timp. Nu pot s-o

rezolv în cinci minute.

— Cinci minute! repetă bărbatul. Apoi moare!

Telefonul amuţeşte. Când desprind telefonul de ureche, numărul Siennei a dispărut. în neant. Mi se pare predictiv, profetic. Scot un geamăt. Primitiv, aproape animalic. îmi duc mâna la gură, şi genunchii îmi cedează, astfel încât m-aş prăbuşi dacă n-ar fi mâna unui străin pe spatele meu care să mă sprijine.

Nu am timp să mă las distrusă.

în cinci minute, e posibil ca Sienna să moară.

Simt o mână pe umăr, şi mă scutur ca să scap de ea. îi aud pe cei din jur vorbind. îmi pun întrebări. Fără de sfârşit, în timp ce alţii stau deoparte, cu gurile căscate.

„E totul în regulă? Doamnă? Doamnă? De ce aveţi nevoie? Să sunăm la poliţie?”

4 minute şi 40 de secunde.

Mă trag la o parte, în căutare de spaţiu. Deschid aplicaţia bancară de pe telefon, dar degetele mele groase apasă, grăbite, butoanele care nu trebuie. Daca n-ar fi moştenirea bunicii, n-aş avea atâţia bani şi, slavă Domnului, pentru că nu ştiu ce s-ar întâmpla daca nu i-aş avea.

Oare Sienna ar muri?

4 minute şi 20 de secunde.

Nu-i timp de stat pe gânduri. Nu-i timp sa sun la poliţie. Mi- o închipui pe Sienna legată şi cu un căluş în gură. Bărbatul ăsta e un monstru; nu s-ar da în lături de la nimic. N-am de gând sa risc. Un apel la poliţie mi-ar lua timp preţios, timp pe care nu-l am, şi pentru ce? Oricum n-ar găsi-o pe Sienna rapid.

3 minute şi 55 de secunde.

îmi palpită inima. Aproape că nu mai suport bubuitul din piept.

Introduc informaţiile necesare ale utilizatorului şi selectez de unde ar trebui să virez banii, adică din contul meu de economii, unde e depozitată moştenirea de la bunica, de pe urma căreia s- a

strâns o dobândă modică, întrucât până acum nu am investit în nimic. Selectez suma de trimis, iar apoi programez tranzacţia şi sper că se trimite, timp în care urmăresc scurgerea secundelor pe ceasul de la mâna.

1 minut şi 20 de secunde.

1 minut şi 10 secunde.

1 minut.

Wi Fi-ul nu-i deosebit de puternic, şi îmi fac griji ca va eşua, că voi pierde conexiunea înainte să fie trimişi banii. Dacă se întâmplă asta, nu mai am timp să încerc din nou.

Mă simt cuprinsă de regret.

N-ar fi trebuit s-o las să meargă azi la şcoală.

Ar fi trebuit s-o ţin acasă.

N-ar fi trebuit de la început să îmi fac de lucru cu Nat. N-ar fi trebuit sa pun siguranţa ei mai presus de cea a Siennei.

E din vina mea! Din vina mea s-a întâmplat asta!

Umblu prin magazin cu telefonul în mână, şi toţi se feresc de mine, acordându-mi cât mai mult spaţiu, în încercarea de-a găsi un loc cu un Wi Fi mai bun, şi până la urmă găsesc. în cele din urmă, se face transferul.

Mă prăbuşesc în genunchi, suspinând.

Se întorc vocile:

„Doamnă. E totul în ordine? Cu ce vă putem ajuta? Am sunat la poliţie. Sunt pe drum. Aveţi nevoie de ceva? De apă? Să- i aducă cineva un pahar cu apă! Lăsaţi-i spaţiu! Doamnă!”

Nu pot să le răspund. Am rămas prizoniera propriei minţi, gândindu-mă că acesta nu are cum să fie finalul la toate. Nu ştiu ce va face el acum, că şi-a primit banii. îi va da drumul Siennei? Sau o va ţine cu el?

Abia atunci îmi dă prin cap să verific aplicaţia de localizare ca să văd unde a dus-o pe Sienna.

îmi ţin răsuflarea cât timp se încarcă aplicaţia. Mă

aştept să- mi spună că Sienna e pe vreo alee sau se mişcă cu 100 km/h pe autostradă. Aştept, plină de teamă, pentru că, dacă a luat-o dimineaţă, în drum spre şcoală, acum ar putea să fie deja în Wi- sconsin sau Indiana. Ba chiar Michigan.

Dar aplicaţia nu acolo transmite c-ar fi.

Sienna, mi se arată, e la şcoală.

Simt că mi se învârte capul. Nu înţeleg. Nu mai pricep nimic. Nu doar că telefonul Siennei se află la şcoală, pentru că apelul a venit de pe telefonul ei. I-am auzit glasul în fundal. Nu, aplicaţia nu se înşală. Nu şi-a făcut update sau conexiunea mea din interiorul magazinului e slabă. Apăs pe buton ca s-o împrospătez şi apoi urmăresc cum cele două săgeţi mov se urmăresc una pe alta din nou şi din nou pe ecran, făcându-şi update, iar apoi se opresc, iar cuvintele din partea de sus transmit: Ultimul update acum.

Potrivit acestei aplicaţii, Sienna a fost la şcoală de la ora 8.02 în această dimineaţă. Potrivit aplicaţiei, după ce-a ajuns de dimineaţă la şcoală, n-a mai plecat deloc de-acolo. A rămas la şcoală tot timpul.

Deci el o ţine chiar acolo, pe terenul şcolii.

Mă ridic în picioare. Dau fuga afară să chem un taxi şi totodată sun la 911. Când îmi răspunde dispecerul, îi spun:

— Cineva a răpit-o pe fiica mea!

Apoi îi povestesc ce s-a întâmplat şi ce ştiu, iar dispecerul îmi promite că va trimite poliţia la clădire.

îmi pune întrebări despre Sienna, cum ar fi o descriere fizică. Vrea să rămân la telefon cu el, dar îi spun că nu pot.

— Te rog! îl implor. Spune-le să se grăbească!

După ce taxiul opreşte lângă trotuar, închid şi sun la şcoală la Sienna. îmi răspunde un robot, şi am timp să apăs pe 9 ca să mi se facă legătura cu secretariatul. E o adevărată tortură. Femeia îmi recită numele liceului după ce-mi răspunde, dar i-o retez imediat:

— Sunt în legătură cu fiica mea. Sienna Long. E acolo? Trebuie să vorbesc cu ea.

Nu că m-aş aştepta ca în acest moment Sienna să se afle în clasă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar chiar nu ştiu ce altceva să spun.

Femeia mă pune să aştept. Aşteptarea pare o eternitate.

în clipa asta, iau în calcul cele mai proaste scenarii. Sienna e ţinută captivă într-o maşină sau într-o dubă în parcarea şcolii. E încuiată în debaraua îngrijitorului sau în vreun dulap de serviciu ori cine ştie în ce alt loc interzis, în care elevii nu au voie să intre. A fost rănită. E moartă sau pe moarte în timp ce eu aştept să-mi răspundă iar secretara.

Nu mai rezist. închei apelul şi sunt imediat înapoi, apoi aştept să-mi răspundă iar robotul şi apăs pe 9. Când îmi răspunde secretara şi-mi recită numele şcolii, cuvintele mele dau năvală:

— Simt tot Meghan Michaels şi sun în legătură cu fiica mea, Sienna. M-aţi pus să aştept. Vă rog, spun, luptându-mă cu lacrimile, trebuie să stau de vorbă cu fiica mea!

în clipa următoare, temerile îmi sunt confirmate.

— Da, doamnă Michaels. Vă cer scuze c-a durat! Am trimis pe cineva la ea în clasa. Am discutat cu domnul Pruitt, dar acesta mi-a spus că Sienna nu a mai apărut la a treia oră. Aţi încercat să o sunaţi pe telefonul ei? mă întreabă femeia, iar atunci îmi duc mâna la gură, aprobând doar din cap pentru că nu am curajul să vorbesc.

— Domnişoară Michaels? Mai sunteţi acolo? Domnişoară Michaels?

— Da! şoptesc, iar apoi îmi desprind telefonul de la ureche şi închei apelul.

încep să plâng pe bancheta din spate a taxiului.

Sienna a fost luată de lângă mine. Singurul lucru care mai contează e c-a fost luată.

Poliţia ajunge la şcoală înaintea mea. în vreme ce taxiul parchează, descopăr o maşină de patrulă în cercul special din parcare. Pe lângă ea trec elevi ce-au ieşit în pauză şi care observă cele două maşini. îi plătesc taximetristului, aruncându-i prea mulţi bani, apoi mă reped afară din maşină pe lângă elevi, trăgând în zadar de mânerele uşilor de la intrare, căci simt încuiate. Trebuie să vorbesc în interfon ca să mi se dea drumul, spu- nându-mi numele şi motivul pentru care mă aflu aici înainte ca secretara să mă lase înăuntru.

îi găsesc pe cei doi poliţişti în biroul directorului, înconjuraţi de acesta, de adjuncţii lui şi de secretară, toţi cu expresii sumbre.

— Doamnă Long? întreabă unul dintre poliţişti atunci când intru, şi-i răspund că da, fără să mă mai deranjez să-l corectez.

— Cineva mi-a răpit fiica! ţip.

— E pe drum, răspunde el.

Ridic brusc capul.

— Poftim? icnesc.

— Fiica dumneavoastră este pe drum.

Nu mai am timp să pun întrebări, să rumeg informaţia. Pentru că, de după colţ, o văd. Pe Sienna. Cu rucsacul în spate. Şi cu nişte manuale în braţe. E neatinsă. Nu se văd tăieturi, vână- tăi sau urme de căluş. Are o expresie neutră, placidă, e în regulă. Derutată.

Ies din birou şi alerg stângaci spre ea, cu braţele desfăcute precum aripile unui avion.

— Mamă? zice, oprindu-se brusc la doar un pas în faţa mea.

Se uită la mine înainte ca privirea să i se îndrepte

către poliţişti, clar surprinsă. „Ce cauţi aici? Ei ce caută aici? Ce s-a întâmplat? E totul în regulă?”

— Da... Nu erai în clasă, bolborosesc în timp ce o cuprind în braţe şi o strâng, să mă conving că e teafără şi că e chiar ea, că e chiar aici, că nu e doar un miraj.

Preţ de o fracţiune de secundă, îmi dă drumul, iar apoi se trage îndărăt ca să se poată uita la mine.

— Eram... eram cu domnul Garcia. Dau din nou un test la matematică. Am... am scutire, adaugă ea, uitându-se de la se

cretara la director, apoi la poliţişti şi la mine, după care o flutură prin aer, ca s-o vedem cu toţii.

începe să plângă.

Totul a fost o minciună!

— Se numeşte răpire virtuală, îmi spune poliţistul în timp ce stau pe scaun la secţia de poliţie de pe Addison, unde completez o plângere, cu Sienna alături. Escrocii iau oameni la ţintă pornind de la cele mai mari temeri ale lor şi îi forţează să plătească rapid o recompensă pentru eliberarea cuiva drag.

— Şi banii?

Banii, îmi răspunde el, cel mai probabil au dispărut. Au fost deja acceptaţi şi, după ce s-a întâmplat asta, practic e imposibil să-i mai recuperezi. Dar se vor interesa.

— Acest individ a sunat de pe telefonul Siennei. Am auzit vocea ei în fundal. Cum?

— Nu pe fiica dumneavoastră o auzeaţi. Se prefăcea cineva c-ar fi ea sau poate era chiar o înregistrare. în situaţii stresante, cum a fost asta, e uşor să confunzi vocea. Cât despre apelul care venea de pe telefonul fiicei dumneavoastră, se numeşte spoofing, sau, mai precis, înşelătorie prin apel fals. Făptaşul foloseşte o tehnologie numită VoIP ca să schimbe identitatea apelantului în ceva cunoscut, ceva personal. Mai aşteaptă o clipă şi apoi adaugă: Totul e menit anume să te sperie şi să te manipuleze.

Mă simt ca o proastă, jenată şi abuzată.

— Iar eu am pus botul la asta, comentez, cuprinzându-mi capul între mâini.

Agentul replică:

— E foarte uşor s-o faci. Pot să fie extrem de convingători, iar intervalul de timp care ţi se acordă pentru transfer e atât de mic, încât n-ai timp să te gândeşti sau să cercetezi mai bine. E foarte bine

ţintit, dar adesea e la întâmplare. Atacatorul ar putea să facă zece astfel de apeluri într-o zi în speranţa că o singură persoană va achita recompensa pentru eliberare.

— Dar, dacă e aşa la întâmplare, de ce Sienna? Şi de ce eu?

O ridicare din umeri.

— Aţi avut ghinion.

Dar eu nu sunt chiar atât de sigură. Mi-e foarte greu să cred că treaba asta a fost complet arbitrară, fără intenţie. Mie mi se pare mult mai clar intenţionată.

Cineva a vrut să-mi facă rău.

Şaptesprezece

Merg pe stradă alături de Sienna, atât de înghesuite una într-alta din cauza mulţimilor de oameni, încât braţele ni se ating. Vreau să o cuprind cu un braţ, să o iau de mână aşa cum procedam atunci când era mai mică şi îmi făceam griji că, dacă nu o ţineam bine, avea să se piardă sau să se aventureze aiurea în stradă, însă nu cred că acum, la
16 ani, Siennei i-ar mai plăcea în mod deosebit.

Ne hotărâm la o cină frugală, de la un magazin de delicatese de pe Clark, astfel încât s-o putem lua la pachet şi apoi să ne întoarcem acasă, să ne aşezăm pe canapea şi să mâncăm. Sienna îşi comandă un panini, iar eu, o supă minestrone. Apoi ne aşezăm la capătul tejghelei, aşteptând să ne vină mâncarea. Mă uit la Sienna în timp ce se zgâieşte la telefon şi aşteptăm amândouă; e captivată de TikTok, şi în mod normal i-aş spune să-l lase deoparte şi să stea de vorbă cu mine, dar astăzi mă abţin pentru că cel mai recent trend de pe TikTok o face să râdă, şi ador să aud asta: râsul ei. Cât de pur e! îmi reamintesc că pe lume există şi lucruri mult mai rele decât TikTok-ul.

Trag aer în piept, silindu-mă să mă bucur de liniştea şi de căldura acestui mic local, de sentimentul închipuit de siguranţă.

în spatele nostru, se deschide uşa. Mă răsucesc şi văd intrând un cuplu tânăr, urmat imediat de răcoarea de afară, pe când uşa se închide cu încetineală, iar adierea suflă un mic teanc de şer-

veţele de pe o masă din apropiere, trântindu-le pe jos.

Văd cum şerveţelele cad pe podea înainte să observ ceva afară care-mi atrage atenţia, şi asta mă face să mă uit mai atent, chiorându-mă în întunericul nopţii. Localul e iluminat bine; când e întuneric, e greu sa vezi dinăuntru afară. îmi las privirea să rătăcească peste vitrină, căutând ceva. Iniţial, aproape că-l

ratez. Ochii îmi trec peste el şi, daca nu ar fi reflexia luminii care îi luminează ochii, l-aş rata cu totul, însă privirea îmi revine la el şi, pe măsură ce privesc mai atent, începe să prindă formă un chip, iar trăsăturile, să capete mai multă claritate, trupul devenindu-i un soi de vignetă, estompată şi cu marginile şterse.

Mi se iuţeşte respiraţia. îi spun Siennei, încercând să-mi păstrez vocea calmă:

— Mă întorc imediat!

— Unde te duci? mă întreabă, fără să-şi ridice privirea din telefon.

— Cred că am văzut afară pe cineva cunoscut. Rămâi aici, bine? Aşteaptă mâncarea! Mă întorc!

în clipa asta nu mă mai gândesc decât s-o ştiu pe Sienna în siguranţă. Nu pe ea o vrea, ci pe mine.

Ochii Siennei se ridică din telefon şi se mută la vitrină. îi mijeşte, ca şi cum ar încerca să vadă prin ceva opac precum un pahar cu lapte.

— Unde? mă întreabă, fără să-l vadă însă, pentru că el s-a îndepărtat de geam.

— Rămâi aici!

Pornesc spre uşă. O deschid şi păşesc afară, în noaptea friguroasă. în acelaşi timp, el se întoarce şi se îndreaptă spre un loc şi mai izolat, şi mai întunecos – o alee din spatele localului –, uitându-se în urmă să vadă dacă-l urmez, şi asta şi fac, întrucât mă tem că, dacă nu o fac, Sienna ar putea să păţească ceva.

Ajung la aleea plină de intrări din spate şi spaţii de livrare pentru diverse afaceri, un adevărat labirint de scări de incendiu metalice pe care e şi mai greu să le vezi în noaptea aproape complet neagră. Cotesc şi intru, lăsând strada, cu luminile, oamenii şi maşinile ei, să se estompeze.

Milo Finch se opreşte la vreo câţiva paşi depărtare de intrarea pe alee.

— Ce vrei de la mine? îl întreb, păstrând distanţa

şi înconju- rându-mi trupul cu braţele.

— Poţi să te relaxezi. Nu am de gând să-ţi fac rău.

— Eu de unde să ştiu asta?

— Dacă voiam să-ţi fac, te-aş fi rănit deja. Nu e ca şi cum n- aş fi avut ocazia.

Nu ştiu dacă mă simt mai bine auzind ce-mi spune. Nu ştiu nici dacă să-l cred sau nu. M-a văzut la lucru la spital şi, dacă voia, ar fi putut să rămână în apropiere şi să mă urmeze acasă după terminarea turei. Ar putea să ştie unde stau. Totodată, ar fi putut să ne urmeze chiar în seara asta pe mine şi Sienna în drum spre local.

— Te caută poliţia. Ei cred că tu eşti cel care-a împins-o pe Caitlin de pe pasarelă.

— Şi de ce-ar crede asta?

Ocolesc adevărul:

— Ştiu că ai urmărit-o. Dacă-mi faci ceva, adaug, îşi vor da seama că tu ai fost.

Pufneşte, uitându-se spre stradă pe lângă mine.

— Nu mi-e frică! Sincer să fiu, aş vrea s-o fi împins eu de pe pasarelă. Totuşi, dacă aş fi făcut-o, reia apoi, mutându-şi privirea înapoi la mine, aş fi avut grijă să fie moartă înainte să plec de-acolo.

Cuvintele îi sunt atât de reci, încât îmi taie răsuflarea.

— Dacă există dreptate pe lume, n-ar mai scăpa cu viaţă. Femeia aia mi-a răpit totul.

— Ce vrei să spui?

Se uită iar pe lângă mine, şi nu cred că-mi va spune. E tăcut, gânditor. E cu câţiva centimetri buni mai înalt decât mine, aşa încât mă priveşte de sus, şi conştientizez dintr-odată nu doar ura pe care o are în privire, ci şi ceva ce aduce a tristeţe sau suferinţă.

— Cu mult timp în urmă, a lucrat pentru mine. Deţineam un restaurant în California. Timp de mai bine de zece ani, am lucrat din greu, construindu-l de la zero. Era pasiunea mea, munca mea de-o viaţă, iar ea era o ospătăriţă pe care o angajasem şi cu care mi-am asumat un risc pentru că nu avea niciun fel de experienţă, însă părea dornică, iar la început s-a dovedit că învaţă foarte repede. Cea mai proastă

decizie din viaţa mea!

— Ce s-a întâmplat?

— A lucrat doar vreo două luni pentru mine înainte s-o dau afară. Am fost nevoit. Nu mi-a dat de ales. Am prins-o furând şi dând comenzi inexistente ca sa încaseze banii. A avut noroc că doar am concediat-o, pentru ca aş fi putut să sun la poliţie şi să depun plângere. Orice persoană normală ar fi lăsat-o moartă şi şi-ar fi găsit alt job. în schimb, ea a început să-mi poarte pică. Voia să se întoarcă la mine, şi chiar a făcut-o.

Trage adânc şi lent aer în piept înainte să-l dea afară, iar eu aştept, ţinându-mi la rândul meu respiraţia, ca el să continue. După o vreme o face:

— într-o noapte, târziu, mi-a intrat în casă. în seara respectivă, soţia şi fiul nostru ieşiseră în oraş. Lăsasem deschisă o fereastră de la parter, lucru pe care-l mai făceam uneori ca să pătrundă briza şi pentru că nu-mi imaginam că cineva ar fi pătruns prin efracţie în timp ce dormeam. Greşeala mea! Dormitorul meu era la primul etaj. Dormeam cu uşa închisă, nu că ar fi avut importanţă, deoarece am un somn foarte adânc.

Mi-o imaginez pe această femeie dând la o parte plasa de protecţie, deschizând neauzit geamul şi căţărându-se înăuntru în întunericul nopţii.

— Mi-a descărcat nişte materiale în calculator în timp ce dormeam.

— Ce fel de materiale?

— Chestii cu adevărat bolnave. Obscene. Poze cu fetiţe, răspunde el, şi simt cum mă ia cu rău de la stomac.

Pornografie infantilă. Poate că nu l-aş crede, şi m-aş gândi că nu face decât să inventeze, dacă nu aş fi aflat deja câteva lucruri despre Caitlin Beckett, cum ar fi că ar minţi şi ar răni oameni ca să obţină ceea ce vrea.

— Le-a trimis acele imagini de pe e-mailul unor

cunoscuţi de-ai mei, iar apoi a ieşit pe geam şi s-a dus de unde venise. în tot acest timp, eu dormeam. A doua zi a venit poliţia, înainte să mă fi ridicat măcar din pat, pentru că cineva pe care îl ştiam, un prieten, îi sunase. Mi-au percheziţionat casa. Mi-au luat calculatorul. Au găsit ce căutau, şi nu m-a crezut nimeni când le-am zis că nu erau ale mele. De ce m-ar fi crezut? Nici eu nu m-aş fi crezut. Dovezile erau chiar acolo.

Am gâtul încleştat. Pornografia infantilă este o infracţiune foarte gravă. Nu eşti doar mustrat. Ţi se schimbă viaţa.

— Femeia aia e lipsită de îndurare, continuă el. Am petrecut după gratii cinci ani din viaţă. Acum sunt înregistrat ca infractor sexual, ceea ce înseamnă că nu pot să intru într-un parc şi, ori de câte or încerc să-mi găsesc un job, mi se verifică trecutul. Tot ce pot să obţin e un post de salahor, când eu am un maşter în arte culinare. Viaţa mea s-a încheiat. Femeia aia mi-a distrus-o, şi ce e şi mai rău e că soţia mea ne-a luat fiul şi a plecat pentru că a crezut că eu descărnasem acele fişiere pe calculator. Mi-am pierdut familia, afacerea, reputaţia, tot. Acum fiul meu are opt ani. Soţia mea nu-mi dă voie sa-l văd pentru că nu sunt potrivit să fiu părinte, sau cel puţin aşa zic ei. Nu l-am mai văzut de când avea trei ani.

îmi duc o mână la gură şi clatin din cap, căci mă doare inima pentru el. Mă gândesc cum, pe când avea trei ani, Sienna învăţa să facă singură la oliţă. Nu putea să se îmbrace singură sau să- şi lege şireturile, însă, când a ajuns la opt ani, era deja în clasa a treia, citea cărţi ilustrate şi ştia să meargă pe bicicletă şi să înoate. De la trei la opt ani se întâmplă mii de evenimente importante. Prima zi de creşă, prima zi de grădiniţă, primul dinte căzut. El le-a pierdut pe toate.

— Când am ieşit din închisoare, am început s-o

caut, reia, fără să mai ascundă nimic. Credea că poate să scape nepedepsită cu ce făcuse, iar o vreme chiar a scăpat. însă am aflat că locuieşte în apropiere de LA, în Alamitos Beach, iar apoi, imediat ce-am aflat, şi-a luat zborul. Dar n-am renunţat s-o caut.

De aceea a plecat Caitlin din California. De aceea s-a întors atât de brusc la Chicago, fără să anunţe pe nimeni, pentru că Milo fusese eliberat din închisoare şi începuse s-o caute. Asta explică şi mesajul vocal pe care l-a lăsat pe telefonul domnului Beckett, acea implorare disperată: „Taţi! Am dat de belea! Am nevoie de ajutorul vostru.” Pentru că o căuta acest bărbat, pentru că îi dăduse de urmă tocmai din celălalt capăt al ţării, din California, pentru a se răzbuna, pentru a-i lua tot ce îi luase şi ea – propria viaţă.

— De ce-mi povesteşti toate astea? îl întreb, căci nu mai simt pic de teamă.

— Pentru că nu există nicio formă legală de pedeapsă pentru ce a făcut. Nu pot s-o dovedesc şi nici viaţa nu pot să mi-o pri- mese înapoi. Dar, dacă există vreun soi de dreptate pe lume, repetă el, atunci ea va muri.

Din felul în care se uită la mine, nu pot să cred decât că-mi cere s-o ucid eu.

— Mamă! aud atunci în spatele meu, cu o uşoară tărăgănare la urmă, ca şi cum ar fi de fapt o întrebare.

„Mamă?”

Mă răsucesc imediat, şi văd faţa uluită a Siennei la intrarea pe alee, înconjurată de o rază de lumină proiectată de un bec stradal din apropiere. Strânge în mâini punga cu mâncare şi-şi ţine capul plecat pe un umăr, într-o postură leneşă şi stângace.

Dat fiind că sunt cu spatele la el, Milo se apleacă şi-mi şopteşte în păr:

— Nu există nimic mai rău pe lume decât să pierzi

un copil. Dacă există vreun pic de dreptate, femeia aia va muri.

Trece pe lângă mine, atingându-mă uşor, însă pe Sienna o ocoleşte.

îmi trag răsuflarea şi apoi mă apropii de ea.

— Cine era omul acela? întreabă ea, urmărindu-l cu privirea în timp ce se îndepărtează pe stradă.

îmi scot telefonul să sun la şi să anunţ poliţia unde se află ca să-l găsească şi să-l aresteze. Sigur a încărcat termenele eliberării condiţionate. E căutat de poliţie. încep să formez, apăsând pe nouă înainte să mă oprească propria conştiinţă. Milo Finch a încălcat termenele din cauza unei infracţiuni pe care n-a comis-o. Şi-a ispăşit pedeapsa şi, ca urmare, şi-a pierdut familia, ceea ce e cu mult mai rău decât orice pedeapsă dată de poliţie sau de un juriu.

Las telefonul deoparte, urmărindu-i silueta care dispare în noapte.

— Doar cineva de la serviciu, răspund, evitând să mă uit la Sienna, pentru că nu vreau s-o mint în faţă, însă nici adevărul nu vreau să i-l dezvălui, cum că acel individ vrea să-mi omoare o pacientă, iar eu nu-l învinovăţesc deloc.

Optsprezece

Mă gândesc întruna la Nat. În fiecare secundă a fiecărei zile, nu reuşesc sa mi-o scot din minte.

La un moment dat, după miezul nopţii, deschid Facebook-ul pe telefon să văd dacă mi-a scris vreun mesaj, dar văd că n-a făcut-o. Nu am niciun mesaj nou, şi observ că ultimul mesaj pe care i l-am trimis lui Nat lipseşte. A dispărut. De fapt, au dispărut toate mesajele dintre mine şi ea.

Mă hotărăsc să intru pe pagina ei de Facebook. Vreau să mă uit iar la pozele ei cu Declan. Vreau să

văd faţa lui, ochii. Caut numele ei, dar nu găsesc niciun rezultat. Există câteva Natalie Cohen şi Natalie Roche, dar nicio Natalie Cohen Roche, şi toate aceste profiluri îmi cer să o adaug la prieteni, ceea ce înseamnă că nu suntem deja prieteni. Intru pe fiecare profil în parte în căutarea acelei poze cu Nat lângă cascada Niagara, dar nu mai găsesc ceea ce caut.

Ori ea şi-a şters pagina de Facebook, ori i-a şters-o Declan.

Cineva nu doreşte să o găsesc.

Dimineaţă, o las, însă fără tragere de inimă, pe Sienna la şcoală, deşi merg cu autobuzul cu ea şi o conduc înăuntru, unde primesc asigurări din partea directorului că şcoala e sigură şi că fiica mea e în siguranţă. Sienna se uită la mine şi spune:

— Mamă, e-n regulă! Sunt bine!

Iar atunci cedez, ştiind totuşi că, în pofida asigurărilor sale, tot îmi voi face griji pentru fiica mea.

în timp ce mă îndepărtez de şcoală, mă uit îndărăt de două ori şi mă întreb dacă am luat decizia corectă lăsând-o acolo.

Apoi mă gândesc la Nat şi la ce mi-a spus despre soţul ei, despre faptul că lucra ca educatoare la grădiniţa publică din

Lincoln Park şi ca soţul sau, Declan Roche, este asociat la firma de avocatură Tanner & Levine din The Loop.

Nu pot sa mă întorc acasă pentru că nu voi face decât să stau acolo şi să mă îngrijorez pentru Sienna. Aşa că-mi iau o cafea la pachet şi pornesc către grădiniţa lui Nat, unde rămân afară, pe strada acoperită de zăpadă, şi urmăresc elevii cum sosesc însoţiţi de părinţi sau de bone înainte să se repeadă, clătinându- se şi râzând, în clădire, bucuroşi să fie acolo – spre deosebire de şcoala Siennei, unde elevii abia îşi târşâiesc paşii, obosiţi şi binedispuşi.

Rămân vizavi de grădiniţă şi aştept acolo până nu mai rămâne nici ţipenie de om, apoi traversez strada. Mă îndoiesc că Nat va fi aici – că Declan ar mai lăsa-o vreodată să plece –, deşi fac totuşi o încercare, întrucât poate ştie cineva unde locuieşte ea sau ştie vreun mod de-a intra în legătură cu ea. încerc să apăs clanţa uşii, dar clădirea, spre deosebire de şcoala Siennei, e încuiată. Există un interfon pe zidul de-afară, de care mă apropii şi din care, după ce apăs un buton, se aude un bâzâit.

îmi răspunde o femeie:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Bună ziua, da! răspund. Speram să stau de vorbă cu doamna Roche. Sunt o prietenă.

— Cu cine? întreabă ea, nereuşind să mă audă din cauza unui camion aflat în trecere.

Mă aplec spre difuzor şi spun mai tare:

— Doamna Roche. Nat. Natalie Roche.

— Şi spuneaţi că este educatoare? întreabă femeia, deşi n-am spus asta, iar atunci când o face ea, încep să simt cum mi se formează un nod în stomac.

Nu mi-aş fi închipuit că aici ar putea fi mai mult de zece educatoare şi poate alte câteva îngrijitoare, cel puţin nu atât de multe, încât să fie greu să le cunoşti sau să ţi le aminteşti pe toate.

— Da! adaug. Este educatoare. La grupa copiilor de patru ani.

Iar atunci îmi trece prin minte că femeile din învăţământ nu- şi schimbă întotdeauna numele de familie după ce se căsătoresc.

— S-ar putea sa o cunoaşteţi ca Nat Cohen sau Natalie Cohen, spun, întrebându-mă daca la grădiniţă a ales numele de domnişoară.

Dacă n-ar fi fost dezactivată pagina de Facebook a lui Nat, aş fi avut o poză pe care să i-o arăt acestei femei. Dar, cum e ştearsă, n-am nimic.

Nu mai contează. Glasul femeii se aude iarăşi din interfon:

— îmi pare rău, dar aici nu aveam nicio educatoare cu vreunul dintre aceste nume. Sunteţi sigură c-aţi venit la grădiniţa care trebuie?

Auzind acestea, încep să am eu însămi îndoieli şi să mă întreb dacă nu cumva m-am înşelat. Pentru că mai simt şi alte grădiniţe publice în cartier, plus altele care nu sunt subvenţionate. Nat ar putea lucra în oricare dintre ele.

îi mulţumesc femeii pentru timpul acordat şi plec, deprimată şi îngrijorată pentru Nat.

Aş putea să mă duc la poliţie. Dar ce ar face ei? Nu ştiu unde locuieşte Nat. N-ar putea să facă o verificare şi să vadă dacă e bine doar pentru c-am spus eu că îmi fac griji pentru siguranţa sa.

Mă îndrept spre casă, dar undeva pe drum îmi mai trece o idee prin minte. în loc să merg acasă, iau trenul Red Line spre The Loop, căutând adresa firmei Tanner & Levine pe telefon în timp ce trenul coteşte pe linia suprateranâ înainte să se năpustească în subteran imediat la sud de Fullerton, lăsând peisajul de iarnă în urmă şi cufundându-ne în beznă.

în vreme ce trenul se hurducă prin tunelurile înguste, îmi adun curajul pentru o întâlnire cu Declan, soţul lui Nat, gândindu-mă la ce-o voi zice

atunci când în sfârşit îl voi întâlni fată în fată.

Cobor din tren. încep să urc scările spre nivelul străzii, apoi mă apropii de clădirea înaltă şi neagră care adăposteşte Tanner & Levine. Intru pe uşile rotative. Cineva din foaier îmi spune la ce etaj găsesc firma şi apoi mă îndrumă spre grupul de lifturi. Iau liftul până la etajul 43, apoi trec de o pereche de uşi de sticlă şi intru într-un birou modem şi elegant, simţind cum inima începe să-mi bată mai tare când ştiu că Declan se află undeva între aceşti pereţi. Arunc o privire în jur, lăsându-mi privirea să rătăcească în căutarea lui. Spaţiul e aerisit şi luminos, într-un contrast deplin cum modul în care mă simt eu. Ferestre din podea până-n tavan alcătuiesc un perete, dând înspre lacul Mi- chigan. în alte împrejurări, ar fi splendid.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreabă recepţionera după ce-şi ridică privirea din ecranul unui calculator.

îmi îndrept ochii spre ea. E tânără, frumoasă şi îmbrăcată impecabil, astfel încât mă simt mult mai prost că port blugi şi ghete de iarnă, deşi chiar n-are nicio importanţă. Hainele şi încălţările sunt ultimul lucru la care mă gândesc în clipa de faţă.

Păşesc înăuntru şi mă apropii de birou, cu ochii în patru, cercetând feţele tuturor celor pe care-i văd acolo.

— Bună! încep, simţind cum îmi tremură vocea, aşa că trag aer în piept, să mi-o stăpânesc. Am venit să mă întâlnesc cu Declan Roche, reiau, aşteptându-mă să mă întrebe dacă am programare să mă întâlnesc cu el, lucru la care ar trebui să spun că nu, nu am.

Dar cumva tot va trebui să o conving să mă lase să-l văd. însă nu asta spune femeia. Văd că expresia i se întunecă.

— E... asistent cumva? întreabă ea, înclinându-şi capul într- o parte în aşa fel încât şuviţele drepte îi

vin mai jos pe o parte.

— Nu! E avocat.

Şi, în curând, partener, adaug în gând, căci mi se pare imposibil, având în vedere statutul lui, ca această femeie să nu ştie cine este el. Din spusele lui Nat, Declan lucrează de ani buni la această firmă, înaintând cu greu spre eşaloanele superioare. Dar, mă gândesc apoi, firma aceasta este enormă. De bună seamă că simt peste o sută de avocaţi şi poate această re- cepţioneră e nouă. Poate de aceea nu ştie cine e el.

— Declan Roche, aţi spus?

— Da!

— Sunteţi sigură că aţi venit unde trebuie? Aici este Tanner & Levine.

— Da, ştiu! spun, percepându-mi eu însămi asprimea din voce şi gândindu-mă cât de jenată s-ar simţi Sienna. Sunt exact unde trebuie.

Recepţionera mă fixează cu privirea, încercând să găsească ceva de zis şi cum anume să o facă. O privesc şi eu, chinuindu- ma sa rămân calmă, dar simţind cum îmi bubuie inima. Când nu spune nimic, o întreb:

— Puteţi să verificaţi? Vă rog! Pentru că eu mă gândesc că vă înşelaţi. Cred că totuşi lucrează aici.

Fără tragere de inimă, aprobă din cap şi întinde mâna spre o listă aflată lângă telefon. Aceasta e lungă de câteva pagini, cu anexe pentru fiecare birou. Se uită cu atenţie pe ele, plimbân- du-şi o unghie lungă şi perfect manichiurată peste fiecare pagină, în josul listei cu nume.

— Declan Roche, spuneaţi? mă întreabă, iar eu îi răspund că da.

— îmi pare rău, zice după ce ajunge la final, dar aici nu avem pe nimeni cu acest nume!

în acest moment nu mai vreau să o contrazic, numai că, atunci când se uita la ea, am citit invers

lista cu nume şi am văzut-o cum a sărit de la Rafferty la Schaabar.

Simte că se învârte totul cu mine. îmi depărtez picioarele, pentru că dintr-odată am impresia că biroul se clatină sub mine.

Avea dreptate. M-am înşelat. El nu lucrează aici. Deci chiar nu e aici. în această firma nu se găseşte nimeni cu numele Declan Roche.

— Dacă asta-i tot..., mă zoreşte ea, lăsând lista deoparte, fără să mai termine fraza.

Cuvintele îmi ies şoptit:

— Da! Asta-i tot. Vă mulţumesc c-aţi căutat!

Mă întorc să plec. Mă simt ameţită, fără energie. Nu mai pricep nimic, pentru că ştiu sigur, îmi amintesc precis, că Nat a spus că soţul ei lucrează la Tanner & Levine. E posibil să fi făcut eu o greşeală – să fi confundat unde lucrează Nat –, dar e imposibil să fi greşit de două ori. Ceea ce nu poate însemna decât un singur lucru: Nat a minţit. Dar de ce?

Iar apoi se întâmplă. Văd ceva în drum spre ieşire. Broşuri de la firma de avocatură în zona recepţiei, toate cu numele Tanner & Levine scris pe prima pagină, în partea de sus. Un mic teanc de broşuri e răsfirat pe o comodă, lângă nişte reviste precum Newsweek şi The Economist.

îmi atrag privirea când trec prin dreptul lor, şi-mi scapă un icnet, pentru că acolo se află imaginea unui bărbat, exact pe prima pagină a broşurilor. Mai întâi îi vad ochii şi apoi şi zâmbetul, iar atunci îl recunosc.

Pe prima pagină a unei broşuri laminate împăturite în trei se află imaginea lui Declan Roche.

— El este! şoptesc.

Acum simt că am dreptate. Nu m-am înşelat. Nu-mi pierd minţile.

Mă aplec şi iau o broşură.

— Ăsta! Ăsta e el, spun cam tare, dând dovadă de prea mult entuziasm în timp ce duc broşura la biroul recepţionerei şi i-o vâr sub nas. Ăsta e Declan

Roche! Am avut dreptate. Chiar lucrează aici.

Femeia ia broşura de la mine ca să se uite mai atent la ea şi- şi lasă privirea să se plimbe peste faţa lui frumoasă.

— Bine! cedează şi ea cu o încuviinţare din cap. Daţi-mi voie să sun la Resurse Umane şi să văd ce şi cum. Ce-ar fi să luaţi loc?

Mă aşez pe scaunele confortabile, cenuşii ca fumul, cu inima bătându-mi cu putere pentru că acum nu mai este decât o chestiune de timp până voi ajunge cu adevărat faţă în faţă cu Declan.

Ce-i voi spune? Ce-mi va spune el? Cum o fi? Cred că se va dovedi fermecător, pentru că aşa sunt toţi sociopaţii. Dar eu ştiu că nu e cazul să cred aşa ceva. Mă gândesc la tot ce i-a făcut lui Nat, la tot ce i-a spus, la mesajele pe care le-am citit.

Eşti un nimeni fără mine.

Curvă nenorocită.

Nu durează mult. Mai puţin de un minut.

— Doamnă? zice recepţionera, făcându-mă să-mi ridic brusc privirea.

Inima îmi bate la fel de tare şi mă gândesc că femeia îmi va spune că el e deja pe drum. Las broşura deoparte şi mă ridic de pe scaun ca să mă apropii de ea.

— Vă cer scuze! adaugă ea, aşezând telefonul la loc în furcă. S-a dovedit că departamentul nostru de marketing a creat acea broşură. De fapt acel bărbat nu lucrează aici. Nu ştim cine este.

Clipesc o dată, de două ori, de trei ori.

— Nu... nu înţeleg, mă bâlbâi. Imaginea lui se află pe broşura voastră.

— E o poză de pe un site cu poze, răspunde ea, şi, deşi nu asta i-a fost intenţia, tot îi percep cuvintele ca pe un pumn în burtă.

O poză de pe un site cu poze. Simt că mi se face rău.

Baze de date cu poze. Fotografii cumpărate online,

ceea ce înseamnă una din două: că Nat este măritată cu un model sau, mai probabil, că fiecare poză de-a lui Nat de pe Facebook a fost modificată folosind poza de împrumut a acestui bărbat. Pozele din aceste baze de date simt obscen de ieftine. Poţi să le cumperi cu ceva gen un dolar bucata, iar apoi să le modifici cu programe de genul Photoshop ca să le faci să arate ca şi cum el s-ar afla în Punta Cana sau în roata Ferris de la Navy Pier. Se poate introduce şi pe ea însăşi în ele, ca să credem că sunt soţ şi soţie. Pesemne c-a găsit zeci de poze ale acestui bărbat pe care să le folosească pe vreun website cum e Shutterstock.

„Raiul pe pământ.”

„în vârful lumii.”

De ce ar face ea asta? De ce s-ar preface că e măritată cu acest bărbat?

Recepţionera împinge broşura pe birou spre mine şi apoi o întoarce în aşa fel încât mă uit chiar în ochii acestui bărbat în vreme ce lumea din jurul lui se estompează. Dau pe silenţios tot ce mă înconjoară – ţiuitul liftului, paşii oamenilor, un tu- set – şi mă concentrez la el şi numai la el. Are o privire seducă-toare, o ciudată, dar minunată combinaţie de verde şi căprui cu punctişoare aurii. Culoarea ochilor e una, însă mai e şi modul în care mă privesc ochii săi, urmându-mă indiferent din ce unghi m-aş uita. Şi mai e şi zâmbetul, un rânjet, mai degrabă, încrezut, dar şi incredibil de sexy, şi pun pariu pe tot ce am că prima oară când l-am văzut pe pagina de Facebook a lui Nat n- a fost şi prima ocazie în care l-am văzut de fapt. Chiar şi atunci îmi părea cunoscut, cu toate că nu ştiam de unde să-l iau, iar acum mă gândesc ce s-a petrecut în realitate, şi anume că-l mai văzusem pe vreo reclamă la o firmă de avocatură sau cine ştie ce altceva. Pentru că e model. Nu soţul ei.

— Doamna, sunteţi bine? mă întreabă recepţionera, şi-mi dau seama c-am pierdut complet

noţiunea timpului.

Mă întreb de când stau acolo şi mă zgâiesc la broşură, cu gura uşor căscată şi complet amuţită.

— Vă mai pot ajuta cu ceva?

îmi zâmbeşte când îmi ridic privirea la ea, un zâmbet politicos, deşi stânjenit, iar când îmi cobor iar ochii la broşură, văd ce n-am observat înainte, faptul că poziţia lui, modul în care stă, în care-i simt poziţionate picioarele şi înclinarea capului, sunt o reproducere exactă a pozei de profil de pe Facebook a lui Nat, cu excepţia faptului că Nat însăşi – cu braţele pe după umerii lui, din spate, şi mâinile împreunate pe pieptul lui pentru a-şi arăta verigheta strălucitoare, plus bărbia rezemată pe umărul lui şi ochii ce privesc într-o parte – a dispărut. A fost tăiată.

Pentru că nici n-a fost acolo de la bun început.

— Nu! Nu, mulţumesc!

Mă îndepărtez greoi de recepţie, luând broşura cu mine. Nu ştiu ce voi face cu ea. Faptul că l-am găsit pe acest bărbat nu mă ajută cu nimic, pentru că el nu e Declan. Declan e altcineva.

Aerul de afară mi se pare o insultă.

îmi fac loc printre oameni şi mă sui înapoi în tren. Mă simt pierdută, neajutorată, şocată.

în tren, îmi vine o nouă ide. O găsesc pe Emily Miller pe Facebook. Aceasta este o veche prietenă din liceu, cea cu care Nat a zis că mai vorbeşte din când în când. Cu un astfel de nume – şi fără să-i ştiu numele soţului – nu-i deloc uşor, dar caut printre nenumărate profiluri cu numele Emily Miller de pe Facebook, sperând, deşi sunt tot mai dezamăgită, până o găsesc pe cea care trebuie: Emily Miller Cease. Care acum locuieşte în Portland. Are profilul privat, dar văd că noi două avem câţiva prieteni comuni din liceu. îi trimit o cerere de prietenie, dar şi un mesaj direct:

Bună, Emily, sunt Meghan, din liceu. încerc să dau de

Nat Cohen şi mă întrebam dacă nu cumva ai numărul ei de telefon sau ştii cum pot lua legătura cu ea. Te rog să mă suni!

îi las numărul meu de telefon.

Mai târziu, seara, îmi sună telefonul, şi văd că e un număr al cărui prefix începe cu 971. Răspund şi duc telefonul la ureche.

— Alo? întreb.

— Meghan! Bună! Sunt Emily Cease, începe ea, iar apoi: Emily Miller. Din liceu.

— Emily. Bună! îţi mulţumesc foarte mult că m-ai sunat! Nici nu-ţi imaginezi cât apreciez acest lucru.

Nu am fost vreo prietenă foarte apropiată de Emily în şcoală, dar nici nu ne displăceam reciproc. Pur şi simplu nu ne cunoşteam foarte bine una pe alta. Nu aveam multe cursuri împreună sau chestii în comun ori motive să fim prietene. Ea era mai interesată de teatru decât de sport, şi-mi amintesc ce aspiraţii incredibile avea, cum că ar vrea să ajungă pe Broadway, ceea ce mă face să mă întreb ce s-a ales de visurile ei.

în alte împrejurări, poate aş întreba-o. Dar în schimb trec direct la subiect:

— încerc să iau legătura cu Nat Cohen. Voi doua eraţi foarte apropiate în liceu, aşa că sper că ai putea avea numărul ei.

Urmează câteva clipe de linişte.

Când vorbeşte, are un ton serios. Grav.

— Credeam că ştii. Credeam că ştie toată lumea.

Simt deja că se învârte lumea cu mine, dar nu ştiu de ce. Mă pleoştesc de tot în scaun, aşteptând să-mi cadă cerul în cap.

— Ce să ştiu?

— Nat e moartă. A murit în urmă cu 19 ani, Meghan. Ea şi toată familia sa.

— Poftim?

— Groaznic, ştiu!

— Cum aşa? reuşesc să şoptesc.

— Accident de maşină.

Nu-mi vine să cred ce-aud.

— îmi pare rău să-ţi dau vestea! Sincer! Dacă te ajută cu ceva, au spus că a murit pe loc, că n-a simţit

nicio durere.

Nu-mi găsesc cuvintele.

— Eşti bine? mă întreabă.

— Da! izbutesc să murmur, apoi: îţi mulţumesc, Emily! îţi mulţumesc că mi-ai spus!

încheiem apelul şi după aceea rămân acolo, pe scaun, încremenită de şoc.

Nu simt surprinsă că n-am ştiut că Nat e moartă. După decesul surorii mele, Bethany, părinţii mei s-au mutat din oraşul nostru de baştină. Nu m-am întors niciodată acolo. Am tăiat legăturile cu aproape toată lumea din acea perioadă a vieţii. Era singura cale pe care o ştiam să trec mai departe peste moartea surorii mele.

Cu mâini tremurătoare, îi caut numele pe Google, Natalie Cohen, şi apoi, pentru că e o căutare mult prea cuprinzătoare, prea generală, adaug cuvintele Illinois şi accident de maşină. Apăs „enter” şi văd că se deschide o pagină nouă. Fiecare rând e o trădare ce mă şochează şi mai mult.

Şase morţi într-un înfiorător accident de maşină

Un viraj greşit duce la moartea mamei, a tatălui şi a celor trei copii ai lor

Pe autostrada cu plată din Illinois şi-a găsit sfârşitul o absolventă de liceu cu un viitor strălucitor înainte

Comunitatea deplânge o familie dispărută într-un accident mortal

Cred că mi se va face rău sau că voi leşina, nu ştiu care dintre ele. Pe scaunul din bucătărie, îmi depărtez mult picioarele, mă aplec în faţă şi-mi las capul între ele ca să grăbesc sângele să-mi ajungă la creier. închid ochii. Respir pe nas şi expir pe gură, întrebându-mă daca s-o strig pe Sienna, care-i în dormitor, la zece paşi distanţă, să vină să m-ajute, dar nu vreau să o îngrijorez. Mă gândesc la tehnicile de respiraţie pe care am învăţat să le fac înainte să se nască Sienna. Expir printre buzele aproape

strânse.

Când mă simt în stare, mă îndrept de spate. Mă lipesc de spetează şi mă uit din nou la rezultatele de pe telefon. Aleg un titlu şi citesc în întregime articolul.

Toţi cei cinci membri ai familiei Cohen au decedat în jurul orei trei după-amiaza, duminică, atunci când camioneta în care se aflau s-a ciocnit pe Autostrada Interstatală 90 cu o dubă care mergea pe contrasens. Şoferul vinovat de accident, Marcus High, în vârstă de 32 de ani, era beat la momentul incidentului, cu o concentraţie de alcool în sânge de două ori mai mare decât limita legală. în accident a murit şi el.

Există şi-o imagine. Are şi data pe ea, undeva pe la începutul anilor 2000. Domnul şi doamna Cohen stau în dreapta, el, în pantaloni kaki şi tricou alb, ea, în blugi eleganţi şi o bluză crem. în dreapta sunt doi băieţi adolescenţi, gemeni probabil, unul cu ochelari, celălalt fără, amândoi înalţi şi slăbănogi în blugi şi tricouri polo negre identice.

Iar în mijlocul lor se află Nat Cohen, cu părul scurt, tuns bob, şi un zâmbet cu strungăreaţă, cu fustă de blugi şi pulover pe gât.

Simt o strânsoare în piept. Gura mi s-a uscat dintr-odată, deşi am palmele umede de la transpiraţie.

Cine este această femeie care a stat la mine în casă şi căreia i-am dezvăluit secretele mele?

Nouăsprezece

Zilele se scurg una după alta. Crăciunul vine şi trece. Nemiloasa iarnă se instalează ca la ea acasă. Zăpada nu mai pare magică, nu se mai dă dusă, nu se mai termină. Nu se face suficient de cald ca să se topească. Cel mai aproape de topire este fleşcăiala maronie murdară pe care o aducem cu noi în case pe încălţăminte. Ferestrele clădirii noastre simt vechi şi prin ele intră curentul; aerul de iarnă pătrunde în apartament şi parcă ne e tot timpul frig, iar zilele sunt mereu cenuşii, făcând ca primăvara să pară foarte departe. Mă duc la muncă şi mă întorc acasă, fiecare zi fiind o copie fidelă a celei precedente. Nu se schimbă nimic.

Trece timpul, şi poliţia tot nu mi-a găsit banii furaţi. Nu că n- ar încerca. Contul bancar, au aflat ei, cel în care am virat banii, îi aparţine unui bărbat pe nume Joseph Minor. Poliţiştii i-au dat de urmă într-o casă dărăpănată aflată la vest de parcul Washington. Acesta e un dependent de droguri şi, când mi-au spus iniţial, mi-a tresăltat inima pentru că mi-am imaginat că poliţia îl descoperise pe cel care mi-a făcut una ca asta. Dar m-am înşelat. Nu domnul Minor a făcut-o întrucât, atunci când l-au luat la întrebări poliţiştii, acesta le-a mărturisit că, practic, şi-a închiriat propria identitate – numele şi CNP-ul – pe bani, ca să aibă cu ce-şi cumpăra droguri. Altcineva – o femeie, le-a spus el – l- a plătit şi apoi i-a folosit identitatea ca să deschidă un cont cva-sianonim, şi nu trebuie să mă gândesc prea mult sau

prea în amănunt ca să-mi dau seama cine a făcut-o. Ea. Femeia pe care n-o cunosc decât cu numele de Nat, care s-a folosit de un program de schimbare a vocii ca să treacă drept bărbat la telefon şi a deschis un cont online ca să nu trebuiască să meargă la bancă, astfel încât să nu o vadă nimeni şi să nu existe nicio dovadă. Le

spun poliţiştilor că ea a fost, dar fără un nume adevărat sau o poză de-a sa, e ca şi cum ai încerca să dai de urma unei fantome.

O caut oriunde mă duc. La serviciu. Pe drum, când fac naveta. Când stau în propriul living şi mă uit în gol pe geam, la stradă. Urmăresc cum trece trenul L şi mă întreb dacă ea se află în el. Nu o văd niciodată, dar îmi imaginez că e pe undeva şi mă urmăreşte. O simt tot timpul, această senzaţie copleşitoare, paralizantă, că sunt urmărită, supravegheată. Sunt nopţi în care ştiu că pândeşte din umbre, că merge în spatele meu, că mă urmăreşte spre casă când plec de la serviciu. Nu o văd niciodată. E doar un instinct, dar am încredere în instinctul meu, în acele momente în care propriii nervi urlă cât pot şi firişoarele de păr de pe braţe mi se ridică dintr-odată. Aud paşi în urma mea, însă, ori de câte ori mă întorc să mă uit, ea nu mai e acolo, s-a strecurat în ganguri, în intrândurile unor magazine, în refugiile acoperite din staţiile de autobuz ori s-a pierdut printre alte peroane de pe stradă.

Se joacă cu mine.

Pe măsură ce trec zilele, indignarea îmi creşte şi ea. M-a minţit. Mi-a furat zece mii de dolari. M-a făcut să cred că e prietena mea de mult pierdută. Am primit-o la mine în casă. I-am dezvăluit secretele mele. Şi totuşi, eu nu ştiu cine este ea.

Şi nu-i doar asta. Mai sunt şi altele. Pentru că într-o zi, nu la mult timp după ce-a dispărut, am căutat în cutia cu bijuterii, cea pe care o ţin pe noptiera din dormitorul meu. Nu port des bijuterii, dar Sienna mi-a cerut împrumut o brăţară, iar când am deschis cutia, mi s-a Scut rău. Verigheta şi inelul de logodnă, care stăteau neatinse într-unul dintre sertăraşe de când am divorţat de Ben, au dispărut. Sertarul acoperit de catifea e gol.

Nu mai port acele inele, dar valorează câteva mii de dolari, iar valoarea lor sentimentală e şi mai

mare. Le-am spus imediat poliţiştilor şi am depus plângere, însă singurul lucru pe care l- au putut face a fost să deschidă un dosar şi apoi să monitorizeze magazinele de bijuterii şi amanetele ca să vadă dacă încearcă cineva să le vândă, dar până acum nu am avut noroc.

încep să-mi pierd speranţa că o voi mai vedea vreodată cu propriii ochi. încerc să-mi distrag atenţia cu alte lucruri. Ies la o întâlnire cu un bărbat pe care l-am cunoscut pe internei, spunându-mi că trebuie să merg mai departe şi să uit de „Nat” şi de tot ce s-a întâmplat. Trebuie să uit de divorţ şi de Ben. Am nevoie să las totul în urmă. Să descopăr o cale să-mi văd de viaţă, să-mi găsesc liniştea şi fericirea. Ce s-a făcut e bun făcut.

Mai uşor de zis decât de făcut.

Astăzi trebuie să merg la lucru, dar mi-am luat liber de dimineaţă ca să merg la programarea de pe Wabash, în South Loop, pentru mamografie, să mi se verifice anomalia de la sânul drept. De obicei nu-mi fac programări în zilele în care lucrez, dar era singura ocazie în săptămâni întregi în care mă puteau primi şi n-am mai vrut să amân.

Mă schimb cu cămaşa de spital lungă până la brâu şi apoi o urmez pe cea care face mamografia. După ce termină, mă aşez, aşteptând-o plină de anxietate să se întoarcă cu rezultatele de la radiolog. Dacă rămân neconcludente, vom face o şedinţă de ultrasunete şi apoi vom vedea ce se întâmplă. Stau ca pe ace.

— Veşti bune! mă anunţă când se întoarce. Totul arată bine.

— Sunteţi sigură?

— Da! Suntem siguri. Cel mai probabil, ţesutul mamar s-a suprapus cumva la prima mamografie, adaugă ea, făcând astfel să pară diferit faţă de celălalt sân. Se întâmplă. E ceva des întâlnit, însă nu aveţi motive de îngrijorare. Nu e nevoie să mai faceţi

altă mamografie încă un an de-acum încolo.

Zâmbesc, simţindu-ma mai veselă şi într-o bună dispoziţie de zile mari. Nu mă ţine mult.

Se întâmplă exact când ies din clădirea doctoriţei.

Păşesc pe strada Wabash. Şi atunci o văd traversând intersecţia dintre Wabash şi Cullerton, cu părul negru atârnându-i lung pe spatele gecii de iarnă albe şi cu o pereche de blugi mulaţi îndesaţi în cizmele de iarnă înalte, cele cu marginea îmblănită.

Mi se opreşte inima. E chiar ea!

O strig pe singurul nume pe care i-l ştiu:

— Nat! ţip, facându-mi mâinile căuş în jurul gurii, deşi nu e Nat, pentru că Nat e moartă. Nat Cohen!

Femeia se întoarce şi, preţ de o secundă, privirile ni se intersectează. Când se întâmplă asta, văd clar cum se îndreaptă de

spate. Ar putea fi o simplă coincidenţa sa dau de ea aici, dar nu sunt chiar atât de sigură că nu m-a urmărit şi că, de data asta, pur şi simplu s-a întâmplat s-o prind.

Cine e ea şi ce vrea de la mine?

Mă grăbesc să ajung la ea. în acest timp, se întoarce în direcţia cealaltă şi începe să fugă. Pornesc pe urmele ei.

Pe stradă, înjur, în pofida vremii, e plin de oameni, toţi înfofoliţi în haine groase şi cu căciuli pe cap, îngreunându-mi sarcina de-a distinge cine e cine şi, dacă n-ar fi geaca ei albă – o intrusă într-o mare de negru –, deja aş fi pierdut-o.

Mă înfurii tot mai tare pe măsură ce continui s-o urmăresc pe Wabash. Faptul că am văzut-o m-a făcut să retrăiesc toate emoţiile, aşa încât am ajuns să mă simt iar umilită şi indignată pentru ce s-a întâmplat. Femeia asta m-a minţit. A profitat de generozitatea mea. Mi-a intrat în casă tumându-mi numai gogoşi, şi eu am pus botul la tot. A furat de la mine.

Dintr-odată, furia mea ajunge la nişte cote ameţitoare.

Adrenalina dă năvală în vreme ce alerg tot mai repede.

Pe 18th Street, coteşte brusc. O ia pe lângă o clădire de cărămidă, aruncând o privire în urmă să vadă dacă am pierdut-o, dar nu e cazul. Aleargă repede, mai repede decât mine, iar distanţa dintre noi tot creşte. Nu o scap însă din ochi. Străbatem Michigan, Indiana, Prairie Avenue, trecând pe lângă afaceri locale, depozite, blocuri de apartamente şi parcări. Lovesc fără să vreau oameni cu coatele în timp ce fug şi simt întâmpinată cu vorbe pline de furie gen „Ai grijă!”, „Hei, fii atentă!” sau „Doamnă, ce mama dracului?”

Apar şi case. Case enorme. 18th Street îi lasă locul lui Calu- met Avenue, iar eu fug mai departe.

Alerg pe Calumet, pe lângă case de cărămidă înşiruite aflate pe o parte a străzii, în timp ce pe cealaltă se înalţă clădiri de apartamente, dintre care pe unele le recunosc de pe vremea când treceam pe Lake Shore Drive, care se află la doar o aruncătură de băţ la est. Aici totul e foarte înghesuit, creând o grămadă de ascunzători. Maşini parcate mărginesc ambele părţi ale străzii străjuite de copaci în acest cartier numit Prairie Avenue, un loc foarte căutat şi în care stăteau bogăţii din Chicago înainte să se construiască zona numită Golden Coast, Coasta de Aur. în alte împrejurări, poate m-aş fi oprit să admir locurile, dar, la cum mă mişc, totul pare înceţoşat, şi singurul lucru de care simt practic conştientă sunt ascunzătorile cele mai evidente şi nenumăratele locuri prin care ea ar putea să scape.

Strada din faţa mea pare lipsită de viaţă, şi aproape totul e negru. Iama a creat un tărâm pustiu.

Am pierdut-o. Stau în mijlocul lui Calumet, cu braţele desfăcute în lateral, învârtindu-mă într-o parte şi-n alta şi cercetând înnebunită cu privirea strada. Mă opresc, ameţită, fără suflu, şi văd că-n dreapta se află case înşiruite cu terase care se ridică doar un pic deasupra solului, accesul la ele fiind îngrădit de un gard din fier forjat negru, peste care te-ai căţăra cu uşurinţă, după care să sari pe terasa de dincolo de el şi să te ascunzi în spatele mobilierului de exterior acoperit pe timpul iernii cu prelate din poliester.

Dau să pornesc spre dreapta când îmi atrage atenţia o mişcare pe care o zăresc cu coada ochiului. Mă răsucesc. în stânga mea se află o alee. Este largă şi deschisă. Duce pe sub un pod. Sub pod văd o sclipire albă. M-am înşelat. Nu se ascunde pe terase. S-a îndreptat în cealaltă direcţie. O rup la fug în direcţia acelui alb ca şi cum aş pomi pe urmele iepurelui alb din Alice în Ţara Minunilor, trecând pe trotuar şi apoi ajungând sub pod.

în partea cealaltă a pasajului de sub pod, în dreapta, se iveşte o rampă înclinată în sus. E o pasarelă care trece peste un triaj de tren.

Aici, frumuseţea cartierului Prairie Avenue dispare, şi zona devine industrială. E zgomotoasă din cauza traficului, cu maşini care trec în viteză pe Lake Shore Drive, cu care se învecinează. Zona nu e deloc îngrijită. Totul pare foarte vechi. Podeaua pasarelei e dintr-un amestec de lemn şi ceva diferit, însă balustradele sunt din metal ruginit, de un maroniu-roşiatic care se descojeşte. Pe aici trăiesc cetăţeni cu care nu prea ai vrea să dai nas în nas, astfel încât, în acest moment al anului, nu m-aş simţi deloc în siguranţă aici, dacă aş fi în deplinătatea facultăţilor mintale.

Dar nu sunt. Nu sunt nici în siguranţă şi nici în deplinătatea facultăţilor mintale.

Pasarela o ia spre dreapta şi apoi spre stânga, îndreptându-se în sus. Sub noi se afla mai multe linii de tren cu patru garnituri Metra pe ele, oprite ceva mai încolo şi goale. Imediat dedesubt se vede un peron de lemn, simplu; nu se zăreşte nicio construcţie pe el şi nici nu se vând bilete. Călătorii ar trebui să-şi cumpere din tren. Peronul e pustiu.

E rapidă. N-aş fi reuşit să o prind, însă intervine soarta atunci când, în graba ei, se împiedică. Se prăbuşeşte pe burtă şi se propteşte în mâini, scoţând un ţipăt scurt de durere şi şoc.

Cu mâinile şi genunchii pe jos, se întoarce şi se uită peste umăr. Ochii i se ridică spre mine, măsurând distanţa dintre noi, ceea ce-mi oferă ocazia să mă apropii, aşa că profit şi întind braţul să o prind de gluga gecii atunci când încearcă să se ridice. Dă să se smulgă din strânsoare, să scape de geacă pentru a se elibera, dar ori sunt mai puternică fizic, ori determinarea mea e mai puternică. Izbuteşte să se ridice, dar o ţin strâns, să nu-mi scape.

— Cine eşti? o întreb, prinzând-o între trupul meu şi balustradă, aşa încât să nu mai poată să scape.

Se îndepărtează cu o jumătate de pas de mine, lovindu-se de margine.

— Cine eşti?

Răspunde cu tupeu:

— Nat Cohen.

— Ba pe dracu'! mă răstesc. Nat Cohen a murit.

Scoate un râset sec.

— Nu eram sigură c-ai să cazi în plasă, dacă povestea mea va rezista unei cercetări mai atente, dar a funcţionat. Meghan, să nu te simţi prost din cauza asta! Nici eu nu mai vorbesc cu mulţi din liceu. Ar putea fi morţi, şi eu nici să nu ştiu.

— Dar de ce? De ce mi-ai face aşa ceva şi cine e Declan?

— încă n-ai reuşit să-ţi dai seama?

— Ce să-mi dau seama?

— Declan nu există.

— Dar vânătăile şi buza ta umflată, spun, fără să-mi vină a crede.

Scoate un soi de nechezat, şi atunci îmi pică şi mie fisa, şi mi se pare o adevărată lovitură. Ce proastă am fost!

— Ţi-ai facut-o singura. Ai lăsat pe cineva sa te lovească sau ţi-ai facut-o singură ca să cred că erai abuzată şi ca să mi se facă milă de tine.

Răspunsul ei este un zâmbet plin de cruzime. Răspunsul e da. Chiar s-a lovit cu faţa de ceva destul de tare ca să-şi învineţească un ochi, să se rănească la frunte sau să-şi facă cine ştie ce alte răni.

Am rămas cu gura căscată.

— De ce?

Ce fel de persoană bolnavă ar face un asemenea lucru?

Acelaşi gen de persoană care ar înscena o răpire ca să-mi fure zece mii de dolari.

Nu spune nimic. Doar ridică din umeri. în tăcerea care urmează, eu continui, deşi tot mi-e greu să cred de ce-a fost în stare:

— Dar în seara aceea, la restaurant, el era acolo, afară, şi se uita pe geam. Am văzut la ce te uitai, la condensul de pe geam.

Nu mi-am imaginat doar.

Mă priveşte fix, cu o expresie încrezută.

— O sincronizare norocoasă. Nici măcar eu însămi n-aş fi putut s-o plănuiesc mai bine.

îmi ia câteva clipe să-nţeleg ce vrea să spună, că, deşi chiar a fost cineva la geam, n-a avut absolut nicio legătură – un bărbat care se uita în restaurant să vadă cât de aglomerat e sau dacă a sosit vreun prieten, ceva de genul ăsta –, iar ea s-a folosit în propriul avantaj ca să mă facă să cred că acolo se afla soţul ei.

Clatin din cap, recapitulând tot ce s-a întâmplat în încercarea de-a înţelege.

— Dar aplicaţia Găseşte-mă de pe telefon? Spunea că Declan poate să-ţi vadă locaţia. Şi mesajele oribile din seara aia de la el, adaug, amintindu-mi de seara când mesajele veneau la foc automat — Curvă nenorocită şi Eşti a mea. Nu înţeleg! Eram cu tine când le-ai primit. N-ai fi putut să ţi le trimiţi tu însăţi.

Sunt atât de disperată să găsesc un înţeles, căci nu vreau să cred că am fost păcălită cu asemenea uşurinţă!

— N-aş fi putut?

— Te-a ajutat cineva?

Ar fi putut sa o ajute cineva, doar daca nu cumva e posibil sa aibă două telefoane şi să-şi fi programat dinainte mesajele.

— Meghan, de ce ţi-aş spune aşa ceva? Crezi că am de gând să-ţi dezvălui toate secretele mele? întreabă ea, făcându-mă să mă simt ca o proastă, pentru că exact asta am făcut.

I-am spus ei, o străină, secretele mele. Nu mi-am imaginat c- aş fi genul de persoană care să cadă cu atâta uşurinţă victimă manipulării. Credeam că sunt mai deşteaptă de-atât. Mă gândesc la trecut, mergând înapoi pe firul timpului. Ea şi-a făcut bine temele. M-a studiat cu atenţie. Ştia că în fiecare seară merg acasă de la lucru. Ştia că, undeva după ora şapte seara, eu m-aş îndrepta spre nord, pe Sheffield, în aceeaşi seară în care soseau mesajele îngrozitoare de la Declan. S-a plasat în drumul meu, când urma să trec pe acolo, iar apoi a făcut ceva ca să-l supere pe individul care a urlat la ea, creând o scenă în aşa fel încât s-o observ, să mi se facă milă de ea şi să o primesc în propria-mi casă.

Totul a fost premeditat. Totul a fost făcut cu un scop.

— De ce-mi faci asta? De ce mă urmăreşti? Ce vrei de la mine?

— îmi place de tine. Mi-e dor să vorbesc cu tine, mi-e dor de tine! în alte împrejurări, am fi putut să fim prietene.

Râsul mi-e plin de amărăciune şi cinic.

— îţi place să vorbeşti cu mine? Până acum tot ce mi-ai spus au fost minciuni, replic, fără să-mi vină a crede.

Ce e mai trist este ca şi mie îmi plăcea să vorbesc cu ea. Eram extrem de uşurată să găsesc în sfârşit o prietenă în faţa căreia să mă deschid şi în care să am încredere.

— Ştii în câte nopţi n-am putut să dorm pentru că îmi făceam griji pentru tine, gândindu-mă că te-a rănit sau chiar mai rău? Nimic din ce mi-ai zis n-a fost real. Ce nu înţeleg e de ce. De ce ai făcut asta? Ce-ai avut de câştigat din asta?

Să fi fost doar vreun plan extrem de complicat, dar totodată bine pus la punct, să fure de la mine? S-a dat drept o persoană pe care o cunoşteam pentru că şansele de a-mi câştiga încrederea erau în favoarea

ei. A apelat la firea mea plină de compasiune, iar eu am primit-o la mine în casă ca ea să se servească din propriile mele lucruri.

— Sun la poliţie, spun, vârându-mi o mână în poşetă după telefon şi încercând să o ţin pe această femeie între mine şi balustradă, ca să nu poată sa fugă.

Va veni poliţia, iar eu le voi spune ce a făcut.

— Nu vei scăpa cu asta.

— Sună-i! Te provoc, zice ea, iar în clipa aia, în vreme ce soarele se iţeşte de după un nor, lumina i se loveşte de mână, iar eu mă uit la obiectul strălucitor şi lucios de pe degetul ei şi icnesc.

Inelul meu! Verigheta mea, care sunt 100% sigură că e mea pentru că nu-i la fel ca alte verighete, pentru că-i unică. Pe interior e inscripţionat un mesaj de la Ben, unul care însă nu mai e valabil. Noi doi, pentru totdeauna.

Inelul de logodnă nu-i acolo, dar are totuşi imprudenţa să-mi poarte verigheta, nu doar să fure de la mine, ci şi să-şi fluture hoţia în public ca şi cum ar fi a ei.

— Dă-mi verigheta înapoi! Dă-mi nenorocita de verighetă înapoi! răcnesc, simţind cum în mine începe să se rupă ceva.

— Te referi la asta? râde ea, ridicându-şi mâinile în sus, dar fără să pot să ajung.

Se crede amuzantă. Nu-i pare deloc rău pentru ce mi-a făcut, pentru prin ce m-a făcut să trec. Nu simte nicio remuşcare.

Mă apropii şi mai mult, încercând să iau verigheta înapoi, chiar să i-o smulg de pe deget, dacă e nevoie. Se îndepărtează iar, mai întâi râzând, dar nu mai are unde să se ducă. Se loveşte cu spatele de balustrada pasarelei, şi chipul i se încordează. Atunci face o greşeală enormă. îşi pune piciorul pe marginea de jos a balustradei, săltându-se în aer, tot mai mult, în încercarea de-a găsi un sprijin, de-a se îndepărta,

de-a se feri cumva de mine, de a-şi dezlipi piciorul de al meu ca să poată trece pe lângă mine şi s-o rupă la fugă cu verigheta mea cu tot. Dar greşeşte grav. Pentru că partea de sus a balustradei i-a ajuns acum mai jos de şold, făcând-o să-şi piardă echilibrul. O văd în ochii ei plini de panică, văd că-şi regretă decizia, dar nu mai are cum să dea înapoi pentru că eu stau prea aproape, fără să-i îngădui să se retragă. Dă să se lupte cu mine, făcând o încercare să mă împingă, dar îi vine greu din cauza poziţiei. Nu şi-a recăpătat echilibrul, ci doar şi l-a pierdut de tot, astfel încât acum ţipă:

— Ia-o! Dacă o vrei aşa de mult, ia-o dracului înapoi!

Şi-o răsuceşte şi o trage peste încheietura degetului, azvârlind-o pe pasarelă şi apoi întinzând mâna înapoi ca să se prindă de balustrada ruginită din spatele său. Plină de furie şi sfidare, adaugă:

— Nu-i de mirare că soţul tău nu te-a iubit.

Mă albesc când îi aud cuvintele pline de ură. De ce face asta? Ce i-am făcut eu ei? Mă gândesc la tot ce i-am spus despre Ben, toate mărturisirile intime. M-a abuzat, a profitat de mine şi m-a exploatat. S-a prefăcut a-mi fi prietenă, că are nevoie de mine, doar pentru a profita şi a mă jefui.

— Nu-i de mirare că sora ta s-a sinucis, spune apoi, sperând să mă facă să încremenesc acolo, şocată, cu acele cuvinte, ca să poată să scape.

Un tren huruie în depărtare.

— încă nu ţi-ai dat seama până acum? continuă ea. Tu eşti numitorul comun. Toţi vor să scape de tine. Acum ia-ţi dracului mâinile de mine, altfel le spun ce mi-ai zis chiar tu! Cine este adevăratul tată al Siennei şi că eşti o cur...

La asta, ceva din mine cedează.

Mă dau înapoi. împing. E o reacţie, provocată. Nici măcar nu stau să mă gândesc, doar că îmi face mare plăcere, e aproape cathartic, iar furia mi se

împrăştie cu cât împing mai tare. Prima oară se smuceşte îndărăt, încercând să-şi recapete echilibrul, îngrijorată şi incredulă, în timp ce spune:

— Ce mama dracului?

Dar, când o împing a doua oară, flutură din braţe pe lângă corp ca şi cum ar fi nişte elice de elicopter, încercând să-şi recapete echilibrul, să găsească un punct de sprijin, o ancoră. Nu găseşte. Genunchii i se unesc, însă gravitaţia şi dezechilibrarea o trag peste margine. Urmăresc cum se întâmplă cu încetinitorul. în timp ce se prăbuşeşte pe spate, face ochii mari cât lima plină. îşi întinde braţele în faţă, înhăţând aerul, însă, în clipa următoare, nu-i mai vad faţa. A căzut peste margine şi ce văd acum când mă uit e ceva aproape graţios. Cade uşor, ca o gimnastă elegantă ce se răsuceşte prin aer.

Ţipă.

Aterizarea e dura. Bruscă şi abruptă. Se izbeşte de sol cu o bufnitură înfundată. Tresar, albă toată, iar apoi mă holbez la ea cum zace cu faţa în jos lângă şinele de cale ferată, cu ţipătul amuţit de tot şi braţele îndoite sub corp, cu părul răsfirat în jurul capului în timp ce vântul îi saltă şuviţele, singura parte a sa care încă se mai mişcă.

Mi-a ajuns inima în gât. Mă prind cu mâinile de balustrada rece, zgâindu-mă în jos, cu gura larg căscată şi icnind peste margine. Nu mai pot să respir.

E moartă!

Am împins-o.

Nu mai înţeleg deloc ce se petrece. E imposibil. N-are cum să se fi întâmplat aşa ceva, nu poate fi real.

Dar este. O văd în faţa mea, zăcând pe jos, iar sângele începe să apară, pârâiaşe minuscule de sânge ce curge printre pietrele de lângă şine, un roşu-aprins ce contrastează cu albul lăptos al balastrului.

Mă uit în jur, atent. E complet pustiu; măcar atât. N-a existat niciun martor. N-a văzut nimeni ce-am făcut. Singurul semn de viaţă sunt maşinile care trec în viteză pe Lake Shore Drive, prea departe şi mişcându-se prea repede ca să vadă ce s-a întâmplat de fapt aici.

Dar în curând vor sosi oameni. Un pieton sau vreun tren va trece şi o va observa, iar apoi tot mai mulţi oameni vor veni şi vor lua ce-a mai rămas din ea, şi vor vedea cum arată un cadavru.

îmi iau verigheta de pe pasarelă şi mi-o strecor pe deget, ca să nu o pierd.

Trebuie să plec înainte să mă găsească cineva aici.

Partea a doua

Douăzeci

Mi-e greu să fiu la muncă. Mi-e greu să mă concentrez când mintea îmi fuge în toate părţile. M-am gândit să stau acasă azi şi să sun să le spun că simt bolnavă, dar mi-am luat şi alte zile libere şi nu vreau să le irosesc pe toate, pentru că s-ar putea să mai am nevoie de ele. Şi-n plus, îmi reamintesc mie însămi aşa cum am tot făcut-o în ultima vreme: trebuie să mă comport ca şi cum nu s-a întâmplat nimic, ca şi cum să am grijă de Caitlin Beckett nu mă tulbură mai mult decât ar face-o orice alt pacient, deşi se întâmplă exact asta, din motive diferite. Pentru că eu sunt cea care a împins-o de pe acea pasarelă.

Mai târziu, în cursul dimineţii, mă duc în salonul ei. E în spital de aproape două săptămâni, şi fiecare zi e imaginea în oglindă a celei precedente. Nu se schimbă nimic, aşa că m-am pus pe lâncezeală, imaginându-mi că nu se va mai trezi deloc, cu toate că, în fiecare zi a ultimelor zece zile sau ceva de genul, am rostit o scurtă rugăciune în drum spre serviciu ca să ajung aici şi să aflu că, peste noapte, Caitlin a decedat. Dar n-am avut deloc noroc până acum. N-ar trebui să-mi doresc moartea altei persoane, dar acum chiar mi-o doresc, întrucât, dacă ea moare, atunci eu nu voi mai avea probleme

pentru ce-am făcut.

Nu sunt o persoană rea. Doar am făcut ceva rău.

Intru în salonul lui Caitlin, simţind iar o strânsoare puternică în piept, de parcă aerul de-aici e mai rarefiat, ca şi cum lipseşte oxigenul, ceea ce face imposibil să respir. Mă spăl pe mâini şi apoi mă apropii de monitor ca să-i verific semnele vitale.

Domnul Beckett stă pe un scaun la piciorul patului. Are un dosar de piele desfăcut în poală şi un blocnotes galben în interior, cu cuvintele Tanner & Levine scrise în partea de sus. Mă mai uit o dată. „Pericolele la locul de muncă”, mi-a spus el o

Iniţial, e doar o unduire uşoară pe sub pleoape, clipocitul abia simţit al valurilor pe un ţărm ce trec peste pietre şi nisip, astfel încât aproape că mă conving că nici nu s-a întâmplat.

Mă uit atent, aşteptând să se repete, şi se

întâmplă.

Caitlin clipeşte şi deschide ochii. încet, cu precauţie. Lumina de deasupra sa e puternică, lovind-o nemilos ca soarele din Florida. Are o privire blândă, lipsită de concentrare şi înceţoşată. Nu se uită într-o direcţie anume. Nici nu-şi mişcă deloc capul.

Glasul doamnei Beckett e precipitat:

— Tom! Tom!

Dar sunt prea mulţi stimuli, prea mult zgomot, prea multă lumină! Se întâmplă atât de rapid, încât domnul Beckett îşi saltă capul din carnet cu o fracţiune de secundă prea târziu, după ce ochii lui Caitlin s-au închis la loc.

— Ai văzut şi tu? întreabă doamna Beckett, abia acum uitân- du-se la el în vreme ce soţul său îşi lasă dosarul de piele deoparte şi se ridică de pe scaun.

— Ce să văd? întreabă el, dar fără să mai aştepte un răspuns. Nu! alege să spună apoi. N-am văzut nimic. Scuze, eram...

— Ochii ei, insistă doamna Beckett. A deschis ochii. Meghan, ai văzut şi tu, aşa-i? Ai văzut cum a deschis ochii.

Acum doamna Beckett se uită la mine, expresia ei implorân- du-mă să spun că da, am văzut şi eu, că nu şi-a imaginat ea, că nu începe s-o ia razna.

Dar eu nu pot să zic nimic. Abia pot să respir. Inima îmi bate cu o asemenea viteză, încât dintr-odată mă simt ameţită şi tot sângele mi s-a dus la cap.

N-ar fi trebuit să se trezească.

Ar fi trebuit să moară aşa, încă în comă.

— Meghan?

Reuşesc să încuviinţez din cap, deşi nu mai este nevoie.

Pentru că, o secundă mai târziu, Caitlin deschide iarăşi ochii, mai mult de data asta, iar când o face acum, privirea ei mă descoperă.

data, când făcea cercetări pe pasarelă şi se gândea la posibilitatea supravieţuirii după o cădere de pe ea. „Sunt avocat.” Atunci n-am făcut socotelile. Nu m-am gândit că e avocat exact la aceeaşi firmă în care se presupunea c-ar fi lucrat şi Declan Roche. Acestea fiind zise, aşa se explică modul în care Caitlin a rostit atât de uşor numele firmei atunci când mi-a povestit prima oară despre soţul ei, în cafeneaua unde ne-am întâlnit. Mă gândesc la cât de speriată s-a prefăcut a fi când am sosit în seara aceea, cum şi-a vărsat cafeaua, şi-mi amintesc ce-a spus domnul Beckett când ne-am cunoscut, cum că fiica sa ar fi putut să meargă la Hollywood şi să devină star de cinema. Chiar că-i o adevărată actriţă!

Domnul Beckett se uită în jos şi mâzgăleşte ceva în blocnotes, în timp ce doamna Beckett stă lângă pat. în poală are o revistă desfăcută, dar nu se uită la ea, ci stă cu privirea aţintită la liniile feţei fiicei sale, studiindu-le. Vânătăile de pe chipul lui Caitlin se vindecă deja. N-au dispărut, dar corpul ei este în plin proces de absorbţie a sângelui, astfel încât acestea au pe margine o umbră maronie şi nu mai sunt negre-albăstrui. Şi oasele frânte i se vindecă.

Mă uit şi eu la ea. Mă gândesc la ultimele minute cu ea conştientă, aşa cum mi se întâmplă adesea când sunt în cameră cu ea. Oricât de mult aş încerca, nu pot să scap de imaginea cu braţele ei ca nişte elice de elicopter, în ziua aceea de pe pasarelă, rotindu-se întruna, încercând să prindă aerul, să se împingă în faţă ca să nu cadă peste margine, însă până la urmă tot s-a prăbuşit, iar eu n-am putut să fac nimic altceva decât să o privesc cum cade.

Acum mă uit la doamna Beckett în timp ce n-o scapă din ochi pe Caitlin – pe Nat –, oricare i-o fi numele. Mă gândesc la ce mi-a spus soţul său despre ea. Văd dragostea din ochii doamnei Beckett şi mă întreb dacă Sienna m-ar trata aşa cum a tratat-o fiica ei, oare eu aş mai iubi-o? Cred că da, îmi imaginez, pentru că asta înseamnă dragostea necondiţionată. Nu ştiu dacă Sienna ar putea să facă ceva care să mă determine să nu o mai iubesc.

în timp ce-o urmăresc, în timp ce privirea mi se mută de la faţa Siennei la cea a mamei sale, se întâmplă.

Douăzeci şi unu

5

Doamna Beckett o ia pe Caitlin de mână şi şi-o strecoară pe a ei dedesubt, apucându-i-o uşor.

— Strânge-mă, scumpo! o roagă, rămânând aplecată deasupra fetei sale şi uitându-se în jos la ea. Dacă îmi simţi mâna, strânge!

Ne ţinem toţi răsuflările. Aşteptăm, eu, încremenită lângă pompele de perfuzii, domnul Beckett, la capătul patului, toţi cu ochii atenţi la cele două mâini palide şi delicate împletite sub luminile puternice de la Terapie Intensivă, una, fermă, cealaltă, moale.

Nimic.

Zece secunde mai târziu, doamna Beckett o strânge iar uşor de mână pe Caitlin în vreme ce se apleacă şi mai mult, cu ochii mari aţintiţi în ochii aceia căprui nemişcaţi, şi spune:

— Caitlin, simt eu! Mama! Dacă mă auzi, dacă mă simţi, te rog, strânge-mă de mână!

Femeia o strânge ceva mai tare, ca şi cum i-ar demonstra ce doreşte de la ea.

Acum Caitlin are ochii complet deschişi, ca nişte mărgele ce se uită în sus la tavan, fără să clipească.

Ne uităm iar la mâinile lor întrepătrunse, eu însămi cu ochi mari cât farfurioarele, aşteptând un spasm, o tremurătură, o zbatere, dar tot nu vine nimic, aşa că practic scot un oftat de uşurare când ochii lui Caitlin se închid din nou încetişor, acordându-mi astfel un pic de timp în plus. Nu e ca şi cum ar putea să vorbească atunci când are acel tub endotraheal băgat pe gât şi atingându-i coardele vocale, însă, dacă ar putea, mă întreb ce ar spune şi dacă ar spune că eu sunt cea care a împins-o de pe pasarelă.

— Ar trebui să-l chemăm pe doctor! spune domnul Beckett, practic, oficial.

îi simt ochii îndreptaţi spre mine, şi-mi ia câteva secunde să- i procesez spusele, dar apoi îmi dau seama că da, ar trebui să-l chemăm, eu ar trebui să-l chem, pentru că eu sunt asistenta ei şi e treaba mea să fac astfel de lucruri, să îi evaluez starea şi să chem doctorul. Dacă ar fi fost oricare alt pacient, aş fi reacţionat deja, aş fi făcut ceea ce trebuie şi n-aş fi rămas încremenită aici, ca şi cum aş fi prins rădăcini, cum sunt acum, cu inima la gât.

Realitatea a ceea ce se întâmplă e ca un val mareic.

Se trezeşte! A ajuns să se trezească.

Caitlin Beckett s-a prefăcut a fi altcineva. M-a minţit, m-a făcut să am încredere în ea, a furat de la mine. Nu ştiu ce fel de delict e asta, dacă e furt, jaf sau altceva, dar nu e o infracţiune, doar ceva care se pedepseşte cu o perioadă scurtă petrecută la închisoare şi o amendă minusculă.

Eu, pe de altă parte, am împins-o de pe o pasarelă. Ceea ce-i mult mai rău. E tentativă de omor şi nici n-aş putea să invoc autoapărarea pentru că ea n-a încercat să mă rănească, cel puţin fizic. Viaţa nu mi-a fost nicio clipă în pericol. Aş putea să ajung la închisoare pentru vreo 20 de ani, dacă nu chiar pentru tot restul vieţii. Şi am şi un copil – pe Sienna. Peste 20 de ani, Sienna va avea 36, va fi adult, nu cu mult mai tânără decât simt eu acum, şi mă gândesc la ultimii 20 de ani din viaţa mea, la tot ce am făcut şi tot ce-am experimentat, iar apoi mă gândesc şi la Sienna făcând la fel şi trecând prin toate fără mine. Va merge la facultate. îl va întâlni pe bărbatul visurilor ei. Se va îndrăgosti. Se va căsători. Va rămâne însărcinată. Va avea copii. Va aduce vieţi noi pe lume şi apoi le va vedea cum înfloresc şi se dezvoltă.

Mă gândesc la ce i-am spus până acum. Mă

gândesc la ultimele cuvinte pe care mi le-a spus înainte să o împing de pe pasarelă.

„Le spun ce mi-ai zis chiar tu! Le spun cine este adevăratul tată al Siennei şi că eşti o cur...”

Curvă.

Eu am mult mai multe de pierdut decât are ea.

— Meghan?

îmi îndrept brusc capul. Glasul domnului Beckett mă readuce la realitate, în prezent. Mă priveşte cu atenţie, şi ştiu ca trebuie sa fac ceva, aşa că păşesc în faţă, cu picioarele tremurătoare şi moi. Nu sunt sigură că soţii Beckett nu aud cum îmi bate inima, cum sângele mi se năpusteşte cu viteză prin corp, atât de repede, încât ameţesc. Sub privirile celor doi, mă apropii de pat. Mă aplec în jos şi deschid forţat ochii lui Caitlin pentru a verifica răspunsul pupilelor, trecându-mi mini- antema peste ei, când ce-mi doresc de fapt este să o deconectez de la aparatele care o ţin în viaţă, să o detubez, să-i smulg tubul endotraheal din gură şi s-o urmăresc cum se stinge.

Mă îndepărtez de ea.

— îl chem pe doctor, le spun, ceea ce şi fac, iar după o vreme soseşte şi el.

O consultă şi cere câteva teste pentru a verifica diverse aspecte şi funcţii ale creierului şi cât de conştientă este momentan. Cere să i se facă mai multe sedative la rând, întrucât trebuie să o menţină într-o stare cât mai bună până e pregătită să fie deconectată de la ventilator.

Caitlin nu mai deschide ochii tot restul zilei, cel puţin nu cât timp mai e şi altcineva prezent acolo.

Ce ştiu despre trezirea din comă este că de fapt e un proces, cu fracţiuni de secundă de trezie şi luciditate urmate de o alunecare înapoi în vidul întunecat al inconştienţei. Aşa se întâmplă adesea şi aproape sigur va fi valabil şi-n cazul lui Caitlin. Dar mai există – dacă am noroc – şi lucruri cum ar fi sindromul

blocării, care e mult mai rău şi e ceea ce sper ori de câte ori mă gândesc la ea şi la ochii ei nemişcaţi, care se holbează în gol la tavan: că va rămâne blocată.

E rar, dar se întâmplă. Sindromul blocării este atunci când mintea unei persoane poate funcţiona la capacitate maximă, cu abilităţile cognitive încă intacte – poate să audă ce se întâmplă în cameră în jurul ei; simte durere şi toţi ceilalţi stimuli externi –, însă muşchii nu îi funcţionează cum trebuie. De fapt, deloc. Persoana rămâne paralizată, complet incapabilă să se mişte cu excepţia mişcării verticale a ochilor. Cu alte cuvinte, o minte pe deplin funcţionala, prinsă în interiorul unui corp ne-funcţional. E un adevărat infern, dacă stai să te gândeşti – să auzi şi să gândeşti, dar să nu poţi să ţipi. Să ai o mâncărime, dar să nu poţi să te scarpini. Am citit poveştile unor oameni care au suferit de sindromul blocării, cum îi ascultau pe doctori, pe asistente şi pe cei apropiaţi discutând fără să se ferească despre deconectarea lor de la aparate pentru a-i lăsa să se stingă în linişte, pentru că nu ştie nimeni, nu înţelege nimeni că în spatele acelor ochi încă mai există viaţă. Majoritatea nu-şi mai revin niciodată. Cei mai mulţi nu supravieţuiesc. De multe ori apar complicaţii, stop cardio-respirator sau septicemie, iar dacă am cu adevărat noroc, va rămâne blocată şi i se va întâmpla ceva de genul: va înghiţi aer, va face pneumonie şi va muri.

N-ar trebui să gândesc aşa. Nu sunt un monstru.

Nu trebuie să se întâmple aşa.

Ar putea şi să supravieţuiască, şi, dacă aşa vor sta lucrurile, până la urmă ar putea să fíe transferată într-o instituţie cu asistente specializate care să o îngrijească, pentru că nu va putea rămâne pentru tot restul vieţii aici, la Terapie Intensivă. Ceea ce n-ar fi chiar atât de rău pentru mine, şi nici pentru ea, nu când alternativa este moartea. O instituţie de

îngrijire abilitată i-ar putea satisface mult mai bine nevoile. Mă gândesc la faptul că ar putea rămâne aşa, fiind în stare să audă şi să simtă, să clipească şi să gândească, dar nimic altceva, şi mă încearcă o anumită satisfacţie când îmi imaginez cum s-ar putea gândi pentru tot restul vieţii ei amărâte la ce mi-a făcut mie şi altora şi să regrete pentru totdeauna. Personalul din instituţia respectivă ar putea să o înveţe să comunice prin intermediul ochilor, însă, şi dacă ar reuşi, tot ar rămâne doar ceva de bază, cel mult rudimentar. N-ar ajunge niciodată să fie în stare să le spună ce-am făcut şi, chiar dacă ar reuşi, mie mi-ar fi foarte uşor să neg tot, să spun că se înşală sau că cineva a interpretat greşit ce-a încercat ea să spună.

Sunt în salon cu ea. E dimineaţă devreme, înainte să înceapă orele de vizită. Are ochii închişi şi, la prima vedere, pare inconştientă.

Dar mă gândesc apoi la tot ce ştiu despre această femeie, la tot ce-am aflat pe parcursul acestor ultime câteva săptămâni, şi mă întreb dacă nu cumva e posibil să blufeze, să se prefacă doar că e inconştientă. Aş crede-o în stare.

Evaluăm funcţiile creierului pacienţilor şi starea de conştien- ţă folosind Scala de Comă Glasgow, pe care am făcut-o la fiecare tură în care am avut grijă de ea. Această Scală măsoară lucruri de genul răspunsul motor, abilitatea verbală şi deschiderea ochilor, deşi abilitatea verbală nu poate fi măsurată la un pacient intubat, astfel încât cel mai înalt scor pe care-l poate înregistra ea este un 10 din 15.

îmi încep măsurătorile. Caitlin nu deschide ochii aşa cum ar face o persoană pe deplin conştientă, astfel încât trebuie să vorbesc cu ea, să văd dacă răspunde la sunetul vocii mele, deşi mă cam codesc. Nu vreau să răspundă. Vreau să se prefacă pentru

cât ar fi omeneşte posibil că e inconştientă şi imună la stimuli.

Mă învinovăţesc pentru asta. M-am lăsat pe tânjală. Am devenit prea relaxată. Am luat de bun faptul că nu se va mai trezi niciodată, dar s-a trezit.

— Caitlin! mă forţez să şoptesc, aşezându-mă pe marginea patului.

Niciun răspuns, aşa că mă aplec mai aproape şi repet, fără ca de această dată să mai ezit, dar şi fără să mă aştept să-mi răspundă:

— Caitlin!

Deschide ochii brusc. Mă trag imediat înapoi, izbindu-mă de căruciorul medical din spatele meu, pe care zornăie câteva ustensile medicale, însă nu cade nimic.

Inima îmi bate cu putere, ca un răpăit de tobă.

De la doi paşi distanţă, urmăresc faţa lui Caitlin. Ochii ei deschişi fixează plăcile din plafon.

Pasul următor este să evaluez dacă răspunde la durere. Nu vreau să o ating, însă mă târăsc pe marginea patului ca să-i ciupesc vreo cinci centimetri din muşchiul trapez dintre degetul mare şi arătătorul mâinii. întâi o ciupesc uşor, iar apoi ceva mai tare, iar de data asta reacţionează, flexându-şi subconştient braţul, îndoindu-şi-l de la cot ca şi cum s-ar feri de durere. Mă trag

înapoi şi-i dau drumul. Poate să se mişte, ceea ce e o dezamăgire, pentru că înseamnă că nu-i blocată.

Măsor rezultatele în cap. Astăzi înregistrează un şapte pe Scala de Comă Glasgow.

Era la trei când a ajuns aici, ceea ce înseamnă cea mai mică notă.

începe să-şi revină.

Singură în camera de odihnă, încerc să-mi recapăt suflul, să gândesc.

Caitlin Beckett începe să-şi revină. Acum e doar o chestiune de timp înainte să vină terapeutul pentru respiraţie şi să încerce să o deconecteze de la ventilator. După ce va începe să respire singură, va putea să şi comunice, şi mă întreb ce va zice şi dacă amintirile i-au rămas intacte.

Televizorul de pe blatul din camera de odihnă e pornit; simt ştirile de prânz şi acolo se zice că poliţia e tot mai aproape de prinderea celui care atacă femei în oraş, lucru pentru care ar trebui să mă simt uşurată, recunoscătoare – ar trebui să dau volumul mai tare ca să aud mai bine –, însă mintea mi-e altundeva, şi, cu toate că aud vocea reporteriţei, sunt cu spatele la televizor şi doar îi ascult cuvintele la un nivel superficial. Nu le şi absorb mental, pentru că mă gândesc la Caitlin şi la ce am făcut deja şi ce trebuie să fac mai departe, pentru că nu pot să-mi asum vreun risc.

„Ultima victimă a depus rezistenţă. L-a zgâriat. Rămăşiţe sub unghii. ADN,”

Trebuie să o ucid.

Trebuie să moară.

Nu că aş vrea să fac aşa ceva. Nu sunt o ucigaşă. Mă ocup cu salvarea oamenilor. Ideea de-a curma viaţa unui om e de neconceput. Nu pot să-mi imaginez ceva mai rău de-atât, dar am prea multe de pierdut dacă ea trăieşte.

Acestea fiind zise, e posibil. Pot să o ucid. Dacă

lucrezi de suficient timp într-un spital, ştii că anumite erori medicale sunt inevitabile. Orice asistentă le-a făcut de-a lungul carierei. Eu cu siguranţă am făcut-o. Auzeam poveşti de groază la şcoala de asistente, şi-mi amintesc, când am început să lucrez la spital, cum începeam fiecare tura sperând doar ca în ziua respectivă sa nu-mi omor vreun pacient. Suntem oameni, şi orice om face greşeli, dar unele greşeli simt mai grave decât altele, îţi sar în ochi, chestii care variază de la o documentare eronată la administrarea unor medicamente greşite, poate unele atribuite altui pacient, iar uneori iese bine, nu survin efecte adverse, dar alteori cineva poate suferi o alergie la un anumit tratament şi din această cauză să moară. Chiar şi o documentare eronată poate avea consecinţe fatale dacă o asistentă nu trece în raport un medicament pe care îl ia pacientul şi i-l mai administrează şi altcineva. Unele greşeli au astfel de efecte în lanţ, iar apoi, înainte să apuci să-ţi dai seama, un pacient a primit o supradoză şi a decedat.

în ultima vreme ducem mare lipsă de asistente şi infirmiere. Bumoutul din cauza pandemiei e cât se poate de real. în ultimii ani, acest lucru a dus la regândirea alegerii carierei şi la abandonarea în masă a acestei meserii, ceea ce pune şi mai multă presiune pe noi, restul. în vreme ce numărul de asistente îngrijitoare de bază a ajuns la un nivel critic, numărul pacienţilor continuă să crească. Ei vin întruna, în ciuda faptului că noi nu avem întotdeauna spaţiu sau resurse să îi îngrijim pe cât de bine ar trebui s-o facem. E un fapt bine cunoscut că numărul nepotrivit de personal de îngrijire din spitale este direct proporţional cu rata mortalităţii pacienţilor. Cu cât suntem mai puţine asistente, cu atât avem mai multe responsabilităţi. Suntem tot mai puţine. Epuizate fizic şi pustiite emoţional. Prin urmare, se comit greşeli. Nu

neapărat din cauza asistentelor şi a doctorilor slabi, ci a problemelor sistemice din domeniul sănătăţii. N-ar fi vina mea. Ar fi vina sistemului. Ce nu ştie lumea este că decesele cauzate de erorile medicale sunt una dintre cauzele principale ale ratei mortalităţii din America, deşi nu ţi se spune asta, în schimb, este prezentată greşit drept altceva, gen stop cardiac, când de fapt a fost vorba de o combinaţie de medicamente mortală; o eroare de programare; injectarea de aer în sistemul arterial, care a dus la o embolie sau la injectarea prea rapidă de potasiu.

Ce mă întreb acum este următorul lucru: dacă o asistentă face o greşeală care duce la decesul unui pacient, va fi pasibilă
de o acuzare?

S-ar putea să-mi pierd jobul. S-ar putea sa rămân fără licenţă.

Pot să accept astea, atât timp cât nu ajung la puşcărie.

Douăzeci şi doi

5

A doua zi se ia decizia să fie deconectată de la ventilator. După ce nu va mai fi legată la el, Caitlin nu va mai fi sedată şi va fi capabilă să vorbească.

Deconectarea cuiva de la ventilator reprezintă un întreg proces. Nu e ceva ce se întâmplă instantaneu. Trebuie să avem grijă ca pacientul să poată respira singur înainte să îi scoatem tubul. Poate dura o oră sau chiar mai mult, iar, uneori, la finalul acestui lucru, descoperim că de fapt n-a fost pregătit pentru detubare şi procesul trebuie amânat – lucru pe care-l sper eu acum, că, după ce terapeutul pentru respiraţie modifică setările ventilatorului sau după ce îi scoatem tubul, Caitlin nu va putea să respire singură şi va trebui să o reintubăm.

Mai întâi, lui Caitlin nu i se mai administrează sedative, astfel încât să fie pe deplin conştientă. Terapeutul pentru respiraţie modifică setările ventilatorului, iar în ora următoare rămânem atenţi ca nu cumva să aibă probleme şi să nu poată respira singură; că nu respiră prea rapid sau prea superficial; că nivelul oxigenului e optim şi alte chestii de acest gen.

Mie îmi vine greu să respir pe tot parcursul procedeului.

Caitlin trece cu brio peste tot procesul cu monitorizarea respiraţiei.

în afară de mine, toată lumea e cuprinsă de entuziasm.

Caitlin se face bine.

Toată lumea crede că va trăi, deşi nu ştie nimeni care-i va fi starea. Efectele pe termen lung ale unei răni traumatice la creier pot fi semnificative. Persoanele care au suferit un asemenea traumatism pot suferi deficienţe motorii, afectarea nervilor,

probleme de vedere, dificultăţi cu abilităţile motorii fine, dificultăţi în gândire şi amintire şi multe altele.

Multora dintre cei deconectaţi de la ventilator le vine greu să vorbească. Glasurile le sunt răguşite şi nu pot decât să respire singuri, dar simt tot slăbiţi şi de multe ori au mintea înceţoşată de la sedative şi de la timpul petrecut legaţi de maşinărie. La început le este greu să gândească şi să formeze cuvinte, dar până la urmă cei mai mulţi reuşesc.

Am petrecut multe nopţi nedormite tot gândindu-mă la asta, recapitulând iar şi iar în minte ce se va întâmpla dacă şi când Caitlin va deveni capabilă să lege cuvinte în fraze şi să le spună tuturor ce am făcut.

Astăzi, când intru în salonul ei, o găsesc trează. Are ochii deschişi ca nişte fante şi-şi ţine capul întors spre uşă, aşa încât mă vede când intru, iar capul şi privirea mă urmăresc prin salon, deşi iniţial nu observ vreun semn de recunoaştere, iar singura mea speranţă rămasă este că nu-şi aminteşte ce s-a întâmplat şi că nu ştie cine sunt. Nu e doar o speranţă deşartă. Cei cu traume la cap îşi pierd adeseori memoria.

Deocamdată, suntem doar noi două în cameră. Soţii Beckett au fost aici mai devreme, dar acum au plecat ca să amenajeze casa pentru atunci când Caitlin va ieşi din spital. Biata doamnă Beckett trebuie să se bucure enorm la gândul că-şi va recăpăta fiica şi că va avea grijă de ea, deşi e încă prematur. Caitlin nu va ieşi imediat din spital şi, chiar şi după aceea, nu va putea să meargă direct acasă, ci, foarte probabil, într-o instituţie de recuperare specializată pentru a fi tratată, unde va avea de lucrat cu terapeuţi pentru vorbire, fizioterapeuţi şi terapeuţi ocupaţionali, iar acolo, dacă nu cumva chiar aici, le va spune ce a păţit. Apoi va veni poliţia şi-i va pune întrebări, iar mai devreme sau mai târziu Caitlin le va spune că nu Milo Finch a împins-o de pe

pasarelă, cum am insinuat eu, ci chiar eu însămi.

Mă gândesc întruna la asta. Doar la asta şi la ce urmează după ce le spune ce i-am făcut.

îmi spun că n-au existat martori. Că nu m-a văzut nimeni cum am împins-o de pe pasarelă. Singurul martor se afla prea departe – într-o maşină de pe Lake Shore Drive – ca să vadă aşa cum trebuie. Dacă îşi aminteşte ea însăşi, atunci va fi cuvântul ei contra cuvântului meu, şi va fi uşor sa dau vina pe traumatismul ei de la cap. Voi spune că e confuză, că doar îşi imaginează că am fost cu ea pe pasarelă, pentru că c-am petrecut tot timpul alături de ea cât a fost inconştientă. Mi-a auzit vocea în aceeaşi cameră cu ea. Că amestecă lucrurile în propria minte şi mă plasează pe pasarelă în loc să fiu cu ea, în salonul de spital. Chestii de genul ăsta se întâmplă.

Aş putea să scap astfel. Aş putea sa-i conving pe oameni că sunt nevinovată.

Cu excepţia unor chestii care totuşi rămân. Prima e programarea pentru mamografie. Există dovezi că mă aflam pe o rază de un kilometru şi jumătate de pasarela pentru pietoni în aceeaşi zi în care a fost împinsă. Iar dacă iese totul la iveală, faptul că ea s-a dat drept Nat ca să mă jefuiască, atunci am avut şi un motiv: răzbunarea.

în cazul în care Caitlin le spune tuturor că Sienna nu e fiica lui Ben, nu va mai fi nevoie decât de un test de paternitate ca să-i dovedească spusele. Atunci nu va mai fi doar cuvântul meu împotriva cuvântului ei. Vor exista dovezi fizice că ce spune ea e adevărat.

Iar atunci nu voi mai scăpa.

Acum e cu privirea aţintită asupra mea, cu privirea mai puţin goală decât înainte şi mai concentrată. Efectuez iar măsurătorile de pe Scala de Comă Glasgow şi, de data asta, când întreb:

— Ştii ce ţi s-a întâmplat? îmi răspunde:

— Tu. Tu!

Simt că mi se încleştează gâtul. Articulează cuvinte. Şi nu doar orice cuvinte, ci cuvinte incriminatoare, cuvinte care mă vor distruge dacă le îngădui, dar tot nu găsesc o cale să o fac să tacă.

— Eu... eu ce? întreb cu voce tremurătoare, iar în secunda următoare mâna i se strânge în jurul încheieturii mele.

Icnesc, încercând să mă desprind, dar iniţial nu-mi dă drumul. Trebuie să mă folosesc de mâna stângă ca să mi-o smulg pe cea dreaptă din strânsoare, şi, abia după ce izbutesc să mă eliberez, îmi las privirea să se întoarcă la faţa ei, cu ochii larg deschişi.

Prin jurul oficiului asistentelor e mare agitaţie. Găsesc refugiu în salonul pacientei mele care a suferit un atac de cord, doamna Layley. Dintr-odată, mă simt înfierbântată toată, o căldură ce mi-a cuprins gâtul şi faţa, şi, deşi nu o văd eu însămi, îmi imaginez că am pielea roşie.

Ajunsă în salonul doamnei Layley, îmi prind materialul uniformei de lucru şi mi-l desprind de pe piele ca să-l fac să fluture şi să lase să pătrundă aer. încerc să respir. Mă duc la chiuvetă. Mă spăl pe mâini, lăsând apa rece să curgă peste ele, acordându-mi câteva secunde ca să-mi recapăt suflul.

— Bună! mă întâmpină doamna Layley, şi ştiu că trebuie să mă apropii de ea, că pur şi simplu nu pot să rămân aici şi să mă ascund la ea în salon.

Mă apropii de patul ei, încercând să zâmbesc, să fiu prezentă mental pentru doamna Layley, dar practic mi-e imposibil din cauză că gândurile îmi zboară la Caitlin.

La ochii ei mari. La expresia feţei. La felul în care gura ei a format cuvântul, testându-i parcă forma, aşa cum face un bebeluş care încearcă să vorbească. Aş putea să mă înşel, dar cred că trupul ei frânt s-a şi mişcat atunci când a vorbit, cred că a încercat să se îndepărteze de mine în pat, alunecând precum un vierme în încercarea de-a scăpa, de parcă i-ar fi fost teamă.

Prin acel cuvânt ar fi putut să spună orice. „Tu” eşti asistenta mea. „Tu” eşti aici.

Ar fi putut să încerce să spună zeci de chestii.

Sau ar fi putut să însemne exact ceea ce mi-am închipuit eu că a spus. Ar fi putut să fie cât se poate de explicit.

„Tu” m-ai împins de pe pasarelă. „Tu” ai Scut asta. „Tu” nu vei scăpa niciodată nepedepsită.

Simt umezeală la subraţ şi simt recunoscătoare pentru uniforma închisă la culoare, altminteri ar fi

vizibil.

— Cum vă simţiţi, doamnă Layley? întreb, dar, în timp ce ea îmi răspunde, sforţându-se să scoată cuvintele, pentru că vorbirea şi capacitatea ei de-a înţelege au fost afectate de atacul de cord, nu mă gândesc decât că nu mi-a mai rămas nimic de ales, că trebuie s-o fac, că trebuie să o ucid şi că sunt nevoită să o fac curând, deoarece, dacă aştept prea mult, voi rata ocazia.

Va fi prea târziu. Caitlin e tot mai bine de la zi la zi, iar acum a mai rămas doar o chestiune de timp înainte sa dezvăluie tot.

îmi spun că nu e o persoană bună. M-a minţit. S-a prefăcut că mi-a răpit copilul. M-a jefuit. Le-a făcut rău propriilor părinţi. A spus minciuni despre propria mamă. I-a înscenat unui bărbat deţinerea de material pornografic cu minori şi i-a distrus complet viaţa. Nu are nicio calitate, nici decenţă. Lumea ar fi mai bună fără ea.

„Dacă ar exista dreptate pe lume”, a zis Milo Finch, „atunci ea n-ar supravieţui.”

Dar cum s-o fac?

Tot răsucesc ideea în minte. O răsucesc pe toate părţile. Şi atunci îmi vine şi răspunsul, care stă chiar acolo, la vedere, pe căruciorul static de lângă patul doamnei Layley, şi, din clipa în care ochii îmi cad pe el, ştiu că am dat marea lovitură.

Stiloul cu insulină al doamnei Layley!

Insulina e un medicament mortal. Vine însoţită de un avertisment. Prea multă poate ucide, iar uneori oamenii o folosesc pentru a-şi lua zilele. E lipsit de principialitate. Dar sunt disperată. Şi deja am găsit în minte cum aş putea să scap neprinsă, cum aş putea s-o pun pe seama unei greşeli nefericite, cum că, printr-un accident, i-am administrat unei paciente medicamentele altei paciente. Se întâmplă. Mai des decât ştie lumea, asistentele le dau medicamente pacienţilor care nu trebuie. Pentru că

nu suntem suficiente şi muncim prea mult, şi nu ne amintim întotdeauna sau nu avem timp să facem lucruri de genul citirea cu atenţie a brăţărilor de la mâini înainte să administrăm tratamentul, ignorând în mod conştient măsurile de siguranţă, menite să menţină pe toată lumea în siguranţă, ca să câştigăm un pic de timp.

Nu-i de necrezut şi ca aş fi putut greşi o zecimală când am calculat doza, că aş fi putut să-i administrez lui Caitlin mult mai mult decât i-ar trebui doamnei Layley şi să spun că am greşit încă o dată.

Teoretic, stiloul cu insulină n-ar trebui lăsat la vedere aşa cum e acum. Dispozitivele de felul acesta ar trebui păstrate în coşurile special atribuite pacienţilor din camera cu medicamente, dar de cele mai multe ori nu-i cel mai eficient lucru pentru că specificaţiile insulinei o necesită de multe ori pe zi. Nu avem timp să dăm întruna fuga în camera cu medicamente. Pentru asistente a devenit o practică comună să le lase nesupra- vegheate în saloanele pacienţilor sau să le care după ele în buzunar.

Prin urmare, ajung sa se rătăcească. Când şi când mai aud asistente de la oficiu care-şi fac probleme din cauză că au pierdut stilouri cu insulină şi le caută, cerând să fie înlocuite la farmacie deoarece pacienţi cum e doamna Layley nu pot să rămână fără insulină pentru că devin hiperglicemici sau fac ketoacidoză, aşa că nu e mare brânză. Farmacia le înlocuieşte pur şi simplu.

Iau stiloul injectabil pe când ies din salon, strecurându-l în buzunar în timp ce ies de-acolo.

Douăzeci şi trei

5

Pipăi STILOUL cu insulina prin buzunarul de la pantalonii uniformei. Nu se vede deloc. îmi tot spun că nu se vede, în încercarea de-a mă linişti. Nu e decât o mică umflătură pe care n- ar observa-o nimeni, însă tot mă uit în jos la ea din diverse unghiuri ca să fiu sigură că nu sare în ochi.

Aş minţi dacă aş spune că nu mi-ar fi frică sau că n-am îndoieli. Am. Nu simt o criminală. Nu e ca şi cum aş dori ca ea să moară, ci mă gândesc doar încontinuu la ce mi se va întâmpla mie dacă ea trăieşte. Viaţa mea e incompatibilă cu a ei.

Recapitulez rezultatele probabile după ce-i voi administra insulina. Bardicardie. Lipsa impulsurilor electrice. Deces. Nu e sigur. Există variabile, fireşte, pentru că toţi sunt diferiţi. De exemplu, pentru a omorî o persoană ar putea să fie nevoie de 20 de unităţi de insulină sau de 900. Nu ai de unde să ştii sigur cum îi va răspunde corpul, deşi aceasta este insulină cu efect imediat, nu cu efect îndelungat; ai spune că moartea va surveni relativ repede.

Caitlin doarme, dar se trezeşte atunci când o ating, deschi- zându-şi lent ochii, şi ştiu că, dacă voi şovăi, îmi voi pierde curajul. Se strâmbă şi se fereşte de lumină, obişnuindu-se cu ea când o prind de braţ, gândindu-mă, în această ultimă secundă, la loiala doamnă Beckett şi la ziua aceea, cu ani în urmă, când i-a apărut poliţia la uşă întrucât Caitlin o acuzase de atacarea unui minor. Mă gândesc la cum o fi să te alegi cu reputaţia pătată şi să fii târâtă în

noroi de cineva pe care îl iubeşti, de cineva pentru care ai face orice. Mă gândesc la Milo Finch şi la ziua în care a venit poliţia la el, luându-l pe sus, încătuşat, şi lăsându-l astfel fără familie şi fără libertate, cu viaţa schimbată

pentru totdeauna din cauza ei. Pentru toate astea, nu exista nici o dovada.

Ea se va face bine. Trupul i se va vindeca, şi va ieşi din spital ca o femeie complet libera daca o voi lăsa, în vreme ce eu voi merge la puşcărie, iar ea va continua sa distrugă viaţa altcuiva.

îi injectez insulina în partea de sus a braţului pentru că acolo e cel mai uşor. Tresare şi încearcă să se ferească de durerea injecţiei.

— îmi pare rău! spun, şi chiar îmi pare rău, deşi nu pentru ceea ce fac.

îmi pare rău că ea nu e persoana care credeam că e. Preţ de o secundă, îmi las gândurile să rătăcească înapoi la seara în care am întâlnit-o la grupul de sprijin pentru divorţaţi şi cât de recunoscătoare m-am simţit că descoperisem o prietenă. îmi amintesc cum am strâns-o în braţe în seara aceea în biserică şi la faptul că am ţinut-o un pic prea mult, simţindu-mă nostalgică şi tânjind după trecut şi după vremuri mai simple şi mai fericite. Iar ea a profitat de singurătatea şi de nevoia mea disperată după o prietenă.

N-a fost niciodată prietena mea.

îmi tremură mâna când răsucesc cadranul pentru a doua şi apoi a treia oară, şi sunt nevoită să-i smucesc braţul şi să i-l ţin pe loc pentru că se împotriveşte tot mai tare.

După ce termin, las stiloul să cadă la loc în buzunar.

împing departe de pat butonul de urgenţă şi apoi mă îndepărtez şi eu de pat.

Respir cu greutate şi mă clatin, simţind cum îmi bate inima în piept. îmi aud pulsul bubuindu-mi în timpane. Ce-am făcut? Nu mai pot să dau înapoi îmi spun în sinea mea, dar nici nu vreau s-o fac. Vreau să se încheie. O vreau moartă. Trag aer în piept, apoi îl dau afară, ştiind că trebuie să găsesc o cale de-a mă linişti şi de a-mi căli răbdarea, pentru că nu

se va întâmpla dintr-odată. Va dura ceva, în vreme ce starea ei se va deteriora înainte să intre în stop cardio-respirator, iar în tot acest timp eu va trebui să mă port ca şi cum nu s-a întâmpla absolut nimic, ca şi cum nu ar fi nimic în neregulă.

Mă silesc să mă apuc de treabă. Dau pe silenţios alarmele din salon. în cele din urmă va intra în tahicardie, cu pulsul foarte ridicat, şi nu vreau sa afle nimeni, pentru ca ar putea să încerce s-o salveze prea curând. Nu pot să-mi asum niciun risc ca va supravieţui după asta. în secţia noastră, nu avem monitori care să fie cu ochii în patru şi să urmărească ritmul cardiac al pacienţilor. în schimb, ca asistente, suntem învăţate să interpretăm diferenţele subtile de pe o electrocardiogramă şi să ascultăm alarmele. Caitlin mă urmăreşte în timp ce le dau pe toate pe silenţios, cu ochii larg deschişi, şi mă întreb dacă îşi dă seama ce-am făcut, dacă ştie ce i se întâmplă şi dacă-i speriată.

Ies din salon, pentru că nu pot să stau pur şi simplu acolo în următoarea oră şi să urmăresc cum se întâmplă. Trebuie să-mi văd de treabă. Să mă comport normal. Mă duc să-mi verific ceilalţi pacienţi. Măsor semnele vitale şi le dau tratamente, dar, în tot acest timp, mintea îmi rămâne la Caitlin în vreme ce mă întreb ce se întâmplă în salon la ea, dacă inima a început deja să i se blocheze, dacă semnalele electrice încetinesc, nemaizbu- tind să transmită.

Ies din salonul unui pacient şi păşesc pe hol ca să merg la oficiul asistentelor să dau un telefon. în clipa aceea, îl văd pe Luke venind din direcţia opusă. Zâmbeşte, şi mă gândesc că nu va face decât să treacă mai departe, dar apoi îmi spune:

— Am tot vrut să discut cu tine. Penelope are un prieten.

O face exact când trecem unul prin dreptul celuilalt, prinzân- du-mă uşor de antebraţ şi

întorcându-mă cu faţa spre el. Suntem exact în faţa salonului lui Caitlin şi, din cauza poziţiei în care mă aflu, mă trezesc silită să mă uit înăuntru, să-i văd sudoarea de pe frunte şi pielea devenindu-i tot mai roşie.

— Dan – Daniel – Murphy, adaugă el, deşi eu abia îl aud, căci mă gândesc la Caitlin şi mă întreb dacă mai vede şi altcineva sudoarea aia în afara de mine.

— Pământul către Meghan! mă tachinează Luke.

Clipesc ca să mă concentrez din nou, căznindu-mă să mă uit la el.

— Ai auzit ce-am spus?

— Scuze, nu! răspund şi clatin din cap. Ce-ai spus? întreb, ştiind că, dacă Luke şi-ar îndrepta privirea către dreapta, dacă ar fi să şi-o mute doar un pic, atunci ar ajunge să vadă în salonul ei.

Oare ar observa şi el cum asuda ea acolo sau totul e doar în mintea mea mult prea vigilentă?

— E totul în regulă?

— Da! De ce? întreb, îndepărtându-mă de geam şi înaintând pe hol, astfel încât ochii lui să mă urmeze.

— Nu ştiu ce să zic, replică el, plecându-şi capul pe un umăr. Pari distrasă.

Scot un râset forţat care e oricum, numai sincer, nu, iar sunetul pe care-l scot îmi pare chiar şi mie neplăcut.

— Simt perfect în regulă, adaug, subliniind cuvântul „regulă” şi făcându-l să pară lipsit de credibilitate.

Luke mă fixează prea atent.

— Chiar eşti?

îmi dreg glasul şi mă adun.

— Da! Sincer! Sunt bine! spun, iar cuvintele par ceva mai sigure, făcându-mă să semăn mai mult cu mine însămi. îmi pare rău, sunt pur şi simplu obosită! O zi lungă. Ce spuneai mai devreme?

— Am spus că mă gândeam că tu şi el v-aţi potrivi foarte bine. Cu prietenul lui Penelope, Dan Murphy.

Ce zici? întreabă el în timp ce pe faţă i se formează un rânjet. O întâlnire dublă?

— Penelope e la pat.

— Vă chemăm pe tine şi pe Dan la noi acasă. Eu gătesc şi spăl vasele, aşa încât Penelope nu trebuie să ridice nici măcar un deget.

— Ai vorbit exact ca un bărbat care n-a fost niciodată însărcinat sau obligat să rămână tot timpul în pat. Sunt sigură că ei îi va plăcea foarte mult.

— Meghan, a început s-o ia de tot razna! Sunt sigur că i-ar plăcea. Gândeşte-te şi tu un pic, da? Anunţă-mă ceva mai târziu! Doar să nu aştepţi prea mult până te hotărăşti pentru că tipul „e o bunăciune”, după cum spune Penelope, adaugă Luke, schiţând şi ghilimelele în aer. Dacă aştepţi prea mult, s-ar putea să scapi ocazia.

— Bine!

— Promiţi? mă întreabă el, zăbovind prea mult când eu îmi doresc doar să plece.

— Da! Promit!

După ce se îndepărtează, simt o uşurare enormă.

Dar nu durează mult. Pentru că, aproape în acelaşi timp, uşile secţiei se deschid şi mă fac să-mi adun tot curajul, imaginân- du-mi cum soţii Beckett au venit din nou în vizită la momentul nepotrivit şi văd cum se întâmplă, cum fiica lor îşi dă sufletul.

Douăzeci şi patru

Inima încetineşte. Intră în stop cardiac. Nu e tahicardie ventriculară, ci o lipsă a activităţii electrice, când activitatea electrică din inimă este prea slabă ca să mai facă inima să se contracte şi să pompeze sânge în restul corpului. Nu are puls deloc, iar activitatea electrică din inimă nu mai este suficientă ca s-o menţină în viaţă.

Sunt în cameră când se întâmplă, şi o urmăresc cum îşi pierde cunoştinţa, cum nu mai reacţionează şi începe să-şi piardă culoarea.

Deocamdată nu fac nimic, deşi nervii îmi urlă, iar creierul parcă mi-a luat foc.

Moare!

Slavă Domnului, soţii Beckett nu s-au întors de acasă! Simt încolo sau undeva pe drum, poate într-un taxi sau în liftul care îi duce la etajul nostru. Mă uit pe hol să mă asigur că nu-i nimeni, că nu o vede nimeni pe Caitlin cum moare, apoi îmi las privirea să revină la ea, apropiindu-mă din nou de pat ca să verific din nou că nu mai există niciun puls.

Moartea din cauza lipsei de activitate electrică în inimă survine după câteva minute, aşa încât, în momentul în care mă hotărăsc să anunţ cod albastru, ea ar fi deja aproape în pragul morţii. La cinci minute după ce creierul nu mai primeşte sânge şi oxigen, neuronii încep să moară şi, odată ce se întâmplă asta, nu va mai putea fi readusă la viaţă.

Rămân să mă uit cât de mult pot, să fiu sigură că

distrugerile sunt semnificative şi ireversibile, iar apoi îmi dau seama că trebuie să încerc să o resuscitez. Trebuie să o fac să pară ca şi cum aş vrea să-i salvez viaţa, la fel cum aş proceda cu orice alt pacient. Anunţ cod albastru, ţipând afară pe hol, iar apoi să fac

compresii asupra pieptului, la început pasiv, apoi tot mai energic când soseşte un martor şi-ncep să-mi dau cu adevărat silinţa, simţind cum coastele lui Caitlin se rup sub apăsarea mâinilor mele.

Un cod albastru nu-i un proces blând. Resuscitarea este violentă. Un atac asupra corpului. Pacienţilor li se întâmplă lucruri nasoale într-o încercare adeseori zadarnică să li se salveze vieţile. Mare parte dintre cei care intră în stop cardiac în spital nu mai supravieţuiesc, iar dintre cei care totuşi rezistă, mulţi rămân cu afecţiuni neurologice permanente şi puţini mai au parte de vieţi cât de cât normale. E groaznic, dar trebuie să mă împac cu asta. De data asta nu pot să mă simt vinovată pentru că am lăsat un pacient să moară.

Lumea dă năvală în salon, aducând şi un cărucior pentru urgenţe. Natalia preia sarcina de-a face compresii pe piept. Am reuşit să storc nişte lacrimi şi se vede că sunt tulburată.

— Meghan, ce s-a întâmplat?

— I-am administrat din greşeală insulina altei paciente, recunosc, răsuflând greoi, ştiind că, după ce moare, va urma o autopsie.

îi vor găsi insulina în sistem. Să mint doar ar înrăutăţi situaţia, facându-mă să par vinovată. Dar sinceritatea va avea urmări fericite pe termen lung. Va exista înţelegere. Urmările nu vor fi chiar atât de rele pentru că există sisteme bine puse la punct ca să le protejeze pe asistentele care fac greşeli neintenţionate, atât timp cât spun adevărul.

Spun când şi cât de mult i-am dat. Recunosc că am făcut greşit şi doza, că am modificat o zecimală, iar în salon se iscă şi mai multă agitaţie. Un haos organizat, cu toată lumea înghesuită într-un spaţiu foarte mic, extrem de concentrată la propriile sarcini, dar toţi cu acelaşi scop în minte.

Numai al meu e diferit.

Ei vor ca ea să trăiască.

Eu am nevoie să moara, şi asta se şi întâmplă.

Se anunţă ora morţii. Oamenii se trag îndărăt şi expiră cu toţii odată. Cineva opreşte aparatele şi amuţeşte totul. Peste încăpere se pogoară o linişte ca o ceaţă, un scurt moment de

inactivitate înainte sa înceapă să plece unul câte unul înapoi la indiferent ce făceau înainte ca pacienta să intre în stop cardiac.

Rămân acolo o vreme, nemişcată, în timp ce unii pleacă, iar alţii vin să-şi transmită condoleanţele şi să mă întrebe dacă sunt bine, de parcă pierderea e a mea şi eu sunt cea îndoliată.

Singură în salon cu ea, încerc să-mi spun că e doar un alt pacient, orice alt pacient care a murit. însă realitatea a ceea ce am făcut începe să se aşeze şi să mă devoreze până când simt sigură că îi văd inima cum bate prin cearşaful subţire, o ridicare aproape neglijabilă, un bubuit abia audibil, aşa că trebuie să-l trag la o parte să văd dacă e cu adevărat moartă, moartă de-a binelea, apăsându-i carotida cu degetele să simt pulsul, pe pielea acum palidă, rece la atingere şi asemănătoare întrucâtva cu un model de silicon.

E moartă! Chiar e moartă!

Intră cineva să-mi spună că asistenta-şefă vrea să discute cu mine. Ştiam că va urma şi asta – era inevitabil – şi că va fi prima dintre nenumăratele discuţii din zilele următoare, dar asta nu mă împiedică să mă simt copleşită de teamă.

— Meghan, ce s-a întâmplat? mă întreabă când merg la ea, iar atunci mă destram, mă pierd cu totul.

încep să suspin şi să bolborosesc o versiune a adevăratului.

Mă consolează:

— A fost o greşeală nevinovată, iar faptul că ai spus adevărul va cântări mult în favoarea ta. Dar, Meghan, adaugă ea înainte să plec, pentru orice eventualitate, eu mi-aş lua un avocat.

Părăsesc biroul şi mă îndrept spre cea mai apropiată uşă de incendiu, pe care nu o foloseşte nimeni vreodată. Când ajung la ea, apăs cu mâinile

bara care o deschide şi mă năpustesc afară pe uşa de oţel, ajungând pe scară. Urc pe ea, mai întâi, apoi luând-o la fugă pe trepte, sărind câte două o dată, astfel încât mi se taie răsuflarea şi picioarele mi se umplu de acid lactic atunci când ajung în vârf, unde mă opresc, îndoită de mijloc şi cu mâinile pe genunchi. Mă întorc şi mă las să cad pe trepte, icnind, hârâind şi simţind gustul prânzului în gură – acum acru, salivă amestecată cu acid din stomac – care mi s-a ridicat până- n gât, adunându-mi-se în interiorul obrajilor şi sub limbă. Mă împotrivesc imboldului de-a vomita. E nevoie de mult efort şi de o mare voinţa. închid ochii şi respir pe nas, ţinând aerul în plămâni şi dându-l afară pe gură. Din nou şi din nou. îmi reazem capul de zid, recunoscătoare pentru răcoarea de pe faţă, începe să-mi tremure tot corpul, un şir de convulsii nestăpânite precum un atac de epilepsie. Mi-e cald şi transpir, dar totodată rni-e şi frig, ca în toate acele ocazii în care mă trezeam noaptea cu transpiraţii reci, scăldată în propria sudoare, dar îngheţată şi tremurând de la umezeala uscată adunată pe haine, cearşafuri şi piele.

Nu pot să las pe nimeni să mă vadă aşa.

Nu pot s-o las pe Sienna să mă vadă aşa.

Cu mâini nesigure, caut prin buzunarul bluzei de la uniformă să-mi găsesc telefonul. Mă uit îndelung la chipul Siennei, iar apoi îi scriu: Bună! Mă gândesc îndelung la cuvintele următoare pentru că Sienna e foarte perspicace şi mă cunoaşte mai bine ca oricine.

Cred că am luat o răceală. Ce-ar fi s-o întrebi pe Gianna dacă poţi rămâne la ea la noapte? Nu vreau să te îmbolnăveşti şi tu.

Nu-mi stă deloc în caracter să fac asta, să o trimit pe Sienna la o prietenă, să-i propun să se invite singură la fata aceea acasă peste noapte. Dacă ea însăşi m-ar întreba aşa ceva, i-aş spune că nici să

nu se gândească, pentru că e lipsit de bună-cuviinţă.

Dar în clipa asta n-am cum s-o văd. Nu pot să mă uit la ea după ce am făcut.

Ce-ai păţit? mă întreabă.

Nu ştiu. Gripă, probabil. Trimite-i un mesaj Giannei, ok? Anunţă- mă ce zice.

Mamă, e ciudat! Nu pot să mă autoinvit la ea acasă.

Ştiu! îmi pare rău! Dar săptămâna viitoare ai testul naţional şi dansurile de sărbători weekendul următor. N-ai cum să te îmbolnăveşti. Vrei să-i scriu eu mamei sale să întreb dacă e ok?

Nu! Ar fi jenant! N-am cinci ani.

OK. Atunci, scrie-i!

Las telefonul alături, pe scară. în cele din urmă, mă ridic. Tot trebuie să plec într-un final. Mai am lucruri de făcut înainte să plec acasă, singura uşurare fiind faptul că e trecut binişor de şapte şi a început deja tura de noapte; cei de pe tura de zi pleacă.

Durează doar câteva minute înainte ca Sienna să-mi scrie înapoi să mă anunţe că va dormi la Gianna, şi mă simt uşurată. Am nevoie să nu fíe acasă. Am nevoie să fiu singură în apartament. Trebuie să mă gândesc, să mă prăbuşesc, să-mi fac griji, să plâng, şi totul să fie în privat. Nu o mai întreb dacă părinţii Giannei vor fi acasă, lucru pe care de obicei l-aş face. în mod normal, ţin cu tot dinadinsul la asemenea lucruri, insistând de fiecare dată să primesc confirmarea de la părinţi înainte să o las pe Sienna să doarmă peste noapte la o prietenă. Am avut şi eu odată 16 ani; ştiu ce fac cei de 16 ani atunci când simt lăsaţi mult timp singuri acasă. Dar seara ce se apropie e cea mai mică dintre grijile mele.

OK! Distracţie plăcută! Te iubesc!

Mă ridic cu greu de pe scări. Trebuie să duc un pic de muncă de lămurire cu mine însămi, să mă

ridic, să cobor scările şi să mă întorc în secţie ca să termin ce mai am de făcut.

Vine şi legistul după cadavru. Văd de la depărtare cum este luat pe targă, folosindu-se liftul personalului, pentru că nu trebuie să ştie toată lumea că nu toţi pacienţii ies pe uşa din faţă. Domnul şi doamna Beckett vin imediat în urmă, cu mâinile împreunate şi feţele obosite şi grave, iar eu mă grăbesc să mă trag înapoi când îi văd, în adăpostul întunecat oferit de perete, ascunzându-mă acolo întrucât momentan nu pot sa-i văd. Sau să vorbesc cu ei. Nu ştiu ce le-aş putea spune. Totuşi, mă uit după ei, urmărindu-i cu privirea până dispar. Doamna Beckett a încetat să mai plângă, şi mă întreb o clipă dacă e tristă sau i-am făcut o favoare, şi-n loc de suferinţă e de fapt uşurare.

După ce într-un final ies din clădire, pornesc încet spre casă. Vina începe să mă copleşească de-adevăratelea şi simt că urlă conştiinţa în mine. Mă simt transparentă, ca şi cum toată lumea s-ar putea uita la mine şi şi-ar da seama ce-am făcut.

Noaptea e rece. în depărtare urlă o sirenă care se tot apropie. Am trăit aproape jumătate din viaţă în Chicago şi nu s-a schimbat nimic, nu e nimic nou, şi totuşi nu-i nevoie de mare lucru să mă convingă de faptul că această sirenă vine după mine, că, după ce-am plecat de la serviciu, cineva de la spital şi-a dat seama ce s-a întâmplat de fapt, ce am făcut, ca totul a fost intenţionat. Au chemat poliţia, iar acum au început să facă cercetări. Anchetează moartea suspectă a lui Caitlin.

Vaierul sirenei se apropie. Se mişcă, venind tot mai aproape până e aici, în urma mea, în stânga, şi nu ştiu ce e mai puternic: vuietul sirenei sau bubuitul propriei mele inimi. Mi-e prea frică să mă uit în urmă, aşa că mă furişez pe o alee, apăsându-mi spinarea de un zid de cărămidă,

lângă un tomberon fetid sub care s-au culcuşit o întreagă colonie de pisici vagabonde, şi urmăresc cum maşina de patrulă a poliţiei trece în viteză mai departe, şi abia atunci, după ce-a dispărut – şi sirena se estompează în depărtare –, mă strecor şi eu precaut înapoi afară.

Mă opresc la magazinul cu băuturi alcoolice din colţ pentru că acasă nu am decât vin, şi diseară am nevoie de ceva mai tare ca vinul.

S-a făcut deja noua când ajung în sfârşit acasă. Afară-i întuneric beznă, iar din lună se vede abia o fâşie, dar nu mi-e frică, nici măcar nu mă mai gândesc la bărbatul care a atacat femei prin tot oraşul. Nu mă gândesc decât la Caitlin.

N-a fost o persoană bună, îmi reamintesc ori de câte ori simt că îmi dă târcoale vina.

Le-am făcut tuturor o favoare. Am făcut ce trebuia să fac.

Strecor cheia în broască şi intru în clădire. încep să urc pe scări, târşâindu-mi paşii şi simţindu-mi picioarele atât de grele, încât parcă ar fi trase în jos de nişte cărămizi. Punga de plastic mi se freacă de coapsă, iar votca din interior, înfăşurată într-o pungă de hârtie maronie, foşneşte la fiecare pas.

Ajung la etajul al doilea al clădirii. Când mă opresc pe hol, am spatele la uşă şi mă concentrez la chei, să o găsesc pe cea de la apartament, să pot să intru şi apoi s-o închid şi s-o încui în urma mea.

Abia după ce iau şi colţul văd cu coada ochiului o mişcare. Tresar speriată şi-mi îndrept brusc capul când descopăr o siluetă întunecată ghemuită lângă uşă. Ţip şi mai că mă prăbuşesc pe spate. îmi ia câteva secunde să văd mai clar, să văd cum se formează o imagine mai limpede în faţa ochilor: un bărbat care stă pe podea lângă uşa mea, pe mocheta maronie tocită, cu faţa

lungă, maxilarul pătrat şi chipul colţuros, apoi îi zăresc ochii

mijiţi şi părul castaniu, dar începând să încărunţească pe la rădăcini şi să se rărească semnificativ de la frunte în sus.

— Futu-i! La dracu', Ben! ţip, ducându-mi mâinile la inimă în timp ce fostul meu soţ, Ben, se ridică de pe jos, cu sacoul atârnat peste braţ. Ce cauţi aici? îl întreb, cu mâna în continuare la inimă şi respirând cu dificultate.

— Scuze! începe el, rămânând la distanţă şi părând spăsit. N-am vrut să te sperii.

Inima îmi bate într-un ritm sălbatic. Cuvintele îmi ies aspre pe când trec pe lângă el ca să intru în apartament, să închid uşa şi pe el să-l încui afară, aşa încât să rămân singură.

— Sienna nu-i aici, mormăi. Verifică-ţi calendarul! Nu e we- ekendul tău cu ea.

— Ştiu, răspunde Ben, şi îi simt greutatea mâinii pe braţ când trec pe lângă el.

Strânsoarea îi este fermă, oprindu-mă cu forţa ei.

— Mi-a scris Sienna, adaugă apoi pe un ton blând şi politicos, spre deosebire de-al meu. Meghan, a spus că e îngrijorată din pricina ta. Că te-ai comportat ciudat. I-am spus că vin să văd ce faci şi că o să mă asigur că e totul bine.

Şovăi. Mai întâi nu simt nicio tragere de inimă, apoi mă întorc lent şi mă uit în sus ca să-l privesc în ochi.

— Sunt în regulă! Doar că nu mă simţeam bine, îi spun. Poate ceva de la stomac. Acum mă scuzi, adaug şi-mi smulg braţul. Nu vreau decât să intru şi să mă bag în pat.

Fac un pas spre uşă, însă de data asta Ben decide să-mi ia plasa din mână, strecurându-şi un deget în punga de hârtie ca să scoată la iveală sticla de Smimoff din interior. Se uită în sus, cercetându-mi expresia.

— Nu ştiam că votca e remediul obişnuit când ţi-e rău la burtă.

Smucesc brusc plasa, ca să nu mai ajungă la ea.

— Hei! zice cu un glas moale şi plăcut, ca pentru a mă linişti.

îşi lasă capul într-o parte, tot uitându-se în ochii mei, fără aere de superioritate, mi se pare, ci sincer îngrijorat.

— Ce te aprinzi aşa? E totul în ordine?

îmi cuprind trupul cu braţele, lăsând plasa să-mi atârne de toarte în jurul încheieturii. Simt cum mă încordez şi cum intru în defensivă. Cuvintele îmi par ostile:

— Dă-mi voie să ghicesc! rostesc cu duritate. Ai de gând să- i povesteşti judecătorului despre asta?

Dar Ben nu face decât să tresară, ca şi cum l-ar durea fizic.

— Nu, Meghan, clatină el din cap, iar lumina de pe hol îi proiectează umbre pe chip. N-aş face aşa ceva, şi chiar dacă aş vrea s-o fac, oricum n-ar fi nimic de zis. Eşti adult. Nu există nimic în înţelegerea asupra custodiei care spune că nu poţi să bei după serviciu.

înaintează un pas şi, de data asta, mâinile îi coboară pe umerii mei, şi simt calde, ferme, încurajatoare. îşi îndoaie genunchii, lăsându-se în jos în aşa fel încât ochii să ne fie practic la acelaşi nivel.

— Nu din pricina asta îmi fac griji, ci doar pentru tine.

încerc să fiu puternica, să rezist, însă epuizarea şi emoţiile mă copleşesc cu totul şi izbucnesc în lacrimi. Nu-mi doream să încep să plâng, dar ele cad oricum, iar expresia lui Ben se schimbă, îmblânzindu-se. Nu prea sunt genul care plânge. N-am fost niciodată. Sunt genul care îşi ţine sentimentele în interior, aşa că asta e ceva complet nou pentru el, ceva diferit şi neaşteptat, o latură a mea pe care a văzut-o foarte rar.

Iniţial, ezită – nefiind sigur, îmi închipui, ce să facă –, dar apoi îşi îndreaptă genunchii. Se îndreaptă cât e de înalt, cuprin- zându-mă în braţe, şi atunci simt

cum mă predau, cum barajul se sparge, iar apa dă năvală prin el. Ezit la început, dar apoi îmi lipesc capul de pieptul lui, recunoscătoare pentru forţa, pentru soliditatea pieptului său, pentru bătăile regulate ale inimii sale, care mă liniştesc şi mă ajută să-mi revin. îşi trece o mână peste părul meu, făcându-mă, preţ de câteva clipe, să mă simt în siguranţă.

— Meghan, ce se întâmplă? îmi şopteşte în ureche. Poţi să stai de vorbă cu mine, adaugă, aşa că renunţ, pentru că e Ben şi, în ciuda disputelor noastre, a ceea ce ni s-a întâmplat în ultimii ani, mă cunoaşte mai bine decât aproape oricine, uneori chiar şi mai bine decât mă cunosc eu însămi.

M-a văzut şi când eram în cea mai buna forma, dar şi când eram în cea mai proastă.

Mă retrag cu lentoarc, ştergându-mi faţa cu dosul mânecii.

— Am avut o zi proastă, îi spun. Am pierdut o pacientă.

Clatin din cap.

— Eu... nu voiam ca Sienna să mă vadă aşa. Nu voiam decât să fiu singură.

— îmi pare rău! replică el, şi chiar simt că-i pare, chiar îmi dă senzaţia că e sincer. Ştiu cât de greu îţi este de fiecare dată când îţi moare un pacient. Asta te face o asistentă atât de bună, Meghan, faptul că nu te obişnuieşti niciodată cu acest lucru. Nu te laşi niciodată pe tânjală!

Aproape că-i dezvălui că de data asta a fost altfel, că am dat- o în bară, că din vina mea e moartă, dar mă abţin, lăsându-l pe Ben să creadă o vreme ca sunt o asistentă bună şi că n-am avut nici o putere asupra a ceea ce s-a întâmplat. Câteva secunde, stăm acolo, pe hol, fără să vorbim, până când, în cele din urmă, zice în timp ce-şi vâră un braţ în mâneca sacoului:

— Ei bine, voiam doar să văd cum eşti, dar ştiu că îţi doreşti să rămâi singură şi nu intenţionez să fiu în plus, adaugă, iar dintr-odată nu mai vreau să plece.

Mi-e frică să fiu singură cu propriile gânduri.

— Chiar trebuie să pleci? îl întreb, întinzându-mi mâna, din instinct, spre el.

Văd limpede că e luat prin surprindere. Se scurg câteva secunde înainte să-mi răspundă, iar în acel interval devin sigură că am făcut o greşeală, că am interpretat greşit situaţia, că doar mi-am imaginat cum s-a înfiripat ceva între noi.

Dar apoi îmi răspunde:

— Nu!

După care îşi scoate braţul din mânecă şi-şi împătureşte iar sacoul pe braţ.

— Nu trebuie să plec. Pot să rămân, dacă vrei şi tu. încuviinţez din cap.

— Da, vreau!

Mă întorc cu spatele la el, simţindu-i mâna pe şale în timp ce deschid uşa ca să intrăm amândoi în apartamentul întunecos. Odată ajunşi înăuntru, trec prin living să aprind veioza. După ce-o aprind, potrivesc intensitatea sa nu împrăştie prea mult lumină, iar apoi mă întorc cu faţa la Ben, care închide încet uşa şi trage şi zăvorul. E înalt, de peste 1,80 metri, cu un fizic atletic şi bicepşii vizibili printr-o cămaşă albă, subţire. Blugii îi sunt şi ei mulaţi.

Se desprinde de uşă şi mă surprinde cum mă zgâiesc.

— Poţi să-ţi arunci sacoul pe un fotoliu. Vrei ceva de băut? Am bere.

— O bere ar fi grozav!

Dau aprobator din cap, ducând votca prin holul întunecos şi îngust în bucătărie. Scot punga de hârtie şi apoi tom doua porţii într-un pahar cu fund gros, după care îl umplu cu cola. Iau o înghiţitură prelungă, după care îi trimit un mesaj scurt Siennei: Nu trebuia să-i scrii tatei. Sunt bine. Totuşi, o clipă mai târziu îmi fac griji pentru tonul mesajului, că poate a părut cam aspru. Nu vreau să creadă că sunt supărată că i-a scris lui Ben, pentru că a fost chiar drăguţ din partea ei şi intenţia i-a fost una bună.

îi mai scriu un mesaj: Totuşi, apreciez ce ai făcut. îţi mulţumesc că ai grijă de mine! Distracţie plăcută cu Gianna diseară! Te iubesc!

Mai iau o gură din pahar, rezemată de blatul din bucătărie ca să văd dacă îmi răspunde Sienna, dar nu o face imediat, ceea ce mă bucură, pentru că înseamnă că nu-i pe telefon şi că se distrează în compania prietenei sale.

încă o înghiţitură şi încerc să nu mă gândesc la Caitlin. Mă străduiesc să uit modul în care i-am

simţit pielea sub degete după ce-a murit. Mă concentrez în schimb la lucrurile îngrozitoare pe care mi le-a făcut mie şi altora, şi la cât de ipocrită era. Ce-a făcut ea este reprobabil. M-a căutat dinadins şi a aflat lucruri despre trecutul meu ca să se poată da drept o prietenă şi să mi se furişeze mai uşor în viaţă. Ştia tot despre mine şi a profitat de dorinţa mea de a-i ajuta pe alţii spre propriul avantaj, jucând rolul victimei pentru ca eu s-o apăr, să mi se facă milă de ea şi să o primesc la mine în casă. Nu mi-o pot imagina drept femeia care a fost în aceste ultime săptămâni: neajutorată şi inconştientă, cu o familie care o iubea în pofida tuturor chestiilor oribile pe care le-a făcut ca să-i rănească.

Trebuie să mi-o amintesc ca pe femeia care era înainte.

Singura greşeală pe care o fac în timp ce iau o bere din frigider pentru Ben, îmi vâr telefonul sub un braţ şi duc cele doua băuturi în living este că nu stau să mă gândesc puţin cum de ştia atât de multe despre mine.

în living, Ben este cu spatele la mine. Se uită pe geam, la stradă. Nu mă aude când mă apropii, aşa că mai rămân acolo un pic şi-l urmăresc, descoperind că-mi vine greu să cred că se află aici, în apartament, când Sienna nu e acasă, că a venit şi din alt motiv în afară de-a o lua pe ea, doar ca să vadă ce fac eu.

Ben cel dinainte n-ar fi făcut asta. Ben cel de dinainte nu s-ar fi deranjat aşa pentru mine. Dintr-odată, toate resentimentele mele la adresa lui în aceste ultime câteva luni se mai îmblânzesc. Dacă nu a fost doar Ben de vină pentru destrămarea mariajului nostru? Dacă privesc în urmă, a fost uşor pentru amândoi să ne complăcem după atâta timp petrecut împreună. A existat o laxitate şi o lipsă de efort din partea amândurora. Nu ne mai străduiam

la fel de mult în propria relaţie aşa cum o făceam după ce ne-am cuplat. Dacă a fost şi vina mea într-o măsură egală cu a lui?

— Uite-ţi berea! spun, apropiindu-mă. Vrei să iei loc?

Se răsuceşte cu încetineală de la geam. în spatele lui, de partea cealaltă a ferestrei, a început să ningă iar. Străbate camera şi ocoleşte colţul măsuţei de cafea. Se lasă să cadă pe canapeaua de piele, iar mâinile ni se ating accidental când îi întind berea.

— Mersi! zice, şi, deşi iniţial mă gândesc unde să mă aşez şi eu, până la urmă aleg să stau pe canapea lângă el în loc de fotoliu.

Se uită în jos la sticla de bere, pe care o ţine de gât. E Guin- ness, adică ceea ce bea el mereu, şi nu îi scapă acest lucru.

— Nu ştiam că-ţi place Guinness.

— Nu-mi place.

— Oh! face, ca şi cum s-ar gândi că am cumpărat Guinness pentru altcineva.

Dar îl corectez:

— Obiceiurile vechi dispar greu, ripostez, înroşindu-mă, întrucât eu nu beau bere, cel puţin nu des.

Pe asta am cumpărat-o intenţionat de la magazin acum vreo lună. A fost unul dintre acele lucruri pe care le faci fără să-ţi dai seama că le faci pentru că, după ce ne-am căsătorit, cumpăram tot timpul baxuri de Guinness pentru Ben. Când am ajuns acasă şi am desfăcut cumpărăturile, nu mi-a venit să cred ce greşeală făcusem. Ba chiar m-am gândit să le şi arunc. Eu nu aş bea berea aia niciodată, însă mi s-a părut o risipă să scap de ea, deoarece poate într-o bună zi cineva ar consuma-o.

Nu mi-am imaginat vreodată că acela ar fi Ben.

înclină sticla şi soarbe prelung, iar apoi, după ce se şterge cu dosul palmei la gură, mă întreabă:

— Vrei să-mi spui numele pacientei? Cea care a murit.

Nu vreau să discut despre ea. Nu vreau să mă gândesc la ea.

— Ştii că nu pot.

— Mă bucur să constat că ţii în continuare să respecţi regulile, comentează el, lucru care mă face să zâmbesc, căci gust gluma.

îmi place maniera în care, chiar şi după luni întregi de la despărţire şi după nenumărate resentimente dintre noi, tot mai poate să facă mişto de mine.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? adaugă, lăsându-şi braţul să-i atârne pe spătarul canapelei şi devenind mai serios.

Mâna i se freacă de umerii şi părul meu, declanşând ceva în mine. A trecut multă vreme de când n-am mai fost atât de aproape de un bărbat. Mirosul coloniei lui e puternic şi familiar, aducându-mi aminte de casă, şi mă gândesc imediat la viaţa noastră împreună, la cum ne pregăteam împreună pentru slujbă în fiecare dimineaţă, în aceeaşi baie minusculă, în timp ce îi inspiram mirosul coloniei.

— Stop cardiac.

— Câţi ani avea ea?

— 32, răspund, urmărind felul în care mă priveşte, cum mă studiază.

îşi dă seama că discuţia mă tulbură. Tonul i se schimbă:

— N-ar fi trebuit să întreb. Hai să nu mai vorbim despre asta! adaugă, iar apoi îşi mută privirea şi eu apreciez bunăvoinţa lui de-a abandona această discuţie.

Sunt tot în uniformă. îmi pare rău că nu m-am schimbat imediat ce-am ajuns acasă, că nu mi-am luat pe mine nişte blugi şi o bluză sau că nu mi-am trecut un pieptăn prin păr înainte să ne-apucăm de băut.

— Simt un dezastru. Ar trebui să mă schimb, spun,

căznin- du-mă să mă ridic, însă Ben îşi duce braţul pe după mine pentru a-şi lăsa mâna să se odihnească pe coapsa mea.

Mă opreşte brusc şi mă face să mă prăbuşesc la loc pe canapea, atentă la mâna lui pe piciorul meu. Mai întâi şi-o ţine nemişcată, deşi din ea răzbate căldură, iar această căldură anulează răcoarea din încăpere şi mă încălzeşte şi pe mine. Mă aştept să îşi mişte mâna, dar nu o face. în schimb, îmi mângâie genunchiul cu degetul mare, o mişcare uşoară, discretă, pe care o simt până-n adâncuri. O vreme, mă holbez tăcută la mâna lui, fără să reacţionez, dar şi fără să i-o împing de pe picior, lăsân- du-l să mă atingă, să-mi reamintesc cum, la localul cu iaurt congelat unde obişnuiam să lucrăm amândoi pe când eram în liceu, m-am îndrăgostit de mâinile puternice ale lui Ben, de modul abil în care apăsa tastele casei de marcat, ceea ce-n clipa asta stârneşte ceva în mine, nostalgie şi poate şi altceva.

Inima începe să-mi bată mai repede, o pasăre prinsă în cuşcă care vrea să-şi ia zborul.

— Nu! mă contrazice el. Nu trebuie să te schimbi. Rămâi aşa! Sunt doar eu. Mai ia o gură de bere şi adaugă: La cât se întoarce Sienna acasă?

Ni se întâlnesc privirile în timp ce-i răspund:

— Nu se întoarce. Nu în seara asta. Doarme acasă la prietena ei, Gianna.

Văd cum i se mişcă mărul lui Adam în sus şi-n jos când înghite.

întinde mâna ca să-mi atingă părul, iar vârfurile degetelor îmi ating blând marginea urechii. Respiraţia mi se accelerează şi-i simt răsuflarea pe piele când vorbeşte:

— Mi-a fost dor de asta! De tine.

îmi susţine privirea, cu o expresie de regret. Apoi şi-o coboară la buzele mele, ceea ce mă duce cu gândul la prima oară când ne-am sărutat. Aveam "V ani pe-atunci. Nu era primul meu sărut. Mai

sărutasem ţipi până atunci, deşi cele mai multe săruturi le regretam, căci fuseseră cu ţipi băuţi la petreceri la şcoală şi despre care nu mai aveam decât amintiri înceţoşate de indivizi care se frecau de mine în întuneric, vârân- du-şi limbile în gura mea în timp ce eu confundam totul cu iubirea.

Dar nu mai avusesem niciodată parte de-un sărut aşa. în seara aceea, buzele lui au fost mai întâi moi şi blânde, trecând uşor peste ale mele, trezindu-mi simţurile, aşa că dintr-odată am pierdut orice legătură cu mine şi tot ce mă înconjura. Eram ameţită şi parcă pluteam în timp ce stăteam acolo, imul lângă altul, într-un colţ întunecos al parcării, unde pâlpâirea unui bec stradal din apropiere nu răzbătea cum trebuie, iar lumea care trecea pe-acolo nu avea cum să ne vadă.

— Sienna a zis că te vezi cu cineva, spun, deşi aproape că am vrut să mă abţin, pentru că nu-mi doresc să ştiu.

Nu vreau să stric momentul, însă o parte a mea se- ntreabă dacă nu cumva în apartament la el îl aşteaptă o femeie, dacă nu cumva ea stă în singură în patul lui Ben şi al meu şi dacă ăsta-i doar un gest de curtoazie pentru că i-a cerut Sienna să vină şi să vadă cum mă simt.

— Mă vedeam, dar s-a terminat, îmi răspunde, trecându-şi degetele prin propriul păr.

— îmi pare rău! spun, însă, dacă el zice adevărul, atunci numi pare rău.

Mă bucur.

— Ce s-a întâmplat?

— Sincer? face el, părând spăsit în timp ce mai ia o gură din bere. Era geloasă pe tine.

— Pe mine? întreb, trăgându-mă înapoi şi râzând binedispu- să. Dar noi doi nu mai suntem împreună. De ce-ar fi geloasă pe fosta ta soţie?

— Păi, nu ştiu, răspunde, însă pare să mă tachineze cu asta şi că se joacă.

De fapt, ştie.

— Poate aproape două decenii şi un copil împreună. E greu să concurezi cu astea. N-a ajutat deloc nici faptul că a găsit accidental o poză cu noi ascunsă într-un sertar al comodei. Am prins-o uitându-se la ea, şi, cu toate că a zis că nu o cerceta – că era doar curioasă să ştie cum arăţi –, mi-am dat seama că se înfuriase ca naiba că o păstrasem.

Las să mi se urce la cap atât faptul că Ben păstrează în secret o poză cu mine ascunsă în sertarul comodei sale, cât şi reacţia iubitei lui la ea.

— Cum ţi-ai dat seama? îl întreb. Ce-a făcut?

— Mi-a pus o groază de întrebări despre tine. Cum te numeşti, cum ne-am cunoscut, cum eşti.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Adevărul. Că eşti altruistă şi bună la suflet, dar precaută. Că ai o cochilie dură, dar că, după ce-ţi găseşti un loc să pătrunzi în ea, nu va mai exista nimic ce să nu faci pentru acel cineva.

Mă simt mişcată. Nu l-am mai auzit niciodată pe Ben să vorbească aşa, nu l-am mai auzit să exprime prin cuvinte cum mă vede şi ce simte pentru mine.

— Nu i-am spus cât de frumoasă eşti. N-a fost nevoie, a văzut şi ea cu propriii ochi, adaugă în timp ce-şi strecoară mâinile pe sub tivul bluzei mele, făcându-mi pielea de găină. Ezită, apoi mă întreabă: Tu ai mai ieşit la vreo întâlnire?

— Nu, îi răspund, deşi simt distrasă de mâinile lui şi-mi simt corpul cum se apropie de-al său în vreme ce mi se iuţesc şi bătăile inimii. Adică, da. Am ieşit. Am mers la o întâlnire cu un bărbat pe care l-am cunoscut online. Pare un lucru disperat, nu? întâlniri stabilite pe intemet.

— Nu. Oamenii o fac tot timpul. Şi am zis să încerc şi eu. Când ai 40 de ani, nu-i chiar uşor să găseşti femei drăguţe, cu capul pe umeri şi singure.

— Nu, nu e. Nici bărbaţi drăguţi, cu capul pe umeri şi singuri. Aceştia ori locuiesc cu părinţii, ori

sunt divorţaţi, ceea ce te face să te întrebi ce-i în neregulă cu ei. Râd, apoi reiau: Dacă asta nu e râde ciob de oală spartă, atunci nu ştiu ce-ar fi. E ciudat că discutăm despre asta? Despre ieşitul cu alte persoane?

— Da şi nu, răspunde Ben. E o situaţie pe care o înţelegem, ceva ce avem în comun, chiar dacă e groaznic să-mi imaginez soţia în pat cu alt bărbat. E bine aşa? şopteşte el acum şi mai blând, în timp ce-şi mişcă mâinile în sus, pe coastele mele

dezgolite, iar eu aprob din cap, abia mai respirând şi cu inima înnebunită.

Privirea i se mişca de la ochii mei la buze şi înapoi la ochi în vreme ce-mi muşc buza de jos, pierdută în culoarea ochilor şi a formei gurii lui. Mă gândesc numai la cât de mult îmi doresc să mă sărute, să mă întindă pe spate pe canapea, şi cât de mult vreau să-i simt greutatea când se lasă peste mine. Vreau să mă pierd în asta, în el, să uit de tot ce s-a întâmplat până-n acest moment. Divorţul. Caitlin Beckett. Ce-am făcut.

— Fosta soţie, îl corectez, şi nu m-am culcat cu el. N-a fost decât o cină, şi până şi aia n-a fost chiar atât de reuşită. Mâncarea, conversaţia, totul.

— Auci! Bietul om! Cum se numea?

— Alee, răspund, amintindu-mi că în realitate nici măcar nu semăna cu bărbatul pe care îl văzusem pe intemet şi că m-am simţit oribil şi goală pe dinăuntru, dar şi, totodată, indusă în eroare.

Am hotărât să rămân şi să-i acord o şansă, dar am ajuns să regret.

— Dar iubita ta cum se numeşte?

— Se numea. Nu mai e iubita mea.

— îmi pare rău! Cum se numea fosta ta iubită?

— Caitlin, îmi răspunde el, şi imediat înţepenesc, aproape să mă înec cu propria salivă.

Spatele mi se arcuieşte, îndepărtându-se de spătarul canapelei, şi mă aplec în faţă ca să-mi las paharul pe măsuţa de cafea, căci nu mai am încredere să-l ţin în mână. Trenul L trece în viteză în acelaşi timp, şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că îmi acordă un răgaz. Nu trebuie să vorbesc. Nu trebuie să răspund. Pereţii apartamentului mă împresoară, şi parcă-n încăpere n-a mai rămas niciun pic de oxigen.

Caitlin!

Ar putea să fie altă Caitlin. De bună seamă că în lume există zeci de mii de Caitlin.

Dar în toată viaţa meu eu nu am cunoscut decât una singură.

— Totuşi, nu vreau să vorbesc despre ea. Sau despre Alee, spune Ben cu ceva ce aduce a dispreţ în timp ce trenul L dispare, iar apartamentul rămâne cufundat în tăcere.

Totodată, telefonul îmi vibrează pe măsuţa de cafea, făcând să răsune sticla.

Tresar.

— Lasă-1! îmi şopteşte Ben uşor în ureche, aplecându-se peste mine în aşa fel încât mă înclin de la greutatea lui, lăsân- du-mă pe spate pe canapea, cu braţele lui dure apăsându-mă în spate şi provocându-mi durere.

încerc să mă împotrivesc greutăţii lui şi să mă ridic în capul oaselor, dar el mi se opune, apăsându-se peste mine, coborându-se între picioarele mele şi dându-mi senzaţia că mărimea lui e dintr-odată sufocantă.

— Probabil e Sienna, spun, dar pe el nu-l interesează; şi-a lipit buzele de gâtul meu în vreme ce-şi strecoară mâna pe sub marginea din dantelă a sutienului.

— Sunt sigur că e bine, gângureşte el.

— Te rog! Lasă-mă să mă conving!

Oftatul lui e audibil, şi pare jignit. îşi scoate mâna de sub bluza mea, deşi apoi ezită, cu braţele puternice de o parte şi de alta a capului meu, proptindu-se în ele, dar, totodată, ţinându- mă parcă blocată acolo. Mă urmăreşte câteva secunde înainte să se ridice, să mă lase să-mi iau telefonul, iar în clipa aceea văd scânteia bărbatului cu care m-am căsătorit, cel care e egoist, iritat şi uşor de stârnit. Văd în ochii lui că vrea să-mi spună nu, că Sienna mai poate să aştepte ca noi să terminăm înainte să-i citesc mesajul.

Se ridică de pe canapea şi rămâne acolo în picioare.

— Unde pleci? îl întreb, trăgându-mi bluza în jos pentru a mi-o aranja cum trebuie.

— La baie.

îl aştept să plece înainte să iau telefonul, ascultând cum se închide şi apoi se încuie uşa de la baie.

Abia atunci arunc o privire în jos la telefon, folosindu-mi faţa să-l deblochez. Aveam dreptate; mesajul e de la Sienna, doar trei cuvinte mici şi cât se poate de clare:

Nu am făcut-o.

Sprâncenele mi se unesc. Iniţial, nu înţeleg ce spune. Ce n-a făcut?

Acum îl aud pe Ben în baie. Nu va dura mult până să se întoarcă şi nu vreau să se supere pentru că eu sunt tot cu telefonul în mână, aşa că-i scriu rapid înapoi: Ce n-ai făcut?

Alături, aud cum e trasă apa la toaletă. Aud apoi cum curge apa în chiuvetă. în mână, telefonul îmi vibrează încă o dată, şi mă uit în jos la el, simţind un gol în stomac când văd cuvintele:

Nu i-am scris tatei.

îmi duc mâinile la gură.

Ben!

Mă gândesc la ce-a spus adineauri: că se întâlnea cu Caitlin.

Oare a luat şi el parte la asta? A ajutat-o să o pună în aplicare? Dar de ce? Să-mi facă rău, să mă întorc la el după divorţ?

Mă întreb dacă i-a spus acestei femei chestii personale despre mine, cum ar fi că moartea surorii mele m-a afectat profund. Ben mă cunoaşte foarte bine. Ştie totul despre mine. Ştie că nu m-aş încrede într-un străin sau să las un străin în casă cu mine şi Sienna, dar altfel ar fi stat lucrurile dacă era vorba de o prietenă veche, iar cu o prietenă veche aflată în primejdie ar fi mers la sigur.

Simt gust de fiere în gură când butonul care descuie uşa de la baie se mişcă. Zgomotul e discret,

uşor.

Şi totuşi, trag scurt aer în piept în timp ce mă întorc ca să urmăresc cum se răsuceşte încet clanţa. Ben deschide uşa. Lumina din baie răzbate afară, iar corpul lui masiv şi impunător umple cadrul mic.

închide lumina. Brusc, încăperea din spatele lui se întunecă, şi-mi dau seama că în această clădire nu sunt decât trei apartamente şi că e posibil ca în această noapte să nu fiu decât eu în ea şi că nimeni nu m-ar auzi dacă aş ţipa.

— E-n regulă Sienna? întreabă Ben, cu capul înclinat şi braţele pe lângă corp.

Traversează camera din trei paşi şi, parcă din instinct, mă ridic de pe canapea şi mă îndepărtez cu un pas de el.

Sienna nu i-a scris mesaj lui Ben. A venit el, din propria voinţă.

Ştia că acum Caitlin este moartă? Să fi aflat cumva că am omorât-o? Dar cum?

— Meghan? mă întreabă.

— Am întrebat daca Sienna e în regulă.

Dacă ei totuşi nu s-au despărţit? Dacă încă se mai vedeau unul cu altul?

Cu puţin timp în urmă, m-a întrebat despre pacientă. M-a întrebat câţi ani avea ea. A spus clar „ea”.

Eu nu-i spusesem că pacientul meu era femeie.

Am rămas fără suflu.

— Da! răspund. E bine.

Şi Ben are LifeYA., pentru serile în care Sienna rămâne la el. Şi el poate urmări unde se află, la fel ca mine. Ar fi putut să o urmărească plecând din apartamentul nostru. Ar fi putut să-i urmărească micul avatar în timp ce străbătea cele trei străzi până acasă la Gianna.

Ar fi ştiut că sunt singură.

— Meghan? mă întreabă iar.

— Scuze! Ce-i? întreb, acum simţind un mare nod

în gât.

Nu ştiu ce să fac. Nu pot să sun la poliţie, pentru că el se uită la mine. N-aş putea să ajung la timp la telefon. N-aş putea să apăs numerele înainte să mă oprească.

Şi ce-aş putea să spun fără să mărturisesc ce am făcut?

— Ce voia? întreabă el, apropiindu-se.

Nu pot să mă clintesc, întrucât braţele lui Ben se ridică pentru a-mi da părul la o parte din ochi înainte că-mi cuprindă faţa în mâini. îmi înclină capul pe spate, forţându-mi privirea în sus spre ochii lui întunecaţi, şi-mi dau seama cât de rapid mi-ar putea frânge gâtul dacă ar vrea; mi-ar reteza nervul spinal şi nici n-aş avea timp să reacţionez sau să depun vreo rezistenţă.

Dacă ea i-a spus că Sienna nu-i copilul lui? Dacă ştie deja? încerc să-mi controlez tremurul din voce.

— De fapt, o durea capul. Nu mai doarme la Gianna. Se întoarce acasă.

Acum îşi plimbă degetul mare peste gâtul meu, atingându-mi traheea până ajung să-mi imaginez mâinile lui în jurul gâtului, apăsând şi retezându-mi aerul până nu mai pot să respir.

— Ce păcat! face el, iar din felul în care se uită la mine, numi dau seama dacă mă crede sau nu. Credeam c-avem mai mult timp.

Totuşi, asta nu-l împiedică. Ba chiar pare şi mai hotărât. Mâinile îi alunecă pe şalele mele, trăgându-mă mai aproape de el exact când trenul L trece iar pe lângă apartament, şi mă gândesc la toţi cei aflaţi în tren cum se uită prin geamul deschis în vreme ce el îşi atinge buzele de ale mele, apoi coboară pe gât în timp ce îmi desface şnurul pantalonilor de uniformă.

— Şi eu, spun, retrăgându-mă, încercând să-i transmit dezamăgire prin aceste cuvinte pe când mâinile i se desprind de pe mine. Dar cred c-ar

trebui să pleci, Ben. Nu mi-ar plăcea deloc ca Sienna să se întoarcă acasă şi să ne vadă aşa.

Ben stă acolo, la trei paşi distanţă, rece şi lipsit de expresie. Postura i se îndreaptă şi-şi trece degetele prin păr, ţinându-mă captivă cu privirea sa întunecată. E între mine şi uşă, şi mă întreb, dacă aş fugi, dacă aş putea s-ajung la ea, dacă aş putea să trag zăvorul, să răsucesc clanţa şi să ies din apartament înainte ca el să mă înhaţe de păr sau de încheietură şi să mă tragă înapoi.

Nu cred c-aş reuşi. Apartamentul e mic şi înghesuit. Nu ai spaţiu de manevră, n-ai cum să te fereşti. Ar trebui să trec mult prea aproape.

Şi, chiar dacă aş putea să ies din apartament, m-ar prinde pe undeva înainte să strig după ajutor sau să ies măcar din clădire. Sau mi-ar da vreun brânci pe scări. Nu m-ar găsi nimeni pentru o bună bucată de vreme.

în pofida a ceea ce am spus, Sienna nu e în drum spre casă. Pentru următoarele zece ore, cel puţin, sunt singură.

— Nu, ai dreptate, spune el, cu glas mai supus. Ar trebui să plec. Nu vreau ca Sienna să-şi facă o idee greşită despre noi.

Mă urmăreşte încă cel puţin vreo zece secunde înainte să se răsucească şi să plece.

După ce pleacă, trag draperiile la loc şi împing şi fotoliul în faţa uşii.

Nu dorm toată noaptea. Stau pe canapea cu un cuţit în mână, supraveghind cu mare atenţie uşa de la intrare.

Douăzeci şi cinci

5

Răsare soarele. Iniţial, îl văd cu greu. Draperiile sunt trase, dar îl întrezăresc în micuţa crăpătură dintre panourile de fibră închisă la culoare: o fâşie din soarele de dis-de-dimineaţă. îmi părăsesc postul, cu corpul înţepenit şi obosit. Cred că am aţipit maximum 15 minute pe canapea, altfel n-am închis un ochi. Mi-am petrecut în schimb toată noaptea gândindu-mă la Ben şi Caitlin, închipuindu-mi-i împreună, întrebându-mă dacă el sau ea au găsit vechiul nostru album din liceu în corpul de bibliotecă încastrat în peretele din livingul apartamentului şi dacă s-au uitat prin el împreună, poate cuibăriţi în pat şi descoperind poze cu mine şi cu viaţa mea din liceu, pentru cercetări, pentru o cunoaştere mai bună. Există acolo, în album, o fotografie cu mine şi cu Mandy Cho, partenera mea de dublu, făcută după ce câştigaserăm un meci, ţinându-ne una pe alta în braţe, ostenite şi asudate, dar în culmea fericirii. Mă gândesc la seara în care ne-am întâlnit la o cafea, când Caitlin m-a întrebat: „Mai ţii legătura şi cu altcineva din liceu în afară de Ben?”, înainte să mă întrebe în mod special de Mandy. Pesemne că ea şi Ben văzuseră poza cu mine şi cu Mandy în album.

Merg la geam şi trag unul dintre storuri ca să mă uit afară. Strada e liniştită, încă pe jumătate adormită, dar lumina soarelui mă face să mă simt bine. îmi spun că la lumina zilei nu se întâmplă lucruri nasoale, deşi se întâmplă.

Ultimele 24 de ore îşi spun cuvântul asupra propriei minţi. Mă întorc cu spatele la fereastră şi merg în bucătărie ca să fac cafea. în drum, telefonul îmi ţiuie anunţând primirea unui nou mesaj şi făcându-mă să tresar. Inima mi-o ia şi ea la goană.

Pot să te văd diseară?

Ben! Inima îmi bate ca nebuna. Mesajul lui mă poartă înapoi în timp, la seara trecută, la clipele în care stăteam amândoi pe canapea şi eu îl întrebam numele iubitei sale, iar în acel moment întrebarea părea inofensivă, doar conversaţie de complezenţă, dacă nu tachinare şi chiar flirt. Mă înşelam.

„Caitlin.” întorc întruna pe toate părţile acel cuvânt. îi hipe- ranalizez tonul vocii şi cum păreau ochii lui în timp ce îl rostea, dacă păreau ostili sau dacă el mă privea atent, curios şi deja informat, aşteptându-mi reacţia.

Mă încalţ cu o pereche de pantofi şi ies din apartament ca să mă duc la subsol, unde găsesc propriul exemplar al albumului din ultimul nostru an de liceu, apoi îl iau sus cu mine. Pe canapea, cu uşa încuiată, răsfoiesc paginile, până ne văd pe mine şi pe Ben în curtea şcolii şi apoi la un meci de fotbal. Răsfoiesc apoi albumul până la pagina dedicată echipei de tenis, unde, în colţul din dreapta sus, Nat Cohen radiază, ţinând în mâini un trofeu, ceea ce mă întristează pentru că acum ştiu că, după numai câţiva ani, ea avea să moară. Dau pagina şi merg mai departe. Copertele interioare ale albumului sunt pline de semnăturile profesorilor şi ale colegilor de clasă, mici mesaje înclinate în culori diferite, gen „Eşti o prietenă grozavă” sau „Ţinem legătura”. Pe coperta a patra se află un mesaj de la Ben, o glumă doar a noastră, pe care numai eu şi Ben o înţelegeam, ceea ce mă face să mă gândesc că probabil am lăsat şi eu imul în albumul lui Ben, de bună seamă ceva siropos şi însoţit de inimioare. Mă întreb dacă el şi Caitlin l-au citit împreună şi dacă au râs de el.

Telefonul îmi ţiuie din nou, facându-mă să încremenesc. Las jos albumul şi mă întind după telefon.

încă un mesaj de la Ben.

Pregătesc cina pentru noi în apartament. Orice pofteşti.

Eu, Ben şi Sienna locuiam împreună într-un apartament din Lincoln Park. Acum i-a rămas lui. După ce-am divorţat şi m- am mutat împreună cu Sienna, am suferit după apartament la fel de mult pe cât am suferit şi după Ben. Acum însă ideea de a merge acolo, de-a fi singură cu el, mă sperie.

Nu-i răspund. Las telefonul la loc şi încerc să uit de el, să uit de Ben, dar trec doar câteva minute până să înceapă să sune.

Mă simt speriată de insistenţa lui. Nu va renunţa.

Arunc o privire spre telefon, deloc în largul meu, epuizată de stres şi de oboseală. Dar până la urmă nu e de la Ben. Răspund, apăsând telefonul de ureche şi rostind:

— Alo?

E cineva de la spital, de la Resurse Umane. Ar vrea să vin şi să mă întâlnesc cu ei.

Soarele de dimineaţă a fost doar o amăgire. Nici n-a răsărit bine şi a şi dispărut în spatele unei pături groase şi dense de nori ce şi-au făcut apariţia de nicăieri. Vântul de afară te dărâmă din picioare, iar temperatura n-a trecut cu mult de zero grade, astfel încât, în loc de ninsoare, sunt bombardată de o burniţă îngheţată, care mă loveşte pieziş şi-mi intră în ochi. Când ajung la serviciu, mai întâi lumea se zgâieşte la mine, iar apoi încep cu toţii să-şi fereascâ privirile şi să evite să se uite în ochii mei. Dar toţi ştiu cine sunt şi ce-am făcut: am omorât o pacientă.

Când ajung la Resurse Umane, simt aşteptată într-o sală de şedinţe ca să începem discuţiile, să trecem în revistă fiecare pas făcut, amănuntele a ceea ce s-a întâmplat, o dată, a doua oară şi a treia oară. Pe unii îi cunosc, pe alţii, nu. Se prezintă fiecare. Sunt acolo cei de la Resurse Umane, cei de la Managementul Riscului, şefa asistentelor pe tot spitalul şi alţi câţiva. îmi pare rău că nu am ascultat sfatul

asistentei-şefe. Ar fi trebuit să-mi iau un avocat.

— Bună dimineaţa, Meghan! Te rog să iei loc! începe cineva.

îmi trag un scaun capitonat şi mă prăbuşesc pe el, dar nu-mi găsesc un loc cum trebuie.

O iau pe rând şi mă bombardează cu întrebări:

„De cât timp eşti asistentă?”

„Cât timp ai tratat-o pe domnişoara Beckett?”

„Cum a ajuns stiloul cu insulină al doamnei Layley în buzunar la tine?”

„Ţi se întâmplă des să nu verifici brăţara unui pacient înainte să-i administrezi un tratament?”

„Ne poţi descrie starea ta mintală de la acel moment?”

Aduce mai mult ca orice cu un interogatoriu, şi-mi dau rapid seama ca cel mai îngrijoraţi simt ca nu cumva sa fíe traşi la răspundere. Când îmi pun întrebări, trebuie să am grijă ca amănuntele să fie aceleaşi cu cele pe care le-am dezvăluit ieri.

îmi explică ce se va întâmpla mai departe. Au completat deja un raport pentru Comitetul Naţional al Asistentelor, care îl va parcurge ca să decidă daca e de competenţa lor sau nu. Vor face o investigaţie. Vor sta de vorbă cu colegii mei, cu superiorii, cu familia Beckett – care vor putea depune plângere, dacă vor dori. Ar putea dura luni bune înainte ca membrii comitetului să hotărască dacă ce am făcut eu e pasibil de-a fi deferit justiţiei, dacă licenţa îmi va fi suspendată sau revocată, ori dacă va urma vreo altă formă de pedeapsă, deşi s-ar putea să nu se întâmple absolut nimic. E perfect posibil şi să scap basma curată.

Pe parcursul investigaţiei, voi fi în concediu plătit.

Mă îndrept încet spre Terapie Intensivă să-mi iau lucrurile din vestiar înainte să plec. Nu ştiu când mă voi întoarce sau dacă mă voi mai întoarce vreodată. Nu sunt surprinsă de ce se întâmplă. Ştiam că vor fi şi consecinţe, fireşte. Ceva-ceva tot trebuia să se

întâmple, însă nu am fost concediată. Nu sunt condusă de paznic afară din clădire. Concediul cu plată nu e cel mai rău lucru care se poate întâmpla. Tot voi fi plătită. Tot voi avea parte de toate beneficiile. Cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla era să fi venit poliţia, să mă fi aşteptat în sala de şedinţe, alături de cei de la Resurse Umane, iar fapta să fi devenit penală. în acest moment, chiar dacă în final voi fi concediată sau îmi voi pierde licenţa, tot mai pot să fac ceva pe mai departe, cum ar fi să devin infirmieră la domiciliu sau să aleg o carieră complet diferită şi să devin altceva, altcineva.

Deschid uşa camerei de odihnă ca să-mi adun lucrurile şi să plec acasă. înăuntru se află o femeie, o pacientă – care n-are ce căuta aici, într-o încăpere destinată personalului –, care stă cu spatele la mine, cu părul lung şi negru ce i se revarsă peste umerii acoperiţi de o cămaşă albă de spital legată la spate.

Când mă priveşte peste umăr, afişează un zâmbet strâmb.

— Să vezi c-o să plăteşti, spune, făcându-mă să mă dau îndărăt de şoc şi să mă lovesc de uşa camerei în timp ce îi studiez părul, ochii şi surâsul.

E Caitlin! Până la urmă nu e moartă. Trăieşte.

Acum se întoarce cu totul şi, după ce mă mai uit la ea o dată, văd că totuşi nu e o cămaşă de spital, ci un halt subţire şi alb de medic.

Nu e Caitlin. Caitlin a murit.

— Poftim? întreb, cu răsuflarea tăiată.

— Te-am întrebat dacă îţi stau în cale, spune cu amabilitate femeia, doctoriţa, iar eu mă uit la ea cu nişte ochi cât cepele şi roşie toată la faţă, străduindu-mă să găsesc o asemănare între faţa ei şi cea a lui Caitlin Beckett.

Răspund cu răsuflarea tăiată:

— Nu! Absolut deloc!

Are o expresie plină de bunătate. Zâmbeşte,

gânditoare – nu ştie cine sunt şi ce-am făcut –, iar apoi pleacă, şi după aceea, mă prăbuşesc pe-un scaun tare de la masa mică şi rotundă ca să îmi vin în fire înainte să-mi adun lucrurile şi să plec.

Doar ce-am ieşit din camera de odihnă şi-mi iau geaca pe mine când văd doi poliţişti în uniformă în faţa mea pe hol. Au peste \A. metri înălţime şi cântăresc 100 sau chiar 120 de kilograme. Stau lângă oficiul asistentelor, cu spatele la mine, aşa că le văd doar umerii lăţi şi conformaţia solidă. Picioarele îmi încremenesc în loc, aşa încât cineva intră în mine din spate, surprins de oprirea mea bruscă, iar eu murmur o scuză în vreme ce mă apropii de perete, rezemându-mă agitată toată de el şi ascunzându-mă în spatele unui stâlp, aproape gata să-mi stea inima de tot.

A venit poliţia. Ştiu ce-am făcut. Au venit să mă ia.

Preţ de câteva secunde, nu fac decât să mă uit, paralizată, cum stau acolo, la tejghea, şi discută cu asistenta-şefă. Mâinile unuia dintre poliţişti sunt duse la tocul unde-şi ţine pistolul. Mă retrag încet cu spatele şi apoi, când am posibilitatea, mă întorc, alergând aplecată în direcţia din care tocmai am venit, spre ieşirea de incendiu aflată în celălalt capăt al holului.

Ies din clădire, întrebându-mă ce îi voi spune Siennei când voi ajunge acasă.

Douăzeci şi sase
5 5

Mai târziu în această dimineaţă, aud glasul Siennei când intru în apartament, cu nervii înca-n piuneze după ce-am văzut poliţia la spital, deşi am încercat să mă liniştesc spunându-mi că s-ar fi putut afla acolo din zeci de alte motive, care să nu aibă nimic de-a face cu mine, cum ar fi un pacient scandalagiu

sau vreun infractor internat acolo. Am căutat pe intemet în mers, uitându-mă după vreo veste noua despre anchetarea tentativei de omor la adresa lui Caitlin şi am dat peste o poză a lui Milo Finch dintr-un articol de ziar datat cu două zile în urmă, în care scria că poliţia a cerut ajutorul publicului să-l găsească, ceea ce înseamnă că, măcar în urmă cu 48 de ore, încă era considerat responsabil, că el a împins-o peste marginea pasarelei, iar ea nu poate să nege. Pentru mine vine ca o uşurare, deşi în sinea mea sper că Milo a dispărut de mult şi că şi-a găsit o ascunzătoare foarte bună. Nu-mi doresc să fie prins, însă, dacă eu sau el ar trebui să mergem la închisoare, sper să fie el.

Ben mi-a mai scris şi un al treilea mesaj şi a încercat să mă sune. Am un mesaj în aşteptare de la el în căsuţa vocală, dar nu reuşesc să-mi adun curajul să-l ascult. Am mers spre casă, copleşită de emoţii din cauza poliţiei, a lui Caitlin, a faptului că am fost trimisă în concediu fără plată şi a ce aş putea să descopăr când ajung acasă, dacă Ben m-ar aştepta în living.

Nu-i aici. La o primă vedere, în apartament nu e nimeni în afară de Sienna, care se află în dormitor, cu uşa închisă, întoarsă acasă după ce-a rămas peste noapte la Gianna. O aud şi cred că e la telefon, vorbind cu vreo prietenă pe FaceTime, pentru că are glasul înfundat şi neclar în timp ce eu am rămas în living, aproape de uşă, şi mă dezbrac de geacă. Nu aud ce spune, dar apoi scoate un hohot de râs care parcă sfâşie aerul.

Mă pregătesc să strig la ea ca să o anunţ că am ajuns acasă, dar apoi de dincolo de uşa închisă a dormitorului aud vocea lui Nico şi înţepenesc acolo, cu dinţii încleştaţi şi văzând roşu în faţa ochilor, pentru că Sienna ştia că nu vreau să cheme băieţi în apartament când nu sunt acasă şi m-a ignorat în mod deliberat. Mai rău, sunt la ea în dormitor şi cu uşa închisă, ceea ce mă face să mă întreb ce-o fi făcând acolo.

Străbat camera din trei paşi. Fără să mă mai gândesc, ridic mâna şi sunt gata să bat în uşă când zăresc ceva cu coada ochiului şi mă întorc înspre bucătărie, simţind cum braţul îmi coboară din instinct. Telefonul Siennei e pe masa din bucătărie, cu faţa în sus şi iluminat, lângă bagajul ei de peste noapte, strigând parcă la mine, întrucât pentru ea este complet atipic să-l lase aşa, la vedere, şi nelipit de mâna ei.

Dar, pe de altă parte, Nico se află aici, iar băiatul i-a captivat în întregime atenţia, plus că Sienna nu se aştepta să mă întorc acasă şi să văd ce se întâmplă, deoarece i-am spus că trebuie să dau o fugă la serviciu, iar ea a presupus probabil că asta înseamnă că urma să rămân toată ziua acolo.

Plec de lângă uşă şi mă apropii de telefon. Când ajung la el, văd pe ecran numele lui Ben. Mesajul care apare e de la el.

Inima îmi începe să-mi bată mai repede. în mod obişnuit, n- aş citi mesajele Siennei. Dar curiozitatea mă doboară şi mintea îmi fuge iar la ce s-a întâmplat aseară, la el aici, în living, cu mine, privindu-mă în ochi şi mângâindu-mă pe gât.

Mă uit iar la uşa Siennei, unde, de cealaltă parte, ea şi Nico au amuţit, cu glasurile reduse la nimic, şi mă îngrijorează ce fac ei acolo, dar nu mai mult decât mă îngrijorează mesajele de la Ben către Sienna.

îi iau telefonul. Introduc repede parola ca să-l

deblochez – una dintre cerinţele mele când şi-a luat telefon, ca eu să am mereu acces la el pentru că, în esenţă, eu plătesc factura; e telefonul meu.

Mesajul de la Ben este următorul: Mama ta este acasă astăzi sau e la serviciu?

închid ochii şi clatin din cap. Nu ştiu cum mă face să mă simt gândul că îi scrie Siennei ca să mă verifice şi că o foloseşte ca să ajungă la mine. Mă pregătesc să-l pun la loc.

Dar apoi deschid ochii şi dau rapid în sus sa vad restul mesajelor.

Imediat deasupra ultimului mesaj, vad ultimele cuvinte ale Siennei către Ben:

Ei bine, minte.

Cuvinte muşcătoare, care mă ustură, şi primul lucru la care mă gândesc e cine. Cine minte.

Iar apoi îmi văd numele.

în mesajul de dinainte, Ben îi spune Siennei: Mama ta a spus că te doare capul, ceea ce-a fost precedat de o serie de semne de întrebare din partea Siennei: ????

încep să respir mai greoi. M-au prins. Eu mint. Pentru că, în mesajul de dinainte de acesta, trimis de Ben aseară la scurt timp după ora zece, o întreabă: Cum ţi-e capul?

Ben ştie că l-am minţit, Ştie că pe Sienna n-a durut-o capul şi că aseară nu se întorcea acasă.

Iar asta mă îngrijorează. Nu-i cel mai rău lucru, pentru că ce mă ustură mai tare este tonul tăios şi muşcător al cuvintelor Siennei când a zis că mint. E furioasă şi plină de amărăciune.

Ei bine, minte.

Simt un nod în stomac după ce încep să dau scroll mai departe, către ieri-aseară, când Sienna i-a scris lui Ben că mă comport ciudat.

în ce sens ciudat? a întrebat el.

Eşti acasă? E şi ea cu tine? S-a întâmplat ceva?

Nu. Nu ştiu. Doar mi-a spus să merg acasă la Gianna. A zis că nu pot să rămân aici.

Sunt sigur că e-n regulă.

Şi dacă nu e?

Vrei să trec să văd ce face şi să mă asigur că e bine?

Da!

Da! Dintr-odată, simt o durere în piept, o strânsoare care se răspândeşte tot mai mult.

Deci nu Ben minţea, ci Sienna! Ea i-a cerut să treacă pe aici şi să vadă ce fac. Brusc, întreaga seară

este pusă sub semnul întrebării. Oare motivul lui Ben să se afle aici nu a fost chiar atât de răutăcios pe cât îmi imaginasem? Oare chiar a venit cu intenţii bune?

De ce m-ar minţi Sienna? De ce ar spune că mint?

Nu mai am timp sa iau în calcul toate posibilităţile pentru că, dintr-odată, din camera Siennei răzbate încă o dată un zgomot ciudat, iar atunci îmi ridic imediat privirea din telefon şi-l las să-mi alunece în buzunar. Mă apropii de uşa Siennei, bat uşor o dată cu nodurile degetelor şi apoi intru fără să mai primesc permisiunea, adunându-mi curajul pentru ce voi descoperi şi aşteptându-mă să intru şi sa-i văd cum se hâijonesc amândoi pe patul în dezordine al Siennei, sub pătura roz mototolită, cu mâna deloc cuminte a lui Nico vârâtă lacom sub tricoul ei şi pipăindu-i pieptul.

Dar nu asta se întâmplă. Nico stă la micuţul ei birou, părând mult prea masiv pentru scaunul de birou roz, pentru copii, pe care ea îl are de când era mică. Paharul cu creioane a fost dărâmat de pe birou, şi ăsta a fost zgomotul pe care l-am auzit, când zeci de pixuri şi de creioane s-au împrăştiat pe podea. Lângă biroul, Sienna stă în patru labe şi le-adună, chicotind ca o nebu- na.

— Eşti aşa de neîndemânatic! trag cu urechea la ea în vreme ce intru pe neaşteptate, iar Sienna sare în picioare.

— Mamă! face, roşie toată în vreme ce Nico, aflat la birou, încearcă să acopere indiferent ce făcea cu mâinile, aşa încât tot ce apuc să văd e o fâşie roşie. Ce cauţi aici?

— Aici locuiesc.

— Dar nu trebuia să fii la serviciu?

— Azi n-a trebuit decât să merg la o şedinţă, dar s-a terminat. Credeam c-am discutat că nu trebuie să aduci băieţi în apartament când nu simt şi eu acasă.

— N-ai zis că n-am voie.

— Ba da, am zis, Sienna!

— Ba nu, n-ai zis! Ai spus că trebuie să te mai gândeşti.

îmi amintesc de discuţie şi-mi dau seama că nu se înşală. Exact asta am spus.

— La ce munceaţi voi doi aici? întreb.

Dacă n-ar fi fost graba lui Nico de-a acoperi tot, nu ştiu dacă aş fi observat măcar că el scria ceva.

— La nimic, răspunde ea.

— Nu e nimic, Sienna. Ce făceaţi?

— Ceva pentru şcoala, răspunde ea, însă o face prea târziu, pentru că, totodată, mâna lui Nico se ridică, dezvăluind obiectul.

Este un plic roşu şi, lângă el, o bucată de hârtie ruptă cu începutul a ceva notat cu scrisul cu majuscule al lui Nico: ŞTIU CE-AI FĂ

Nico ţine în mână un pix negru. Plicul şi hârtia ruptă, cu marginile zdrenţuite, mă duc cu gândul înapoi la ziua aceea din camera de odihnă de la spital, când am scos plicul roşu din geantă, cel pe care îl luasem în de dimineaţă din cutia poştală, cu numele meu pe el, dar fără timbru sau vreo adresă a expeditorului. Cel pe care scria SCÂRBĂ. Atunci, am crezut că pătrunsese cineva în clădire şi apoi îl lăsase în cutia poştală, pentru că altminteri cum l-aş fi primit altfel?

Dar dacă a fost chiar atât de simplu pentru că persoana care l-a lăsat acolo a avut o cheie?

Privirea îmi fuge de la bilet la Sienna şi înapoi.

— Nico, cred c-ar trebui să pleci, şoptesc.

Băiatul dă din cap, lăsând pixul să cadă pe birou, apoi împinge scaunul şi se ridică. îşi ia la revedere, deşi cu glas firav, ca un laş. Ştie c-a fost prins cu mâţa-n sac, deşi, pe de altă parte, răspunsul Siennei e tipic ei. în timp ce eu dau să plec în living, ea îl conduce pe Nico pe hol ca să-şi ia la revedere şi apoi revine în apartament, la fel de sfidătoare ca întotdeauna.

— Ce jenant! murmură, furioasă pe mine. Nu trebuia să-l dai afară.

— Ce era cu biletul ăla pe care-l scriaţi? o întreb. ŞTIU CEAI FĂ

Nu face decât să ridice din umeri.

— Ţi-am zis deja. Nimic. Doar ceva pentru şcoală, răspunde, trecând pe lângă mine, ca şi cum nu vrea decât să se întoarcă în dormitor şi să închidă uşa.

— Nu e chiar nimic, Sienna. Ce urma să scrieţi? Era pentru mine? o întreb, dar ea se strâmbă, ca şi cum ar încerca să nege, însă nu reuşeşte să găsească vorbele necesare s-o facă.

Oricum nu mai are importanţă. Indiferent ce zice sau nu zice, ştiu că era pentru mine, pentru că scrisul şi plicul se potrivesc cu primul bilet, însă acum mă întreb de ce este ea atât de furioasă, încât să se dezlănţuie aşa şi să mă facă scârbă.

— Tu i-ai scris tatei seara trecută şi i-ai cerut să vină să vadă ce fac? o întreb, dând deocamdată uitării biletul.

— De ce mă tot întrebi asta? latră de această dată înainte să mijească ochii şi să insiste: Ţi-am zis deja că nu.

E convingătoare. Dacă n-aş fi văzut chiar adineauri contrariul, aş fi crede-o, ceea ce mă face să mă întreb de câte ori minte Sienna şi de câte ori i-am crezut minciunile.

Am telefonul ei încă în buzunar. îmi strecor mâna în el şi-l scot la iveală.

Sienna icneşte.

— Mi-ai luat telefonul? mă întreabă, fără să-i vină a crede, apoi dă să mi-l ia din mână de parcă eu sunt cea care a greşit.

— Telefonul meu, Sienna, i-o retez, rămânând stăpână pe mine însămi. Şi nu, nu l-am luat. L-ai lăsat pe masă, în bucătărie, şi pur şi simplu s-a întâmplat să văd cum primeai un mesaj de la tata.

Mă opresc, în vreme ce Sienna se uită în jos la

telefon să vadă mesajul şi să-şi dea seama ce e posibil să mai fi văzut pe lângă, şi faţa i se goleşte de sânge până devine albă ca laptele.

— De ce m-ai minţit aseară că nu i-ai trimis tatălui tău mesaj? Când nu-mi răspunde, continui: De ce îmi trimiţi biletele alea oribile? Nici măcar să nu încerci să mă minţi, Sienna! Ştiu că tu ai lăsat acel mesaj în cutia poştală, în care îmi spuneai scârbă.

Mi-e greu să pronunţ cuvântul. Mă înec cu el şi, apoi, încercând să-mi reţin lacrimile, pentru că nu mi-am închipuit vreodată că propria-mi fiică mi-ar spune aşa ceva, o întreb:

— Ce ţi-am făcut?

Ştie că a fost prinsă, numai că nu se dă bătută. Nu plânge şi nici nu imploră iertare. în schimb, se repede la mine, declarând:

— Ştiu ce-ai făcut.

— Ce vrei să spui? o întreb lent, simţind cum se cască pământul sub mine.

Sienna ştie c-am împins-o pe Caitlin Beckett de pe podul ăla şi că am omorât-o cu ajutorul insulinei?

— Ce vrei să spui, Sienna? o întreb din nou, pentru că nu zice nimic. Ce am făcut?

— Mi-a spus ea.

— Cine ţi-a spus şi ce?

— Iubita tatei. Caitlin. Mi-a spus ce-ai făcut. Mi-a spus că tata nu e tatăl meu adevărat, răspunde ea, iar eu simt cum se sfărâmă totul înainte ca ea să se prăbuşească, cedând în timp ce dau să o prind, să o strâng în braţe, mai uşurată de o mie de ori mai mult pentru că nu ştie toate acele lucruri groaznice pe care le-am făcut; nu ştie decât unul singur.

— Sienna! murmur.

— Nici măcar să nu încerci să o negi! adaugă apoi, împin- gându-mă şi făcându-mă să dau înapoi. Ştii că e adevărat.

Mă adun.

— Când ţi-a spus asta?

— După ce m-a luat tata să mergem să vedem Dragă Evan Hansen. Era acolo a doua zi, când am ajuns acasă. Mi-a spus tot.

Mi se încleştează gâtul. Deci asta a făcut Caitlin. După ce eu m-am deschis în faţa ei în legătură cu adevăratul tată al Sien- nei, după ce am vărsat tot ce aveam pe suflet şi i-am spus lucruri pe care nu le-aş dezvălui vreodată în faţa cuiva, ea a obţinut ce-i trebuia. A reuşit să mă aibă cu ceva la mână. A doua zi eu m-am dus la serviciu în timp ce ea a rămas în apartament, unde mi-a umblat prin lucruri, găsind şi furându-mi inelul ca să-şi ocupe timpul până s-a întors Sienna ca sa-i poată povesti despre acea seară de la Guthrie. Mi-o închipui pe Sienna venind acasă, aşteptându-se să-mi vadă prietena şi găsind-o în schimb pe Caitlin. Mă gândesc cum i-o fi spus-o Caitlin, dacă i-a dat vestea uşor şi blând sau dacă a găsit plăcere în faptul că i-a frânt inima Siennei.

Abia după două sau trei săptămâni am găsit primul bilet în cutia poştală, cel cu SCÂRBĂ, ceea ce i-a oferit Siennei timp să se chinuie din cauza a tot ce

aflase, să pună totul la punct cu Nico şi să găsească o metodă de-a se răzbuna pe mine.

— Sienna, de ce nu ai vorbit cu mine? De ce să-mi trimiţi acele bilete îngrozitoare în loc să vii la mine şi să-mi spui adevărul?

— La fel cum şi tu mi-ai spus mie adevărul? mi-o întoarce ea, şi chiar are dreptate; ipocrizia sare în ochi.

N-am niciun drept sa-i pun la îndoială lipsa de sinceritate când eu am fost atât de nesinceră cu ea. Sienna are 16 ani, iar trimiterea acelor bilete anonime a fost probabil singurul mod la care s-a putut gândi pentru a-şi exprima sentimentele şi a mă confrunta în legătură cu tatăl ei.

Dintr-odată, în ochii Siennei apar lacrimi fierbinţi de furie.

— Te urăsc al dracului de tare! Şi chiar cred ce am scris în biletul ăla. Eşti o scârbă. Aş vrea să fi murit acolo la subsol. Aş vrea să nu mai fi scăpat vreodată de-acolo.

Subsolul! Simt că ameţesc. Mă gândesc la seara în care am rămas încuiată în subsol şi îngrozită. La acel moment, nu mi s- a părut un accident, ci un lucru intenţionat. Sienna era acasă. Era aici, singură în apartament. în realitate, ea a fost cea care m-a trimis după pozele cu ea bebeluş. Mă gândesc la ce-a fost atunci şi în minte mi se formează o imagine cu Sienna furişân- du-se în urma mea, cu ea închizând uşa şi mutând pana în aşa fel încât să rămân încuiată la subsol, iar apoi întorcându-se aici şi băgându-se sub pătură cu laptopul ca să-şi facă temele, nici măcar un pic preocupată că nu puteam să ies de-acolo.

„Ce s-a întâmplat?” m-a întrebat când până la urmă am reuşit să mă întorc la etaj, zdruncinată şi furioasă. însă nu era nevoie să mă întrebe ce se întâmplase. Ştia deja.

Mă cuprinde mânia. Nu poate să scape aşa. Nu

poate să mă înjure şi să-mi vorbească aşa. Nu e în regulă să trimiţi scrisori pline de ură sau să încui pe cineva într-un subsol. Dacă vecinul ăla nu se întorcea acasă exact atunci? Oare m-ar fi lăsat acolo toată noaptea? S-ar fi prefăcut că doarme pe canapea şi ar fi zis că nu-şi dăduse seama că nu mă întorsesem în casă?

Dar ce-am făcut eu este infinit mai rău, şi probabil că acum doar mi-o întoarce şi ea aşa cum ştie. E furioasă, ceea ce e de înţeles. Am rămas însărcinată cu alt bărbat. Am lăsat pe altcineva, care nu e tatăl ei, sa o crească. Nu le-am spus nimic nici- unuia dintre ei. în toţi aceşti ani, i-am lăsat să trăiască în minciună.

— Tatăl tău ştie? o întreb, păstrându-mi calmul, de parcă adineauri nu mi-ar fi zis scârbă sau că ar vrea să fi murit.

— Ăsta e singurul nenorocit de lucru de care-ţi pasa, mama? Dacă tata ştie? întreabă ea, apoi râde, un râset cinic, batjocoritor şi amuzat, şi adaugă: „Tata.” Nici măcar nu e tatăl meu.

Vreau să-i spun. Să o consolez. Vreau să-i spun cât de rău îmi pare şi să-i explic, să o fac să înţeleagă cât m-am luptat cu îndoiala dacă să-i spun lui Ben când am aflat că ea nu e a lui, dar că, în cele din urmă, am luat decizia că aşa ar fi cel mai bine pentru toată lumea.

Totuşi, ştiu că, dacă aş vrea să o iau din nou în braţe, n-ar face decât să mă respingă.

— I-ai spus, Sienna? Ea i-a spus?

— De ce-ţi pasă măcar? Pentru că s-ar putea să înceteze să ne mai plătească pensie alimentară?

— Nu! Nu-mi pasă de asta. Vreau doar să ştiu. El ştie?

— Nu, nu ştie. Bine, mamă? Nu ştie, la dracu’! Pentru că n- am vrut să îl fac şi pe el să se simtă cum mă simt eu, spune ea apoi, şi mi se rupe inima, pentru că sunt conştientă că, în interior, şi inima ei

s-a frânt.

Fac precaut un pas spre ea şi-mi las mâna pe braţul ei, încercând marea cu degetul, iar apoi, când nu se fereşte, mă apropii şi o cuprind.

Mă simt uşurată. Aseară, cu Ben – n-a fost aşa cum mi-am închipuit. Nu a venit să-mi facă rău, ci pentru că, aşa cum a zis şi el, îi ceruse Sienna să vină şi să verifice cum sunt. Chiar spunea adevărul. Se despărţise de Caitlin, şi mă gândesc acum că ce s-a întâmplat a fost ca, de furie, de gelozie sau ca să facă rău, femeia aia şi-a pus în minte să se apropie de mine ca să- ncerce să-mi distrugă viaţa, ceea ce a şi făcut prin faptul că i-a spus Siennei despre tatăl ei. Ben n-a avut nimic de-a face cu asta. E perfect posibil ca el să nici nu ştie că e moartă.

— Acum ce se întâmplă? întreabă Sienna, cu faţa umedă şi roşie. Mai pot măcar să merg să-l văd?

— Normal că poţi, scumpa mea. El e tot tatăl tău, încerc să-i spun, dar în zadar, căci, dintr-odată, îmi zice iar că mă urăşte înainte să se desprindă din braţele mele, să se întoarcă şi să fugă în cameră la ea.

Uşa se trânteşte cu o asemenea furie, încât de cealaltă parte a peretelui se prăbuşeşte un tablou, iar sticla acestuia se face ţăndări pe podea, şi aş vrea să întreb dacă e totul în ordine, dacă ea însăşi e bine – să-i spun să aibă grijă la cioburile de sticlă dar mă abţin, pentru că trebuie să-i acord spaţiu, s-o las în pace deocamdată, să îi acord timp să se descarce.

în clipa asta, nu cred că lucrurile ar putea să devină mai rele de-atât.

Douăzeci şi şapte

Primesc un mesaj de la Luke. Bună! scrie în el. Voiam doar să verific ce faci şi cum mai rezişti. Mesajul seamănă cu unul dintre acei colaci de salvare pe care îi aruncă salvamarii în apă ca să salveze pe cineva de la înec. Mă reped la el, disperată să rămân deasupra apei.

Sincer? Nu prea bine. Sunt o epavă, îi răspund. Strâng telefonul în mâini, prăbuşindu-mă pe canapea şi simţind cum lacrimile îmi inundă ochii, ameninţând să se reverse.

Vrei să vorbeşti despre asta? întreabă el, şi da, vreau, dar e prea mult de scris într-un mesaj. Nici măcar n-aş şti de unde să încep. Pe Luke nu l-am mai văzut de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Caitlin, iar acum am mult prea multe pe cap cu Ben şi Sienna.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Luke scrie din nou înainte să apuc să răspund: Hai să ne întâlnim să bem ceva, şi-mi propune un bar aflat la distanţă egală de apartamentele noastre.

Ce drăguţ! Dar nu vreau să te smulg de lângă Penelope, îi scriu, amintindu-mi cât de supărată a fost ea în seara în care Luke a lucrat până târziu şi cum şi-a închipuit că o înşală cu altă femeie. Voi fi bine. Am doar nevoie de un pic de timp până se mai limpezesc lucrurile, spun, de parcă e chiar atât de simplu, de parcă timpul poate vindeca toate rănile.

Penelope e şucărită iar. Mă tratează cu tăcere. Sunt egoist. Mi-ar prinde bine ceva de băut şi cineva cu care să vorbesc, scrie Luke, şi simt cum mă învăluie un val de

uşurare. Nu că aş vrea ca Penelope să se înfurie pe el. Doar că în momentul ăsta nu îmi doresc nimic mai mult decât să stau de vorbă cu un prieten, aşa că zic că e în ordine.

Mă ridic de pe canapea. Mă apropii de uşa Siennei şi bat uşor.

— Sienna! spun, aplecându-mă mai aproape şi ştiind fără să încerc clanţa că e încuiată.

— Ce e? mârâie ea.

Trag aer în piept.

— Trebuie să ies un pic afară pentru nişte chestii, îi răspund, şi mă simt iarăşi prost c-o mint. Nu durează mult. Poate o oră sau o oră şi jumătate, cel mult.

Rămâne tăcută.

— O să fii în regulă? o întreb, păşind parcă pe coji de ouă. Pot să rămân şi-acasă. Nu trebuie neapărat să ies în seara asta.

— Du-te şi gata! răspunde, şi iniţial mă simt nehotărâtă, dar apoi aleg să ies.

Sienna are nevoie de timp singură. Are nevoie să răsufle în voie. Nu vreau să o sufoc.

Mă schimb de haine şi-mi trec o perie prin păr. încerc să văd dacă îmi iese ceva şi cu machiajul ca să arăt ceva mai bine, dar nu funcţionează, aşa că până la urmă mă dau bătută.

Afară e întuneric atunci când ies, iar aerul rece îmi amorţeşte faţa. Mă gândesc la mine însămi şi la ce îmi trebuie mie acum – ceva de băut şi un prieten – şi la ce îi trebuie Siennei – timp singură, fără să-i mai suflu şi eu în ceafă.

Nu mă mai gândesc la ce păţesc femeile din acest oraş în timp ce merg singură pe străzile tot mai întunecate, lăsând-o pe Sienna singură în apartament.

Luke e deja la bar când ajung. A ocupat o masă pentru amândoi. îmi face semn cu mâna când intru, iar eu îi întorc salutul, pornind spre el prin barul aglomerat. Când ajung la masă, îmi dau haina jos înainte să mă aşez pe scaun.

— Ăsta e pentru mine? îl întreb când văd paharul

cu vin alb pe masă.

— Parcă am reţinut că-ţi place chardonnayul, dar nu trebuie neapărat să-l bei, dacă nu vrei. Simte-te liberă să comanzi altceva! N-o să-mi răneşti sentimentele.

— Nu, spun, întinzând mâna după pahar. E perfect. Exact ce voiam! Mulţumesc!

Duc paharul la buze şi sorb, nerăbdătoare să simt efectele anestezice ale vinului.

— Mi-am făcut griji pentru tine, reia după ce las paharul la loc pe masă, cu mâinile în jurul piciorului de sticlă.

— Ce spune lumea pe la muncă?

Luke era şi el la spital în ziua cu supradoza de insulină, deşi nu-mi amintesc să-l fi văzut din nou, după ce ne loviserăm unul de altul înainte să moară Caitlin, când îmi propusese să ieşim la o întâlnire dublă cu Penelope şi amicul ei.

— Ştii şi tu cum e. Ca de obicei, o mulţime de exagerări, minciuni nevinovate şi jumătăţi de adevăr. Se opreşte, apoi adaugă: Nu m-ar deranja să aud chiar de la tine, dacă te simţi în stare.

— Sunt sigură că tot ce-au spus este adevărat. Eu am facut-o. E moartă din cauza mea.

— Uite, continuă Luke, iar glasul său parcă e un balsam atunci când vorbeşte.

întinde mâna peste masă şi şi-o lasă peste a mea, ceea ce are darul să mă liniştească, iar apoi se apleacă mai aproape.

— Arată-mi tu o asistentă sau un asistent care să nu fi făcut măcar o dată o greşeală în carieră, şi îţi spun eu că minte.

îşi retrage mâna şi se întinde după paharul său, apoi soarbe din el.

— Cum s-a întâmplat? mă întreabă şi lasă jos paharul.

Detest să-l mint, dar sinceritatea nu-i o opţiune,

nici măcar cu Luke.

— Am sărit nişte etape. M-am grăbit şi nu m-am mai gândit ce fac. Nu i-am scanat codul de bare de la încheietură.

— Toţi am mai făcut treaba asta.

— Cu o seară înainte nu închisesem un ochi şi eram frântă. Nu eram în starea necesară să fiu la serviciu, dar ştii şi tu cum e, cât de greu e să ne luăm zi liberă. Ştiu că nu-i o scuză. Am dat-o în bară. E din vina mea. Nu putem să facem astfel de greşeli, nu când în joc sunt vieţile unor oameni. Când a început să aibă probleme, mi-am dat seama ce făcusem şi că urmările puteau fi mortale. Mi-a stat inima, Luke. Nu mai puteam să respir. Cred că în viaţa mea nu am mai fost atât de speriată. Asta e partea cea mai proastă, paralizia aia completă. Acum mă tot gândesc că, daca nu aş fi intrat în panică, dacă aş fi reacţionat mai repede, poate că am fi reuşit să o salvăm.

— Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. Eşti o asistentă bună, Meghan. Să nu te îndoieşti vreodată de asta!

— Eram. Eram o asistentă bună, spun. Sunt convinsă că zilele mele ca asistentă s-au cam dus. Spitalul m-a trimis în concediu cu plată. Nu mă surprinde. Nu le găsesc vină, dar cred că e doar o chestiune de timp până să fiu concediată. M-am gândit să-mi dau demisia.

— Şi să le-o iei înainte?

— Da! De ce nu? Oricum nu e un job grozav. Orele lungi, banii.

Aprobă din cap, deşi sunt peste măsură de trufaşă. îmi iubesc jobul. Dar îmi iubesc şi mai mult viaţa şi libertatea.

— Sienna ce zice?

— încă nu i-am spus. Nu vorbeşte cu mine, dar asta-i o poveste pentru altădată. Acum e singură

acasă şi rumegă în sinea ei cât de mult mă urăşte şi cum i-am distrus viaţa.

Iau paharul cu vin şi sorb prelung din el. Luke rămâne tăcut câteva secunde, căzut pe gânduri şi citindu-mi expresia, înainte de a-i face semn ospătăriţei să îmi mai aducă un pahar pentru că al meu aproape s-a golit.

— Vrei să-mi povesteşti? mă întreabă el după ce pleacă femeia.

— Nu! răspund scurt şi hotărât.

Mi-ar plăcea să mi-o iau de pe suflet, dar mi-e ruşine să-mi afle toată lumea secretul. Ce-ar crede Luke despre mine dacă ar şti ce-am făcut, cum timp de peste 16 ani l-am lăsat pe Ben să crească un copil care nu e al lui?

— Ajunge cu mine! Stric complet distracţia! Povesteşte-mi despre Penelope! Mă face să mă simt mai bine dacă ştiu că nu sunt singura a cărei viaţă a luat-o razna.

Luke zâmbeşte înţelegător.

— Aceeaşi ceartă, altă zi. Nu pot să spun sau să fac nimic bine. Sper doar că lucrurile vor reveni la normal după ce se naşte copilul.

Pare trist, sătul şi înfrânt. îmi pare rău pentru el, dar o înţeleg foarte bine şi pe Penelope, şi situaţia în care se află acum cu
sarcina.

— Sunt sigur ca vor reveni, spun, străduindu-mă să par veselă, deşi nu sunt în cea mai optimistă dispoziţie. Penelope trece prin momente grele. Odihna la pat, hormonii, grijile dacă bebeluşul va fi bine. Sigur se simte copleşită. Şi singură.

îmi sună telefonul. Abia aud sunetul, căci îl am în geantă, şi- mi vâr mâna după el să-l caut. îl găsesc şi-l scot afară, întrebându-mă dacă e Sienna şi sperând că e ea, că vrea să mă întorc acasă şi să stăm de vorbă, însă numărul apelantului e unul necunoscut, cu un prefix local cu VVY. O clipă, simt un nod în

stomac când îmi amintesc de poliţiştii de azi de la spital şi mă întreb dacă nu cumva mă caută.

— Cine este? mă întreabă Luke, şi atunci întorc telefonul ca să-l vadă.

— Nu ştiu. Cineva pe care nu-l am la contacte.

— Probabil cineva de la teleshopping. Ignoră-l şi gata! rosteşte pe un ton lejer şi se întinde după pahar, şi asta şi fac, lăsând telefonul pe masă în timp ce ospătăriţa se întoarce cu vinul meu.

îi mulţumesc, recunoscătoare. Probabil n-am nevoie şi de al doilea pahar cu vin, iar în împrejurări normale nici n-aş cere unul, dar astăzi este o excepţie.

— Uite, detest să fac asta, reia Luke după câteva secunde, dar ar trebui să merg acasă şi să văd ce face Penelope, dacă e pregătită să discutăm.

încuviinţez din cap. Nu vreau să plece, dar ştiu că trebuie să repare lucrurile dintre ei.

— Tu o să fii bine? mă întreabă în timp ce îşi termină băutura.

— Da! Du-te, te rog!

— Eşti sigură? Doar că... legat de ce-ai spus, că te simţi singură. Mă sâcâie. Mă simt vinovat.

— Da, normal că sunt sigură! Eşti un om cumsecade, Luke. Pur şi simplu, tu şi Penelope treceţi printr-o perioadă foarte grea. Totul va fi mai bine după ce va veni bebeluşul. îţi promit!

— Tu ce-o să faci? mă întreabă, dus pe gânduri. Mai rămâi aici o vreme sau te întorci şi tu acasă?

— Mai rămân un pic. Plec imediat ce-mi termin paharul.

Nu ma grăbesc să plec acasă, şi probabil că Sienna e mai fericită fără mine.

— Bine! spune el. S-ar putea să mă întorc dacă Penelope îmi spune s-o şterg.

Rânjesc.

— îţi păstrez locul.

Mai ia o ultimă gură din bere şi adaugă:

— Mereu am ştiut că pot conta pe tine.

îmi face cu ochiul, apoi pleacă, iar eu îmi înfăşor mâinile în jurul propriului pahar cu vin şi beau iar din el, recunoscătoare pentru zgomotul din barul ticsit. E o distragere plăcută. Mă uit la lume, geloasă pe toţi aceşti oameni fericiţi ce râd acolo şi se distrează împreună cu prietenii. Pierd noţiunea timpului. Se scurg 20 sau 30 de minute şi apoi îmi sună iar telefonul. Mă uit la număr, întrebându-mă dacă e Sienna, însă nu e ea. Este acelaşi număr local care a sunat mai devreme, când era şi Luke aici. Dintr-odată, mă simt tulburată, şi mă întreb cine e şi ce-o fi atât de urgent de mă sună de două ori.

De data asta răspund şi-mi duc telefonul la ureche, pregătin- du-mă pentru indiferent cine-o fi la celălalt capăt şi aşteptându- mă, nu ştiu de ce exact, ca vocea să fie îndrăzneaţă, răstită, masculină, dar nu e.

— Meghan Michaels? întreabă femeia pe un ton precaut.

— Da, chiar ea.

— Meghan. Bună! Penelope Albrecht. Soţia lui Luke. îmi cer scuze că te sun aşa, dar ţi-am găsit numărul printre nişte lucruri de-ale lui.

— Penelope? întreb, complet nepregătită pentru asta.

Au trecut ani de când n-am mai vorbit cu ea. Ne-am întâlnit o singur dată, la nunta ei cu Luke, cu toate că şi atunci a fost ceva scurt, doar un trecător mă-bucur-să-te-cunosc.

— L-ai văzut cumva? întreabă ea, evident supărată, şi nu ştiu ce să spun pentru că nu vreau să se supere şi mai rău decât e deja.

Nu vreau nici ca el să aibă probleme. Mi-a făcut o favoare venind să se întâlnească în seara asta cu mine, dar cred că ea se va înfuria dacă află că a fost cu mine.

Dar apoi mă gândesc şi la cât de avansată este

sarcina lui Penelope şi încep să mă întreb dacă nu cumva a intrat în travaliu sau e ceva în neregulă cu copilaşul.

— Da! răspund, alegând sinceritatea. L-am văzut adineauri, poate acum V. sau V * de minute. Acum e-n drum spre casă. Ar trebui s-ajungă din clipă în clipă, adaug, întrebându-mă de ce Luke n-a ajuns încă acasă, dar spunându-mi că poate s-a oprit să ia nişte îngheţată sau flori, pentru o împăcare. îmi pare rău! Te rog să nu te superi pe el! E vina mea. Eu i-am cerut să ne întâlnim ca să putem sta de vorbă despre ceva ce s-a întâmplat la serviciu.

Iniţial, Penelope rămâne tăcută, iar apoi spune:

— Nu prea cred. Eu nu cred că se întoarce acasă.

Cuvintele ei îmi taie răsuflarea.

— Penelope, e totul în regulă? o întreb cu blândeţe, îngrijorată şi totodată întrebându-mă dacă cearta lor a fost de fapt mult mai rea decât a insinuat Luke. Tu şi bebeluşul sunteţi bine? Pot să te ajut cu ceva?

Nu răspunde nimic. în schimb, zice:

— Poliţia încă n-a ajuns aici, la noi acasă.

Şi atunci rămân blocată, iar lumea se învârte cu mine, pentru că asta înseamnă că, după ce i-am văzut pe poliţişti la spital, aceştia au venit să mă caute. De bună seamă că mai întâi s-au dus la mine acasă înainte să se ducă la Luke. Probabil la un moment dat după ce am ieşit ca să mă întâlnesc cu el. Mă gândesc la Sienna, singură acasă, şi la cum le-ar răspunde la interfon şi i-ar lăsa înăuntru. Oare ce i-or fi spus? Sau ea ce le-a spus?

— Mai eşti acolo? întreabă Penelope.

— Da! şoptesc. Scuze! Simt aici. Ce voiau? Au spus ceva?

— Voiau să stea de vorbă cu Luke.

încuviinţez din cap, simţind că mi se face rău. Normal că asta voiau. Poliţia vrea să discute cu Luke, să-i pună întrebări despre mine. Este o parte a

anchetei lor, şi îmi doresc, deşi e în zadar, să fi vorbit cu el înainte să ajungă acasă, să îl implor să nu mintă – pentru că Luke nu s-a aflat acolo, în salonul lui Caitlin, în ziua aceea, el n-a văzut nimic –, dar să-mi ia apărarea, să le spună că Meghan nu i-ar face niciodată rău unui

pacient cu bună-ştiinţă, că pur şi simplu nu-i posibil, ca pe Meghan nu o lasă inima să-i facă rău cuiva.

— Aveau un mandat de arestare pe numele lui.

Mi se usucă gâtul şi pălesc.

— Poftim? întreb, complet luată prin surprindere şi încercând să înţeleg ceva. Nu înţeleg. Nu...

— ADN-ul lui, Meghan, mă întrerupe ea. I l-au găsit sub unghii acelei ultime femei. Au găsit potrivirea. I-am văzut zgârietura ieri pe gât, însă el mi-a spus că se zgâriase când se bărbierise, iar eu l-am crezut.

— Penelope, ce femeie? Nu înţeleg. Ce zici acolo?

— Toate femeile alea care au fost atacate, Meghan. A fost Luke. El este cel care le ataca.

încep să tremur. Nu mai reuşesc să ţin cum trebuie paharul şi acesta cade, se răstoarnă şi vinul mi se varsă în poală. Simt umezeala rece pe coapsa acoperită de blugi. Nu se poate aşa ceva. Sigur ea se înşală. Nu Luke. El nu le-ar fi putut face rău acelor femei. E imposibil.

Dar apoi mă gândesc la facultate, când am făcut un curs de drept penal şi am învăţat despre criminalii în serie şi prădătorii sexuali. Am învăţat cum ajung să treacă drept oameni relativ normali, adică nu ai şti ce simt doar uitându-te la ei şi că probabil în viaţa lor de zi cu zi nu există nimic care să indice că ar fi prădători. De obicei au slujbe normale, familii, soţii şi copii, o rată la casă, un fond de pensii.

îmi amintesc ce mi-a povestit Luke despre trecutul său, cum că a fost crescut de părinţi mai mult absenţi, de un tată abuziv şi cum anii lui de tinereţe au fost marcaţi de delincvenţă, plus o perioadă la închisoarea pentru minori înainte de a-şi recăpăta controlul asupra propriei vieţi.

Dar dacă de fapt n-a reuşit? Dacă doar a devenit mai priceput în a-şi ascunde infracţiunile? Dacă, de-a lungul timpului, a devenit şi mai violent?

Când Penelope a sunat prima dată, în urmă cu 30 de minute, Luke a aruncat o privire rapidă la numărul de pe ecran. La nici două minute după ce-a sunat ea, a plecat.

— Meghan? Mai eşti acolo?

— Da!

— Şi mai sunt nişte lucruri. De-asta te sun. Trage aer în piept înainte să reia: După ce-au plecat poliţiştii, i-am căutat prin lucruri. Am găsit o cutie de pantofi la noi în şifonier. Vorbeşte cu întreruperi, de parcă i-ar fi greu să scoată cuvintele: Era doar o cutie printre alte cutii la fel. Nu m-am gândit niciodată c-ar fi altceva. Dar înăuntru erau nişte lucruri, Meghan.

— Ce lucruri?

— Articole din ziarele online pe care le-a printat şi le-a păstrat, un medalion în formă de inimă – se opreşte, înecându-se cu cuvintele –, chiloţii tanga ai unei femei.

— Amintiri, şoptesc, ducându-mi mâna la gură în timp ce nodul din stomac tot creşte la ideea că Luke ar fi plecat din apartamentul cuiva cu o pereche de chiloţi de damă în buzunar – un suvenir, ceva care să-i amintească de ea –, lăsând-o singură şi-n lacrimi, temându-se pentru viaţa ei.

— Da! Mai avea şi o poză în cutie. Luată din afara unei clădiri cu trei apartamente, de vizavi.

— O poză cu cine?

— Cu tine, Meghan. Inspiră adânc, urând faptul că trebuie s- o spună: Şi cu fiica ta. El a făcut-o, cred, fără ca tu să ştii.

Rămân fără aer în plămâni.

— Poţi să-mi trimiţi un mesaj cu ea?

îmi trimite. Când apăs pe poză s-o măresc, ne descopăr pe Sienna şi pe mine ieşind din clădire undeva în toamnă, pentru că solul e uscat, iar în pomi se văd frunze portocalii şi maro. în poză se mai văd şi clădirile de pe trotuar şi strada.

în imagine nu suntem amândouă, ci, mai degrabă, doar Sienna. A făcut zoom pe faţa ei, în vreme ce eu apar doar trecător, doar în fundal, cu corpul răsucit dinspre lentile, în vreme ce închid uşa, cu doar o bucată de faţă vizibilă, suficient ca Penelope să mă recunoască, dar nu mai mult.

Mi-l închipui pe Luke stând vizavi de apartamentul nostru, ascuns în spatele unei maşini parcate sau al vreunui stâlp de oţel din podul trenului L şi făcându-i Siennei poze fără ca noi să ne dăm seama.

Mereu a fost foarte drăguţ să întrebe despre ea, ce mai face, cum se descurcă la şcoală, dacă are vreun prieten.

Nu m-am gândit niciodată c-ar fi altceva decât un gest de atenţie din partea lui.

Faţa mi se goleşte de sânge când îmi aduc aminte.

Sienna este singură acasă – ceea ce Luke ştie deja, pentru că doar ce i-am spus eu.

Douăzeci şi opt

întâi o sun pe Sienna. Nu-mi răspunde, aşa că sun la 911 în timp ce îi împing pe oameni din drum ca sa ies mai repede din bar. O informez pe dispeceră că Luke Albrecht, bărbatul despre care poliţia crede că e responsabil pentru atacarea acelor femei din oraş, ar putea fi pe cale să-mi rănească fata.

— Poliţia are mandat de arestare pe numele lui. Fiica mea este singură acasă. Nu-mi răspunde la telefon. Vă rog! adaug, gâfâind, cu răsuflarea tăiată când ajung afară, după care cotesc şi o rup la fugă, stângaci, pe stradă. Grăbiţi-vă!

— Doamnă, care este adresa? întreabă femeia, iar eu i-o dau. Câţi ani are fata dumneavoastră?

— 16.

Alerg tot drumul spre casă, fără să mă mai opresc la roşu, ci evitând în schimb maşinile care mă claxonează în vreme ce şerpuiesc printre vehiculele aflate în mişcare, silindu-le să apese brusc frânele. E la doar vreo două străzi distanţă de bar, aşa că ajung acolo înaintea poliţiei, rupând-o la fugă în sus pe treptele de-afară ale clădirii şi suindu-le câte două o dată ca să ajung la uşă. Caut prin geantă după chei, întâi înjurând de mama focului pentru că nu le găsesc, iar după ce într-un final dau de ele, descui şi trag de uşă, după care alerg înăuntru, îm- pleticindu-mă, împiedicându-mă şi chiar căzând o dată în ge-nunchi pe mocheta maronie, deşi mă căznesc să mă ridic şi să continui.

Când ajung la etajul al doilea, dau buzna pe uşă,

lovindu-mă tare la un umăr când intru. Alerg din cameră în cameră, ţipând „Sienna! Sienna!” şi rugându-mă la Dumnezeu ca ea să apară ca prin magie şi să mă întrebe „Ce-i?” când mă vede, tulburată

de disperarea şi de glasul meu subţire în care panica e de neconfundat.

Nu apare.

Lumina din dormitorul ei e stinsa. Intru, adunându-mi curajul pentru ce voi găsi acolo. Laptopul e pe pat, pătura e trasa, filmul, pus pe pauza – de parcă timpul s-a oprit în loc în clipa în care a sosit Luke –, şi mi-o închipui sub pături, urmărind un film în pat când a sunat soneria de jos. O văd dându-se jos din pat, mergând la interfon, uitându-se pe fereastra mare pe stradă şi văzându-l pe Luke.

Telefonul ei a rămas pe pat, parţial ascuns de un cearşaf roz. Mi se opreşte inima, şi mă întind spre el şi-l scot afară, ştiind că Sienna nu şi-ar lăsa vreodată telefonul în urmă, nu din proprie voinţă, nu dacă i s-ar da de ales. Singurul mod e dacă ar obliga-o cineva să iasă din apartament fără voia ei. îmi duc mâna la gură şi genunchii mi se înmoaie, astfel încât mai că mă prăbuşesc, aproape căzând în genunchi şi suspinând.

Dar nu am timp să cedez. Trebuie să o găsesc pe Sienna, numai că, fără telefon la ea, n-am cum sa-i urmăresc locaţia. Oraşul e imens. Ar putea să fie practic oriunde, şi nici nu am avantajul aplicaţiei Life360.

Soseşte poliţia şi le dau drumul în apartament. Stau în piciorul în livingul mic şi-mi pun întrebări. Vor să le spun iar ce s-a întâmplat. îmi cer poze cu Sienna şi mă întreabă cu ce era îmbrăcată, şi, din întâmplare, îmi amintesc ce purta acum câteva ore, pe când ne certam – înainte să-mi spună „Te urăsc al dracului de tare!” şi „Eşti o scârbă”, înainte să-mi trântească uşa de la dormitor în nas – deşi mă întreb dacă nu s-a schimbat după ce am plecat, dacă şi-o fi luat pijamaua pe ea, ceea ce mă face să mă gândesc dacă Luke o fi lăsat-o să-şi ia geaca şi pantofii înainte să plece sau dacă, indiferent unde o fi acum, i-o fi

frig sau e-n picioarele goale. Nu mai suport să mă gândesc la toate astea, dacă nu cumva Sienna o avea pe ea doar pantalonii scurţi de flanel în carouri şi tricoul lălâu şi mult prea scurt cu care doarme în mod normal, fără sutien, cu buricul gol, îngrozitor de înfrigurată în această seară întunecoasă şi geroasă de ianuarie.

Este emisa o alertă AMBER nu doar pentru că Sienna a dispărut, ci şi pentru că poliţia crede că se află într-un pericol grav.

— Acum ce se întâmplă? îi întreb.

— îi vom căuta pe ea şi domnul Albrecht. Dar, între timp, dumneavoastră trebuie să rămâneţi aici, în caz că fiica dumneavoastră se întoarce singură, răspunde agentul, şi eu îi zic bine, încuviinţând din cap printre lacrimi, dar, chiar în timp ce-o fac, ştiu că-i o minciună.

Nu voi rămâne aici. Nu pot să stau liniştită în timp ce Sienna e pe afară, pe undeva, în pericol. Are nevoie de mine.

După ce pleacă poliţiştii, caut numărul lui Penelope în istoricul apelurilor şi o sun înapoi.

— Penelope, o are pe fiica mea. A răpit-o.

— O, Doamne, Meghan!

Din vocea ei răzbat vina şi ruşinea. îşi cere scuze, de parcă e vina ei, şi poate că şi este, poate că, la un nivel inconştient, ea ştia ce face el. Mă gândesc tot timpul la cum Luke îşi lua la revedere de la mine la finalul turelor. Mi-l imaginez cum pleca de la muncă, urmărind şi apoi violând femei înainte de-a se întoarce acasă la Penelope.

Mă gândesc la tot ce ştiu despre acest bărbat, la tot ce-am auzit la ştiri. Cum se ascundea în umbre, aşteptându-le pe femei să deschidă uşa şi să intre singure în propriile case, după care el venea după ele şi le ameninţa cu moartea.

Mă îndoi de mijloc, gemând, şi mă gândesc la Sienna singură cu el.

— Meghan, eşti bine? mă întreabă ea, şi apoi, când nu-i răspund, pentru că nu pot să-i răspund, repetă: Meghan?

Mă căznesc să mă îndrept de spate şi să mă adun, pentru binele Siennei. Mă şterg pe faţă cu mâneca bluzei.

— îţi trece prin cap vreun loc în care el ar fi putut s-o ducă, unde s-ar putea afla acum?

Recapitulez în minte tot ce mi-a spus vreodată Luke despre el însuşi. Nu-l cunosc la fel de bine pe cât credeam.

Penelope se gândeşte.

— Uneori aleargă pe 606. Sau ia trenul de pe Lakefront Trail către Northerly Island, gândeşte ea cu voce tare, trecând în revistă toate locurile în care Luke a fost vreodată. M-a cerut de soţie în South Garden din cadrul Art Institute.

Dar astea nu pot fi corecte, niciunul dintre aceste locuri nu poate fi cel care trebuie, pentru că se află în exterior şi sunt locuri publice, iar metoda de lucru a lui Luke, semnătura lui, este să atace femeile într-un loc intim, în propriile case sau în locuri mai retrase ale blocurilor, numai că în apartamentul nostru n-a putut să-i facă nimic Siennei pentru că eu urma să ajung acasă şi să dau peste ei.

— Te mai poţi gândi la vreun alt loc? o întreb. Undeva mai izolat, mai ferit de priviri?

— îmi pare rău, Megan! Nu reuşesc. Nu mai gândesc cum trebuie.

îi spun că e în ordine, dar să încerce în continuare şi să mă sune dacă descoperă ceva.

Nici cinci minute mai târziu, primesc un mesaj de la Luke, o adresă pe Leavitt Street, şi cuvintele: Vino singură. Să nu spui la nimeni. Dacă spui ceva, Sienna va plăti pentru asta!

Mă gândesc să sun la poliţie, dar mi-e prea frică de ce-ar putea să-i facă Luke Siennei, aşa că nu sun. Pur şi simplu mă năpustesc pe Dakin Street şi apoi cotesc pe Sheridan, unde opresc un taxi, apoi mă sui în el şi mă aplec în faţă pentru a-i da şoferului adresa. îl implor să se grăbească. Ne ia o veşnicie să ajungem.

Clădirea de pe Leavitt e o construcţie nouă. E-n

curs de demolare, cel mai probabil, înghesuită între două case de câte o familie deja existente, cu prelate de protecţie Tyvek încă vizibile în exterior. Nu există uşă sau ferestre, ceea ce înseamnă că înăuntru e frig, căci iama pătrunde în casă, ceea ce mă duce iar cu gândul la Sienna, îngheţată toată şi îngrozită. Casa e întunecoasă, şi nu cred că a stins Luke toate luminile, ci doar că nu e racordată la curent.

Intru prin curtea din spate, strecurându-mă prin spaţiul îngust dintre case, apoi sunt în curtea din faţă, care e mică şi mai mult lungă decât lată.

Casa nu are uşă în spate; nimic nu împiedică aerul de iarnă să intre în clădire cu excepţia unei folii de plastic. Cu mare atenţie, îmi strecor un braţ în interior şi trag folia la o parte, suficient cât sa trec de ea şi sa intru. Sunt dezorientată de întuneric. Ochii mei au nevoie de timp sa se adapteze. Lima e aproape plina. Afară există un bec stradal care-mi oferă suficientă lumină să văd ceva din casă: stâlpii de lemn, grinzile tot de lemn, tocurile nefinisate pentru uşi şi ferestre, toate dezvăluite privirii prin mici frânturi în timp ce înaintez cu precauţie, târşâindu-mi paşii pe sub izolaţia de sub podeaua încă neaşezată, atentă să nu fac zgomot. Vreau să ştiu în ce mă bag. Vreau să-l iau pe Luke prin surprindere. îmi ţin respiraţia, înghiţind cu zgârcenie aer, până când încep să mă ardă plămânii.

înăuntru n-au cum să fie mai mult de zece grade, şi încep să amorţesc de la aerul rece.

în vreme ce dau târcoale pe la parter, strecurându-mă printre grinzile de lemn şi agăţându-mă de ele pentru sprijin, am senzaţia că sunt urmărită. Spatele mi se îndoaie în mod involuntar, iar perii de pe ceafă mi se ridică dintr-odată. Mă răsucesc înnebunită, aşteptându-mă să-l găsesc pe Luke undeva în spate, o siluetă undeva în urmă, dar nu-i acolo; sunt singură, îmi închipui.

Dar apoi de la etaj răzbate un zgomot discret –

plânsetul înăbuşit al cuiva.

Nu-l aud, cât mai degrabă îl simt în suflet, instinctul unei mame.

Găsesc scările şi încep să urc. încă n-au aşternut şi scândurile, e doar cadrul, şi nici balustradă nu există, iar în întuneric e uşor să-ţi pierzi echilibrul, pentru că nu există nimic de care să mă ţin, nimic care să mă ajute să nu-mi pierd echilibrul. Picioarele îmi sunt moi şi-mi tremură, iar efortul de-a înainta încet, de-a nu face zgomot, îmi trimite junghiuri prin coapse.

Ajung la primul etaj, care nu diferă cu nimic de parter. Merg din cameră în cameră, mişcându-mă printre grinzi.

— Ai ajuns! aud apoi şi mă întorc spre acea voce ca să-l găsesc pe Luke într-un fel de birou sau debara, despărţită de mine prin grinzi. Ştiam că ai sa vii.

— O ai pe fiica mea. Cum aş fi putut să nu vin? îl întreb.

Încet-încet, ochii mi se obişnuiesc cât să o văd pe Sienna lângă el. Lumina lunii cade din spate, iluminând-o în aşa fel încât doar s-o zăresc în genunchi pe izolaţia de sub podea, respirând cu greutate, chinuindu-se, speriată. Tremură de fricăşi de frig, nu doar câte un frison din când în când, ci adevărate convulsii. Luke stă lângă ea, maestrul păpuşar ce-i ţine fetei mele un pistol la cap în timp ce ea scânceşte încetişor, lacrimi reţinute până acum curgându-i neauzite pe obraji.

— Opreşte-te acolo! îmi cere Luke când pornesc spre ea. Meghan, nu cumva să vii mai aproape!

— îmi pare rău! ţipă Sienna, cu glasul plin de teamă, şi vreau să mă reped la ea, dar mă abţin din cauza armei, pentru că mă tem că, dacă nu o fac, Luke nu va ezita s-apese pe trăgaci.

— De ce, scumpa mea? N-are pentru ce să-ţi pară rău, îi spun, iar apoi, către Luke: Fac orice. Te rog! îl

implor. Ia-mă pe mine! Dar las-o pe Sienna!

— Meghan, eu nu mă duc la închisoare, spune Luke pe un ton calm.

— Luke, ce căutăm aici? De ce ne-ai adus pe amândouă aici? Ce-i cu locul ăsta?

Dintr-odată, pare hipnotizat. Postura i se înmoaie şi umerii i se lasă, deşi pistolul rămâne aţintit spre capul Siennei.

— Am adus-o pe Penelope să vadă casa asta, începe el, moment în care îmi amintesc că mi-a povestit acest lucru, deşi nu ştiam că e vorba de exact această casă.

Apoi îmi aduc aminte că spunea că, la un moment dat, o luase să vadă împreună nişte case şi că-şi dorea să poată cumpăra o casă înainte să se nască bebeluşul, pentru că micuţul lor apartament cu o singură cameră nu era suficient pentru o familie mai numeroasă.

— Voiam să-mi întreţin familia aşa cum ar trebui să o facă un tată. Doar ţi-am povestit despre propriul meu tată, nu?

— Da! îi răspund.

Tatăl lui Luke a fost un om bun de nimic, un alcoolic violent arareori prezent în viaţa lui, deşi oricum era mai bine când era absent. Se îmbăta criţă, îi bătea pe Luke şi pe mama lui, după care dispărea, numai pentru a apărea înapoi câteva zile sau săptămâni mai târziu şi s-o facă din nou, un ciclu neîntrerupt de alcoolism şi violenţă.

— Eu nu voiam să fiu ca el. Voiam să mă comport mai bine, să fiu mai bun.

— Şi chiar eşti, rostesc cu blândeţe, încercând să-l domolesc.

— La dracu’, Meghan, să nu mă minţi! Sunt mai rău, adaugă el, şi chiar aşa şi este.

Ce-a făcut Luke e mult mai rău. Am şi pierdut şirul femeilor cărora le-a făcut rău.

— Această casă trebuia să fie un nou început,

pentru noi, pentru mine. Am adus-o pe Penelope aici. Am intrat şi i-am arătat-o, i-am făcut turul de onoare şi i-am spus că într-o bună zi o voi cumpăra pentru familia noastră, că aici ne vom creşte copiii, şi ştii ce mi-a spus?

— Nu! şoptesc, temându-mă de ce voi auzi. Ce?

— A zis că am început să am halucinaţii dacă mi-am închipuit că îmi voi permite vreodată această casă.

Tresar. Cuvintele ei ustură.

— îmi pare rău, Luke! N-a fost drept din partea ei.

— A, nu-ţi face griji, mai târziu a zis că-i pare rău. A spus că n-ar fi trebuit să zică aşa ceva, dar că a trebuit să fie atât de dură, pentru că uneori îmi intră în cap nişte idei prosteşti şi nu mai are nimeni cum să mi le scoată din minte.

— Luke, casa asta cred că valorează vreun milion de dolari, spun încetişor. Nu mulţi şi-o pot permite. Asta nu te face mai puţin demn. Nu te transformă într-un ratat.

Capu i se ridică brusc, iar postura i se îndreaptă. Strânge şi mai tare pistolul şi mă întreabă:

— Asta crezi tu, Meghan? Că simt un ratat?

— Nu, mă grăbesc să îi răspund. Nu, absolut deloc. Niciodată nu aş crede aşa ceva. Eşti un om bun, Luke. Un asistent incredibil. Gândeşte-te la toţi pacienţii de care ai avut grijă atâţia ani, la toţi oamenii pe care i-ai salvat!

— Nu mă lua de sus! Să nu mă iei de sus, în pizda mă-sii!

Nu încerc să-i spun că nu asta vreau să fac, pentru că mă citeşte cât se poate de bine.

Schimb tactica:

— Ce vrei de la noi? Ce treabă ai cu Sienna? îl întreb, mu- tându-mi privirea la ea şi întrebându-mă dacă a atins-o în vreun fel, daca i-a făcut ceva. Ţi-a făcut rău? o întreb, dar ea clatină din cap, cu faţa plină de lacrimi.

— Tu şi Sienna mă veţi ajuta să scap din situaţia asta, răspunde Luke, şi acum înţeleg.

A luat-o ostatică pentru că are nevoie de ajutor să scape din oraş şi să fugă.

— Bine, încuviinţez din cap. Putem să o facem. De ce ai nevoie, Luke? De bani? De o maşină? Pot să-ţi închiriez o maşină şi să-ţi dau câţi bani ai nevoie ca să scapi de-aici. Am bani puşi deoparte. Trebuie doar să-i scot de la bancă.

Mi-a mai rămas restul de bani moşteniţi de la bunica, cei care nu mi-au fost deja furaţi.

Luke pufneşte ironic.

— Cum crezi că vei putea ieşi din bancă având atâţia bani la tine?

Aş putea. Dar n-aş putea s-o fac într-o singură zi şi nici n-aş putea s-o fac la noapte, nu când banca s-a închis deja.

— La bancomat, atunci. Lasă-ne să ne ducem amândouă la bancomat şi să scoatem cât de mult putem, cât ne lasă. Ţi-i aducem înapoi aici.

— Meghan, fii sinceră cu mine! îmi cere el, ridicând vocea şi apăsând şi mai tare ţeava pistolului de capul Siennei, care cedează şi închide ochii, aşteptând să se audă împuşcătura. Care sunt şansele să te întorci aici dacă o eliberez pe Sienna?

— Atunci, las-o pe Sienna să plece! îl implor. Păstrează-mă pe mine! Dă-i drumul ei! Rămân eu aici cât timp ea se duce şi scoate bani de la bancomat. Ar trebui să fie destul cât să poţi părăsi statul, dacă îţi închiriez eu o maşină. Luke, eşti căutat de poliţie. Nu ştiu dacă tu poţi să închiriezi o maşină. Ai nevoie de mine. Las-o pe Sienna să aducă banii, iar eu mă ocup să-ţi închiriez o maşină.

Vreau să-l întreb de ce, cum a putut să facă aşa ceva, cum de a fost capabilă să le facă rău acelor femei.

Vreau să-l întreb dacă crede cu adevărat că ar putea scăpa cu ce-a făcut. Indiferent unde se duce,

poliţia va continua să-l caute. Dacă ne împuşcă pe mine şi pe Sienna, va fi mult mai rău, va fi şi crimă pe lângă viol.

— Luke, e bine aşa? îl implor, disperata, când vad ca nu spune nimic. Daca Sienna se duce la bancomat, iar eu rămân aici cu tine ca să fac rost de-o maşină de închiriat, ca să poţi fugi?

Atunci Luke aude ceva. Smuceşte din cap înspre scări, ascultând, iar apoi se întoarce cu faţa spre mine, cu ochii mijiţi.

— Meghan, cumva ai chemat poliţia? Le-ai spus unde simt?

Mi s-a încleştat gâtul.

— Răspunde-mi! urlă când vede că tac, iar vocea îi reverberează între pereţi.

Lângă el, Sienna încearcă să se aplece în faţă, să se facă ghem, cuprinzându-şi genunchii cu braţele şi legănându-se aşa, dar lui nu-i place asta. Sienna scoate un scurt ţipăt de durere când el o înhaţă de păr, trăgând-o la loc astfel încât acum ea stă iarăşi în genunchi, scâncind. O ţine de păr. Sienna plânge mai tare, şi e un plâns disperat, căci ţeava pistolului o apasă şi mai tare, iar ea se pregăteşte să moară.

— Nu! răspund. Jur pe Dumnezeu, Luke, că n-am chemat poliţia! Jur, pe viaţa mea, pe a Siennei! adaug, păşind din instinct în faţă, dar, în acest timp, Luke întoarce pistolul spre mine, aşa că mă opresc instantaneu, iar atunci îl îndreaptă iar către Sienna, ceea ce-i mult mai rău. Mi-ai cerut să vin singură şi asta am şi făcut. Luke, nu te mint. îţi jur! Nu te-aş minţi...

Nu se aude niciun avertisment, nimic, înainte ca sunetul unei bubuituri puternice, asurzitoare, să sfâşie noaptea venind de undeva din spate, urmată de încă una; un fulger de lumină galbenă strălucitoare iluminează un moment camera înainte să se facă iar beznă, o flacără ce iese din arma lui Luke. Acesta se prăbuşeşte pe spate în timp ce

Sienna cade în faţă, lovindu-se mai întâi cu faţa de podea, iar apoi văd sânge, oceane întregi pe izolaţia de lemn ce se împrăştie la nesfârşit.

Mă reped la Sienna. De nicăieri apare un poliţist care mi se pune în drum, făcându-mă să îl iau la pumni. El mă prinde şi mă ţine strâns.

— Doamnă! rosteşte. Nu puteţi să vă duceţi acolo!

Nu mă va lăsa să trec. Continui să-l lovesc cu pumnii în piept şi să ţip, un urlet plin de agonie. Picioarele îmi cedează şi aproape mă prăbuşesc, însă mă prinde poliţistul şi apoi mă îndreaptă, ţinându-mă strâns.

— Sienna! Sienna, scumpo! strig peste umărul agentului. Sunt aici!

îl privesc pe bărbat în ochi şi-mi adun tot curajul.

— Lasă-mă să-mi văd fiica! îi poruncesc. Dă-mi drumul! lăţi dracului mâinile de pe mine! E bine? Nu e rănită?

Văd sânge peste tot. Pe hainele ei. Pe piele. Chiar şi părul îi e roşu de la el.

Zace nemişcată pe podea, trântită într-un unghi imposibil, cu braţele îndoite sub ea şi părul răsfirat în jurul capului, tot mai roşu, şi mă întreb dacă merit asta, dacă ăsta e preţul pe care-l plătesc pentru c-am omorât-o pe Caitlin Beckett.

Douăzeci şi nouă

5

Paramedicii vin şi o ridică pe Sienna pe targă, după care o duc în ambulanţă. Eu vin încet în urma lor, ţinută de cineva de cot. Persoana respectivă mă îndrumă în jos pe scări şi apoi afară, unde a început să ningă.

în vreme ce se adună mai multe persoane, paramedicii o urcă pe Sienna în spatele ambulanţei, unde luminile puternice din plafon scot şi mai mult sângele în evidenţă. Parcă sângele acela de pe ea nu se mai termină, iar paramedicii se reped imediat să descopere pe unde a intrat glonţul şi să oprească hemoragia.

Eu rămân în spate, urmărind totul, ca intr-un coşmar. Nici măcar nu bag de seamă frigul. Nu ştiu că tremur până când cineva din spate nu îmi pune o pătură pe umeri. Nu văd când se întâmplă. Nu simt când se întâmplă. Ştiu doar că, dintr-odată, pătura e acolo, moale, atârnând pe mine şi apoi începând să cadă, iar atunci vine cineva şi o îndreaptă. Mi-o vâră pe sub braţe, şi mă trezesc că ţin în pumn o fâşie de lână în timp ce recapitulez iar şi iar în minte; cum poliţia s-a strecurat din spate în casă şi l-a împuşcat pe Luke înainte ca arma din mâna lui să se descarce şi ea.

Luke e mort. Zace în casă, unde poliţia intră şi iese, înconjurând zona cu bandă de protecţie. Luminile şi sirenele umplu noaptea, din ce în ce mai multe. Vin şi reporteri. Văd camere de filmat, microfoane, reflectoare, deşi o fac numai cu coada

ochiului pentru că nu reuşesc să-mi smulg privirea de la Sienna, în spatele ambulanţei.

Se apropie un paramedic, şi atunci îmi adun tot curajul, ştiind că îmi va spune că hemoragia a fost prea puternică şi că Sienna a pierdut prea mult sânge ca să mai poată fi salvată.

— E bine, mă anunţă el.

— Ce... Eu..mă bâlbâi. Dar sângele... Era atât de mult!

— Nu e rănită, în fíne, nimic care să-i pună viaţa în pericol. Câteva tăieturi şi vânătai, plus o gleznă sucită. Dar sângele, completează bărbatul, nu-i al ei.

Mergem totuşi la spital. Paramedicii vor ca Sienna să fie consultată şi evaluată de un doctor, fie şi pentru simplul fapt că are o gleznă sucită şi învineţită de la o cădere în întunericul din interiorul casei şi va trebui să i se facă o radiografie ca să se vadă dacă e ruptă sau doar luxată. Stă întinsă pe un pat de spital de la Urgenţe şi aşteaptă să vină un medic. Eu sunt lângă ea, încă fără să-mi vină a crede că e-n viaţă şi aproape fără răni fizice, deşi din punct de vedere emoţional e o cu totul altă poveste.

înainte să fi plecat spre spital, un poliţist mi-a spus că fuseseră anunţaţi de către Penelope. Că, după ce se mai gândise puţin, îşi amintise de casă, de toată preocuparea lui Luke faţă de ea, şi considerase ca ar fi putut să fie o ascunzătoare potrivită.

Acum Sienna spune:

— A zis că ai păţit ceva.

— Cine?

— Luke, răspunde ea, cu sânge pe faţă şi în păr, sânge la care îmi vine greu să mă uit şi despre care trebuie să-mi amintesc că nu-i al ei, ci al lui Luke. A spus că ai fost rănită, grav chiar. Mi-a cerut să vin cu el şi că mă va duce la tine.

Are lacrimi în ochi în timp ce vorbeşte. Normal că i-ar fi dat drumul lui Luke atunci când a venit la uşă.

Doar îl cunoaşte. S- au întâlnit de vreo doua ori, dar eu îi vorbesc de el tot timpul. Dacă Luke a venit la uşa apartamentului nostru, dacă a sunat la interfon şi i-a spus că eu păţisem ceva, atunci Sienna n-ar fi şovăit să-l creadă.

— Mi-a fost atât de teamă! Credeam că te pierdusem. Mă gândeam la toate acele răutăţi pe care ţi le spusesem, şi dacă erau ultimul lucru pe care ţi-l spusesem vreodată? Faţa i se boţeşte toată, şi începe să suspine, iar umerii i se zguduie în timp ce îşi găseşte cu greu cuvintele: Nu te urăsc.

— Ştiu, scumpo, ştiu! spun, lipind-o de mine, recunoscătoare când nu mi se opune, ci doar cedează, renunţând la împotrivire şi lăsându-se moale pe mine. Mi-a fost foarte frică, adaug în timp ce-mi trec o mână prin părul ei. Când am aflat despre Luke, despre cine era şi ce făcuse, iar apoi mi-am dat seama că erai cu el.

Mi se frânge glasul. E greu să scot cuvintele afară, să mă gândesc cât de aproape am fost în seara asta să o pierd.

— îmi pare rău, Sienna! Pentru tot. Pentru Luke. Pentru că l- am primit pe acest individ în vieţile noastre. Şi pentru tatăl tău.

Atunci se desprinde de mine şi mă priveşte în ochi. Zice, pe un ton implorator, ca şi cum s-ar fi gândit îndelung la asta şi până la urmă a luat o hotărâre:

— Mamă, putem să ţinem asta doar între noi două? Te rog? N-ar face decât să-l rănească dacă ar afla. Din asta nu poate să iasă nimic bun. Nu e ca şi cum aş vrea vreodată să-mi descopăr adevăratul tată, iar dacă tata ar şti, atunci va deveni ciudat. Nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Cum se spune? Nevinovaţi cei săraci cu duhul?

— Feciciţi, o corectez cu blândeţe, întrebându-mă dacă eu şi Sienna am putea păstra cu adevărat acest secret faţă de Ben şi dacă Ben nu trebuie să afle că

de fapt nu e tatăl ei.

Sienna are dreptate; nimic bun nu poate rezulta dacă el află asta. Doar îl va face să sufere. Va căpăta impresia că a pierdut un copil, iar apoi va trebui să-i retumez banii plătiţi pentru pensia alimentară, şi vor urma numai încurcături. Se vor răni sentimente. într-un fel sau altul, toată lumea va avea de suferit, noi, cu toţii, dar mai ales Ben.

— Chiar trebuie să-i spunem şi lui? imploră Sienna.

— Ce să-i spuneţi? aud de undeva din spate, şi atunci mă răsucesc cu totul în timp ce Ben trece printre perdele, însoţit de-o asistentă care îi arată unde suntem.

El se întoarce şi îi mulţumeşte în timp ce eu îl studiez şi mă întreb de când stătea acolo, dincolo de perdele, înainte să intre, şi cât de mult a auzit din discuţia mea cu Sienna.

Nu l-am mai văzut din seara aceea de la mine din apartament. Acum ştiu că am exagerat crezând că vrea să mă rănească sau ceva şi mai rău. Acum ştiu adevărul, că Sienna a fost cea
care i-a cerut să vină şi că el a făcut-o numai din grijă pentru mine. Pentru că era îngrijorat pentru mine, pentru că voia să vadă dacă simt bine şi poate, doar poate, pentru că încă mă mai iubeşte.

Mă gândesc ce-aş simţi eu, oricât ar fi de imposibil, dacă ar fi ca-n clipa asta să aflu că Sienna nu-i a mea. M-ar distruge.

— Doctorului, şoptesc, încercând să păstrez un ton măsurat.

înghit în sec, dorindu-mi să am mai mult timp la dispoziţie şi simţind cum Sienna mă strânge de mână pe la spate.

— Vorbea de doctor. A întrebat dacă trebuie să-i spunem doctorului şi despre această zgârietură, şi chiar trebuie. Prin toată casa erau lăsate aiurea cuie nebătute bine. Mă uit la Sienna şi adaug: Cu

tetanosul chiar nu-i dejoacă.

Iar ea încuviinţează din cap, în semn că a înţeles, un pact secret pecetluit printr-o privire schimbată între noi. Nu-i vom spune lui Ben despre adevăratul tată al Siennei. Nu acum. Niciodată.

Ben trece pe lângă mine ca să ajungă la ea, apoi o ia în braţe. Ochii mă ustură de lacrimi în timp ce el spune:

— Voi fi chiar aici când o vor face. Pot să te ţin de mână. Nu va durea deloc.

Şi-n clipa asta ştiu un lucru: chiar dacă nu e tatăl ei biologic, e tatăl său şi aşa va fi mereu.

După o jumătate de oră, eu şi Ben stăm doar noi doi în sala de aşteptare în vreme ce Sienna este dusă ca să i se facă radiografie la gleznă.

— Legat de seara trecută, începe Ben timid, şi atunci mă uit în ochii lui, unde văd doar sinceritate, ceva ce-aduce a speranţă şi, practic, şi a implorare.

Mă gândesc de câte ori m-a sunat din seara aceea. Toate SMS-urile şi mesajele vocale în care îmi cerea să vin la el acasă şi oferindu-se să pregătească cina. Credea sincer că putem să ne împăcăm.

Mă gândesc la seara aceea din apartament, cât de amabil a fost, cum m-a ţinut în braţe şi m-a consolat când eram supărată. Mă gândesc la mâna lui cum mi s-a strecurat pe sub tivul bluzei în timp ce m-apăsa cu corpul pe canapea, şi la felul în care mă simţeam şi cum îl doream.

Dar ma gândesc şi la cum a reacţionat când mi-a scris Sienna, cât de deranjat a fost, fără să se gândească niciun pic la noi, cum temperamentul i-a ieşit încă o dată la iveală, cum a reacţionat la fel ca un copil şi cum propriile lui nevoi păreau să le depăşească pe-ale ei.

Aceşti bărbaţi simt amândoi Ben.

— Te iubesc, Ben! Te voi iubi mereu, dar nu în felul ăsta, rostesc, punând capăt discuţiei. Nu ştiu ce-a fost în capul meu în seara aia, dar îţi cer scuze

că te-am făcut să crezi altceva.

Aprobă din cap, întinzându-se să-mi ia mâna aşa cum a fă- cut-o de foarte multe ori ca să mă liniştească.

— Hei, spune pe un ton prietenos şi zâmbind supus, cu căciula în mână, a meritat să încerc.

îmi cuprinde umerii cu un braţ şi mă trage spre el, ştiind că, în pofida a toate prin care am trecut, în pofida diferenţelor dintre noi, rămânem totuşi o familie.

Epilog

E prima mea zi înapoi la muncă după aproape o lună.

Acum este februarie. Zilele nu sunt deloc mai călduroase sau mai puţin cenuşii, însă promisiunea primăverii la orizont le face mai uşor de suportat.

îmi văd de rutina obişnuită la spital, simţind o nostalgie amestecată cu angoasă şi cu multă nelinişte, întrebându-mă totodată cum vor reacţiona colegii acum, că m-am întors.

în plus, îmi fac întruna griji pentru Sienna, singură acasă, pregătindu-se în apartamentul nostru gol înainte să plece la şcoală. E prima dimineaţă în care n-am mai dat pe acasă s-o văd cum pleacă, şi simt parcă rău de la stomac, deşi i-am reamintit cel puţin de vreo zece ori să-mi trimită mesaj când iese din casă şi încă o dată când ajunge la şcoală.

Nu-mi place nici măcar ideea de-a o şti la douăzeci de paşi distanţă, la ea în dormitor.

în prima zi când s-a întors la şcoală după ce s-a întâmplat cu Luke, am vrut să merg cu ea ca să fiu sigură că ajunge teafără acolo. Ştiu că nu e sănătos să-mi proiectez propriile temeri asupra ei, însă lumea-i un loc periculos, şi, în ciuda săptămânilor care s-au scurs de-atunci, tot nu pot să trec peste imaginea cu ea acoperită de sângele altcuiva sau a lui Luke, stând în spatele ei în întuneric, într-o casă goală, şi ţinându-i un pistol lipit de cap.

Ajung la spital şi intru, frământată în continuare de griji în timp ce aştept să sosească liftul. îmi simt stomacul plin de noduri. Comitetul Naţional al

Asistentelor m-a tratat cu blândeţe după ce s-a întâmplat cu Caitlin. M-a ajutat faptul c-am mărturisit, că am recunoscut faptul că îi administrasem insulina altcuiva „din greşeală şi că am aproape 20 de ani fără nici măcar o pată pe CV”. Niciodată nu mai existaseră asemenea incidente la muncă. Acum sunt sub supraveghere, monitorizată de către spital şi de către comitet, dar am voie să lucrez. Astfel de lucruri nu se întâmplă des. Aş fi putut uşor să-mi pierd licenţa, dar adevărul este că totuşi cu cât ar fi mai aspre pedepsele date, cu atât asistentele ar fi mai puţin dispuse să-şi anunţe propriile greşeli, ceea ce prezintă mai puţină siguranţă pentru pacienţi. Ar urma mai multe muşamalizări şi mai multe minciuni, deşi, desigur, eu nu i-am dat lui Caitlin insulina din greşeală, însă asta n-o ştie nimeni, decât eu.

Intru în secţie. Cu toate că am omorât un pacient, nu simt vreo curiozitate, cum îmi închipuiam. În schimb, Luke este, şi orice temeri aş fi avut pentru această revenire sunt domolite instantaneu atunci când lumea se repede la mine şi îmi spune:

— O, Doamne, Meghan! Am auzit ce s-a întâmplat.

Şi nu vorbeşte nimeni cum c-am ucis un pacient, ci doar că Luke a răpit-o pe Sienna şi că eu şi fiica mea am fost martore când el a fost împuşcat mortal de către poliţişti.

— Eşti bine? mă întreabă Bridget în sala de odihnă, iar eu încuviinţez din cap că da, deşi nu sunt încă, cel puţin deocamdată, şi nu ştiu dacă voi mai vreodată bine cu adevărat, dar măcar încerc.

Şi devine tot mai uşor de la zi la zi.

Altă asistentă vine şi mă ia în braţe, zicând:

— Mi-a fost dor de tine! Mă bucur că te-ai întors!

— Nu-mi vine să cred că în tot acel timp era Luke.

— Ce fel de persoană face aşa ceva?

E o zi reuşită! Mă bucur c-am revenit. Plec, mai uşoară şi zâmbind, iar apoi, în timpul serii, Ben vine

să o ia pe Sienna, care e la ea în cameră şi-şi face bagajele pentru weekend, iar de data asta are răbdare cu ea. Nu se supără că trebuie să aştepte, ci stă în schimb în living, bând o bere şi întrebându-mă cum mi-a mers astăzi.

— Am ceva pentru tine, mă anunţă după ce-am terminat cu povestitul despre ziua la lucru.

— Pentru mine? Nu era nevoie, spun, gândindu-mă prosteşte că Ben mi-a cumpărat ceva şi simţind un junghi de vină că eu nu i-am luat nimic la schimb, dar şi îngrijorată că el n-a recep
ţionat mesajul privind faptul că noi doi nu ne vom împăca atunci când i-am zis la spital şi crede în continuare că ar fi posibil.

De câte ori, mă întreb, va mai trebui să-i spun?

Lasă jos berea pe măsuţa de cafea.

— închide ochii şi întinde mâna!

— Ben! protestez, simţindu-mă aiurea.

— Fă-o şi gata! Te rog, înainte să iasă Sienna! rosteşte el blând, aşa că mă supun.

Ochii mi se închid cu încetineală şi întind mâna, cu palma în sus, simţind cum mâna caldă a lui Ben mă strânge de degete şi mă ţine o secundă în plus faţă de cât ar trebui înainte să-mi aşeze în palmă ce avea pregătit pentru mine.

Practic nu cântăreşte nimic. Mai că nici nu-mi dau seama ce e până când Ben nu-mi spune încetişor:

— Bun! Poţi să deschizi ochii!

îl ascult. Deschid ochii şi-l descopăr pe Ben urmărindu-mă, cu scântei în priviri şi un zâmbet ce-i întinde buzele. Din instinct, zâmbesc şi eu, pentru că surâsul lui e molipsitor.

Dar când mă uit în jos la obiectul din mână, zâmbetul mi se şterge.

Inelul de logodnă lipsă.

— Unde l-ai... cum l-ai...? întreb, căznindu-mă să-mi găsesc cuvintele, dar în zadar.

— Era în apartament la mine. Nu-mi explic. Poate

l-a luat Sienna şi l-a lăsat acolo din greşeală? Habar n-am,

îmi ridic privirea. Ochii ni se întâlnesc, şi încerc în zadar să îi citesc expresia, întrebându-mă dacă spune adevărul sau dacă ştie mai multe decât lasă să se vadă.

— Da, probabil, spun, deoarece fireşte că nu aşa s-a întâmplat.

Nu Sienna a luat inelul, ci Caitlin. Mi-a furat inelele în ziua aceea în care a plecat, când i-a zis Siennei că ea nu e a lui Ben, însă ce s-a întâmplat apoi rămâne un mister, pentru că, teoretic, Ben şi Caitlin se despărţiseră deja. Atunci, cum a ajuns inelul în apartamentul lui dacă relaţia lor se încheiase? L-a dus ea în aceeaşi zi ca să îi spună adevărul despre mine? I-a pătruns în apartament fără ca el să ştie ca să lase inelul?

Sau relaţia lor totuşi nu se încheiase?

Dacă Ben a zis aşa numai ca sa mă păcălească?

— Credeam că-l vrei înapoi, spune el.

— Da, normal! îl voiam. Nu... Nici măcar nu ştiam că dispăruse. Credeam că e tot în cutia mea cu bijuterii.

El ridică din umeri.

— Păi, reia, s-a întors unde îi era locul, şi asta e tot ce contează.

Se apleacă pentru a-mi depune un sărut nevinovat pe obraz. Apoi se retrage şi mă priveşte atâta timp în ochi, încât mi se taie răsuflarea, iar faţa mi se încinge toată înainte să se deschidă uşa de la dormitorul Siennei şi ea să apară dintr-odată în spatele nostru.

— Eşti gata? o întreabă Ben, eliberându-mă şi uitându-se pe lângă mine, iar Sienna-i răspunde că da.

După ce Ben trece pe lângă mine şi apoi iese din apartament, îmi dau seama că e posibil să nu aflu niciodată cât de mult ştie.

E posibil să mă aibă pentru totdeauna cu ceva la mână. E posibil ca, până la urmă, să nu fi scăpat totuşi basma curată.